

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

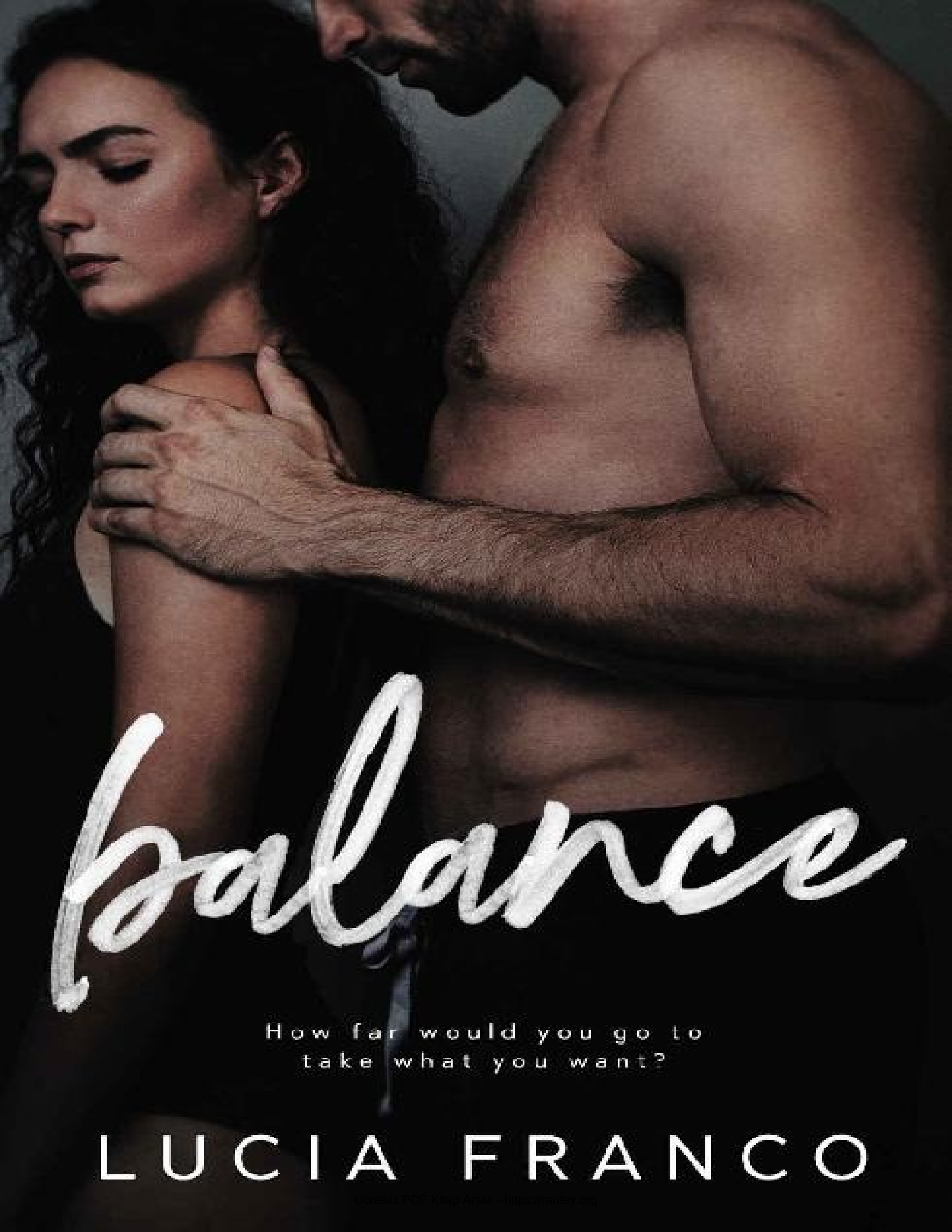
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Balance

How far would you go to
take what you want?

LUCIA FRANCO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Denge
tarafından Lucia Franco
Off Balance serisinin 1. kitabı

Telif Hakkı © 2016 Lucia Franco

Düzenleyen: Nadine Wingham
Düzeltilen: Amber Hodge
Kapak Tasarımı: Romantic Book Affairs Fotoğraf:
Lindee Robinson
Kapak Modelleri Shelby Smith ve Andrew Kruczynski

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Lucia Franco Introduction'dan

diğer kitaplar

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69 Giriş](#)

[Bir](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

balance

LUCIA FRANCO

balance

LUCIA FRANCO'DAN DAHA FAZLA BAŐLİK

Bağımsız Başlıklar

Beni Düşüneceksin

Bana Tutun Hush,

Hush

Evet Deyin

Off Balance serisi

Balance

Yürütme

Serbest

Bırakma

Bükümlü

Sökme

GİRİŞ

Sevgili okuyucu,

Off Balance serisi bir devam serisidir. Hikayeyi takip edebilmek için romanların okunması gerekmektedir.

Bu hikaye tamamen kurgusaldır ve gerçek hayattaki olayları yansıtmamaktadır.

Bu beş bölümlük serinin her bir romanı, bir jimnastikçi ile bir antrenör arasında Mayıs-Aralık ayları arasında yaşanan ağır bir aşkı konu alıyor. Bu konuyu ve ilgili içeriği rahatsız edici buluyorsanız, Dengesiz serisi size göre değil.

Jimnastik, bir antrenörle saatler süren yakın temas gerektiren uygulamalı bir spordur. Amacım, sporun güzelliğine ayrıntılı bir şekilde odaklanmak, bir sporcunun gösterdiği özverinin duygusal yönünü göstermek ve iki insanın yasak sınırları nasıl aşabildiğini ve birlikte nasıl gelişebildiğini göstermekti.

Bu hikaye sizi zorlayacak, sorgulayacak ve konfor alanınızın dışına çıkaracak.

Off Balance serisi sadece 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

-Lucia

"On yıldır koçluk yapan ve bir sporcuya hiç aşık olmadığını ya da tam tersini söyleyen her koç yalan söylüyordur."

-Anonim

All-Around Tüm etkinlikleri içeren bir jimnastik kategorisi. Bir etkinliğin çok yönlü şampiyonu, tüm etkinliklerin toplamından en yüksek toplam puanı kazanır.

Amanar Yurchenko tarzı bir tonoz, yani cimnastikçi tahta üzerinde bir yuvarlanma, tonoz üzerinde bir geri sıçrama ve iki buçuk bükülme düzeni geri dönüşü gerçekleştirir.

Çubuğu kalçalarla itin ve omuzları düzeltmek ve amuda kalkmak için vücudu kaldırın. **Kesinti** Hatalar için bir cimnastikçinin puanından alınan puanlar. Çoğu kesinti önceden belirlenmiştir, örneğin bir aletten düşme için 0,5 kesinti veya yer egzersizinde sınırların dışına çıkma için 0,1 kesinti.

İniş Bir jimnastik rutinindeki son beceri. Çoğu etkinlik için etkinlik aletinden inmek için kullanılan yöntem.

Elit Uluslararası Elit, jimnastiğin en yüksek seviyesi.

Uygulama Bir rutinin performansı. Becerileri tamamlamak için kullanılan form, stil ve teknik, bir egzersizin uygulama seviyesini oluşturur. Bükülmüş dizler, zayıf ayak parmağı noktası ve kemerli veya gevşek tutulan bir vücut pozisyonu kötü uygulama örnekleridir.

Dev Barlar üzerinde yapılan, vücudun tamamen uzatıldığı ve barın etrafında 360 derecelik bir dönüşle hareket ettiği bir salınım.

Full-In Tam bükümlü bir çift geri dönüş, büküm ilk geri dönüşte gerçekleşir. Sıkıştırılmış, çivileme veya düzen pozisyonunda yapılabilir ve hem erkek hem de kadın jimnastiğinde kullanılır.

Serbest Kalça Çemberi Eşit olmayan barlarda veya yüksek barda gerçekleştirilen bu çember hareketinde vücut bara dokunmadan barın etrafında daire çizer. Hem ön kalça çemberleri hem de arka kalça çemberleri vardır.

Handspring Ağırlığı kollara vererek ve omuzlardan güçlü bir itme kullanarak ellerden sıçrama. İleriye veya geriye doğru yapılabilir, genellikle bir bağlantı hareketidir. Bu beceri yer, tonoz ve giriş üzerinde gerçekleştirilebilir.

Topuk Sürüşü Antrenörler tarafından cimnastikçilere, bir handspring tonozunun veya yerde ön handspringin ön tarafında topuklarını daha sert bir şekilde yukarı ve aşağı sürmelerini istediklerini bildirmek için kullanılan bir terimdir. Daha güçlü topuk sürüşleri daha fazla rotasyon ve blok ve güç potansiyeli yaratır.

Hecht Atlayışı Cimnastikçinin kollarını düz tutarak yaylı bir tahtadan atladığı, alçak bardan ittiği ve yüksek barı yakaladığı bir atlayış.

Erkekler tarafından halkalar üzerinde gerçekleştirilen **Ters Haç**, baş aşağı bir haçtır.

Demir Haç Erkekler tarafından halkalar üzerinde gerçekleştirilen bir güç hareketi. Cimnastikçi kendini yukarıda tutarken halkaları vücudunun iki yanında düz bir şekilde tutar. Kollar vücuda diktir.

Jaeger Bar üzerinde gerçekleştirilir, bir cimnastikçi bir ön Dev'den sallanır ve barı bırakır, bir ön taklaya dönüşür ve barı tekrar yakalar. Jaeger, straddle, pike ve düzen pozisyonunda yapılabilir ve bazen sıkışmış bir pozisyonda gerçekleştirilir.

Kip Barlar için en yaygın kullanılan biniş, cimnastikçi öne doğru kayar, ayaklarını bara doğru çeker, ardından kalçalarını bara dayayarak ön desteğe doğru iter.

Düzen A gergin vücut pozisyonu.

Düzen Zamanlayıcıları Beceriye tamamlama riski olmadan bir beceri hissini veya bir beceri setini simüle eden bir alıştırma.

Çizgiler Vücudun düz, mükemmel çizgileri.

Overshoot, aynı zamanda Bail olarak da bilinir Yüksek bardan alçak bara doğru bir geçiş.

Cimnastikçi

Alçak barı yakalamak için yarım dönüşle yukarı ve alçak barın üzerinden sallanır ve amuda kalkar.

Pike Bacaklar düz tutularak vücudun belden öne doğru bükülmesi, L pozisyonu.

Pirouette Hem jimnastikte hem de dansta vücudun uzunlamasına eksenini etrafında bir dönüşü ifade etmek için kullanılır. Barlarda amuda kalkarak yapılan dönüş hareketlerini ifade etmek için kullanılır.

Yırtık Jimnastikte yırtık, bir jimnastikçi barlarda veya halkalarda çok sıkı çalıştığında elinden bir deri parçasının kopmasıyla oluşur. Yaralanma, açılan bir kabarcık gibidir.

Serbest Bırakma Yeniden kavramadan önce bir beceri gerçekleştirmek için bardan ayrılın.

Relevé Bu, jimnastikte sıklıkla kullanılan bir dans terimidir. Relevé hareketinde jimnastikçi ayak parmaklarının üzerinde durur ve bacakları düzdür.

Ters Tutuş Kollar içe doğru döndürülmüş ve eller yukarı bakacak şekilde barın etrafında önce geriye doğru sallanın.

Tek ayak üzerinde itme hareketi ile bacakları yukarıya doğru hızlı bir şekilde savurarak doksan derecelik bir dönüş hareketi ve her iki ayak üzerine inmeden önce bacakların bir araya gelmesi. Tono, kiriş ve zeminde gerçekleştirilen bir dizi becerinin başlangıcıdır.

Salto Flip veya takla, ayaklar başın üzerine gelir ve vücut bel eksenini etrafında döner.

Sıra İki veya daha fazla becerinin birlikte gerçekleştirilerek farklı bir beceri veya faaliyet oluşturulması.

Sopa İnme ve adım atmaya gerek kalmadan ayakta kalmak. Uygun bir sopa pozisyonu bacaklar bükülü, omuzlar kalçaların üzerinde, kollar ileride olacak şekildedir.

Straddle Back Alçak barı amuda kaldırırken yüksek barda geriye doğru salınarak alçak bar üzerinden yapılan düzensiz bir bar geçişi.

Tap Swing Bar üzerinde gerçekleştirilir, sallanma hareketiyle tavana doğru agresif bir dokunuştur. Bu, cimnastikçiye bir Dev gerçekleştirmek veya bir serbest bırakma hareketine geçmek için barın etrafında sallanmak için gerekli momentumu verir.

Toe On Vücut çiviliyken barın etrafında ayaklar barın üzerinde olacak şekilde sallanın.

Tsavidaridou Kiriş üzerinde, aşağı salınmak için tam dönüşlü bir geri sıçrama gerçekleştirdi. Dizler ve kalçalar bükülür ve göğse doğru çekilir, vücut belden katlanır.

Twist Cimnastikçi, omurga tarafından tanımlanan vücudun uzunlamasına eksenini etrafında döner. Tüm aparatlarda gerçekleştirilir.

Yurchenko Tahta üzerinde yuvarlanarak giriş, atlama masasına geri sıçrama ve atlama masasından Salto. Cimnastikçi iniş sırasında dönebilir.

BİR

"Kesinlikle olmaz!"

Babamın sert sesi evdeki ofisinde yankılanıyordu.

"Söyleyeceklerimi duymadın bile," diye fikrimi savundum, onun tüm dikkatinden daha azına razı değildim.

"Ne söyleyeceğin umurumda değil. Yüzün morarana kadar konuşabilirsin. New Hampshire'a taşınmıyorsun. Tartışma bitmiştir."

"Baba, sadece dinle. Jimnastik-"

"Ben kararımı verdim ve bu değişmeyecek." Kalemimi eline aldı ve önündeki kâğıtlara odaklandı. "Şimdi, lütfen, yapmam gereken işler var."

Devastation karnıma bir yumruk indirdi. Konuşmama izin vermeyerek ne kadar mantıksız davrandığını görünce şaşırdım. New Hampshire ülkedeki en iyi jimnastik tesislerinden birine ev sahipliği yapıyordu ve bunu ona kanıtlayacaktım. Haftalar süren araştırmalarım boşa gitmeyecekti. Vazgeçmeyecektim, sadece daha çok çabalamam gerekiyordu.

"Koçluğu ve sporcularıyla ünlüdür," diye devam ettim.

"Hayır." Bana o meşhur bakışını attı, yetişkin bir adamı ürkütebilecek bir bakış.

Geleceğim tehlikedeydi ve bunun için mücadele etmem gerekiyordu. Şu anki spor salonumu ne kadar özlesem de artık benim için kullanışlı değildi. Alabileceğim ekstra kondisyon ve özel ders saatleri çok fazlaydı. Bu sporda ilerlemek için uygun eğitim gerekiyordu ve ben bunu eski salonumda alamazdım.

"Başka bir spor salonuna transfer olmak duyulmamış bir şey değil. Pek çok aile jimnastikçilerini daha iyi tesislerde antrenman yapmaları için gönderiyor." Ben yerimde durdum.

"Adrianna Francesca Rossi!" Ses tonu ve öfkesi hayal kırıklığıma karıştı ama bu beni durdurmadı. "Sadece beni dinleyin! Lütfen," diye yalvardım, gözyaşlarımın eşliğindeydim.

Annemin onları koklayacağından hiç şüphem yoktu.

ve saniyeler içinde bir tazı gibi peşime düşerdi. Gözyaşları zayıflığı gösterirdi ve bir Rossi asla zayıf olmazdı - en azından ona göre.

Babam cevap vermedi. Onun yerine gözlerini dikip bana baktı.

Yüksek sesle, sinirli bir nefes üfleyerek ayağa kalktım ve arka bahçemizdeki geniş, yemyeşil çimenliğe bakan ofisindeki büyük pencereden içeri baktım. Bakışlarım sağ tarafa kayarak havuzdan yansıyan öğleden sonra güneşinin güzel renklerini yakaladı. Prestijli Amelia Adası'nın en seçkin mahallelerinden birinde yaşıyorduk. Paranın satın alabileceği her şeye sahiptik. Hayallerime ulaşmamda bana yardımcı olabilecek, türünün tek örneği harika bir jimnastik koçu dışında her şeye.

Babama döndüğümde burun deliklerinin genişlediğini ve çenesinin sertleştiğini fark ettim.

Ürkütücü bir şekilde hareketsizleşmişti. Oda soğudu ve tüylerim diken diken oldu. Onun bu yönünü biliyordum ve bu

Güzel. Bu, kimsenin test etmeye cesaret edemediği bir taraftı.

Çok ileri gitmiştim.

"Git," dedi. "Şimdi." Sesi sessiz ve sakindi, işine dönmem için beni kovuyordu.

Ofisinden kaçıp yatak odama çekildim ve tam gözyaşlarım dökülmeye başlamışken kapıyı çarparak çıktım.

Jimnastik benim her şeyimdi; kalbim, ruhum ve soluduğum havaydı. Kendim olmamı sağlayan tek şeydi. Kendimi başkasının benim için karar verdiği şekilde değil, benim seçtiğim şekilde yaratıcı bir şekilde ifade etmek. Kendimi bildim bileli yemek, uyumak ve takla atmak arasında gidip geldim. Rekabetçilik, yeni bir beceride ustalaşmanın zorluğu. Yerçekimine karşı koyma şeklim - kalbimin yükselişi, alkış sesi, seyircilerin nefesi - vücudumun çektiği her acıya ve manipülasyona degecek bir fedakârlıktı. Hiçbir şey bu duyguyu benden alamazdı.

Ailemin adının üzerimde yarattığı kısıtlamalardan kurtulabildiğim tek yer orasıydı.

Benim adım Adrianna Rossi. On altı yaşındayım ve rekabetçi bir jimnastikçiyim. Tam olarak elit bir jimnastikçiyim. Ya da doğru koçu bulur bulmaz bulacaktım.

ABD jimnastiğine göre ilerlemek ve elit testine girmek için gereken tüm seviyeleri tamamlamıştım. İmrenilen rütbeye sahip olmam sadece bir zaman meselesiydi. Bunun için her gün antrenman yapıyordum. Günlerim spor salonunda dört saatlik antrenman seansları, bana evde eğitim veren bir öğretmen ve hesaplanmış kalorili yemeklerimi hazırlayan özel bir şeften oluşuyordu.

Yatağıma düştüğümde, yıkım beni sert bir şekilde vurdu. Reddedilmek kalbimi parçaladı ve hayallerimin yavaş yavaş sökülüp alındığını hissettim.

Çoğu aç jimnastikçi gibi benim de nihai hedefim Olimpiyatlardı.

Antrenmanımı yaşımla birlikte grafiğe dökersem, muhtemelen yirmi yaşına geldiğimde ilk Olimpiyat Oyunlarımda yarışabilirdim. *Muhtemelen*, anahtar kelime. Yirmi yaş normal standartlara göre hâlâ genç sayılsa da jimnastik dünyasında çok eskiydi. Yine de o yaşta Oyunlarda yarışmak duyulmamış bir şey değildi. Favorilerimden biri olan Svetlana Khorkina yirmi beş yaşına kadar üç Olimpiyatta yarıştı, ilkinin on yedi yaşında yaptı. Altı Olimpiyat Oyununda yarışan Oksana Chusovitina da on yedi yaşında başladı. Yani hedefim tamamen uzak değildi, sadece uygun eğitime ihtiyacım vardı. İyiydim ama harika olmak istiyordum. Harika olmanın tek yolu da en iyilerle antrenman yapmaktı.

Genç olmama rağmen saf değildim. Profesyonel seviyeye ulaşmak için bedenimin ne tür zihinsel ve fiziksel istismara uğrayacağını biliyordum. Keskin gözlü bir eğitim çavuşuna ihtiyacım vardı.

İhtiyacım vardı ve istedim.

Babamın ayrılmama neden karşı çıktığını tam olarak anlamamıştım. Jimnastiği bir hobi olarak gördüğünü biliyordum ama beni yatıştırmak için her şeyi yapardı. Bana asla hayır demezdi ve genellikle gönlümden ne geçiyorsa ona para yatırırdı. Zaten evde fazla vakit geçirdiği de söylenemezdi. Frank Rossi emlak imparatorluğunu büyütmek ve sürdürmekle çok meşguldü. Rossi Enterprises, dünya çapında mülkleri olan en iyi geliştiricilerden biriydi. Kardeşimi ve beni yetiştirme görevini anneme bırakmıştı ki bu şaka gibiydi.

Üç yaşında jimnastiğe ilk başladığımda, annem antrenmanlarıma katılır ve yarışmalarımı izlerdi. O zamanlar her şey görünüşle ilgiliydi, ama ben küçüktüm, bu yüzden gerçekten fazla seçeneği yoktu. Ancak ben büyüdükçe annem daha az çaba göstermeye başladı. Sanırım geldiği son yarışta ben on iki yaşındaydım. Annem genellikle hayır işleriyle ya da ağabeyim Xavier'i medyadan uzak tutmaya çalışmakla meşguldü.

İlk başta ilgisizlikleri beni rahatsız etti. Orada olmak istemelerini, beni taklalar atarken ve kirişin

üzerinde dengede dururken izlemelerini istedim. Başka bir seviyeye geçtiğimi ya da sallanmadan indiğimi görmelerini. Tüm çocuklar gibi ben de ailemin ilgisini arzuluyordum ama yıllarca yalvardıktan sonra sonunda pes ettim ve onların ilgisizliğine uyum sağlamayı öğrendim. Bugünlerde annem antrenmanlara nadiren geliyor ve

Ailemden ikisi de çok fazla yarışmaya katılmadı.

Onların eylemleri beni bağımsız olmaya zorladı, bu da değer vermeyi çabucak öğrendiğim bir şeydi. Bununla birlikte, pes etmeyi reddettim. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin nihai hedefimi benden almasına izin vermedim.

KAPIMIN HAFIFÇE VURULDUĞUNU DUYDUĞUMDA NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNDEN EMİN DEĞİLDİM. KAPIMI KIRDIM. Gözlerimi açtım ve etrafımı saran karanlığa şaşırdım. Daha yüksek bir sesle bir kapı daha çaldı ve annem olmaması için dua ettim.

"Öyle mi?"

"Ana?" Babamın sesini duyunca içime bir rahatlama yayıldı. "İçeri girebilir miyim?" Yatağımın kenarında doğrulduğumda dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş döküldü. "İçeri gel."

Babam kapıyı açtı ve içeri girerken ışık düğmesini çevirdi. Bitişik duvardaki aynadaki yansıma hızla baktığımda şok içinde geri çekildim. Yüzüm ağlamaktan lekelenmiş ve şişmişti. Saçlarım yüzüme yapışmış ve keçeleşmişti. Berbat bir haldeydim.

Gözlerimi kısarak babama baktım, ışığa alışmaya çalışıyordum. Ağır gözlerindeki keder belli oluyordu. Verdiği karardan ve gösterdiği tepkiden dolayı pişmanlık duyduğu belliydi. Onu son gördüğümde temiz, şık bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Şimdi kravatı yoktu, birkaç düğmesi açıktı ve kolları kıvrılmıştı. Dağınık ve yıpranmıştı ve bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum. Şımarık bir velet gibi davranmış ve her zaman kaçınmaya çalıştığım bir şey olan onunla tartışmışım. Ailem için bu kadar kargaşaya neden olan genellikle ağabeyim olurdu, ben değil.

"Evet, baba?" Gerginliği hafifletmeye çalıştım. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Ben tam bir baba kızıydım ve o da bunu biliyordu.

"Sizinle oturabilir miyim?"

Başımı salladım ve yanıma oturdu, yatak biraz eğildi. Karmakarışık saçlarımı yanaklarımdan çekti ve bana dikkatle baktı.

"Ağlıyor gibi görünüyorsun, bu da sadece benim hatalı olduğum anlamına gelebilir." Dudaklarımı düzleştirdim ve gözlerimi aşağıya diktim. "Ağlamış olabilirim."

"Özür dilerim, tatlım." Yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Jimnastik hakkında..." "Öyle mi?"

"Dinle, bunu yapmanı istemediğimden değil, tek başına bu kadar uzağa taşınmanı istemediğimden. Hâlâ gençsin ve dünya tehlikeli bir yer. Ya sana bir şey olursa? Sana yeterince hızlı ulaşamazdım."

Onun endişesi karşısında sesim yumuşadı. "Baba, iş için sürekli seyahat ediyorsun." Sözlerim yüzünü buruşturmasına neden oldu ve bu gerçeği dile getirdiğim için anında kendimi kötü hissettim. Ama gerçek buydu ve ne demek istediğimi anlatmalıydım. "Ne fark eder ki?"

Bir elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdirdi. "Haklısın. İşim gereği çok seyahat ediyorum ve yeterince yanınızda olamadığım için üzgünüm ama aramızdaki fark şu ki ben deneyimli bir yetişkinim, siz değilsiniz."

Yenilgiyle kamburumu çıkardım. "Biliyorum. Sadece biraz düşüneceğini umuyordum. Tamamen yalnız kalacak değilim ya. Bir anne ve diğer jimnastikçilerle ortak bir dairede yaşayacağım."

"Annen değil ama. O kadınları tanımiyorum bile, Adrianna. Sen benim kızımsın. Senin konusunda onlara güvenemem."

Ona ciddi bir bakış attım. "Baba, ikimiz de annemin benim için böyle bir şey yapacak türden bir anne olmadığını biliyoruz." Çocuklarının geliştiğini görmek için her şeyi veren ve yapan türden bir anne. Joy Rossi'nin gündeminde daha önemli şeyler vardı.

Babam iç çekti. "İyi bir argüman ortaya koydun ve ben de bunu düşündüm." Canlandım. "Bir uzlaşmaya varabilirim. Cape Coral'da jimnastik antrenörü olan bir iş ortağım var. Onu bir arayayım, bakalım ne diyecek."

Gözlerim büyüdü. "Nerede bu?"

"Güney. Buradan yaklaşık iki saat kadar uzakta. Florida'nın hemen dışında, suya yakın bir yerde."

Durakladım, dudaklarımı büzdüm. "Koç olan bir arkadaşın mı var? Bunu nasıl bilmem?"

"Onunla gençken tanışmıştın ama muhtemelen hatırlamıyorsundur. Sana gerçek bir

Yıllar önce benden emlak aldı ve iletişim halinde kaldık. Arada sırada birlikte bir ev çeviriyoruz ya da emlak konusunda tavsiye istiyor. Adı Konstantin."

İsim hiç tanıdık gelmedi. "Hangi seviyede koçluk yapıyor?"

"Bunu bilmiyorum. Tek bildiğim eski bir Rus Olimpiyat sporcusu olduğu ve yaptığı işte iyi olduğu."

Gülümsememi engelleyemeyecek kadar içimde umut filizlendi. Ruslar çılgındı, jimnastik eğitimleri daha da çılgındı, bu da midemin endişeyle çırpınmasına neden oldu. Şikayet etmeyecektim, elimden geleni yapacaktım.

Dilenciler seçici olamaz.

"Bunu bana daha önce söylemediğine inanamıyorum."

"Geçmiş emlak işlemlerimizde gündeme gelmiyor. Şu anki salonunuzda mutlu olmadığınızı bilmiyordum," diye karşı çıktı. "Antrenörlerinin yeterli olmadığını bana söyleseydin, Konstantin daha erken devreye girebilirdi."

Touché.

"Onu ne zaman arayacaksın? Şimdi arayabilir misin? Lütfen?" Heyecanla kolunu salladım ve dizlerimin üzerinde sallanarak zıpladım. "Baba!"

Benim hevesim karşısında kıkırdadı, gözlerindeki ışık geri geldi. Babamın ve benim gözlerimiz aynı yeşil tonundaydı. Ona en çok ben benziyordum. Koyu renk saçlarım, ince düz burnum ve cilt tonumuzla birbirimize çok benzerdik. Ve tıpkı babam gibi, bir şey hakkında heyecanlandığımda gözlerim parlak yeşim rengine dönerdi. Yine de saçlarımdaki koyu kırmızı tonların ya da çillerimin nereden geldiğinden emin değildim.

Gülümsemesini engelleyerek iç çekmiş gibi yaptı. "Ofisime gel, onu arayacağım."

"Gerçekten mi?" Çığlık attım. Başını salladığında kollarımı omuzlarına attım ve ona sıkıca sarıldım. "Oh, teşekkür ederim, baba! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Sırtımı sevgiyle sıvazladı. Yatağımdan fırladım ve hemen arkasından gittim. Ofisine döndüğümüzde, masasının önündeki çivili deri sandalyeye oturdum. Babam yerleşirken kıpırdanmamak için ellerimi kalçalarımın altına yerleştirdim.

Yerleşmek derken, kendine bir bardak burbon doldurmaktan bahsediyorum.

"Pekala, bana hangi seviyede olduğunuzu tekrar hatırlatın. Ulaşmak istediğiniz hedef nedir?"

İçime bir hüznün çöktü. Keşke ben hatırlatmak zorunda kalmadan bilseydi. Adam aklından yirmi farklı ticari işlem geçirebilirdi ama kızı hakkında birkaç bilgiyi aklında tutamıyordu.

"Ben 10. seviyedeyim ama elit seviyeyi test etmek istiyorum. Önce elit koçluk yapıp yapmadığını ve elit bir programı olup olmadığını öğrenin."

Başını salladı ve hoparlörü açarak bir numara çevirdi. Derin bir ses telefonu açana kadar telefon birkaç kez çaldı.

"Allo?"

Kaşlarım birbirine çarptı. *A-düşük mü?*

"Konstantin, dostum, ben Frank Rossi'ye ulaşmaya çalışıyorum." <https://rantey.org>

"Frank, sesini duymak çok güzel. Aslında tam da konuşmak istediğim adamsın." Babam onun Rus olduğunu söylemişti ve ağır aksanı da bunu doğruluyordu.

"Öyle mi? Mükemmel zamanlama o zaman. Noel hediyemi aldın mı? Sana ve o güzel kız arkadaşına en sevdiğim votkadan bir şişe gönderdim."

Konstantin hafifçe gülerek durakladı. "Eve gittiğimde Katja'ya sormam gerekecek. Onun votka iştahı da benimki kadar doymak bilmez. Umarım hepsini bensiz içmemiştir." Babam gibi o da kıkırdadı. "Şimdiden teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Katja nasıl? Yuva kurmaya karar verdiniz mi?" Babam elindeki burbon bardağını çevirerek sordu. Her ne kadar arkadaşıyla hasret gidermesini dinlemek hoşuma gitse de, sadede gelmesi için sabırsızlanıyordum.

"Ah, henüz değil," diye cevap verdi derin bir iç çekerek. "Denemediği için değil. Her şeyin zamanı var."

Babam kıkırdadı ve bir sonraki sözleri üzerine kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Sana bir sorum var. Hâlâ jimnastik antrenörlüğü yapıyor musun?"

"Bunu sormanız komik. Öyleyim ve yaklaşık bir yıl önce World Cup'ı önceki sahiplerinden satın aldım. Büyütmeyi düşünüyordum ama buna değip değmeyeceği konusunda uzmanlığınızı almak istedim."

"Ah..." Babamın kaşları kalktı, gözlerinde bir ışıltı parladı. Bu bakışı bilirdim. Bu onun bir şeylerle uğraşma şansıydı. "O zaman zamanlama ne kadar mükemmel. Kıymetli kızım geçiş yapmaya hazır olduğunda seni aramamı söylediğini hatırlıyor musun?"

Durakladı. Sessizlik havayı doldurdu. Kalbim durdu. "İstiyorum."

"Daha önce bana gelip New Hampshire'da bir spor salonuna transfer olmak istediğini söyledi. Orada bildiğin bir spor salonu var mı?"

"Hatırlanmaya değer bir şey değil."

Babamın gözleri benimkilere dikildi. Sivri bir kaşını kaldırdı. "Doğu Yakası'ndaki en iyi spor salonlarından biri olduğunu söyledi." Bir huff attı. "Senden daha iyi birini hayal bile edemiyorum."

Konstantin kıkırdadı. "Beni pohpohluyorsun. Kızınızın hâlâ eğitimde olduğunu bilmiyordum. Söyle bana, hangi seviyede?"

Ona hatırlatmak için iki elimi kaldırdım.

"Onuncu seviyede ama spor salonunda-" "Elit koç," diye fısıldadım.

"Elit koç, bana ihtiyacı olduğunu söylediği şey de bu," dedi babam. "Sen elit misin?" Babamın sorusu karşısında irkildim. *O* elit olmazdı, elit koç olurdu.

"Elit bir programım ve elit kızlardan oluşan bir ekibim var. Kız kaç yaşında?" "On altı."

"Hmm. On altı yaşında sadece onuncu seviye olamaz. Bir elit için oldukça yaşlı. Şimdi üniversite eğitimi mi alıyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne yapmayı planladığından ya da yapabileceğinden emin değilim. Sadece özel bir spor salonunda antrenman yapmak istediğini biliyorum."

Bu göğsüme saplanmış bir bıçak gibi kalbimi acıttı. Daha birkaç saat önce ona gelecekle ilgili planlarımı anlatmıştım.

"Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Gitmem gereken bir yemek toplantısı var, sabah seni arasam ve bu konuyu konuşsak olur mu?"

"Mükemmel, kulağa bir plan gibi geliyor. Sizden haber bekliyorum. Hazır başlamışken, yeni spor salonunuzdaki genişleme fikrinizi de tartışabiliriz."

"Daha da iyi."

Babam telefonu kapattığında kendimi daha iyi hissetmedim. Kaşlarımı çattım. Yaşımı duyunca pek de kesin bir şeymiş gibi gelmedi. Neredeyse hoparlörü açmamış olmasını dileyecektim.

"Merak etme tatlım. Şu anda gerçekleştiremeyeceğim hiçbir şey yok."

iki

SPencereden dışarı bakarken, bir kilometre işaretini daha geçerken şeffaf yansımamın ötesini göremiyordum.

Kalbim çırpındı ve bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi düşünerek küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü. Aslında bu kadar mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyordum... ya da sabırsız, sinirli ve huzursuz. Duygulardan oluşan bir çark gibiydim. Endişe içimde baş döndürücü bir hızla dönerken midemdeki düğümler daha da sıkılaştı.

Derin bir nefes alıp soğuk deri koltuğa yaslandım ve daha fazla uzaklaşmamak için dua ettim.

İki ay önce babam beni Georgia'daki en iyi jimnastik eğitim merkezlerinden biri olan World Cup Academy of Gymnastics'e soktu. En iyi jimnastik salonunu bulmaya kararlı olduğum için, bir takım arkadaşımın New Hampshire'daki salondan bahsetmesi üzerine tünel görüşü yaşadım. Başka bir yere bakmak hiç aklıma gelmedi. Anladığım kadarıyla babam World Cup'a cömert bir bağışta bulunmuş ve böylece bana tesiste antrenman yapma fırsatı vermişti. Mücadele eden bir atlet olarak, bir sonraki seviyeye ulaşmak için çaresizdim. Babama ve onun iş ilişkilerine güvenmek istemiyordum ama bu beni hayallerime yaklaştıracaksa, öyle olsun.

Babamın her zaman dediği gibi, "Bağlantılarını kullanacaksın." Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu, varlıklı bir aileden geldiğim için gerçekten mutlu olduğum ilk ve tek zamandı.

Biraz araştırma yaptım ve World Cup'ın sıradan bir spor salonu olmadığını öğrendim. Daha önce dünya çapında üst düzey antrenörlere ait olan bu spor salonu, verdiği eğitim ve sporcuları yeni bir seviyeye çıkarma becerisiyle ünlüydü. Antrenörler çok özeldi, elit jimnastikçiler özenle seçiliyordu ve üyelerinden biri olmak için doğuştan yetenek ve adanmışlık gerekiyordu. En iyi jimnastikçilerden bazıları bu salondan çıkmış, antrenman seviyeleriyle sınırlarını zorlayan bir grup yoğun antrenör tarafından eğitilmişti.

Sağa sapıp nihayet otoyoldan çıktığımızda saatler geçmiş gibiydi. Yılan gibi kıvrılan caddeyi takip ederek birkaç dakika sonra koyu renkli camları olan gri bir binanın önünde durduk.

"Demek istediğin bu?" diye sordu babam Escalade'in etrafında dolanırken. Ellerini pahalı, özel dikim pantolonunun ceplerine soktu ve rüzgâr ona doğru eserken etrafı inceledi.

"Her şeyden çok," diye cevap verdim, yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim. Önümdeki büyük yapıya bakarken nutkum tutulmuştu. Son bir yıldır istediğim şey buydu ve artık benim olmuştu. Mutluluk hızla içime yayıldı ve gülümsemem daha da büyüdü.

Annem parlak kırmızı topuklu ayakkabıları ve ona uygun kırmızı elbisesiyle dışarı çıktı. First Lady gibi giyinmek Joy Rossi'ye kalmıştı. Bembeyaz ceketini beline sımsıkı sarmıştı, gözleri

Rüzgârın çabasına rağmen tek bir sarı saç teli bile yerinden oynamadan etrafta sıçrayıp duruyordu. Yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa, dünyanın en pis yerinde olduğumuzu düşünebilirsiniz.

"Burası muhtemelen soyguncuların geceleri saklandığı ve serserilerin uyumaya geldiği yer. O kadar spor salonu varken Konstantin'in burayı seçtiğine inanamıyorum. İğrenç görünüyor."

Titremesinin esintiden mi yoksa akan suyu ya da elektriği olmayan ücra bir seri katil kasabasını bilerek seçtiğimi düşünmesinden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Joy," diye uyardı babam.

Yargılayıcı tavrına katılmayarak başımı salladım. İki dakika içinde bu sonuca nasıl vardığını anlayamamıştım. İçten içe, babamın kendi araştırmasını yapmamış ve bunun güvenli olmadığını düşünmemiş olsaydı bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Etrafa baktığımda tek görebildiğim yakınlardaki ticari binalar ve dışarıda tek tük yerleştirilmiş avcı yeşili çöp konteynerleriydi. Belli ki burası endüstriyel işletmelerin bulunduğu bir bölgeydi - ticari bir alan- annemin yemek yemeye alışkın olduğu süslü, beş yıldızlı restoranlar ya da modaya uygun olmayan ya da mevsiminde olmayan hiçbir şeyin satılmadığı gösterişli butikler değil. Ne yazık ki o benim gibi düşünmüyordu. Gördüğü şey, hayattan yoksun loş renkler ve en önemlisi, hiçbir şey kazanamayacağı bir yerdi.

Geleceğimi gördüm. Hayallerimin beton duvarların arkasından bana baktığını, kışımı kaldırmam için bana meydan okuduğunu gördüm.

Babam kolunu uzatarak bana yol göstermemi işaret etti ve ben de yürüyüş yolundan girişe doğru yöneldim. Soğuk kapı kolunu tutarak kapıyı açtım ve ailem arkamdan gelirken World Cup'ın içine adım attım.

Havaya tebeşir kokusu sinmişti ve bu kokuyu ciğerlerime ilk çektiğimde midem titredi. Bir jimnastikçi için farklı bir koku ve tattı, neredeyse besin gruplarımızın bir parçasıydı, sporla ilgilenmeyen birine açıklaması zordu. Bebek pudrasına benziyordu ama daha keskin kokuyordu. Hoparlörlerden gelen boğuk müzik, bir yaylı tahtanın geri tepmesi ve serbest bırakıldıklarında seken düzensiz çubukların sesi dikkatimi çekti. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Adrenalinimi harekete geçiren ve nabzımı hızlandıran, beni her şeyi bırakıp ellerimi çubuklara dolamaya ya da çıplak ayaklarımın altındaki yaylı zemini hissetmeye çağıran türden bir sestti.

Derin bir nefes daha alarak nefesimi verdim, yüzümdeki sırıtmayı gizleyemiyordum. Kalbim patlamaya hazırdı. Sonunda olmam gereken yerdeydim.

Boş lobiye bakarken nereye gideceğimden emin değildim ama sağ tarafımdaki pencere devasa tesisin manzarasını gösteriyordu. Dışarıdan tamamen aldatıcı bir görüntüsü vardı... endişeye kapıldım. Gözdağı o anda kesinlikle sert bir şekilde vurdu.

Hem erkek hem de kadın jimnastikçiler etrafa dağılmış, beyaz tebeşirler tenlerinin tozunu alıyordu. Sadece bir değil, iki zemin, üç set eşit olmayan çubuk ve yedi denge kirişinin yanı sıra iki tonoz görebiliyordum. Ayrıca bir takla pisti, erkekler için çeşitli ekipmanlar, köpük çukuru ve resimat'lı olan bir yüksek bar, daha yumuşak inişler yapmak için kullanılan köpük çukurunun üstünde büyük bir mat vardı. Daha geride bir sürü kapı vardı. Ne işe yaradıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nereye çıktıklarını merak ediyordum.

Annemle babam bile spor salonuna hayranlıkla bakıyor gibiydi. Önümdeki manzara karşısında damarlarımda bir adrenalin patlaması yaşanırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve tüylerim diken diken oldu.

Arkamdan gelen kapı çarpma sesi beni transtan çıkardı ve omzumun üzerinden bakmaya zorladı. Ailem sesi takip etti ve ben de uzun boylu, fit bir adam gördüm. Elleri kalçalarında, gözleri lobiye taradı ve aşağı inip benimkilerle kilitlenmeden önce aileminkilerle birleşti, daralan bakışları

beni yerimde tuttu. Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Onun güçlü varlığı

dikkat istiyordu ve hiç şüphesiz benim tüm dikkatimi çekmişti.

Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz derecede muhteşem birini görmemiştim. Onu tanımlamak için kullanabileceğim başka bir kelime yoktu. Etkileyici gözleri onun bir koç olabileceğini düşündürüyordu ama daha önce gördüğüm hiçbir koç bu kadar çekici olmamıştı. Düşündüm de, hiçbir kirk yaşın altında, göbeği ve saç çizgisi olmayan kişiler değildi. Bu adam sağlam yapıydı ve kas doluydu.

Güç ve duruşuyla bize doğru ilerlerken dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçtı. Ona bir tür Adonis gibi bakarken kalbim neredeyse boğazıma fırlayacaktı. Koyu kirli sakalları kare çenesini tozlandırıyor, dolgun dudakları dikkat çekmek için yalvarıyor, burnu bir ok gibi dimdikti. Simsiyah saçları ve altın tonlarında zeytin teniyle birleştiğinde, tatlı bebek İsa, adam mükemmeldi.

Odayı geçerek elini uzattı.

"Frank, seni tekrar görmek güzel." Ön kolu esnedi, damarlar sahip olduğu kas gücünü gösteriyordu. Babamla sıkıca tokalaşırken gözlerimi ayırmak inanılmaz derecede zordu. Kesinlikle çok güzeldi. Avery ona çok seksi derdi. En iyi arkadaşım her şeyin başına "lanet" eklemeyi severdi.

"Kova."

Bu babamın arkadaşıydı ve buranın sahibiydi. İlginçti. Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünüyordu, en fazla yirmi beş yaşındaydı. Babamın bildiğim kadarıyla pek genç arkadaşı yoktu, ondan daha genç olan arkadaşlarını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Genellikle saçları ağarmış, kaz ayakları oluşmuş ve fazla çalışmış, yaşlanmış bir cilde sahiptiler. Tam önümde duran şeyin tam tersi.

Yani Kova, Konstantin'di. Lakabın nereden geldiğini bilmiyordum ama konuştukça ve yoldaşlıklarına tanık oldukça, babamın bana anlattığı adamın bu olduğunu daha iyi anladım.

Konstantin ismini yıllar önce jimnastik camiasında duyduğumu hatırlıyorum. Bugüne kadar en çok madalya kazanan jimnastikçilerden biriydi ve Rusya'ya diğer tüm erkek sporculardan daha fazla madalya getirmişti. İki Olimpiyatta yarışmış ve her birini domine etmişti. Üçüncü bir olimpiyata katılması gerekiyordu ancak öngörülemeyen koşullar nedeniyle son dakikada çekildi. Dedikodular dolaştı, hatta bazıları yarışmamasının nedeninin steroid kullanımı olduğunu söyledi, ancak bildiğim kadarıyla hiçbir zaman kamuya açık bir neden belirtmedi.

"Dünya Kupası Jimnastik Akademisi'ne hoş geldiniz."

Bu aksan kesinlikle Rus aksanıydı. Bir jimnastikçiye göre Kova uzundu. En az iki metre. Son derece kaslı omuzları ve tişörtünün ne kadar sıkı gerildiğinden de anlaşılacağı üzere sıkı göğsüyle birlikte, eğer varsa, mükemmel bir paket gibi görünüyordu.

Gözlerim aşağı kaydı ve yanaklarım ateşle doldu. Aman Tanrım. Şimdi de onun paketine bakıyordum!

"Eşim Joy'u ve kızımız Adrianna'yı hatırlarsınız. Ya da biz ona Ana deriz."

İçimden gözlerimi devirdim. Benim adım Adrianna'ydı, Ana değil. Bu lakaptan hep nefret etmişimdir. Kendimi azarlanan bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu, yine de ne kadar nefret ettiğimi bildikleri halde kullanmaya devam ediyorlardı. Sırit ve katlan, dedim kendime. Sırit... ve katlan.

Konstantin annemin elini sıkarken içimden kıkırdadım. Annemin eli Konstantin'in elinin içindeydi ve bahse girerim ojesini kırmasından endişe ediyordu. Tanrı aşkına, bu lanet olası bir tokalaşmaydı ama yine de çok kırılğanmış gibi davranıyordu. Annemin porselenden yapılmış gibi davranması kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Annemin narin, soğuk parmaklarını ölü gibi avucunda tuttuğunu garanti ederim, bu da onun buz gibi tavrına uyuyordu.

"Tekrar merhaba, Kova. Güzel bir... tesisiniz var!" Sofistike bir şekilde söylemeye çalıştı, ama

Ağartılmış dişlerini ve gösterişli kişiliğini görebiliyordu. Etrafını bir para havası sarmıştı ve bunu ikinci bir deri gibi giyiyordu. Annem ve ben daha zıt olamazdık.

Konstantin bana doğru döndü ve neredeyse tüm sağduyumu kaybediyordum. Zümrüt rengi gözleri kalın siyah bir halkayla çevriliydi ve irislerinde ağ gibi belli belirsiz çizgiler vardı. Büyüleyiciydi. Bana bir yağmur ormanını anımsatıyorlardı -güzelce çekici, keşfedilmemiş bir bölge ve etrafta neyin gizlendiğine dair gerçek bir bilgi yok. Kalın kirpiklerinin arasında çerçevelenmiş bakışları sanki en derin, en karanlık sırlarımı okuyabilirmiş gibi nüfuz ediciydi.

"Ana, seni tekrar görmek büyük bir zevk. Seni son gördüğümde dizlerime ancak ulaşıyordun ve atkuyruğu saçlarınla etrafta koşturuyordun. Çok büyümüşsün," dedi.

Saç örgüsü mü? Sanırım saç örgüsünü beş yaş civarında bıraktım. Eğer öyleyse, yirmi beş yaşından büyük olduğu açıktı.

"Adrianna." Tam ismimi vurguladım. Dudaklarının ucu hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve karnım sıkıştı. Bir tutam saçımı kibarca kulağımın arkasına sıkıştırdım ve gülümsemesine karşılık verdim.

"Buna hazır olduğuna emin misin? Elit program 10. seviyeden tamamen farklıdır. Çok daha yoğun. Bunu babana zaten açıkladım, ama seni temin ederim ki bu eski spor salonuna hiç benzemeyecek. Vücudun antrenmana alışana kadar çok yorulacak, muhtemelen moraracak ve ağrıyacaksın. Babanla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor diye bir an bile kolay olacağımı düşünme. Umarım bu tür bir kondisyona hazırsındır."

Onun kalın aksanını tekrarlamak için karşı konulmaz bir dürtü beni bir intikamla vurdu. Ellerimi havaya kaldırıp gürültülü bir İtalyan gibi yüksek sesle konuşmak ve Konstantin'in az önce söylediği her kelimeyi tekrarlamak istedim. Konuşma şekli çok seksiydi ve tüm o yoğun tavırları onun lehine işliyordu.

"Öyleyim," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde.

Kova annemle babama bakarak, "Spor salonunu gezmeden önce ofisime gidip bazı evrak işlerini gözden geçirmeye ne dersiniz?" dedi.

ÜÇ

T Sonraki otuz dakika tüm ince yazıların üzerinden geçmek ve tıbbi izin formlarını imzalamakla geçti.

Annem ne kadar sakın görünmeye çalışsa da kabızlıktan muzdaripmiş gibi görünüyordu. Jimnastik ve yasal belgeler onun ilgi alanının çok dışındaydı. Endişeli bir anne gibi davranmak onun rahatlık alanına girmiyordu. Giyinip kuşanabileceği, sahte bir gülümseme takınabileceği ve bir şeyleri umursuyormuş gibi davranabileceği yardım toplama etkinlikleri onun için daha önemliydi. Kendi düşüncelerim odanın içinde gezinirken, çeşitli madalya ve kupaları incelerken ve konuya olan ilgimi çabucak kaybederken onu suçlamak zordu.

Evrak işleri beni ilgilendirmiyordu. Tek yapmak istediğim piste çıkmak ve ayaklarımın altındaki halıyı hissetmekti. Atlamada çok başarılı olmama rağmen, yer benim en sevdiğim etkinlikti. Kendimi özgür hissettiğim ve kendimi bırakabildiğim, gönlümce havada uçabildiğim yerd. Yuvarlanmayı severdim, yerçekimine meydan okumayı severdim ve her seferinde kırımın üstüne düşmemek için gizlice Tanrı'ya dua ederdim.

Işıktan saf bir nefretle nefret ediyordum. Ama bu tamamen başka bir hikayeydi.

Konstantin'le derin bir sohbete dalmış olan babama baktım. Eğitimim hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ama yine de küçük yazıları okumayı ve tam olarak ne için ödeme yaptığını bilmeyi seviyordu. Kendi şirketinde bu kadar başarılı olmasının nedeni de buydu. Kimse onu kazıklayamazdı. Parayı severdi ve kazandığı her kuruşun nereye gittiğini bildiğinden emin olurdu. Ve karşısındakinin muhtemelen güvenilebileceği bir arkadaşı olması önemli değildi, yine de kendini garantiye alırdı. Ancak ben aptal değildim. Bunun bana sevdiğim ve tutkuyla bağlı olduğum bir şeyi vermekten çok onun için işin ticari yönüyle ilgili olduğunu biliyordum. Bu benim geleceğimden ziyade onun için analiz etmesi ve üzerinde pazarlık yapması gereken başka bir anlaşmaydı.

Formları açıklarken ve sıkı antrenman rejimimin üzerinden geçerken, 'dans dersi' kelimelerini duydum ve dikkatim tekrar konuşmaya döndü.

"Dans dersi mi?" Ben araya girdim.

Konstantin kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı, sanki odada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözleri kısıldı.

"Frank'e cazın yanı sıra bale dersi de alacağından bahsediyordum."

Ağzım açık kaldı. "Bale mi?" Ses tonumda yoğun bir kızgınlıkla sordum. Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyleyin. Bale yapmamın imkânı yoktu. Baleden nefret ederdim.

"Evet, Adrianna. Bale. Yerde duruşa ve zarafete yardımcı olur. Esneklik ve çekirdek güçlendirmeden bahsetmiyorum bile."

"Pistte zaten zarafetim ve akıcılığım var. Ekstra dans derslerine ihtiyacım yok."

Memleketimde hiç bale dersi almak zorunda kalmamıştım, bu yüzden burada da almam gerekmediğinden emindim. Tüm bu ekstra dersler, buraya yapmak için geldiğim tek şeyden uzaklaştıracaktı ve bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Konstantin pahalı görünümü, parlak kalemını yavaşça yere bıraktı. Bana bakışı sinir bozucuydu, gözlerimi kaçırmak istedim ama kendimi tuttum. Gözlerimi ondan ayırmadım, gözlerinde parlayan siyah beneklere odaklanarak ona zayıf olmadığımı gösterdim.

"Bunu senin için kolaylaştıracağım. Burada benim kurallarına göre oynayacaksın. Ya dersleri alırsın ya da Dünya Kupası'nda antrenman yapamazsın."

Sakin ol. Sanki karmaşık kelimeleri anlamayan bir moronmuşum gibi. Ailem özel öğretmene yılda binlerce doları boşuna harcamamıştı. Beşinci sınıftan beri hep A almıştım. Zaten Pre-Cal ve üniversite düzeyinde dersler alıyordum ve o bana D- I-C-K'yi heceleyemiyormuşum gibi davranıyordu.

Sahte bir gülümseme takınarak şekerli bir sesle, "Bale gerçekten gerekli değil. Tamamen zaman kaybı olur. Daha önce hiç ihtiyacım olmadı ve şimdi de yok." Birkaç hızlı göz kırpmasıyla sözümü bitirdim ve yanıtını bekledim. Bu, annemin bana öğrettiği bir beceri olan "sosyal olay yüzüm" olarak adlandırmayı sevdiğim şeydi. Tatlı, masum ve saçma sapan bir yüzdü ve Palm Bay'de yaşıyorsanız standart bir moda aksesuarı olarak kabul edilirdi.

Konstantin durakladı ve birkaç kalp atışı boyunca bana baktı. Tam kazandığımı düşündüğüm anda babamın elindeki kâğıtları geri çekti. Babama bakarak, "*Ana'nın* bu tür bir bağlılık için hazır olmadığını görebiliyorum, Frank. Bu iş özveri, sıkı çalışma ve en önemlisi *dinleme* becerisi gerektirir. Ve o bunun benim yolum olduğunu anlayana kadar."

Göğsüm kabardı, kan kalbime doğru hızla pompalandı. Beni reddediyor, burada eğitim alamayacağımı söylüyordu ama ben bunun bir seçenek olmasına izin vermeyi reddettim. Bu yüzden, daha birkaç dakika önce sevdiğim o aptal Rus aksanıyla bir kelime daha edemedim araya girdim.

"Bu derslerden kaç tanesini almak zorundayım?" Bana baktı. "İhtiyacın olduğu kadar."

Dişlerimi sıktım ve teslimiyet içinde başımı yavaşça eğdim. Yakışıklı olmasına rağmen tam bir göt gibi davranıyordu ve bu alışık olmadığım bir şeydi.

Konstantin kâğıtları babama geri verdi ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Eski antrenörünle konuştum ve şu anki antrenmanını, nerelerini geliştirebileceğini sordum. Esneklikten yoksun olduğunu söyledi ki bale burada devreye giriyor; kalçalarını açmana, bacaklarını esnetmene yardımcı oluyor ve jimnastiğin genellikle sertleştirdiği uzun ve zayıf vücut hatlarını kazandırıyor. İnandığınızın aksine, daha fazla zarafet kullanabileceğinizden de bahsetti. Dans, denge aletinde ve yerde sahip olunması gereken önemli bir unsurdur. Akışkan olmanızı istiyoruz, bir robot gibi görünmenizi değil. Bununla birlikte, özel ihtiyaçlarınızın ne olduğunu bir değerlendirme belirleyecektir."

Kan basıncım yükseldi ve ifadesini yalanlamamak için her şeyimi verdim. Tam ilerlediğimi düşünürken, gerçekten on adım geri atmıştım. Onun ima ettiği gibi yerde yatan kaskatı bir robot değildim. Tanrı aşkına, nasıl hareket edeceğimi biliyordum.

"Ve tüm bu ekstra dans dersleri -bale ve caz- yeni spor programına dahil mi?" Babam araya girdi ve iyi ki de girdi. Sigortaları attırmaya hazırdım. "Haftada toplam kırk saat antrenman yapmanın yanı sıra günde iki ders mi alacak?"

Konstantin babama döndü. "Evet, iki gün izinli olacak. O günlerde ne yapacağı kendisine kalmış, ama buradayken diğer antrenörlerle birlikte benim gözetimim ve Dünya Kupası'nın kontrolü altında olacak. Her ne kadar jimnastiğe öncelik vermek istesem de okul daha önemli, bu yüzden tüm jimnastikçiler için bir program hazırlıyoruz. Program belirlendikten sonra sorumluluk alması ve dengeyi sağlaması gerekecek. Tipik olarak sabahları güç ve kondisyona odaklandığımız bir

antrenman olacak, okul için ara verilecek ve öğleden sonra jimnastik yapılacak. Dans ise dönüşümlü olacak." Bir nefes aldı ve devam etti. "Buradaki jimnastikçilerin çoğu devlet okulunda, bu yüzden çalışma saatleri

her zaman tutarlıdır. Birkaç kız masraflarını düşük tutmak için bir daireyi paylaşıyor. Anladığım kadarıyla onun için bir daire kiralamışsınız?"

Babam boğazını temizledi. "Cape Harbor'daki en üst kattaki dairelerden birini onun için tuttum. Şehrin öbür ucunda, benim sitelerden birinde iki yatak odalı bir daire. Ayrıca araba kullanmaya hazır olduğunda kullanması için bir SUV satın aldım. Eşim ve benim, çocukların on yedi yaşına kadar ehliyet almamaları yönünde bir ev kuralımız var. Ana birkaç ay içinde ehliyetini alacak.

"Bildiğiniz gibi, Rossi olmak çok fazla tanıtım getiriyor ve Ana'nın güvende olduğundan emin olmam gerekiyor. Olduğundan çok daha büyük görünüyor ve yaşıtı çoğu kızın aksine omuzlarının üzerinde güçlü bir kafası var. Bir şey olması durumunda yakınlarda olacağını biliyorum ama yine de bu kadar uzakta olmasından endişe ediyorum. Buraya taşınmasına izin vermeden önce gerekli önlemleri aldım. Ana hiçbir şey istemez ve ihtiyacı olan her şeye sahip olacak, böylece jimnastiğe odaklanabilecek. Eşim yemeklerinin evine teslim edilmesi ve bir özel öğretmen tutulması için bile çaba sarf etti."

Utanç dolu bir iniltiyi bastırarak bunun yerine dudağımın içini çiğnedim.

Babam her zaman paradan ve ne kadar parası olduğundan bahsetmenin bir yolunu bulurdu. Bu küçük düşürücüydü ve arkadaş olsun ya da olmasın bu konudan bahsederken takındığı kendini beğenmiş tavırdan nefret ederdim. Özellikle de benim için yemek sipariş ettiği gerçeğini paylaşmak utanç vericiydi. Rossi isminden ve paradan zevk alan kardeşimin aksine, akıllıca kararlar verebilecek kadar sorumluluk sahibi olduğumu biliyordu.

Konstantin'e baktım, babamın anlattığı gereksiz şeylere tepkisini ölçmeye çalışıyordum ama yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. Soğuk bakışları - dinlenen sık suratı - anneminkine rakip olabilirdi. Bir kıkırdamayı bastırdım. Varlığının dikkat çekme şekli kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu. Ağzını açıp saçma sapan bale önerilerinde bulunmadığı sürece, ona ilgi duymaktan kendimi alamıyordum.

"Pekala Adrianna, sadece ailenin değil, senin de imzalaman gerekiyor." Başka bir form mu? Yeter artık. Beni Çin'e sat, orada iyi jimnastik antrenörleri var. Yaşları hakkında yalan söylemeler ne olur?

Konstantin bana bir yığın kağıt uzattı.

"Birincisi, spor salonuna olan bağlılığın, sıkı çalışacağına ve yüzde yüz elli vereceğine dair yemin etmen ve pes etmemen, senden bunu beklemiyorum. Ancak, yıl bitmeden Dünya Kupası'ndaki zamanınızı sonlandırmaya karar vererseniz, tıpkı her takım arkadaşımın yaptığı gibi, ailenizden yüklü bir ücret tahsil edilecektir. Eminim buranın girilmesi kolay bir spor salonu olmadığını biliyorsunuzdur, dolayısıyla bu yükümlülüğe ihtiyaç var. Bu anlaşma her yıl yenilenir."

Tam imzama atmak için kalemi bastırmak üzereydim ki, doğal olarak annem de fikrini söylemek zorunda kaldı içinde.

"Ana, bu çok pahalı bir çaba. Eminim çoğu ebeveynin isteyeceğinden daha fazla. harca. Sorumluluk sahibi olduğunı biliyoruz ve doğru olanı yapacağına güveniyoruz ama bir de üstüne gereksiz bir ücret ödemek zorunda kalırsak baban ve ben çok üzülürüz," diye uyardı parlayan gözlerle. "Bu konuda kararlı olduğuna emin misin?"

"Dünyadaki her şeyden daha çok," diye mırıldandım nefesimin altında. On birinci saatte kararlılığımı test etmek istiyorsa, tüm şüphelerini pencereden dışarı atabilirdi. Hayallerimin yüzüne bakıyordum ve imzalanacak birkaç belge daha hedeflerimle arama giremezdi.

"Bir şey var mı?" Sesini yükselterek sordu. Bunun benim için ne kadar önemli olduğu ya da kendimi jimnastiğe ne kadar adanmış olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Anladı Joy," dedi babam ve sonra bana memnun bir gülümseme verdi.

Nedeni ne olursa olsun, annem hemen her konuda beni zorlardı. Bu rahatsız ediciydi ve keşke geri çekilip beni cesaretlendirseydi.

Babam benim adanmışlığımı anlıyordu çünkü o da aynı şekildeydi. Kanımızı ve terimizi akıtacağımız bir şey bulduğumuzda geri dönüşü yoktu. Bağlılığımız bizi yönlendirdi.

"Pekâlâ, sıradaki belge benim otoritem ve eğitimim altında olduğun sürece kimseyle çıkmayacağını belirtiyor," dedi Konstantin, masasının üzerinde kaydırırken bana bakarak. Ciddi olamazdı. Bir koçun bunu yaptığını daha önce hiç duymamıştım.

"Kulağa çocukça geldiğini biliyorum ama bu aslında imzalamanız gereken çok önemli bir kağıt parçası. Dikkatini kaybetmeni istemiyorum. Sonunda antrenmanları kaçırarak ve beni kızdıracaksın. Bu kariyerini mahvedebilir ve sadece benim zamanımı boşa harcar. Benim zamanım çok değerli. Senden odaklanmanı ve kararlılığını bekliyorum ve bunu hak ediyorum, başkasından değil."

"Anlıyorum."

Okumadan adımı karaladım ve geri ittim. Konstantin bakışlarımı tuttu. "Bir şeyi imzalamadan önce her zaman küçük yazıları okumalısın," dedi sessizce, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

İmzama baktı, gözleri okurken hareket ediyordu. "Tam burada yazıyor," dedi işaret ederek, "spor yaptığın süre boyunca benim gözetimim altında olacaksın." Konstantin babama bir kağıt uzattı ve "Bu temelde kızınıza verdiğim anlaşmanın aynısı. On altı yaşında olduğu ve gerçek bir ebeveyn rehberliği olmadığı için, burada antrenman yaparken Dünya Kupası'nın gözetimi altında olacak. Spor salonundan çıktıktan sonra yaptığı hiçbir şey benim sorumluluğumda değil; dolayısıyla ne ben ne de World Cup onun davranışlarından sorumlu tutulamaz. Burada antrenman yaparken kendi başına yaşayan tüm jimnastikçiler bunu imzalamalıdır."

Babam sessizce okuduktan sonra bana baktı ve inatçı bir sesle şöyle dedi: "Umarım sorumluluk sahibi olman için sana ne kadar güvendiğimizin farkındasındır, genç bayan. Bu bir şaka değil."

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. "Tamamen anlıyorum baba."

Babam anlaşmayı imzaladı ve Konstantin kâğıtları üst üste koyup bir ataşla bağladı ve bir kenara koydu. Kova kollarını göğsünde kavuşturdu, deri koltuğunda arkasına yaslandı ve doğrudan bana baktı.

"Benim antrenmanım alışılmadık, sert ve acımasızdır. Beni görmeye dayanamayacağınız günler olacak. Yoğun ve yorucudur. Arkadaşınız olmak için burada değilim, zor zamanlar geçirdiğinizde sırtınızı sıvazlamak için burada değilim, sizi şımartmak için burada değilim. Koçunuz olmak ve sizi bir sonraki seviyeye taşımak için buradayım. Rusya'dan geliyorum ve buradaki en katı koçlardan biriyim. En iyilerden öğrendim ve babanızın kızı olmanız size yumuşak davranacağım anlamına gelmiyor. Geçmişte size öğretilen her şeyi unutacak ve benim aracılığım ile yeniden öğreneceksiniz. Sana ihtiyacın olan tüm imkânları sağlayacağım, ancak derinlere inmek ve olmak istediğin sporcu olmak sana bağlı. Bir yerlere gelebilmek için azim ve tutkuya sahip olmalısınız. Ben sadece sana bu yolda rehberlik etmek ve kapasiteni göstermek için buradayım." Durakladı. "Bu, Adrianna, ayrılmak için bir şans. Bu kâğıtları yırtıp atabilirim ve hepiniz evinize dönebilirsiniz."

Konstantin'e baktım ve iki şeyi fark ettim: Kıçığa tekme yemek üzereydim ve o kasılmaları kullanmıyordu.

DÖRT

O Bu yüzden ağzından çıkanlara hâlâ biraz takıntılıydım.
Elimde değildi. Bu aksan çok seksiydi.

Konstantin'e güvenle baktım. O da bakışlarıma karşılık verdi. Jimnastik aşkım için damarlarımda dolaşan tüm tutku ve dürtüyü bir sonraki cümleme döktüm.

"Gitmiyorum."

Yüzünde beliren hınzır gülümseme neredeyse beni benden alıyordu.

"Pekâlâ, gerekli tüm formaliteler tamamlandı. İsterseniz şimdi size spor salonunu gezdirebilirim."

Konstantin etkileyici spor salonuna açılan kapıyı açtı.

Etrafımızdaki her santimetrekaşe bakarak arkamızdan yaklaştık. Kanıma pompalanan adrenalin yüzünden midemdeki dengesiz sıçramalara engel olamıyordum.

Bu bana okulun ilk günü evde derse girdiğimi hatırlattı. Son bir yıldır evde eğitim gördüğüm için bu duyguyu uzun zamandır yaşamamıştım ama dün gibi hatırlıyordum. Herkes ilk günden nefret ederdi.

Yakındaki aletlerdeki jimnastikçiler başlarını kaldırıp bizi tepeden tırnağa incelediler. Annem üç inçlik Christian Louboutin topuklu ayakkabılarıyla hiç ıskalamıyor, babam ise sanki buranın sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüyordu. Bense koyu renk kot şortum, bebek tişörtüm ve sandaletlerimle en az benim kadar rahat hissediyordum.

Konstantin bize merak ettiğim arka taraftaki odalar da dahil olmak üzere spor salonunun tüm bölümlerini gösterdi. Kuvvet antrenmanı için kullanıldıklarını sanıyordum ama aslında çeşitli dans dersleri ve esneme teknikleri için kullanılıyorlardı.

"Holly, attan inerken kendine dikkat et. Unutma, en küçük adım bile onda bir kesintidir. Kızlar, sizi Adrianna ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi 10. seviyede ama elit seviye için test yapmayı planlıyor. Burada yeni takım arkadaşınız olacak."

Eşit olmayan barlara doğru ilerledi ve kızları tanıştırdı. "Bu Reagan." Başını ona doğru salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendisi son sınıf bir jimnastikçi ve birkaç yıldır elit programda eğitim görüyor. Burada neler olup bittiğiyle ilgili herhangi bir sorunuz olursa, eminim size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır." Başka bir kızı işaret ederek, "Bu Holly. Çocukluğundan beri Dünya Kupası'nda ve ikiz kardeşi de burada antrenman yapıyor."

"Bizimle antrenman mı yapacak?" Reagan alay etti. "Ben de öyle dedim," dedi sertçe.

Reagan'ın kısılmış yüzündeki çirkin ifade içimdeki yangını körükledi. Ona bakmamak çok zordu. Yüz hatları birbirine yapışmış, ona aşırı dramatik bir ifade vermişti. Sırf ben bu işin içinde

olmadığım için

Elit programa katılmam onlarla antrenman yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Dünyanın her yerindeki spor salonlarında karma sınıflar vardı ve çoğu cimnastikçi bir aletin üzerindeyken takım arkadaşlarının tekniğini izleyerek fayda sağlıyordu.

Onun kesinlikle bir sorun olduğunu görebiliyordum. Zenginlerin arasında yaşamak bana insanların gerçek yüzlerini nasıl çabucak görebileceğimi göstermişti, kimse şirretliği mavi kanlılardan daha iyi yapamazdı ve ben en iyilerden bazıları tarafından şartlandırılmıştım.

"Koç, o zaman neden kendi seviyesiyle antrenman

yapmıyor?" Koç mu? Koç!

"Koç sensin! Koçum mu?"

"Adrianna!" diye bağırdı annem, patlamam karşısında mahcup olmuştu. "Son kontrol ettiğimde. Sen benim kim olduğumu sanıyordun?"

Takımdaki kızlar kıs kıs güldü. Sıcaklık göğsüme tırmandı ve patlamam üzerine yanaklarıma ve kulaklarıma çarptı.

"Yani bilmiyor muydun Adrianna," dedi annem, yangına körükle giderek. Şimdi dikkatini vermesi ne kadar da uygun.

Bir omzumu kaldırarak içtenlikle şöyle dedim: "Bir iş toplantısı için giyinmiş, önümüzdeki sekiz saat boyunca tebeşirle kaplanmaya hazır değil. Bu kıyafetler ve ayakkabılarla nasıl fark edilecek? Sanırım..." Alt dudağımı ısırarak devam ettim. Omuzlarım düştü. "Açıkçası ne sandığımı bilmiyorum. Sadece spor salonunun sahibi olduğunu ve koçluk yapmadığını düşündüm. Birçok salon sahibi koçluk yapmaz."

Yeni koçuma baktığımda yanaklarım alev alev yanıyordu. Yüzündeki örtülü gülümseme gözlerindeki parıltıyla eşleşiyordu. Daha önce hiç genç bir koçum olmamıştı, hele ki Kova kadar çekici biri. Göz korkutucu demek hafif kalırdı. Tanrı aşkına, o *koçken* nasıl konsantre olabilirdim ki?

"Geri kalanınıza gelince, kiminle antrenman yapacağınıza ben karar veririm ve şu an itibariyle o bizimle birlikte." Kova bana doğru döndü ve sert bir bakış attı. "Bu senin için bir sorun olacak mı?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledim.

Evet... Bu kesinlikle büyük bir sorun olacaktı. Jinekoloğunuzun ateşli olması gibi bir sorun.

"Güzel, devam edelim ve turu bitirelim ki ailen seni yerleştirebilsin. Pazartesi sabahı erkenden burada olmanı bekliyorum."

Başımı salladım ve becerilerini mükemmelleştirmek için keskinleştirdikleri erkek takımına doğru yürüdük. Tam da jimnastiğin daha zor olamayacağını düşündüğüm anda, bir erkek jimnastikçinin halkalar üzerinde dengede durması ve çok az hareketle onları sabit tutması için gereken kaba gücü gözlemledim. Bacakları düz ve birleşikken kollarını yavaşça yanlara doğru uzatarak vücutlarına dik bir şekilde Demir Haç yapmalarını izlemek oldukça etkileyiciydi. Üst vücut kaslarının yanı sıra kontrol de son derece şaşırtıcıydı ve muhtemelen kadınların bunu yapamamasının nedeni de buydu.

"Beyler, bu Adrianna Rossi. Kendisi 10. seviyede ama antrenman yapmak üzere kıdemli kızlara katılacak." Koçun tanıttığı üç kıdemli jimnastikçi vardı. Kusursuzca şekillendirilmiş, damarlı kollara sahip sağlam vücutlar. Omuzları oyulmuş ve şekillendirilmişti, ipeksi pürüzsüzlükteki deri dokunun etrafında kıvrılıyor ve altındaki kasları güzelce sarıyordu. Ve en iyi tarafı da tamamen doğal kaslardı.

Yıllar süren antrenmanlardan, steroid kaynaklı boktan şeylerden değil.

Erkek jimnastikçilerin vücutunda ben etkileyen bir şey vardı. Çok fazla güç ve kontrol

sağlıyorlardı. Göz önünde saklanan bir güzellikti.

El salladım. Utangaç bir şekilde "Merhaba," dedim ve onlar da kibarca gülümsediler.

Basketbol şortları düşüktü ve formda gömlekleri efordan vücutlarına yapışmıştı. Adamlardan biri, sanırım adı Hayden'dı, gömleksizdi ve her yerinde komşu çocuğu cazibesi vardı. Karın kasları, her iki yanağında gamzeler ve mükemmel düz, beyaz dişler. Her şeye sahipti. Bu adam, tozlu beyaz tebeşirle kaplı karın kaslarıyla çelik kesebilirdi. Ve bütün kızların deli olduğu V'si bıçak gibi keskindi ve kasıklarına kadar iniyordu. Ona hayran olmamak elde değildi. Ama açık ara en güzel yeri kollarıydı. Geniş omuzlarından bileklerine kadar bal rengi teni canlılıkla parlıyordu.

Ana odağımın en iyilerle antrenman yapmak olduğunu biliyordum ama onlar odaklanmayı daha da zorlaştıracaklardı. Memlekette kesinlikle böyle yetiştirilmiyorlardı. En azından eski salonumda böyle olmadıkları kesindi. Erkek arkadaşı olmama meselesi artık düşündüğüm kadar kolay görünmüyordu.

"Genellikle büyük erkek ve kadın takımlarına sabah erken saatlerde aynı anda antrenman yaptırıyorum."

Koç söyledi.

Koçum. Hala onun koç olduğu gerçeğini kabullenemiyordum. Ya da ağzımın bir kez daha başımı belaya sokmasını. Ne zaman çenemi kapalı tutacağımı hiç bilemedim.

"Öğle yemeği molası veriyorlar ya da okula gidiyorlar ve daha sonra gençler öğleden sonra antrenman için geliyorlar. Ondan sonra büyükler geri gelip birkaç saat daha antrenman yapıyor."

Konstantin bizi koridordan geçirip lobiye geri götürdü. Omuzları devasa genişlikteydi, giydiği elbise gömleği sırtına kadar uzanıyordu. Sıkıca sarılmıştı ve bir zamanlar jimnastikçi olduğu şimdi anlaşılıyordu. İlk bakışta gündelik iş kıyafetleri içindeki sıradan bir adam gibi görünüyordu.

Şaka yapıyorum. Bu bir yalandı. Kesinlikle *diğer* erkeklere benzemiyordu - diğer erkekler onun gibi yapılı değildi. Hiçbir jimnastikçinin vücudu *normal* sayılamazdı.

Arkasını dönen Konstantin'in çenesi yavaşça eğildi ve bize sert bir bakış attı. "Artık her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre, gitmenize izin vereceğim. Jimnastikçilerimin bana ihtiyacı var," dedi bana dönmeden önce aileme. "Adrianna, benim için bir zevkti. Neye uygun olduğunu görmek için değerlendirileceğin ilk antrenmanımızı dört gözle bekliyorum."

Dünya Kupası'na katıldığımdan beri bininci kez çenem düştü. Umarım bu olacakların habercisi değildir. Kalbim çarpıyor, kollarımı dikenli bir sıcaklık kaplıyor ve tansiyonumun giderek yükseldiğinden emin oluyordum. Bu lanet olası bir şaka olmalıydı.

"Ne demek beni değerlendirmek? Ben seçkinler için uygunum. Sadece yaşımla bile, beni üst düzey elit için eğitmek zorundasınız. Başka bir seviyede olamam. Bu sezon test edebilmem için programa başlamam gerekiyor. Bu yüzden buradayım." USA Gymnastics tarafından belirlenen kurallara göre elit seviyede olmam gerekiyordu. Onun istediği bu değildi.

Kaşlarını kaldırdı, yeşil gözleri beni bir kez daha azarlıyordu. Kapıdan içeri adımımı attığımdan beri bana öyle bir bakıyordu ki, sanki aklından geçenleri söylemek için ağzını açmaya üşeniyormuş gibi, düşüncelerini gözlerinden çözmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Kuralların ne olduğunun gayet iyi farkındayım. Ancak, artık sizin antrenörünüz *benim*, dolayısıyla hangi seviyeye uygun olduğunuza, hangi becerileri öğrenip ustalaşacağınıza ben karar vereceğim" dedi. "Ben diğer antrenörlerle birlikte değerlendirmemi yapana kadar büyüklerle antrenman yapacak ve önceki rutinlerinizi uygulayacaksınız. Üst düzey elitler için antrenman yapıp yapamayacağınıza ve ne zaman yapabileceğinize karar vereceğiz."

"Ana," dedi babam dikkatimi çekerek. Babam yüzümdeki ifadeyi okudu ve yorumuna itiraz etmeye hazır olduğumu anladı.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp dişlerimi gıcırdattım. Ne yapabileceğini düşündüğünden emin değildim. Amerika Birleşik Devletleri'nde antrenman yapan herkesin uymak zorunda olduğu kuralları

sırf kendisine uysun diye değiştiremezdi. Dünya Kupası'na gelmemin tek nedeni elit programda yer almaktı ve bunu mutlaka başaracaktım.

Henüz resmi olarak antrenmanlara bile başlamamıştım ve yeni koçuma karşı şimdiden hayal kırıklığına uğramıştım.

BEŞ

L Çoğu gece olduğu gibi akşam yemeği de sert ve rahatsızdı. Annem yemeğini kaydırırken tabağıma bakıyor, yemek yiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama bunu pek yapmıyordu. Koruması gereken bir imajı vardı, bu benim de öyle olduğum anlamına geliyordu. O etraftayken tüketim konusunda dikkatli olmak zorundaydım. Jimnastik nedeniyle genel olarak temkinliydim ama o bunu çok daha stresli hale getirdi.

"Yani ihtiyacın olan her şeye sahipsin, Ana?" Babam soru sormaktan çok ifade etti. Bifteğini bir bardak burbonla yıkadı. Eve dönmek için hazırlanıyorlardı.

Ailem son birkaç yıldır giderek daha az kısıtlama getirerek ipin ucunu bırakma konusunda daha başarılı olmuştu. Uymam gereken üç kural vardı: tutuklanmamak, uyuşturucu kullanmamak ve sokağa çıkma yasağına kadar evde olmak. Hâlâ ergenlik çağındaydım ama Palm Bay'deki yaşam tarzı Hollywood'da büyümek gibiydi; çok daha hızlı olgunlaşıyor ve kendi başınızın çaresine bakıyordunuz. Dolayısıyla bu kurallara uymak kardeşim için her zaman kolay değildi. On üç yaşındaydın, on sekizine giriyordun. Ebeveynler neredeyse hiç ortalıkta yoktu ve çocuklarının istediği her şey için sağa sola para saçılıyordu. Eski para, yeni para. Gucci takımı çocuklarıyla üst tabaka. Dışarıdan bakan gençler için bu, her gencin sahip olmayı hayal ettiği şeydi; para, şöhret ve servet. Ama bunların hepsinin bir bedeli vardı.

"İstiyorum."

"İhtiyacınız olan her şey için Centurion Kartınızı kullanın." Kafam karışmıştı, "Neyim?" diye sordum.

"Siyah American Express Card. Geçen hafta sana vermiştim."

Oh. Özel bir adı olduğunu bilmiyordum. "Vereceğim."

"Hadi Frank, şoförümüz bekliyor." Annemin uzak gözleri bilinmeyene baktı.

Babam eğilerek başımın üstünü öptü ve "Beni her şeyden haberdar et, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım ve ona olabildiğince sıkıca sarıldım. "Teşekkürler baba." "Elbette, tatlım."

"Uslu dur, Ana. Odaklan," diye ekledi annem. Çenemi sıktım. Geri çekilmek istedim, *her zaman odaklandım ve uslu durdum*. Ama yapmadım. "Yapacağım anne."

"İlk buluşmanızın ne zaman olduğunu bize bildirecek misiniz?"

İçimde umut kırıntılarıyla karışık bir şaşkınlık vardı. "Bilmek mi istiyorsun?"

Joy kalçasını uzattı ve elini destekledi. "Tabii ki istiyorum."

Bu benim için yeni bir haberdi. Annem yıllardır hiçbir buluşmama gelmemişti ve bu benim çabalarımın eksikliğinden de değildi.

"Ana, senin bu saçma hobin için çok para ödüyoruz. Bizi pişman etme."

Omuzlarım düştü. Bilmem gerekirdi. "Öğrendiğimde sana haber veririm."

"Saçma sapan hobim" konusundaki tepeden bakan tavrı yürek parçalayıcıydı. Bir an için gerçekten de sevdiğim şeyi yaparken beni izlemek istediğini düşünmüştüm. Aksini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Sonra şaşırtıcı bir şey yaptı. "Lütfen, güvende ol. Kendi kendine yetebildiğini biliyorum ama yine de endişeleniyorum." Eğildi ve yanağımdan öptü. Nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Yumuşak bir gülümsemeye zorladım ve bundan keyif aldım.

Annem geri çekildi ve gözlerinde nadiren gösterdiği sevgiyi gördüm. Bana neden böyle davrandığını henüz anlayamamıştım. Bundan nefret ediyordum ama ondan alabildiğim en ufak sevgi kırıntısını bile kabul ediyordum. Sonuçta o hala benim annemdi ve onu seviyordum.

PAZAR GÜNÜ GELDİĞİNDE, ELIMDEN GELDİĞİNCE ÇABUK YERLEŞMEYE ÇALIŞTIM. EVİM YOKTU.

Evim biz gelmeden önce tamamen döşenmiş olduğu için açılacak tonlarca şey vardı ama her şeyin yerli yerinde olmasını istiyordum. Ambalajı açılmış kutuların kaosuyla uğraşmak ve eşyaları bulmak için onları karıştırmak uğraşmak istediğim bir şey değildi. Düzenli olmaya alışmıştım ve hayatımın her alanında buna ihtiyacım vardı. Pazartesi yeni egzersiz programımın ilk günüydü ve başladığında hiçbir şey için fazla zamanım olmayacağını biliyordum. Erken kalktım ve kutuları boşaltmaya, Avery ile benim, ailemin ve evdeki güzel günlerin çerçeveli resimlerine yer bulmaya başladım. En değerli madalyalarımın bazılarından bile astım.

Gün ilerledikçe sinirlerim giderek tırmanıyor, yarının gelmesi için endişeleniyordum. Ellerimi tebeşir çanağında ovuşturmak, atlama tahtasında geriye doğru takla atarken ayağımın altındaki sıçrama tahtasını hissetmek için sabırsızlanıyordum. Takım arkadaşlarım hakkında daha fazla şey öğrenmek ve onlarla bağ kurmak için sabırsızlanıyordum.

Öğleden sonra bir mola verdim ve annemin en sevdiği taze yemek dağıtım şirketinden bir yemek aldım. Cep telefonum çaldı ve ekrandaki isme bakıp gülümsedim.

"Hey, kızım!"

"Hey!" Avery cevap verdi. "Nasıl gidiyor? Seni şimdiden özledim."

"Ave, gideli bir hafta bile olmadı."

"Biliyorum," diye sızlandı. "Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve binlerce kilometre uzağa taşındın!"

Abartısına kıkırdadım. "Sanki Çin'e taşınmışım gibi davranıyorsun. Binlerce kilometre uzakta değil. Dünyanın öbür ucuna taşınmadım, en fazla üç saat uzaktayım..."

"Doğru, ama şimdi Ocean Boulevard'da kiminle insanları izleyip dedikodu yapacağım? Kız arkadaşıma ihtiyacım var."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı, Avery ile geçirdiğimiz eğlenceli zamanları anımsadım. Ocean Bulvarı New York'un 5. Caddesine eşdeğerdi, en iyi tasarımcıların mağazaları ve restoranları vardı. Uzun palmiye ağaçları sokakları kaplıyor, gördüğüm en canlı renklere sahip çiçek çalıları binalara tırmanan yüksek güneşin altında açıyordu. Okyanus Bulvarı pitoresk küçük bir noktaydı.

Avery ve ben bebekliğimizden beri çok iyi arkadaştık. Ailelerimiz son derece yakındı - babası Rossi Enterprises'ın ortağıydı, bu yüzden neredeyse ayrılmazdık. Ondan ayrılmak beklediğimden daha zor oldu. Birbirimizi ziyaret etmek için arabayla gitmemizin bir şey ifade etmeyeceğini, ailelerimizin gözlerini bile kırpmayacağını biliyordum ama mesele bu değildi. Geride tek gerçek en iyi arkadaşımı bırakmıştım. O benim kız kardeşime en yakın olan şeydi; sırdaşım ve can simidimdi.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak. Bunu telefonda da yapabiliriz. Ayrıca, tatiller ve diğer şeyler için evde olacağım."

"Her neyse, şimdi ne yapıyorsun?"

"Sevgili annemin benim için sipariş ettiği tüm yemekleri çıkarıyorum," dedim alaycı bir tavırla. Bunca yıldan sonra Avery annemin hayatımın bazı yönlerini kontrol etmeyi ne kadar sevdiğini biliyordu. "Bunların yarısının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Şaka yapıyor olmalısın. Seni hala üç saat uzaktan mı kontrol ediyor?"

"Elbette öyle. Benim için diyet yemek servisi kurdurdu, annenin kullandığının aynısı. Hepsi doğal olarak hazırlanmış yemekler. Gerçi ben yemeklere bakmaya hiç zaman ayırmadım, ya sen?"

"Hayır, o pislği de hiç yemedim."

"Ugh. Şanslı." Bir tepsiyi elime aldım ve inceledim. "Bu şey gibi görünüyor..." İsme bakıp ne olduğunu anlayamadan devam ettim. "Şaka yapıyor olmalısın. Tofu mu? Bana tofu mu yediriyor? Hem de glütensiz krutonla?" Canlı yeşil file torbanın içindeki diğer yemeklere bakmak için etrafıma bakındım. "Aman Tanrım, hepsi glütensiz yemek! Neden bana glütensiz yemek sipariş ediyor ki? Benim hiçbir şeye alerjim yok!" İçindekilerin geri kalanını karıştırırken midem çalkalandı. Bu şeylerin tadı berbat olacaktı.

Avery kıkırdayarak, "Gluten göbek yağlanmasına neden olur ve o senin fit ve ince olmanı istiyor, aptal" dedi. "Teşekkürler, Kaptan Apaçık. Bunu biliyorum ama kaybedecek göbek yağım kalmadı. Sanki ben fazla kilolu."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim."

"Bu boku yemeyeceğim," dedim ve tepsilerden birini çöpe attım.

"Son kontrol ettiğimde, glütensiz diyetlerde çok fazla tuz ve şeker vardı. Şeker yağa dönüşür ve tuz da sizi şişirir. İçinde başka ne var?"

"Bir bakayım... Bütün bir hafta boyunca berbat görünen yemekler ve atıştırılmalıklar var." Yemek seçeneklerinin korkunçluğu karşısında yüzümü buruşturdum. "Kuzu köftesi mi? İnsanlar bunları nasıl yiyor? Bunlar bir araya getirilmiş gizemli etlere benziyor. Bu boku yememi beklediğine inanmıyorum. Hiç iştah açıcı görünmüyor, iğrenç görünüyor."

"Fotoğrafını çek ve hemen bana gönder. Bunu görmem gerek."

Başka bir tepsi çıkardım ve kendi kendime "Bana ne sipariş etti böyle?" diye mırıldandım. İncelemek için yan tarafa çevirdim. "Bu o kadar da kötü görünmüyor. Glütensiz dürüm içinde hindi ve yeşil fasulye." Plastik kabı açtım ve bir ısırık aldım. "Dürümün tadı karton gibi ama tofuyu tercih ederim," dedim ağızım dolu bir şekilde. Ne olduğunu anlamadan küçük atıştırılmalık dürüm bitmişti ve ben hâlâ açtım.

Avery başka bir konuya geçti ve sevdiği spor hakkında sohbet etmeye başladı, seçmeleri hakkında dakikada yüz mil konuşuyordu.

"Kesinlikle amigo takımına gireceksin. Giremezsen çok şaşırırm."

"Umarım öyle olur! Yani, All-Star yarışma takımına girmek istiyorum. Aldığım onca özel dersten sonra bunu yapabilmeliyim."

"Yapacağından hiç şüphem yok. O kızları gördüm ve sen çok daha iyisin. Kahretsin, buna asla inanmayacaksın. Koçumla tanıştım."

"Öyle mi?" dedi, etkilenmemişti. "Ve?"

Suyumu yudumladım ve ona kendimi nasıl aptal durumuna düşürdüğümü anlattım. "Çok genç, eski bir olimpiyatçı ama bizi eğittiğini hayal edemiyorum. Bu çok garip."

"Ne kadar genç?"

"Hiçbir fikrim yok, sormadım ama yirmi beş civarı diyebilirim. Otuz mu? Hiçbir fikrim yok." Dudaklarımı büzdüm, alnım birbirine yapıştı. "Babamın arkadaş olması için biraz genç görünüyor."

"Biriyle arkadaş olmak için belli bir yaşta olmanız gerektiğini bilmiyordum." "Belli ki gerekmiyor. Sadece bunu beklemiyordum."

"Seksi mi?"

Yanaklarım kızardı. "Avery! O benim koçum!" "Ve?"

"Ve ne?"

"Seksi mi?"

Ateşli demek hafif kalırdı. Simsiyah saçları çarpıcı yeşil gözlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Kare bir çenesi, çukur yanakları ama derin elmacık kemikleri vardı. Uzun boylu ve geniş omuzlu olmasını seviyordum. Diğer tüm koçlarım kısa boylu ve bodurdu.

"Şey... Yani, evet, seksi biri ama onu bu şekilde düşünemem. Haftada yaklaşık kırk saat onunla yakın çalışacağım."

"Bana bir resim gönder."

Bir kahkaha patlattım. "Avery! Peki bunu nasıl yapacağım? Telefonumu oraya getirip 'Hey, Koç, bir fotoğrafını çekeyim' diyemem."

"Tamam. Google'da aratırım. O bir Olimpiyat sporcusu, o yüzden mutlaka bir fotoğrafı vardır. Sıkı dur, adı ne?"

Bir an duraksadım, kaşlarım birbirine çarptı. "Kendisine Konstantin diye hitap etti ama Konstantin Kournakov'u aradı. Yani, Kournakova. Ya da Kova. Babam ona Kova derdi. Sanırım soyadını değiştirdi."

"Tamam. Her seferinde bir isim söyleyelim çünkü az önce bana otuz tane isim saydın.

Core... ne-" "Konstantin Kournakova," dedim korkunç derecede sahte bir Rus aksanıyla.

"Bunu nasıl heceliyorsun? İçinde çok fazla sesli harf ve mısır var."

Gözlerimi devirerek abartısına içimden güldüm ve sonra heceleyerek söyledim. On saniye boyunca ölüm sessizliği oldu, sonra...

"Fuuuuccckkk, Adrianna, cidden."

Telefonda kıkırdadım. "Ne dedin?" Yavaşça söyledim. Ne demek istediğini anlamıştım. "Balık dudaklar ve her şey, çok seksi!"

"Balık dudakları mı? Bunu az önce söylemedin. Kesinlikle balık dudakları yok." "Yani onu incelediğini kabul ediyorsun," diye cevap verdi hızla.

"Hayır!"

"İtiraf et!"

"Ne olmuş yani? Zaten seksi olduğunu söyledim."

Avery yine güldü. "Tamam, onlara balık dudakları demeyeceğim ama güzel ve dolgunlar. Öpülebilir." Durakladı, sonra bağırdı, "Aman Tanrım! Koç Öpülebilir!"

Yüksek sesle inledim. Düşünmek istediğim son şey koçumun *dolgun, öpülesi* dudaklarıydı. "Ve görünen o ki... aslında otuz iki yaşında."

"Vay canına. Onu şahsen görseydiniz asla tahmin edemezsiniz."

"Cidden ama. O muhteşem biri. İyi eğlenceler. Ona benzeyen bir amigo koçum olsa fena olmazdı. Kahretsin, genel olarak karma bir takımım olsa hiç fena olmazdı. Bütün o güçlü adamlar beni kaldırıp kocaman kollarıyla göğüslerine bastıracaklar. Ve erkeklerin ne kadar seksi olduğunu fark ettin mi? Bu kadar kilo almak için ne yiyorlar?"

"Sen delisin Ave," diye gülerek sözünü kestim. Avery karşısına çıkan her erkeği arzuluyordu. Erkek deliliğini yepyeni bir seviyeye taşıdı.

İç çekerek hâlâ açılması gereken kutulara baktım.

"Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirmeli ve erkenden yatmalıyım. Sabah 6:30'da antrenmanım var, bu da hazırlanmak ve zamanında orada olmak için 5:30'da uyanık olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Oy. Neden bu kadar erken?"

"Antrenman, öğle yemeği, okul, tekrar antrenman. Sanırım saat altıya kadar bitmeyecek. Tam emin değilim."

"Vay canına. Mümkünse yarın beni ara." "Ararım."

"İyi eğlenceler! Ve unutma, benim için bir fotoğraf çek." "Elimden geleni yapacağım."

"Görüşürüz, kızım."

Sesinde duyduğum gülümseme en iyi arkadaşımı çok özlememe neden oldu. Georgia'nın Güney Sahili'ne taşınmak benim seçimimdi ve umutsuzca istediğim bir şeydi. Bunun için hazırlık yapmıştım ve nihayet o gün geldiğinde hazırdım ama arkadaşımı bu kadar kısa sürede bu kadar çok özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

Hedefime odaklanmam gerekiyordu, tüm bu fedakârlıklar sonunda buna değecekti.

ALTI

Tünya Kupası'na yanaştığımızda gri bulutlar kömür rengi gökyüzünde süzülürken güneş henüz ufukta belirmeye bile başlamamıştı.

Thomas, şoförüm, tam olarak nereye gideceğini biliyordu.

Huzursuz bir gece uykusundan dolayı gözlerim şişmiş ve kabarmıştı. Ertesi sabah için o kadar endişeliydim ki bütün gece yatağımda dönüp durmuş, ilk günümün nasıl geçeceğini düşünmüştüm. Sonunda jimnastik kariyerimin bir sonraki aşamasına başlayacaktım ve tek düşünebildiğim buydu. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken çalar saatim çaldı ve beni sarsarak ayağa kaldırdı. Tahmin etmem gerekirse, toplamda yaklaşık üç saat uyuduğumu söyleyebilirim.

Spor çantamla dışarı çıktığımda havadaki nem yüzüme çarptı. "Hoşça kal Alfred. Burada kaç saat kalacağımın emin değilim, o yüzden çıktığımda sana mesaj atarım." Alfred, Thomas için kullandığım kişisel bir lakaptı. Dilimden her düştüğünde yüzünde beliren ifadeye bakılırsa bu lakaptan pek hoşlanmıyordu. Aslında sanırım bundan nefret ediyordu ama beni yatıştırmak için kabul ediyordu.

"Beklemede olacağım, Bayan Rossi."

Boğazımdan bikkın bir iç çekiş kaçtı. "Alfred. Bana Adrianna demeni daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Son zamanlarda ona daha çok hatırlatır olmuşum. Bayan saçmalığından nefret ediyordum.

"Sana kaç kez adımın Thomas olduğunu söyledim?" diye karşılık verdi.

Gözlerim kısıldı, kaba görünmeye çalışıyordum ama bunun çok kötü bir iş olduğunu biliyordum. "Eski alışkanlıklar."

"Daha çok çalışacağım," dedi göz kırparak.

Kapıyı kapatırken, rüzgârda uçuşan yaprakların sesi dikkatimi çekti. Omzumun üzerinden baktım ama karanlıkta hiçbir şey göremedim ve yoluma devam ettim.

Kaldırıma çıkıp cipin önüne doğru yürüdüm. Camdan içeri süzülen farlar sayesinde Dünya Kupası'nın içini görebildim. İlk gün geldiğimizde renkli camın arkasını görememiştik ama sabahın erken saatleri parlak ışıklarla birlikte spor salonunun büyük bölümünü aydınlatıyordu.

Gözlerim takla atan bir jimnastikçiye takıldı. Isınıyor olmalıydı çünkü yaptığı tek şey bir dönüş, geri sıçrama, bir buçuk burgu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yürümekti. Bizim seviyemize göre pek bir şey değildi ama zahmetsizmiş gibi gösterdi. Rüzgarda süzülen bir kurdele gibi. Gerçekten çok güzeldi. Bende de böyle bir zarafet olması için dua edebilirdim. Koç Kova ellerini çırpıtı, dudakları kıpırdadı ve başını onaylarcasına salladı. Kıyafetine baktım ve elbise pantolonu giymediğini fark ettim.

Spor çantamı karıştırdım ve kapıyı açtım. Bunu yaparken başka bir el üstüme uzandı ve metal

ereveyi geriye itti. Omzumun üzerinden baktım ve kaslı bir adamla yüz yüze geldim.

Kollar. İçeri girdiğimde, gördüğüm en şirin komşu çocuğu gülümsemesiyle göz göze geldim. Üzerinde neredeyse hiç kıyafet yoktu - şort, parmak arası terlik ve kocaman kol delikleri olan bol bir atlet. Tipik güneyli plaj kıyafeti.

"Anladım."

Kayışımı daha sıkı kavradım. "Teşekkür ederim."

"Ben Hayden," dedi arkasından yaklaşarak.

"Adrianna."

Gülümsedi ve çenesinin ortasında bir gamze belirdi. "Biliyorum, geçen gün tanıştık. Ben Holly'nin ikiziyim."

"Huh." Ona baktım. "Tahmin edemezdim."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Bunu bilmek güzel. İsteyeceğim son şey bir piliç gibi göründüğümü duymak."

Yorumuna kıkırdayarak onu koridorda takip ettim ve erkek ve kız takımları için birer tane olmak üzere iki duvar dolabı olan küçük bir odaya girdim. Çantasını metal bir kafesin içine soktu. Hareketleri rahat ve doğaldı, sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibiydi ve belki de öyleydi.

Hayden omzunun üzerinden baktı. "Bugün için gergin misin?"

Dudağımı ısırdım ve ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Evet, belli oluyor mu?"

"Pek sayılmaz ama yeni bir seviyede antrenman yapabildiğim ilk günü hatırlıyorum. Heyecan verici ama her şeyden çok sinir bozucu."

Hayden başının arkasına uzandı ve gömleğini çıkardı. Onu bir top haline getirdi ve diğer eşyalarının yanına attı. Çenemin yere düşmesini engellemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti ama bu ona bir kez daha bakmadığım, vücuduna aval aval bakmadığım anlamına gelmiyordu.

"Dürüst olacağım... Taş kesildim."

"Bu tamamen normal. Rahatladığında birkaç hafta içinde bunu atlatacaksın." Kapısını tokatlayarak kapattı. "Bahşiş ister misin?"

"Tabii ki."

"Karşılık vermeyin. Koçlarınız ne derse onu yapın. Onlara korktuğunuzu göstermeyin. Tereddüt etmeyin. Bahane duymak istemezler. Onlara kendinize güvendiğinizi ve burada olmak istediğinizi, size verilenlerin üstesinden gelebileceğinizi ve gerekenlere sahip olduğunuzu gösterin. Temel olarak, sadece kabul edin ve başınızı sallayın; bu sizi çok ileriye götürecektir. Neden bahsettiklerini biliyorlar. Bu spor salonunda birkaç antrenörle çalıştım ve bunlar açık ara en iyileri." Durakladı ve sonra hatırlamam gereken bir şey söyledi. "Ve en önemlisi, daha fazla dayanamayacağın için bırakmak isteyeceğin günler olacak. O günler gelecek ve sık sık gelecek. Sadece pes etme, çünkü sonunda alacağın ödül buna değer."

Hayden'in sözlerini ciddiyle başımı sallayarak dinledim. Omzumu şefkatle kavradı ve "İyi şanslar" dedi, ardından spor salonunun kapısını çekerek açtı ve içeri girdi.

Pencereden baktığımda dışarıda sadece bir kız vardı ve onun Reagan olduğunu düşündüm ama geçen gün onunla sadece bir saniyeliğine tanıştığım için emin değildim. Kızın önden çift burgulu ön düzenini yumrukla öne doğru eğerek inişini izledim, kendini dengelemek için kollarını T şeklinde açtı ama sağa doğru çekip büyük bir adım attı.

"Ne bekliyorsun?"

Arkamdan gelen derin, bariton bir ses beni irkiltti. Yerimden sıçradım, kalbim hızla çarparken omzumun üzerinden baktım. Elim boynuma gitti. Nereden gelmişti bu adam?

"Ne?" Kekeledim.

Konstantin başını yana eğdi, yüzü ifadesizdi. "Senin bir jimnastikçi olduğunu sanıyordum, seyirci değil. Benim zamanım değerli. Ya şimdi salona gir ya da git."

Geri çekildim, aklım onun beklenmedik kötü ses tonuyla allak bullak olmuştu. Çenem açık kaldı, sessizce hareket ettim.

yukarı ve aşağı. Doğru cevabı bulmak için kelimelerle boğuştum. Gözlerini gözlerime dikmesi onu yaklaşılmaz kılıyordu... Ve korkutucuydu.

"Nereye... Eşyalarımı nereye koyacağım?"

Bana eşyalarımın nereye gittiğini bilmem gerektiğini söyleyen bir bakış attı. Bana bir dolap tahsis etmemişti, ama bundan bahsetmenin iyi olmayacağını hissediyordum, bu yüzden konuyu açmadım.

"Tamam," diye sessizce cevap verdim. "Ondan sonra nereye?"

"Burası da diğer spor salonları gibi Adrianna," dedi ısrarak, ismimdeki R harfini yuvarlayarak. "Bugünden sonra bu sana bir ders olsun. İçeri girdikten sonra eşyalarını bir dolaba yerleştir ve hemen salona gir. Nereden başladığın umurunda değil, yeter ki her sabah altı buçukta ayakların mavi zeminde olsun ve bana gel. Tamam mı?"

Gözlerimi kocaman açıp dudaklarımı aralayarak başımla onayladım. Koç yürüdü ve dizlerim titrerken hemen dediğini yaptım. Tanrım. Sanki geç kalmışım gibi davrandı, ki geç kalmamıştım, sadece geldiğimde ne yapacağımı açıklamamıştı.

Sıcak pembe, Juicy Couture iki parçalı fermuarlı ve pantolonlu takımımı çıkardım ve rulo yaparak metal bir dolabın içine soktum. Daha sonra çantama koyacaktım, yapmak istediğim son şey onu daha fazla bekletmekti. Uzun bordo saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yaptım ve spor salonuna doğru ilerledim.

Boğazımdaki yumruyu yutarak omuzlarımı geriye ittim, salona girdim ve kadın takımının olduğu yere doğru yürüdüm. Koç bana dik dik bakıyor, her adımımı takip ediyordu. Bakışları bana kendimi iki santim uzun ve güvensiz hissettirdi.

Gözlerimiz kilitlenirken dudağımın içini çiğnedim. Siyah kısa kollu gömleği kaslı pazularını sarıyordu. Kolları göğsünün önünde sıkıca kavuşturulmuştu, kasları mükemmel bir şekilde yuvarlatılmıştı ve duruşu otoriteden bahsediyordu. Spor salonu boyunca beni takip etti. Gerinmelerinin ortasında kafalar bana doğru döndü, ben de hızla yere doğru eğildim. Alfred'e yarın bu rahatsız edici bakışlardan kaçınmak için biraz daha erken gelmemiz gerektiğini söylemeliydim, ne olur ne olmaz. Kimse ilgi odağı olmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden daha sessiz ve görünmeden içeri gireceğimden emin olmalıyım.

Bacaklarımı açtım, öne doğru eğildim ve yere uzandım, kollarım ve bacaklarım birbirine paraleldi. Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım, vücudumun yaptıklarına sevindim. Kaslarımın yeni uyanıyormuş gibi gerilmesini ve sonra gevşemesini seviyordum. Aynı anda hem acıtıyor hem de iyi hissettiriyordu. Esnemek ve işaret etmek kaval kemiklerime yardımcı oldu ve kasıklarımı esnetmek için bacaklarımı yukarı doğru iterek gidebildikleri kadar genişlettim.

Biri yanıma gelip bileğimden tutarak bacağımı kaldırdığında yaylı zeminin alçaldığını hissettiğimde bu duygunun içinde kaybolmuştum.

"Bu da ne..." diye mırıldandım nefesimin altında. Doğrudum ve omzumun üzerinden baktım. Neredeyse lanet olsun diyecektim ama kendimi tuttum. Koç yüzüme o kadar yakın diz çökmüştü ki gözlerinin gerçekten ne kadar inanılmaz olduğunu fark ettim. Taze fesleğen ve misket limonu renginde, birbiriyle iç içe geçmiş parlak bir yeşil beni içine çekti. Büyüleyici derecede güzeldi ve eli kalçamla uyluğumun kıvrımına gittiğinde nefesimi tuttum.

Parmakları mayomun bikini çizgimle buluştuğu yerde tenime battı ve dizim yukarı bakacak şekilde bacağımı dikkatlice döndürdü.

"Geri çekil," diye emretti Koç. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden dinledim ve göğsümü yere koydum, ki bu iyi bir şey oldu. Gözlerinin içine bakarken yakalanmak istemiyordum.

Ya da elinin şu anda nerede olduğunu düşünün.

Yavaşça bacağımı kaldırdı ve hareket etmemem için sırtıma bastırdı. Kalçalarımı uzatırken dudaklarımdan küçük bir homurtu çıktı.

Sanki aptalmışım gibi, "Ayak parmakların yukarıda, dizlerin yukarıda Adrianna," dedi. Belki de ses tonundaki kibir Ruslara özgü bir şeydi.

Koç ayağımı yavaşça yukarı çekti, böylece sırtımdan biraz daha yüksekte kaldı. O ayağımı kaldırdıkça kasıklarımındaki gerginliğin arttığını hissettim. Bedenim istemeyerek de olsa bu gergin pozisyonda doğrulup gerginliği azaltmaya çalıştı ama Koç sırtıma daha fazla bastırarak hareket etmeme izin vermedi. Nefesimi tuttum, parmaklarım halının üzerinde genişçe açıldı ve karnım büküldü. Eğilip beni aşağı doğru bastırırken ön kolu sırtıma saplandı. Bu şey canımı yaktı. Kasıklarımın parçalanmak üzere olduğunu düşündüm ve popom bile kaslarımın sonuna kadar çekildiğini hissetti.

"Nefes al," diye fısıldadı.

Ayağımı yere indirdiğinde boğazımın arkasından inledim, burada erimeye ve kaslarımdaki gerginliği serbest bırakmaya başladım. Çok iyi hissettirdi, ama uzun sürmedi çünkü diğer tarafıma geçti ve aynı miktarda güç uyguladı. Bu benim için esneme ve esnekliği yepyeni bir seviyeye taşıdı.

"Kızlar, alçak kirişin karşısına oturun, ayak parmaklarınızı üzerine koyun ve beni bekleyin."

Gözlerimi açtığımda burnumun birkaç santim ötesinde iki büyük dizle karşılaştım. Antrenman şortu giymiş olabilirdi ama uyluklarının genişliğini ve dizlerini çevreleyen kasları görebiliyordum. Kocamanlardı ve bacaklarında kıl yoktu.

Çok güzel koktuğundan bahsetmiyorum bile. *Çok güzel.*

Yirmi yıl sonra Konstantin bacağımı indirdi ama ben sıkışmış ve kaskatı kesilmiştim. Yavaşça, ellerimi kendime doğru yürüterek doğruldum.

"Eşleşin ve sırayla dizlerinizi uzatın. Hafifçe zıplayın kızlar. Kırık diz kapaklarına ihtiyacımız yok."

O aksan... Onun aksanını çok sevdiğimi çabucak fark ediyordum. Ağzını her açtığında dikkatimi çekiyordu. Belki de başka birinin telaffuzunu sevmek Amerikalılara özgü bir şeydi, ama sonra yabancıların da Amerikan aksanını sevip sevmediğini merak ettim. Muhtemelen sevmiyorlardı. Amerikan şivesinin egzotik bir yanı yoktu. Biz R'lerimizi Ruslar gibi yuvarlamazdık. Olsa olsa konuşma bozukluğu gibi görünürdü.

Arkamda hareket eden Koç'un parmakları ön kolumu nazikçe sıyırdı. Bileğimi kavradı, sonra diğerine uzandı. Her iki bileğimi de dikkatlice geriye doğru uzatarak kollarımı arkamda birleştirdi.

"Göğsünüzü düşürmeyin. Omuzlar geride, sırt düz."

YEDİ

"W Ne yapıyorlar?" Gözlerim sadece birkaç metre ötedeki alçak denge kirişindeki kızlara kayarken kendimi sorarken buldum.

"Dizlerinizi aşırı uzatan bir esneme tekniğidir. Zıplamanıza yardımcı olur, böylece bacaklarınız eğilir. Daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır." Kızların takım arkadaşlarının diz kapakları üzerinde hafifçe zıplamalarını izledim. Bu Rusya'da öğrendiği bir şey olmalıydı. Asker gibi otururken dizlerinin geriye doğru büküldüğünü görebiliyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim ve dizlerim patlayacak diye endişelenmeye başladım.

"İki minder kullanmaya ve ayaklarımızı ikiye bölerek üzerine koymaya ne oldu?"

"Bunu biz de yapıyoruz ama ben bazı şeyleri değiştiriyorum ve geçmişimi kullanmayı seviyorum. Diğer pek çok koçun yapmadığı şeyler bunlar. Biraz yoğun ama işimizi görüyor."

Kollarımı bıraktı ve "Bacaklarını salla" dedi. Ayakta durabilmek için onları hafifçe kapalı pozisyona getirdim. Bacaklarım kaskatı kesilmişti ve şimdi dizlerimi daha da mı uzatmam gerekiyordu?

Görüş alanımda bir el belirdi ve ona uzandım. Koç ayağa kalkmama yardım etti ve ben de hafifçe yer değiştiren mayomu otomatik olarak düzelttim.

Jimnastikçiler, ben de dahil olmak üzere, hiç düşünmeden sağdan soldan takozları seçip yürümeye devam ettiler. Bu işin doğasında vardı. Bazen orada sıkıştırdı, bu yüzden ya düzeltir ya da kışınızı dışarı çıkarırdınız.

"Reagan, lütfen Adrianna ile çalış, tamam mı?"

Diğer kızlarla aynı pozisyona geçip ayak parmaklarımı kısa farın üzerine kaldırdığımda Reagan tuhaf bir nedenle bana ters ters baktı. Onu görmezden geldim. Oturduğunda kendini tutamadı ve dev bir yoga topunun üzerinde zıplıyormuş gibi diz kapaklarımın üzerinde zıpladı.

Ona bağırmmamak ve kaltak dememek için kendimi zor tuttum. Diğer kızların bu kadar sert zıpladığını görmemiştim ama şikâyet etmekten daha iyisini biliyordum. Bu yüzden iki dudağımı da dişlerimin arasında yuvarladım ve vücuduma iletilen yeni acıyı kabul ettim.

Yer değiştirdik ama ben onun kadar sert girmedim. Dürüst olmak gerekirse, onu yaralamak istemedim. "Daha sert," diye ısrar etti Reagan. "Bana zarar vermeyeceksin."

Durdum ve ona baktım, çünkü gerçekten endişeliydim. "Emin misin?"

"Evet. Sadece yap." Emrini yerine getirdim, bir yandan da içten içe gülümsüyor ve az önce bana verdiği acının bir kısmını vermekten fazlasıyla zevk alıyordum.

Grup esneme hareketlerinin ardından farklı aletlere ayrıldık: tonoz, denge kirişi, yer ve eşit olmayan çubuklar. Koç barlara doğru yürüdü.

"Birkaç ısınma hareketi yap ve hazır olduğunda bana haber ver ki rutinini görebileyim." "Tamam," dedim, tutuşlarımı sıkılaştırarak. Sonra spor salonunun başka bir bölümüne doğru yürüdü.

Derin bir nefes alarak, kızlardan birinin barlarda ısınmasını izledim; barlardan barlara serbestçe aktığı hafif serbest bırakma hareketleri, dev üstüne dev, alçak bara havada yarım dönüş içeren bir aşma, cimnastikçinin barı kalçalarına değdirmeden geriye doğru döndüğü açık kalça çemberleri ve ardından geriye doğru bir tuck gibi kolay bir iniş yaptı. Diğer iki kız gitti ve sonra ben kalktım. Hepimiz hemen hemen aynı ısınma hareketlerini yaptık, bazıları piruet ve diğer unsurları ekledi ama asıl eğlence başlamak üzereydi.

Straddle back, barlarda yapmayı en sevdiğim becerilerden biriydi. Çoğu kişi havada yarım burğu yaparak alçak bara geçtiği için pek sık kullanılmazdı ama ben çok severdim. Yüksek barı bırakıp alçak bara havada amuda kalkmak çok güçlü bir şeydi. Bu harekette ustalaşmam biraz zaman aldı. Ayak bileklerim bara çarpıp duruyordu, başlangıçta ödümü kopardığından bahsetmiyorum bile. Ta ki bu becerinin üstesinden gelmenin püf noktasının ayaklarınızı *değil*, kalçalarınızı yukarı ve geriye doğru hareket ettirerek yönetebildiğiniz kadar yükseğe çıkarmak olduğunu anlayana kadar. Ayaklarınızı geriye doğru atarken kaldırmak kırılması zor bir alışkanlıktı, ancak aslında düşündüğünüz gibi kalçalarınızın yaptığı gibi sizi havaya çekmiyordu. Temel olarak, kızımdı kaldırdım, yukarı kaldırdım ve dışarı çıkardım ve altın gibiydim.

Bar rutinim benden önce gelen diğer üç kız kadar yoğun değildi. Sanırım daha düşük bir seviyede olduğum için öyle olmaması gerekiyordu, ancak bilinçli olarak geride kaldığımı farkına vardım. Çoğu elit sporcu gibi spora erken başlamamıştım. Rekreatif jimnastiğe başladığımda genç olmama rağmen, kız takımına katıldığımda ve resmi olarak sıkı eğitime başladığımda neredeyse on yaşındaydım.

Rekreasyon sınıfları ile takım sınıfları arasında bir fark vardı. Her ikisine de aynı beceriler öğretiliyordu, ancak takım haftada daha fazla saat antrenman yapıyor ve en küçük ayrıntılara odaklanıyordu. Sonuçta bu ayrıntılar sizi başarıya ulaştırabilir ya da başarısızlığa uğratabilirdi. İşin içinde bağlılık ve motivasyon da vardı. Sadece jimnastikçilerden değil, ebeveynlerden de. Finansman, seyahat ve tutum acımasızdı. Takım çok daha yorucuydu ama aynı zamanda çok ödüllendiriciydi.

Koçtan izlemesini isteyecek cesareti toplamadan önce rutinimi birkaç kez daha yaptım. En iyi antrenmanım değildi; gergin hareketlerimden ve çarpan kalbimden bunun gerçek rutinimle hiçbir ilgisi olmadığı, her şeyin korkutucu Rus ve üç saatlik uykuyla ilgili olduğu anlaşıyordu. Kendimi ABD Dünya takımında yer almak için yarışıyor muydum ve her şey büyük ölçüde bu ana bağlıymış gibi hissediyordum.

Bu, seçkinler için hazır olduğumu kanıtlama şansımı.

Konstantin parmaklıkların yanında durmuş, gözlerini sadece bana dikmiş ve hiçbir duygu göstermiyordu. Hastalanmak üzere olduğumdan emindim. Boş bir bakıştı ve dürüst olmak gerekirse, bunu mu yoksa yüzünün düştüğünü görmeyi mi tercih edeceğimden emin değildim. Kalbim boğazıma düğümlendi ve tüm sesler kayboldu.

Kahretsın. Çok gergindim.

Bir bar rutini otuz ila kırk beş saniye arasında sürebilir, benimki otuz altı saniyeydi ve bunun nedeni sadece seviyem ve yapabildiklerimdi. Bir bar rutini için çok fazla antrenman ve kondisyon gerekir. Çoğu insan aslında ne kadar kısa olduklarını asla fark etmezdi. Dudak uçuklatan serbest bırakma becerileri ve göz kamaştırıcı kombinasyon sekanslarıyla büyülendikten sonra, bir dakika bile sürmediğini unutmak kolaydı.

Rutinimi gerçekleştirirken, barı yakalamayı, amuda kalkmayı, bacaklarımı birleştirmeyi, sallanmamayı veya kollarımı bükmemeyi dilemek ve dua etmekle geçen bir sonsuzluk gibi hissettim. Zihinsel olarak kendi kendime, iniş gerçekleşmeden önce her küçük unsurda tekrar tekrar

bunu başardım diye bağırdım.

"Bir kez daha," diye emretti ben nefesimi tutamadan. Tutuşlarımı düzelttikten ve rutinimi tekrar yaptıktan sonra çenesini eğdi ve "Atlamaya geçtiğinde aynı talimatları uygula," dedi ve sonra yürüdü gitti. İyi yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onun düşüncelerini de ölçmek mümkün değildi. O

beton bir levha gibiydi.

"Stres yapma, o hep böyledir." Yanımdaki sese baktım. "Ne kadar uğraşırsan uğraş onun ne düşündüğünü asla bilemezsin. Yemin ederim, onun amacı seni hayatta berbatmışsın gibi hissettirmek." Sadece ben olmadığımı bildiğim için rahat bir nefes aldım. "Ben Holly, bu arada."

Hayden'ın ikizine kibarca gülümsedim. "Adrianna. Uyardığın için teşekkürler. Zaten gergin olmamın bir faydası yok, ama onun davranışları da beni geriyor."

"Oh, o normalde böyledir. Buna alışacaksın. Hepimiz alıştık."

Kendime not: Varsayılan kişiliği sik kafalı. Anladım.

"Umarım uzun sürmez. Bana şimdiye kadarki en özensiz rutinmiş gibi hissettirdi."

Holly güldü. "Hepimiz bu süreçten geçtik ve aynı duyguları paylaştık. Kova'nın keskin bir gözü var, bu yüzden muhtemelen karıştırdığınız şeyler olsa da, bunların arasından yeteneği fark edebiliyor."

"Neden ona Kova diyorsun? Adının Konstantin olduğunu sanıyordum."

Omuz silkti. "Bu sadece onun kullandığı isim. Hiçbirimiz onu gerçek adıyla çağırıyoruz."

İlginç.

"Buralı mısın?" Merakla sordum.

Başını salladı. "Yıllardır Dünya Kupası'ndayım. Ailem eskiden burada yaşıyordu ama babama Ohio'da reddedemeyeceği bir iş teklifi geldi. Annem, Hayden ve ben Kova ile antrenman yapabilmek için burada kalırken o oraya taşındı. Annem biz on altı yaşına geldiğimizde ayrıldı çünkü onu çok özliyordu. Bizi bıraktığı için gergindi ama neyse ki bir şeye ihtiyacımız olursa yakınlarda arkadaşlarımız ve ailemiz var."

Halk arasında ebeveynlerin çocuklarının bu kadar genç yaşta tek başına antrenman yapmasına izin vermesinin saçma olduğunu biliyordum. Teksas'ta üç ay boyunca tek başımıza yaz antrenman kampına gitmemiz ya da spor salonunda ebeveyn gözetimi olmadan uzun saatler boyunca antrenman yapmamız alışılmadık bir durum değildi. Spor salonu ikinci evimiz haline gelmişti. Antrenörler ebeveynlere son derece yakındı, bu da çocuklarını bırakma zamanı geldiğinde onları rahatlatıyordu. Ayrıca, hiçbir zaman tamamen yalnız değildik, her zaman etrafta bir yetişkin, bir arkadaş veya yardım edecek bir anne vardı. Biz hiçbir şey düşünmezken, dış dünyaya bunun ihmal gibi görüldüğünden emindim.

"Kaç yaşındasın sen?"

Bilekliğini sıktı, gözleri parmaklarının hareketine odaklanmıştı. "Neredeyse on yedi."

"Oh-" Sesim yükseldi. "Vay canına. Yani neredeyse bir yıldır burada tek başına mısın?"

Bana bakarken bebek yüzüne masum bir gülümseme yayıldı. "Ailenizden uzakta olmanın çılgınca ve zaman zaman zor olduğunu biliyorum ama buna alışıyorsunuz. Neyse ki spora olan sevgimizi anladılar ve kalmamıza izin verdiler. Ama bu kolay olmuyor. Ailem burada antrenman yapmaya ve yarışmaya devam edebilmemiz için ikinci bir ipotek aldı.

"Geçen yıl burada bir kızımız vardı, Sage. İnanılmazdı, hepimizden daha iyiydi ve geleceğin Olimpiyatçısı olduğu her halinden belliydi. Formu kusursuzdu ve sadece dokuz yaşındaydı. Onu hayranlıkla izlerdik ama ne yazık ki ailesi artık iki farklı yerde yaşamayı göze alamıyordu. Bir ağabeyi vardı ve bu ona haksızlıktı, bu yüzden eşyalarını toplayıp Washington'daki evlerine gittiler. O ağladı, hepimiz ağladık. Bunu görmek burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu anlamamı sağladı. Artık antrenman yapıyor mu bilmiyorum... umarım yapıyordur. Bunu yapmayacak kadar iyiydi."

"Holly. Sıra sende," diye duyurdu Koç.

Holly ıslıl ıslıl gülümsedi. "Sonra görüşürüz... ve iyi şanslar."

Holly hazırlanırken ben de bileklerimdeki kabzaları çıkardım ve bir çift kahverengi gözün beni izlediği kasaya doğru ilerledim.

"Hey, Reagan," dedim, arkadaşça davranarak. Takım arkadaşları edinmek için sabırsızlanıyordum.

Bana döndü, durakladı, sonra "Hey" dedi.

Nedeninden emin değildim ama burada olmamdan hoşlanmadığı izlenimine kapıldım, bu da beni biraz rahatsız etti. Takım kızları sadece birleşik bir takımdı. Birlikte çalışırdık, kardeş gibiydik ve genellikle aramızda kopmaz bir bağ vardı. Evde birbirlerini sonuna kadar destekleyen kızlardan oluşan iyi bir ekibim vardı, bu yüzden burada da aynısını bekliyordum.

"Ne zamandır takımdasın?"

"Yürümeye başladığımdan beri Dünya Kupası'ndayım," diye cevap verdi başını tebeşir kâsesinden kaldırmadan aceleyle. "Ailem aslında Cape Coral'dan. Ben transfer değilim."

SEKİZ

Sonu bana geri verdi ve kasayı almak için hazırlandı. Reagan'ın en ufak bir hareket yapmadan, denge kontrolü bile yapmadan neredeyse mükemmel bir iniş yaparak Amanar yapmasını izledim. Kaşlarım onun neredeyse mükemmel atlayışı karşısında saç çizgime çarptı. Sıranın bende olduğunu bildiğimden, nerede olduğunu görmek için Kova'ya baktım ve gözlerinin ona dikilmiş olduğunu fark ettim. Vay canına... yüzünde bir gülümseme vardı. Yani, o tonozla birlikte olmalıydı ama sırtacak bir tipe benzemiyordu. Reagan ona gülümsedi ve adımlarına güvenerek kasa pistinin sonuna doğru yürüdü.

Çift bükümlü Yurchenko çalışıyordum. Ne yazık ki, yere indiğimde neredeyse her zaman bir adım atıyordum ve bu da bana kesinti kazandırıyor. Çoğu jimnastikçi bir adım atar ya da zıplardı. Tüm güç ve momentum bizden zorla çıkarken bunu yapmamak zordu.

En iyi seçeneğim alternatif atlayışım üzerinde çalışmaktı, ancak önden takla atmayı gerektiren hiçbir şeye bayılmıyordum, bu yüzden onlardan mümkün olduğunca kaçındım. Tembel bir jimnastikçi değildim, sadece havada o yöne dönmek beni huzursuz ediyordu. Kör inişin riskli olduğundan bahsetmiyorum bile çünkü dizlerimi aşırı uzatmak istemiyordum.

Ancak Koç'un daha önce bize yaptırdığı dizler üzerinde zıplama gibi tuhaf bir kondisyonla, dizlerimi hiperekstansiyon için çalıştırdığımdan neredeyse emindim.

"Bu inanılmazdı!" Heyecanla ona söyledim. Giderek daha popüler hale gelse de, Amanar kadınlar için dünyada doğru yapılması en zor atlayışlardan biriydi. Omuzlarınızla atlama masasını iterek ve kollarınızı düz tutarak gerçekten sert bir şekilde blok yapmayı gerektiriyordu.

"Biliyorum."

Eğer cevabım bu olsaydı annem yüzümü tokatlardı.

"Ne zamandır çalışıyorsun?" Kötü tavrına rağmen gerçekten merak ediyordum.

Omuz silkti, göz teması kurmadı. "Çok uzun sürmedi. Aslında benim için kolay oldu. Diğer kızların hiçbirisi benim gibi yapamıyor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Kova atlayışımın her şeyde bana yardımcı olacağını ve puanımı yükselteceğini söyledi."

Vay canına. Daha fazla gösterişçi olup olamayacağını bilmek istemedim.

"Bu takım için harika bir şey. Eminim kızlar senin yeteneğin için minnettardır, çünkü eksik olduklarını düşünüyorsun." Elimde değildi, küçük bir iğneleme yapmak zorundaydım. Dünyanın en zengin insanların yaşadığı bir adada büyüdüğüm için sümüklü kızlardan hiç hoşlanmazdım ve Reagan'ın da öyle olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden plastik bir gülümsemeyle nasıl girip çıkacağımı biliyordum.

Piste çıktım ve ikili yerine bir buçuk Yurchenko yaptım. Etkilemek istedim ve temiz bir iniş yapmak istedim, bu yüzden güvenli oynadım. Anahtar, göğsüm yukarıda yüksek bir engelle

başlamak, sonra yuvarlanmak ve büyük bir hareket yapmak için kollarımı tonozu geri sürmektir,

güçlü bir blok. Sonra bacaklarımı tekmeleyip ayak parmaklarımın ucuna bastım, popomu sıktım ve karın kaslarımı kullanarak sıkı bir burkulmayla takip etmek için ivme kazandım. İniş noktamı belirleyerek topuklarımı yere vurdum.

Zıplayarak yere indiğimde, Kova tekrar yapmam için parmağını döndürdü. Bu sefer, çok fazla güçten dolayı büyük bir sıçrayışla yere indim ve gözlerimi sıkarak yüzümü buruşturdum. Berbat ettiğimi biliyordum ve o da yakalamıştı.

Gözlerimi açarak, yüzünde hiçbir duygu olmadan bana bakan Kova'ya baktım. Hiçbir şey söylemedi, ben de konuşmayı seçtim.

"Tekrar yapayım mı?"

"Başka bir kasa yapabilir misin?"

Dudağımın içini ısırdım. "Çift Yurchenko yapabilirim. Biraz çalışmak gerekiyor ama deneyebilirim." "Denerken kendini sakatlayacak mısın?"

"Hayır." Double yapabiliyordum ama yapamayacak kadar gergindim, o yüzden bir buçuk yaptım. "Bu daha önce yaptığın bir şey mi?"

"Evet."

"O zaman yap. Reagan!" diye bağırdı. "Adrianna'yı hemen bırak."

Reagan duyulabilir bir homurdanma sesi çıkardı, ben de ondan özür diledim. Arkadaş edinmenin en hızlı yolu, koçun bana rotasyonu kesmemi emretmemesiydi.

Ayaklarımı tebeşirledim ve sonra derin bir nefes alarak ellerimi salladım.

Bunu yapabilirim... Bunu yapabilirim...

Tonozun karşısında kollarını geniş göğsünün önünde kavuşturmuş duran Kova'ya hızlıca bir göz attım. Parmak uçlarımda yükseldim, eğildim ve koşmaya başladım, hız kazanmak için bacaklarımı olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde pompaladım.

Atlama tahtasına ulaşmadan hemen önce sıçrama tahtasına doğru bir dönüş yaptım, geriye doğru takla attım, böylece ellerim deri atlama tahtasına inecek ve Yurchenko'yu tamamlayacaktı. Omuzlarımla iterek elimden geldiğince sert bir şekilde bloke ederek, dönüşümü etrafımda çektim ve yeri tespit ettim. Mükemmel bir iniş yaptım.

-Gülümseyerek ve zıplamadan. Çok fazla güç ya da dönüş yok.

Bitirdiğimde, Kova'nın Reagan'a verdiği gülümsemenin aynısını aradım. Gözlerindeki küçümsemeyi gördüğümde midem bulandı.

Başını yana eğdi ve sormaktan çok, "Double yapabilir misin? Evet mi?" Sertçe yutkundum. "Evet."

"İki buçuğa ne dersin?"

"Evet, pek sayılmaz. Üzerinde çalışıyorum."

"Peki, neden yapmadın?"

"Neyi yapacağım? İki buçuk mu? Harika değil." Çaresizce omuz silktim. Başlamak için en iyi yol bu değildi ama gergindim.

Bir çift gözün daha bana yapıştığını hissedebiliyordum ama kime ait olduklarını görmek için bakışlarını kıramıyordum. Doğrusu utanmışım ve bakışları görmek istemiyordum. Neyse ki biraz ateşim vardı da yanaklarımdaki kızarıklık efordan başka bir şeymiş gibi geçirilebildi.

Kaşlarından biri sivrildi. Öfke ondan yayılıyordu. "Gerçekten bilmeyeceğimi mi sandın? O iniş çok mükemmeldi - tüm tonoz senin alternatifin olamayacak kadar iyiydi. Eğer başarılı olmak istiyorsan, daha zor elementleri denemelisin. Risk al, vücuduna güven, korkuyu bırak.

"Şimdi oraya git ve iki buçukla yap ki nerede çalışman gerektiğini görebileyim. Oyunlar için zamanım yok. Şu anda, bugün neler yapabileceğini bilmem gerekiyor, gelecek ay değil. Seni iki

buçuk için eğitiyorsam ve sen zaten bunun üzerinde alışıyorsan bunun ne faydası olacak?"
Sert telaffuzunu düzeltmek istedim ama kendimi tuttum. Sanki bir robot gibi konuşuyordu.

defalarca. Bunun yerine şiddetle başımı salladım ve sıranın arkasında durdum. Reagan'ın yüzünde tokatlanmayı hak eden bir sırıtma vardı.

Hem Kova'nın hem de Reagan'ın yüzlerinden rahatsız olarak boğazımdan kısık bir inilti kaçtı. Ama daha da önemlisi, gerçekten ihtiyacım olan bir anda her şeyimi vermediğim için kendime kızgındım.

Hiç vakit kaybetmeden çizginin arkasına geçtim ve sabit nesneye doğru koşmaya başladım. Jimnastikçilerin bunun gibi nesnelerin üzerinde ters takla atma fikrini bulabilmeleri için kafadan biraz çatlak olmaları gerekir.

Tonoza ulaştığımda sert bir blok yaptım, uçuşa geçtim ve yarım dönüş ekleyerek çift dönüş yaptım. Dönüşümü olabildiğince sert yaptım ama bunun yeterli olmadığını biliyordum. Riskliydi ve havada özensizdim. Jimnastikçiler içgüdüsel olarak vücutlarını tanırlar ama ben şansımı denedim ve yine de fırlattım.

İnerken yana doğru tökezledim ama dizlerim çökmeden önce kendimi yakaladım ki bu çok büyük bir şeydi.

İnişlerde dizler asla yere değmemeliydi.

Ayağa kalktım, işimi bitirdim ve Kova'ya baktım.

"Aynı şey yer ve giriş için de geçerli. Kendinizi tutmayın" dedi ve bana arkasını dönüp devam etti.

Uzun bir gün olacaktı.

AKŞAM OLMAK ÜZEREYDİ VE ÇOK YORGUNDUM. AYNAYA BAKMADAN, BİR KADIN OLDUĞUMU BİLİYORDUM. sıcak bir karmaşa. Tebeşir vücudumu ve mayomu kaplamış, saç tellerim at kuyruğumdan düşüp yüzümü çevrelemiş, gözlerim yorgunluktan şişmiş ve ağırlaşmıştı. Jimnastik lobisinin ortasında küçük şortumla bacaklarımı açarak oturmuş, bir yandan da telefonumda geziniyordum. Bir hanımefendiye yakışmayan bir hareketti ve annem bunun için beni öldürürdü ama umurumda bile değildi. Bugün kıcıma tekmeyi yemiştim ve çok yorgundum.

Tek yapmak istediğim eve gitmek, duş almak, biraz Motrin almak ve yatmaktı. Motrin, şampiyonların gerçek kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Taze pişmiş yemek yemenin canı cehenneme.

Ne yazık ki bunu henüz yapamadım. Ayrılmadan önce Koç'un işini bitirmesini beklemek zorundaydım. Bugün yaptığım ilk gerçek antrenmana bakılırsa, önümüzdeki birkaç haftanın birden fazla açıdan zorlu geçeceğini söyleyebilirim.

Koç'un istediği gibi diğer iki etkinliği daha önce yaptıktan sonra özel öğretmenlerimle buluştum. Her ders için müfredatımı ve benden neler beklendiğini ve spor saatlerimi gözden geçirdiler. Bay Landry Kimya ve Amerikan Tarihi, Bayan Taylor ise Matematik ve İngilizce dersleri verecekti. Her ikisinin de söylediği her şeye odaklanmaya çalıştım ama aklım sürekli yaptığım rutinlere geri dönüyor ve nasıl yaptığımı merak ediyordum. Kirişteki sallantılı dönüşüm yeteneğimi etkiledi mi, yerdeki sınır dışı adım beni incitti mi ya da atlamada başlangıçta geri çekilmem bir fark yarattı mı?

Yüksek sesle iç çektim. Kimi kandırdığımı bilmiyordum.

Okuldan sonra Alfred beni öğle yemeği için eve götürdü, midem düğüm düğüm olduğu için küçük ve kısa bir öğle yemeği oldu. Yemek yiyemiyordum, sinirlerim bozulmuştu. Ayrıca, dolu bir mideyle antrenman yapmaktan nefret ediyordum. Spor salonuna döndüğümde Kova, diğer

antrenörlerin rutinlerimi değerlendirebilmesi için bana bu sabah yaptığım şeyleri tekrarlattı.

Belki de sadece kendime karşı sert davranıyordum.

Kapı çarparak kapandı ve dikkatimi arkadaşlarımın sosyal medyadaki eğlenceli güncellemelerinden uzaklaştırdı.

Kova kaba bir şekilde yanımdan geçerken parmaklarını şıklattı. "Bırak bizi gidelim."

Dick modu aktif!

Onu ofisine kadar takip ettikten sonra içeri girmemi bekledi ve kapıyı kapattı. O masasının arkasına oturdu, ben de önüne oturdum. At kuyruğumu sıktım ve kendimi destekledim.

Gözlerimin içine bakarak doğrudan konuya girdi. "Bugün bir testti, şu anda nerede olduğunu görmek için bir değerlendirmeydi." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Açık konuşacağım. Benim standartlarıma yaklaşamıyorsun Adrianna ve bu beni endişelendiriyor. Üst düzey takım için hazır değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun. Bu sezonu test etmeye kesinlikle hazır değilsin. Eğer bunu yaparsan kendini başarısızlığa hazırlamış olursun."

Ağzım açık kaldı ve gözlerimin arkasında yaşlar oluştu. Ağlamayacaktım, buna izin vermeyecektim. Kahretsin, ağlamamak için eğitilmiştim. Ama lanet olsun, bu acıttı.

Jimnastikte yeterince iyi olmadığınızın söylenmesi, yere düştüğünüzde tekmelenmek gibiydi. Yürek parçalayıcı derecede yıkıcıydı. Sizi dinlenmeye zorlayan bir sakatlık geçirmenin yanı sıra, muhtemelen duyabileceğiniz en kötü şeydir. Zaten en iyisi olmaya çalışırken kendinize karşı çok katı davranıyorsunuz. Elinizden geleni yapıyorsunuz, her zaman sizden daha iyi birinin çıkacağını bildiğiniz halde ağrı ve sızılarla, içinizi kemiren açlıkla, yorgunlukla sessizce başa çıkıyorsunuz. Bu iki ucu keskin bir kılıçtır. Ve bu bok kafanızda tekrar tekrar çalışır.

"Seni değerlendiren diğer elit koç Madeline ile konuştum ve o da benimle aynı fikirde, çalışmaya ihtiyacın var. Kırmamız gereken çok sayıda kötü alışkanlığın var ve bu da sıkıcı bir görev olacak. Bu sporda küçük ayrıntılar önemlidir. Gelmeden önce seni değerlendirmiş olsaydım, hiç şüphesiz seni elit programdan geri çevirirdim. Ama baban kafemizin finanse edilmesi için cömert bir bağışta bulundu, bu da burada olmanı sağlıyor." Ellerini önünde kavuşturmuş, bıkkın görünüyordu. "İşte buradasın."

"Senin gözünde onuncu seviye bile değilim, değil mi?"

Başını salladı, dudakları ince düz bir çizgi halindeydi. Burada Koç Öpülebilir yok.

"Standartlarım yüksek ama kazanan da bu. Güvenli, vasat jimnastik yapmak sizi podyuma çıkarmaz. Sanırım siz de bana katılacaksınız. Bugün korktun ve kendini geri çektin. Bu beni endişelendiriyor."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum ama gözyaşlarımın göz kapaklarımda birikmesine engel olamadım. Tavana baktım, yanaklarımdan aşağı düşmemeleri için yok olmalarını diledim. Duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Güçlü görünmek istiyordum ama bu durum kırıcı olduğu kadar sinir bozucuydu da. Daha iyi olmak için içimdeki pençe daha büyük bir canavar tarafından ele geçiriliyordu.

"En kötüsü de," diye devam etti, "seni eğitmeyi kabul ettim. Sınava girip hak kazandığında, yaşın nedeniyle üst düzey seviyede eğitim almalısın. Başka bir seviye için çok yaşlısın."

Konstantin Kournakova soğuk bir adamdı. Çocuğu olup olmadığını merak ettim ve eğer yoksa kısır olması için dua ettim.

Üstüme gelmeyeceğini biliyordum ama Tanrı aşkına. Sözleri kariyerimi bitiren bir sakatlık kadar üzücüydü.

DOKUZ

"**S**Mart ayında olduğumuzu ve elit sezonun ortasına geldiğinizi düşünürsek, normal yarışma sezonunun geri kalanını antrenman olarak geçirip gelecek sezon test yapmayı mı planlıyorsunuz?"

"Haziran ayına kadar vaktimiz olduğu için, pek çok beceri aynı olduğundan elitleri test edebileceğimi düşündüm." Gözleri empati doluydu. "Bunun akıllıca bir karar olduğunu sanmıyorum. Henüz hazır değilsin."

Kalbimin en son istediği şey bir sezonu boş geçirmektir ama kariyerimi ilerletecekse öyle olsun. Sesimi alçalttım ve "Yarışmayı ertelemeyi ve bu zamanı pratik yapmak için kullanmayı tercih ederim, böylece gelecek sezon teste hazır olabilirim" dedim.

Kova deri koltuğunda arkasına yaslandı. Başını yana eğdi ve gözleri ince yarıklar halinde kısıldı. Çenesini kavradı ve bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bunu istiyor musun, Adrianna? Bunu gerçekten içten içe istiyor musun? Çünkü sana ihtiyacım olan yerde olman için daha birçok saat spor salonunda kalman gerekecek. Antrenmandan sonra özel derslerden ve muhtemelen daha uzun saatlerden bahsediyorum. Sadece elit seviye becerilerde ustalaşmak için değil, aynı zamanda mükemmel bir şekilde ustalaşmak için vücudunuzu akıl sağlığının eşliğinden öteye itmek. Ve bununla bile, istediğiniz zamana kadar olmanız gereken yere ulaşp ulaşamayacağınızı bilmiyorum. Bunu yönetmek karmaşık olacak. Bir meydan okuma. Dağları yerinden oynatabilecek kapasitede olduğumdan emin değilim."

Çenem kıpırdadı ama nutkum tutulmuştu, umutsuzca kelimeler üretmeye çalışıyordum ama hiçbir şey çıkmıyordu. Kova'nın yeşil gözleri daha sert bakıyor, cevap vermeme bekliyordu.

"Artık gençleşmiyorum, Adrianna."

Aptalca duygularımı içime atarak pozitif olmam gerekiyordu çünkü onun incitici sözlerine rağmen ben güçlü ve kendine güvenen bir insandım.

"Bunu her şeyden çok istiyorum. Jimnastik benim hayatım. Benim hayalim. Lütfen bunu kanıtlamama izin verin. Size göstermem için bana bir şans verin. Vazgeçmeyeceğim ve spor salonundaki herkesten daha çok çalışacağım ve asla şikayet ettiğimi duymayacaksınız."

Sessiz kalıp cevabımı değerlendirdi ve şöyle dedi: "Yarın bana programını getir, sana nerede ekstra zaman ayırabileceğime bakacağım. İzin gününde gelmen gerekebilir, belki sadece kondisyon için yarım gün çalışabilirsin. Madeline'le birlikte gözden geçireceğiz, sonra da babanı arayıp ona sevinçli haberi vereceğim."

İğnelemesini görmezden gelerek hevesle cevap verdim. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Kova'nın uzun süren sessizliği ile okunması zor bir adam olduğunu çabucak öğrendim, ancak söylediği her şeyi kabul etmek bana onun gözlerinde aradığım onayı sağladı.

"Ne için gidiyorsun?" Kafam karışmıştı,

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Üniversitede yarışmayı planlıyor musunuz? Üniversiteden önce ya da sonra emekli olmak... Neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor."

Tek bir hedefim vardı ve tek odak noktam buydu. "Olimpiyatlara gitmek istiyorum."

Kova, far ışığındaki bir geyik gibiydi. Gözlerini kırpmadan bana bakarken aklıma gelen tek referans buydu. Bunu yapabileceğimi düşünmüyordu. Bu çok açıktı.

Başını sertçe yana sallayan Kova boynunu kırdı. Ses odanın içinde yankılandı ve ben irkildim. "Kaç genç kızın aynı hırsa sahip olduğunun farkındasın, değil mi? Bunu başarmanın ne kadar zor olduğunun?"

"İstiyorum."

"Ve tüm ülkede sadece beş kızın kadın takımına girebileceğinin farkında mısınız? Yedekler neredeyse hiç çağrılmıyor mu?"

"Tabii ki."

"Ve normalde ABD Takımına on beş yaşlarında mı giriyorlar?"

Kova'nın bununla nereye varmak istediğini biliyordum ve doğrusu bunu duymak istemiyordum. Bu gece için karnıma yeterince tekme yemiştım.

"Elit yola başlamak için normalden daha yaşlı olduğumun ve yaşıım nedeniyle şansımın düşük olduğunun farkındayım, ancak bunu gerçekleştirmek için mücadeleim ve azmim var. Tutkum ve kararlılığım var. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Eğer bunun için çabalamazsam, pişman olurum. İhtiyacım olan her şey parmaklarımın ucunda. Yapabilirim... Yapabileceğimi biliyorum. Yanlış yapmayana kadar, ellerim kanayana ve ayaklarım çiğ olana kadar çalışacağım. Olimpiyatlara gideceğim ve *hiçbir şey* beni durduramayacak. Özellikle de yaşıım."

Etkilenmiş görünen Kova yavaşça başını salladı ve sözlerimi anladı. "Evine git. Yarın görüşürüz, Adrianna."

DUŞTAN ÇIKIP PIJAMALARIMI GIYER GIYMEZ AVERY'YI ARAYIP DERT YANDIM.

Koç Kova ile yaptığım görüşmenin tamamı kafamda tekrarlanıyor ve midemi bulandırıyor. Yarınki erken antrenman için yatağa gitmem gerekse de en iyi arkadaşımın hâlâ uyanık olacağını biliyordum. Ona günümün özetini ve boktan değerlendirmemin sonuçlarını anlattım, tüm bu süre boyunca kendimi kötü hissettim.

"Vazgeç, bana söylediği temelde buydu," diye yakındım. "Ben bir bok değilim, Avery. Şaka gibi. Buna inanamıyorum. Ben de üst düzey bir takımda yer alacak kadar iyi olduğumu sanıyordum. Belli ki beni elit takım için test etmek istemiyor, yeterince iyi olmadığımı düşünüyor ama başka seçeneği de yok."

"Başka seçeneği yok da ne demek? Yani sana o kadar boku boşuna mı verdi, ama günün sonunda seni eğitmek zorunda mı?"

"Evet. Genç elit ve kıdemli elit jimnastikçiler var. Her şey yaşa bağlı ve ulusal yarışmalarda elit seviyeyi test ederek minimum puanla hak kazanmanız gerekiyor. Birkaç ay içinde on yedi yaşına gireceğim için, daha üst düzey jimnastikçileri nasıl eğiteceğini ve elit puanlama sistemine uygun rutinler oluşturmayı bilen elit bir antrenöre ihtiyacım var. Becerileri birleştirerek bana daha yüksek bir başlangıç değeri sağlayan belirli bir zorluk, sanat ve uygulama seviyesi var. Antrenmanlarıma ülkemde yaptığım gibi devam ettim çünkü üst düzey ve genç elit becerilerinin çoğu birbirine benziyor ama ilerleyemedim, bu yüzden teknik olarak henüz elit sayılamam."

"Kapa çenenı ve acıma partisini bırak. Eğer başka seçeneği yoksa, ki yok gibi görünüyor, bu saçmalıkları seni motive etmek için söylediği çok açık. Berbat olmadığını biliyorsun."

"Beni motive etmek mi? Yeni sporcunuza sizin saçma standartlarınıza uygun olmadığını ve asla olamayacağını söylemek sizin için motivasyon mu? Ve ciddi Avery, bu kızları ve neler yapabileceklerini görseydin

yaparsan, sen de kendini değersiz hissedersin."

"Bilerek kafanı karıştırıyor ve sen de bunun olmasına izin veriyorsun. Bu boku fırçala ve yarın git ve hiçbir şey söylememiş gibi davran. Başını dik tut ve ona nasıl biri olduğunu göster. Eminim Fish Lips bütün yeni kızlara bunu söylüyordur."

Balık dudaklı yorumuna onunla birlikte kıkırdadım. "Neden ona Balık Dudak deyip duruyorsun?"

"Affedersiniz, Koç Öpülebilir." Kıkırdadı. "Bana Tom Hardy'yi hatırlatıyor ve Tommy'nin balık dudakları var."

Aman Tanrım. "Biliyor musun, bu şekilde söylediğinde çok seksi oluyor. Artık her balık dudak dediğinde aklıma balık gelmeyecek, Tom gelecek."

"Gördün mü?" Güldü. "Sana söylemiştim."

İçimi çektim, bu beni o ana geri getirdi. "Umarım onun yanıldığını kanıtlayabilirim." "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Tıpkı annenin seni aşağıladığı zamanlardaki gibi."

Az önce söylediklerini düşünerek durakladım. "Haklısın ama koçumdan gerçekten nefret etmek istemiyorum."

Annemden nefret ettiğimden değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Böyle bir yüzden nasıl nefret edebilirsin? Bana karanlık bir tarafı olan, düşünceli ve gizemli bir adamı hatırlatıyor. Bahse girerim vücudu daha da iyidir."

Yorumuna gülümseyerek gözlerimi devirdim. Bu tür şeyleri nereden bulduğunu merak ediyordum. "Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki vücudunu hiç düşünmedim bile. Bugün sahneye çıkacağım için o kadar stresliydim ki bakamadım." Yalan söyledim. Tabii ki baktım.

"Evet, tamam," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Nasıl istersen, ama belki de yarın içeri girmeden önce bir Xanax almalısın, buna ihtiyacın olduğu çok açık."

"Asla olmaz. Bu beni sadece yorar ve buna izin veremem. En iyi oyunumu oynamalıyım, unuttun mu? Haplardan bahsetmişken, unutmadan önce biraz Motrin almam lazım. Yarın çok ağrım olacak." Banyo lavabosunun altına uzandım ve en sevdiğim küçük turuncu hapların bulunduğu beyaz şişeyi aldım.

"Sadece şaka yapıyordum."

"Ha." İki portakal hapını elimde salladım ve banyo lavabomun yanında tuttuğum bardağı suyla doldurdum. Hapları geri yutarak, "Benimle konuştuğun için teşekkürler Avery. Bugünün böyle geçmesini hiç beklemiyordum. Yakınından bile geçmedi. Başka türlü olacağını düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Seni dinlemekten mi bahsediyorsun kaltak? Her zaman!" Gülümsemesi sözlerine sızdı ve karşılığında benim de sırtıtmamı sağladı. Bu kız olmadan ne yapacağımdan emin değildim.

Başımı sallayarak, "Ben gidiyorum. Saat 5:30'da kalkmam gerekiyor." "Sana iyi şanslar. Görüşürüz, bebeğim."

"Sonra görüşürüz."

BEŞ DAKIKA. İĞRENÇ ÇALAR SAATIMDEN ÖNCE BU KADAR UYUDUĞUMA EMINDİM.

gitti. Saati doğru okuduğumdan emin olmak için bir kez daha bakmam gerekti.

Yüce Tanrım, kurtar beni.

Bulanık gözlerimi ovuşturarak doğrulduğumda bacaklarım yatağımın üzerinde sallanıyordu. Omuzlarım ve kalçalarım gibi sırtım da gergindi. Gerçi çok kötü değildi ama belki de yatmadan

önce aldığım Motrin'den kaynaklanıyordu. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Alfred kırk beş dakika içinde beni almak için burada olacaktı, ben de hemen Keurig'imden bir fincan kahve yaptım ve hazırlanmaya başladım.

Yaklaşık bir yıl önce annem yemek yerine içmem için bana kahve vermeye başladı. Onu susturmak için iştahımı kestiğini söyledim ama hiç kesmedi. Belki en fazla bir saat. Çok çalışıyordum ve sık sık acıkıyordum.

Sonunda, Starbucks'ın tadına bakmaya başladım.

Çantamı hızlıca hazırladım, annemin çok sevdiği o tatsız yemeklerden iki tane, birkaç protein barı ve su şişesi aldığımı emin oldum. Ve her ihtimale karşı bir şişe Motrin aldım. Bugün yine uzun bir gün olacaktı ve ne yapacağımdan emin değildim.

Saat gibi, Alfred bana mesaj atıp dışarıda olduğunu söyledi. Bu adam sürekli vaktinde gelirdi, bu da takdir ettiğim bir şeydi. Dairemi kilitleyerek asansöre bindim ve cipe atladım.

"Bayan-"

Ona o bakışı attım. "Thomas." Thomas'ı sadece ciddi olduğumda kullanırdım. Sırıttı. "Bu sabah nasılsın?"

"Eh. Biraz ağrım var ama düşündüğüm kadar kötü değil," dedim emniyet kemerimi bağlarken.

Çenesini eğdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Bugün işin ne zaman bitecek biliyor musun?"

"Pek sayılmaz ve dün öğrendiklerimden sonra kim bilir. Bugün okulum yok, o yüzden sanırım Koç ne zaman derse o zaman işim biter. Çıktığımda sana mesaj atarım ve senin gelmeni beklerim."

"Öğle yemeği sırasında bana bir mesaj atıp dolambaçlı bir fikir vermeye ne dersin?" "Bunu yapabilirim."

Konuyu değiştirerek, "Umarım nereye gittiğimize dikkat ediyorsundur. Biliyorsun, on yedi yaşına geldiğinde kendi başınasın genç bayan."

"Gerçekten ailemin beni bu şehirde tek başıma bırakmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Adada yalnız olmak başka bir şey, tanımadıkları bir şehirde yalnız olmak başka bir şey. Bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum, özellikle de medya artık orada olmadığım gerçeğini öğrendiğinde."

Rossi Enterprises tanınmış bir emlak geliştiricisiydi. Atlanta'daki pek çok konut ve ticari binadan sorumluydular. Şirket uzun yıllardır aileme aitti ve ilk kurucusu büyükbabam Angelo'ydu. O zamanlar başarılı bir emlakçı olan babasının verdiği parayla işe başlamıştı. Angelo, babasının tavsiyesine karşı çıkarak bir şans yakalamış ve parayla bir otel inşa etmiş, ardından bu gelirle arazi satın alarak daha fazla ticari gayrimenkul ve nihayetinde konut inşa etmiş. Çok iyi iş çıkardı, ancak ikimiz de doğmadan yıllar önce Avery'nin babası Michael Heron ile ortaklık kuran ve dünyanın dört bir yanındaki büyük şehirlerde üst düzey mülkler inşa ederek bir imparatorluk yaratan babamdı. İsim, şöhret ve servet gibi hızla büyüdü ve bununla birlikte istenmeyen basın da geldi. Rossi Enterprises artık dünya çapında yirmi beş yüzden fazla mülkten sorumluydu ve dünyanın en iyi geliştiricilerinden biri haline gelmişti.

Ama gece kulüplerinde ve özel partilerde sarhoşken yaptıkları haçlı seferleriyle kötü şöhret kazanmayı kardeşime ve onun vahşi arkadaşlarına bırakın, kamu tutuklamalarından bahsetmiyorum bile. Avery'nin Xavier ile aynı yaşlarda ikiz kardeşlerinin olması da işe yaramadı. Her iki hamileliğin de planlı olduğu iki aile arasında süregelen bir şakaydı. Ağabeyim ve Avery'nin kardeşleri birbirlerine çok benziyorlardı ve bu durum basını daha da kızıştıyordu. Babamın onları uyuşturucu, çılgın partiler ve dikkatsiz araba kullanma gibi nedenlerle kaç kez kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kaldığının sayısını unuttum. Medyanın onlara verdiği isimle kardeşler grubu durdurulamaz bir güçtü. Yapabildikleri her şeyi sergiliyor ve ellerindeki her şeyden faydalanıyorlardı. Keşke dışarıdakiler kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilselerdi.

Rossi ismi kısa sürede herkesin dilindeydi. Bizim ya da Heronların yaptığı herhangi bir şey orman yangını gibi yayılıyor, bu da çocukları paparazziler için bir mıknaş haline getiriyordu.

Ailem bazı şeyleri medyadan uzak tutmak için çok para ödüyordu ama yine de bazıları manşetlere çıkıyordu.

Alfred dudaklarını bükerek bana bir bakış attı. "Tatlım, konu ailen olduğunda ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum. Şahsen, ben gitmeden önce etrafına ve sokak isimlerine alışmanı isterim."

World Cup'a girdiğimizde başımı sallayarak ona hak verdim. Midem hemen düğümlendi, olacaklar için endişelendim. Beş dakikalık uyku, Starbucks ve dua ile idare ediyordum.

"Haklısın... Yarından itibaren dikkat edeceğim."

Escalade'den inerken Alfred, "İyi antrenmanlar," dedi ve durup omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

"Az önce sesh mi dedin? Bana öyle demediğini söyle." Sesh, memlekette herkesin seans için kullandığı argoydu.

"Ne? Bugünlerde herkes bunu söylemiyor mu? Ben sadece çağa ayak uydurmaya çalışıyorum." "Alfred," dedim kocaman bir gülümsemeyle başımı sallayarak. "Sonra görüşürüz."

ON

L Spor çantamı omzuma atarak spor salonuna girdim, kendimi düne göre biraz daha rahat hissediyordum.

Bir gün önce zamanında gelmiş olmama rağmen, bu sabah çok daha erken gelmiştim ve eşyalarımı yerleştirmek için zamanım vardı, böylece takım arkadaşlarımin garip bakışlarını ya da Koç Kova'nın azarlamalarını önlemiş oldum. Dün geceden sonra, burada olmaya layık olduğumu kanıtlamayı planlıyordum. Çenemi kapatıp bana söylediği her şeyi yapacaktım. Bunu istiyordum ve birkaç yapıcı olmayan yorumun beni aşağı çekmesine izin vermeyi reddediyordum.

Leo'ma kadar soyundum ve Kova yanımda belirdiğinde su yudumlamanın ortasındaydım, ödüm bokuma karışmıştı. Lanet bir ninja gibiydi, hiç ses çıkarmadan bir anda ortaya çıkıveriyordu.

Tükürdüm ve çenemden aşağı su damladı. Elimin tersiyle sildim ve kabın kapağını kapatarak ona baktım.

Kova bana endişeden başka bir şeyle bakmadı. "Sen iyi misin?" "İyiyim." Öksürdüm.

"Güzel. Ofisime geçelim."

Ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yaptım. Kapıyı arkamdan kapattı ve ben de oturup umutlarımı ve hayallerimi bir kez daha öldürmesini beklemeye başladım. Ofisine her adım attığımda ana hedefi bu gibi görünüyordu. Gözlerimiz kilitlendiğinde midem bulandı, bana uzun ve sert bir an boyunca bakarken damarlarımda gerginlik dalgalandı. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Madeline ile konuştum ve senin için yeni bir program hazırladık. Olmanı istediğimiz seviyeye ulaşana kadar, haftanın altı günü burada olacaksın, arada öğle yemeği ve özel ders olacak. Bu altı günün iki günü sabahları en sevdiğin bale dersine ayrılacak." Dudaklarında alaycı bir yarım gülümseme belirdi. Bunu söylerken gözlerinin çakmak çakmak oluşu karnımı titretti. "Her gün özel ders yapmadığın için burada olacaksın. Bunlar günde yaklaşık on saat olacak ve haftada elli saatin biraz altında olacak. İhtiyacın olan her şeyi yapabilmen için şimdilik sadece bir günün olacak."

Aklını kaçırmış olmalıydı. Ama tartışmak istemediğimi bildiğim için sertçe cevap verdim. "Tamam."

Notlarına bakarken gözleri bana dönmeden önce birkaç cümleyi taradı. "Ayrıca bazı güçlendirme dersleri de alacaksın. Esnekliğini geliştirmene ihtiyacımız var ve antrenmandan önce benimle yapacağın birkaç özel seansın bunu sağlayacağını düşünüyorum. Antrenmanlara devam ettiğin sürece." Son antrenörüm kalçalarımın sıkı olduğunu söylerdi ama ben bunun ne anlama geldiğini pek bilmiyordum.

Yani. Sanırım özel seans başladığında öğrenecektim.

"Arada çok sayıda kondisyon çalışması olacak ve her gün başlamadan önce ve bitirdiğinizde dışarıdaki pistte iki mil koşacaksınız."

"Dışarıda bir pist mi var?" Ben görmemiştim.

"Evet, sadece birkaç blok ötede bir lise var. Onların pistini kullanacaksınız. Dört tur bir mile eşittir, yani sabah sekiz, akşam sekiz tur koşacaksınız."

Koşmaktan nefret ederdim. "Nasıl istersen."

"Bu program aşırı ve herkes için yaptığımız bir şey değil. Eğer bunu kaldıramıyorsanız ya da bir an için bile olsa yapamayacağınızı düşünüyorsanız, bunu bize söylemelisiniz. Benim ve bu salondaki tüm antrenörlerin zamanı çok değerli. Bunu boşa harcamanızı istemiyorum."

Bu beni çok kızdırdı. Benim adıma konuşacak kimsem olmadığı için kendimi savunmak zorundaydım. "Bana bir şans bile vermediniz. Daha yirmi dört saat bile geçmedi. Bunu yapamayacağımı nereden çıkardın? Dün hatalar yaptım, biliyorum ve bunu kabul ediyorum ama gergindim. Bana bir şans daha verin."

"Jimnastikte ikinci bir şans yoktur. Bunu bilmen gerekir."

"Farkındayım."

"Yani mazeret yok."

"Hiç yapmayacağım." Sessiz kaldı, ben de devam ettim. "Dünya Kupası şampiyonlar üretir. Buraya en iyilerden koçluk almaya geldim, böylece en iyisi olabilirim. Buradan ayrılmayacağım."

"Bu en iyi olmakla ilgili değil, ne kadar sıkı çalıştığınız ve karşılığında hiçbir şey beklemeden ne kadar çok şey verdiğinizle ilgili. Ne kadar antrenman yaptığınız, kimse bakmazken ne kadar zorladığınızla ilgilidir. Bu, yapabileceğiniz her şeyi yaptığınızı bilerek ve hiçbir pişmanlık duymadan ne kadar derine indiğinizle ilgilidir. O zaman bile, yine de yeterli olmama ihtimali vardır." Kova derin bir nefes verdi. "Seni en iyisi yapamam, bunu sadece sen yapabilirsin. Vücudun her şeye dayanabilir, asıl ikna etmen gereken zihnin."

Kararlıydım, doğrudan gözlerinin içine baktım. "Üstesinden gelebileceğimi kanıtlayacağım."

Kova yavaşça başını salladı, sinsi bir gülümseme yakışıklı yüzünü süslüyordu.

Sertçe yutkundum. "Seni öldürmeyen şey sadece daha güçlü kılar. Değil mi, Koç?"

"Sizin durumunuzda bunu sadece zaman gösterecek."

"HADI BAŞLAYALIM."

Kova'nın arkasından giderek koridorun sonundaki odalardan birine doğru ilerledi. Sanki bir görevdeymiş gibi yürüyordu. Omuzları kaskatı kesilmişti ve yürüyüş şeklini korkutucu buluyordum. Sanki aklında tek bir şey varmış gibiydi; üstesinden gelinmesi ve halledilmesi gereken bir görev. Sanırım bana kişisel olarak yardım etmek için zaman ayırdığından şikayet etmemeliydim, ama bana bir eğitim çavuşunu hatırlatıyordu. Dinle, bak ve konuşma diyordu.

"Konuşma" kısmı benim en büyük zayıflığımdı.

Dünya Kupası ilk gittiğimizde hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Olağanüstü spor salonu ve dans odalarının yanı sıra, bir kas terapi odası, duşlar -ki asla kullanmayacaktım- ve mutfak ve masalarla donatılmış bir kafe vardı. Babam sağ olsun, kafe burada antrenman yapmam için yapılan anlaşmanın bir parçası olarak inşa edilmişti.

Kapıyı iterek açan Kova ışıkları yaktı. Özel seanslara başlamak için zaman kaybetmedi. Küçük

sohbetimizden bu yana üç hafta geçmişti ve yeni programı uygulamaya koymuştu.

Odada lacivert, minderli tablaları olan iki muayene masası vardı. Duvarın diğer tarafında uzun bir saklama dolabı ve çeşitli egzersiz ekipmanları vardı. Siyah katlanmış matlar, üzerinde zıplamak için eğlenceli olan büyük yoga topları ve zapt etme eğitimi için kullanılan elastik ipler duvarlardan sarkıyordu. Esneklik eksikliğim konusunda endişelendiğini biliyordum -ya da öyle diyordu- ama hayal gördüğünden oldukça emindim.

"Soyun."

Leo'm zaten ayağımdaydı, ben de ayakkabılarımı, pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp çantama tıktırdım. Antrenmanlarda her zaman bol ve rahat bir pantolon ve normal bir tişört giyerdim. Kolay giyilir, kolay çıkarılır. Bir çift siyah spandex mini şort çıkardım ve onları giydim ve bekledim.

"Peki, ne yapacağız?" Merakla sordum.

"Biz bir şey yapmayacağız, siz yapacaksınız." Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Odanın içinde dolaşırken Kova'yı takip ettim. "Esneme hareketleri yapmadan esneme hareketleri yapacaksınız. Birçok sporcu ne kadar çok yaparsanız esnekliğin o kadar artacağına inanır. Bu her zaman geçerli değildir. Bazen agresif bir şekilde esnemek geri teper. Kısa ömürlüdür ve sakatlanmalara neden olabilir." Durakladı. "Her sporcu farklıdır, bu nedenle biri için işe yarayan diğeri için işe yaramayabilir. Bu tamamen deneme yanılma yöntemidir, ancak esneklik konusunda en çok bunun yardımcı olduğunu gördüm."

Onu dinleyerek başımı salladım. Bunu daha önce hiç duymamıştım ama yine de diz kapakları üzerinde zıplayan birini de hiç görmemiştim.

"Eski koçun hareket açıklığın konusunda endişeliydi." Kova masalardan birine vurarak beni yanına çağırdı. Aradaki mesafeyi kapattım ve ayağa fırladım. "Son birkaç haftadır seni izliyorum, omuzların ve kalçaların sıkı. Bir split'e doğrudan giremediğini, yere çarpana kadar kalçalarının gevşemesinin zaman aldığını fark ettim. Sıçrayışların ve açılarının üzerinde çalışmalısın. Dikkatlisin ve bu çok açık. Temkinli olmak kötü bir şey değil ama sizi geride tutacaktır. Sanki beyniniz bilinçaltında sizi aşırıya kaçmaktan koruyor ve bu da bu sporda ilerlemenizi engelliyor."

Konuşmaya başladım. "Evet, gevşemem biraz zaman alıyor ama bunun herkes için bir antrenmandan önce normal olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Arkana yaslan. Öne doğru kay ki bacakların masadan sarksın." Dediğini yaptım. "Güzel. Şimdi dizini kaldır ve göğsüne doğru getir. Diğer bacağın yukarı gelmeden göğsüne doğru düz durmalı."

Düz değildi ve dizim yukarı kalktı. Kova bana bilmiş bir bakış attı. "Gördün mü?" "Sence de içeri yeni girdiğim ve hiç esnemediğim için değil mi?"

"Hayır, bu yapabilmen gereken basit bir şey. Tekrar yap."

Bu sefer yaptığımda, Kova bacağımı aşağıda tutmak için bir elini uyluğumun üzerine koydu. Dizimi göğsüme getiremediğimde, daha da yaklaştı ve dizimi göğsüme bastırarak, kaval kemiğimi iterek ve diğer bacağımı aşağıda tutarak hareket alanımı genişletmeme yardımcı oldu. Elleri büyüktü ve derimin büyük bir kısmını kaplayabiliyordu. Kaslarımın zorlanmasından şikâyet ettiğimi duymasın diye içimden yüzümü buruşturdum.

"Hissediyorsun, değil mi?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

Ona bu zevki tattırmak istemiyordum ama yalan söylediğimi anlayabileceğini de hissediyordum. "Evet," diye homurdandım daha sert bastırdığında, "ama sanırım bunun nedeni henüz ısınmamış olmam."

Kova bıraktı ve geri çekildi. "Şimdi ayağa kalk, dizlerini bük ve iki ayağını da masanın ucuna

koy. Ellerinizi düz bir şekilde yanlarınıza koyun ve sonra kalçalarınızı kaldırın."

Bununla nereye varmaya çalıştığınızdan emin değildim ama dediğini yaptım. "Bu nasıl bir his?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. İyi mi?"

Kova'nın gözleri yavaşça gövdemın uzunluğundan uyluklarıma doğru kaydı ve içimi bir ürperti kapladı. "Kalçalarının sonuna kadar kalkmadığını hissetmiyor musun?" Kaşlarım birbirine kenetlendi ve tekrar yaklaştı. "Daha yukarı kaldır," diye emretti, elini popoma koydu ve orada tuttu. Yakıcı dokunuşuyla içime bir sıcaklık yayıldı. Sonunda hissettim ve beni daha yukarı kaldırırken kalçalarımıdaki sıkı sıkışmayı gizleyemedim.

"Ben hâlâ bunun bu sabah hiç ısınma hareketleri yapmadığım için olduğunu düşünüyorum Koç," diye homurdandım.

Görünüşe göre, ona güneşin hâlâ doğmakta olduğunu da hatırlatmam gerekiyordu.

Beni görmezden gelerek, "Sana yardımcı olmak için çeşitli esneme teknikleri ve nefes egzersizleri yapacağız. Bu gerçekten zihinsel bir şey, bu yüzden beynini bunu kabul etmesi için eğiteceğiz."

"Beynimi bunu kabul etmesi için eğitmek mi?" Duraksadım, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şeydi. "Üzgünüm Koç ama kendimi manipüle etmenin sıkı kalça ve omuzlara nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra şöyle dedi: "Nasıl yapılacağını zaten bildiğin bir beceriyi yeniden ve doğru bir şekilde öğrenmek gibi. Kötü bir alışkanlığı kırmak gibi. Ama kötü bir alışkanlığı kırmak için farklı düşünmeniz gerekir. Zihninizde, gerinmeye ve aşırı gerinmeye devam ederseniz, bu yardımcı olacaktır, değil mi? İhtiyacınız olan hareket aralığını size sağlayacaktır?"

"Şey, evet."

"Yani aşırıya kaçıyorsunuz ve bir fark yaratmayacağı açık olduğu halde bir fark yaratacağını *düşündüğünüz* için daha fazla zorluyor ve geriyorsunuz. Aşırı esneme mutlaka işe yaramaz. Kaslarınız için kötüdür. Size öğreteceğim esneme teknikleri aslında yardımcı olacaktır. Vücudunuzda herhangi bir zorlanma olmayacaktır ve sizin için daha güvenlidir. Sizin seviyenizde geniş bir hareket aralığına sahip olmanız gerekir ama değilsiniz. Bunu düzeltebiliriz. Bu alışılmadık bir durum değil ve bunu ilk kez görmüyorum ama genellikle sakatlanmayla birlikte ortaya çıkıyor."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeydi. Bir şekilde kendime yalan söylemek gerginliğimi giderecekti. Oh, kendime yalan söylesem ve gerçekte yapamadığım halde yerde üçlü öne eğilme hareketini yapabileceğimi *düşünsem* nasıl olurdu? Bunu yapabileceğimi düşünmek için kendimi eğitmek bana sadece kırık bir boyun ve hayatımın geri kalanında tekerlekli sandalye kazandıracaktı, gerçek bir yetenek değil.

ON BİR

Kova ellerini kalçalarına dayadı. "Şüphecisin." Bazen, sadece bazen, kasılmaları kullanmasını diliyordum.

"Öyleyim," dedim dürüstçe.

"Şimdi küçük bir test yapacağız. Bugün benim yöntemimle ısınacağız ve sonra sen antrenmanına başlayacaksın.

Yarın ve önümüzdeki birkaç hafta kendi bildiğin gibi yap ve nasıl gittiğine bak."

Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

Kova beni yukarı kaldırdı ve yere götürdü, burada yere tam olarak ulaşmayan bir split yaptım ve kalçalarımın dizlerime paralel olduğu bir squat yaptım, ancak daha ileri gidemedim. Normalde yaptığım gibi esneme hareketleri yapmadan bu kadar çömelmek canımı acıtiyordu. "Şimdi, bu sabah nereden başladığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve beni masaya geri götürdü. Onu sorgulamamaya karar verdim. Alışılmadık eğitim alışkanlıkları ne olursa olsun, menzilimin sınırlı olduğunu biliyordum.

Kova beni yüz üstü yatırdı ve ayağımı uyluğumun üzerine koydu. Sırtım biraz eğildi ve dizim yana düşmedi, bu da kalçalarımın henüz açık olmadığı anlamına geliyordu. Bunu her iki bacağımla da yaptım. Sonra dizimi tekrar göğsüme getirdim ve bu sefer yardım etmek için yanıma geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Kova elini çıplak uyluğumun arkasına koydu ve kalbim tepki olarak küçük bir takla attı. Dizimi göğsüme bastırdı ve diğer eliyle karşı uyluğumu tuttu.

Sessizlik tuhaftı. Gerçekten, gerçekten garip. Kova bakışlarını başımın arkasındaki beyaz duvara sabitlemişti. Gözleri neredeyse hiç hareket etmediği için aklımdan neler geçtiğini merak ediyordum. Odaklanmıştı ve kendini kaptırmıştı. Vücudu o kadar yakındı ki yüzünde çıkan tüylerin bir kısmını görebiliyordum ama harika kokuyordu. O kadar güzeldi ki daha iyi koklayabilmek için biraz fazla yüksek sesle içime çektim.

Aşağıya baktı ve talimat verdi: "Hayır, karnınızla nefes alın, göğsünüz ve omuzlarınızla değil. Nefes aldığınızda karnınız dışarı çıkmalı ve kaburgalarınız genişlemeli. Nefes alma üzerinde de çalışacağız, sadece bugün değil."

Gözlerim Kova'nın kilitlenmişken ölçülü bir nefes aldım. Sessizlikte kalp atışlarım hızlandı ve elini bacağıma yukarısına, mini şortumun yanına koyduğu yere dikkat ettim. Tamam, belki de çok yukarılarda değildi. Uzun süper model bacaklarım falan yoktu, sadece kalçamda çok yer kaplayan büyük elleri vardı.

Yavaşça nefes verdim ve o da hafifçe başını sallayarak onayladı. Kova beni bıraktı ve masanın diğer tarafına geçerek aynı tekniği karşı bacağıma da uyguladı. Benim ona yaptığım gibi o da beni izliyordu ve aramızdaki yoğun sessizlik hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Odak

noktasının doğru nefes alıp almadığımdan emin olmak mı yoksa burnumun üstündeki çilleri saymak mı olduğunu anlayamadım.

Eli uyluğumun arkasına geçti ve içe doğru bastırarak diz arkası kırışime derinlemesine masaj yaptı

parmaklarıyla. Karnım sıkıştı, his doğrudan merkeze vurdu ve içimde bir ısı patlamasına neden oldu. Bu kadar iyi hissetmemem gerektiğine dair bir fikrim vardı.

"Diz ardı kırılganlığınız biraz fazla sıkı. Kaslı olsan bile burada yumuşak hissetmelisin, kaya gibi sert değil. Gevşek ve esnek," dedi alçak sesle ve etrafı yoklamaya devam etti. "Bu muhtemelen aşırı esneme ve aşırı kullanımdan kaynaklanıyor. Sert kaslar sağlıklı değildir ve hem kalçalarınızda hem de bacaklarınızda esneklik eksikliğine neden olabilir, bu da bir sakatlanmayla sonuçlanabilir. Kalçalarınızı sürekli olarak esnetmek çok önemlidir ve bunu her gün yapmalısınız."

Bacağımın içindeki çekim sıkıydı ve dizimi bükme dürtüsü güçlüydü. Kova bacağımıdaki gerginliği hissetti ve sertçe "Hayır" dedi.

Nasırlı eli yavaşça bacağımdan aşağı indi ve dizimi kavradı. "Nefes al. Vücudunun ne yaptığını, hangi pozisyonda olduğunu, neyi başarmaya yardımcı olacağını hisset. Harekete ve senin için ne yapacağına odaklan." Eli baldırıma doğru ilerlemeye devam etti ve sıkışmış kası dürttüğünde dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı.

Gözlerimi kapattım ve talimatlarını izledim. İçinde bulunduğum pozisyonu, gelecekte bana yardımcı olacak yeni esneme şeklini hayal ederken bedenim gevşemeye başladı. Kalçalarımı açarak ona kadar saydım ve sonra gözlerimi yeniden açtığımda Kova'yı içime dalmış halde buldum.

Yakındı, o kadar yakındı ki nefesi yanağıma çarpıyordu. Gözlerinin yeşilin güzel bir tonu olduğunu biliyordum, benimkilere benziyordu ama benim geniş, geyik gözlerim varken Kova'ninkiler daha belirgin ve ilerideydi. Talepkâr. Siyah çemberin çevrelediği kireç yeşili dikkat çekiciydi.

"Gözlerin..." "Çok güzeller." diye fısıldadım.

Ağzının kenarları yukarı kıvrıldı, dolgun dudakları bir sırıtışa dönüştü. Yanaklarım sıcaklıkla parladı ve etrafımın, Kova'nın yakınlığının ve ellerinin nerede olduğunu, parmaklarının tenime nasıl bastırıldığının farkına vardım. İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldi ve onun da tenimin ısındığını hissedip hissetmediğini merak ettim. Bacağıma bastırmak için biraz daha eğildi. Gerginlik daha şiddetliydi ve yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Geri çekilmeden hemen önce Kova'nın ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı. Ancak gözleri sertleşti ve geniş kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. Ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Ben ve aptal ağzım.

Bu ağır sessizlik benim için çok fazlaydı. Aramızdaki tuhaflığı gidermek için "Bir radyo almalısınız," diye önerdim. Kova şaşkın şaşkın baktı, fikrim karşısında ne diyeceğini bilemedi. Sanki radyo o kadar korkunç bir öneriymiş gibi.

"Bu odada radyoya ihtiyacımız yok, sadece yer rutinleri için spor salonunda ve dans odasında. Müzikle odağınızı kaybedersiniz. Kafanızdan sekiz kez sayın."

Bu onun şaka fikri olmalıydı. Gerçekten kötü bir şaka. Sekiz kere saymamı, kendi kendime tekrar tekrar sekize kadar saymamı istedi... milyonlarca kez!

Gözlerim odayı taradı. "Neredeyse bacağımın üzerinde yatarken bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Hay sikeyim. Ağzımdan çıkan aptalca şeyleri ona söylediğimde Avery benimle bayram edecekti.

"Bu alaycı yorumunu kabul etmeyeceğim." Kova geri çekildi ve ayak bileğimi avucunun içine aldı. "Bacağını indir," dedi. Öyle yaptım ve bileğimi uyluğumun üzerine yerleştirerek yarım kelebek pozisyonunda düz durmasını sağladı. Bir eli dizimde, diğer eli bileğimde önümde durarak baskı uyguladı.

Tanrım, şimdi kalçalarımıdaki gerginliği hissediyordum. Bu, gerildiğim zamanlara kıyasla farklı

bir ekifiti ve daha önce ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Göğsüm dışarı doğru itildi ve başım

geriye doğru eğildi. Yanıkla başa çıkmak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Uh-uh." Kalçama hafifçe vurarak dikkatimi ona çekti. "Düz yat ve doğru nefes al. Birazdan bırakacağım."

Gözlerine odaklanarak söylediği gibi yaptım. Sözünü tuttu ve gevşedi ama istediğim kadar değil.

"Nefes al, nefes ver, Adrianna. Hayatında ilk kez koşuyormuş gibi nefes almayı bırak. Sudan çıkmış balık değilsin. O kadar da kötü değil."

İçimden bir kahkaha patlaması geldi. Gözlerim büyüdü ve bir daha gülmemek ya da gülümsememek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım, bu da durumu daha da kötüleştirdi. Tuhaf yorumları ve ağır Rus aksanı arasında onu taklit etmekten kendimi alamıyordum. Kaba olmak için değil, kulağa komik geldiği için.

"Güldüğüm için özür dilerim," dedim ağzımı kapatarak. "Bunu neden komik bulduğumu bilmiyorum."

Tam patlamamdan dolayı beni azarlayacağını düşündüğüm anda Kova'nın yüzü gevşedi ve gözlerine bir mizah parıltısı yerleşti. Başını salladığında yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Bu şekilde nefes almaya devam edersen, gelecekte sadece senin aleyhine çalışır." "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Ayağa kalkarak dizimi kaldırdım ve bacağımı kalçamın önünde yarım daire şeklinde yukarı çektim. "Bilmiyorum, sanırım menzilimin daha geniş olduğunu söyleyebilirim. Kalçalarımı daha açık hissediyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Ve biraz daha gevşek hissediyorlardı, ki bu güzeldi.

Başını salladı. "Güzel. Hissetmeni istediğim şey bu. Şimdi git antrenman için hazırlan, orada görüşürüz."

Kova omzumu okşadı ve sonra gitti. Hızla eşyalarımı topladım ve Hayden'ı bulduğum soyunma odasına doğru ilerledim.

"Nasıl gitti?" diye sordu odanın diğer tarafından.

"Olabileceği kadar iyi sanırım. Yöntemleri biraz garip. "Ne demek istiyorsun?"

"Egzersizleri ve esneme hareketleriyle. Hayatımda hiç görmediğim ya da duymadığım şeyler yapıyor."

Hayden gülümsedi, spor çantasına bakarken gamzeleri görünüyordu. "Ama işini biliyor." Dolabını kapatarak yanıma doğru yürüdü. "Antrenmandan sonra Starbucks'a gitmek ister misin? Bir kahve içeriz?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Hayden Moore, seni çok az tanıyorum. Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Alaycı, güneyli bir dilber sesiyle söyledim. "Çünkü biliyorsun Bay Dünya Kupası'nın kendisi buna izin verilmediğini söylüyor."

Hayden yüzünde bir gülümseme belirirken parmak eklemlerini kırdı. Oldukça sevimliydi. "Kahveni kendin almaya ne dersin? Böylece bu bir randevu gibi görünmez, çünkü inan bana öyle değil."

Dolabımın kapısını kapattım ve ona doğru döndüm. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

"DÜNYA KUPASI DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ GIBI MI?" HAYDEN SORDU. SAAT DAHA ERKENDİ, SABAHIN BEŞİYDİ.

Öğleden sonra, antrenmanımız bitmişti.

Kahvelerimizi ve onun için de bir sandviç aldık ve dışarıdaki masalardan birine doğru ilerledik. Alfred'i arayıp yeni arkadaşımın kahve içmeye gideceğini ve beni eve bırakacağını bildirmiştim.

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kıkırdadım. "Söylenesi zor, sadece birkaç hafta oldu. Altı ay sonra tekrar sor."

Otururken yemeğinin paketini açtı ve nefis kokusunu alabildim. Midem

homurdandım. Açlıktan ölüyordum ama kiloma da dikkat

etmem gerekiyordu. "Yarısını ister misin?" diye sordu.

Ona alaycı bir bakış attım. "Bunu kabul edemeyeceğimi biliyorsun."

"Senin yerinde olmak ne kötü," dedi şakacı bir tavırla ve ağzına bir parça attı.

Venti kahvemi fincanıma koyarak, sevmeye başladığım koyu kavrulmuş kahveden bir yudum aldım. Biraz da Hindistan cevizi sütü eklediğimde hazırdım.

"Merak ediyorum," dedi yutkunarak. "Dünya Kupası'nı nasıl öğrendin?"

Gözlerim masaya kaydı. "Babam Koç'un arkadaşı ve onu aradı. Bazen birlikte iş yapıyorlar."

"Ah, bu mantıklı. Peki, dürüst olmak gerekirse, Kova hakkında ne düşünüyorsun?"

Dürtmediğine sevindim. "O... ilginç biri. Ve şimdiye kadar sahip olduğum diğer koçlardan farklı. Bana yardımcı olacak her şeye açığım ama aynı zamanda ne düşüneceğimi de bilmiyorum. Bu sabah bana ne dedi biliyor musun? Kendimi manipüle etmem gerektiğini. Manipüle etmek demedi, beynimi eğitmek dedi ama yüzde doksan dokuz eminim ki kastettiği buydu. Beynimi tam olarak ne yapması için eğitmek? Bir kemiğimi kırıp sezonu kapatayım diye hazır olmadığımı bildiğim şeyleri mi? Bunu kim teşvik eder?"

Hayden güldü ve ben de gevşediğimi hissettim. "Bunu o anlamda söylediğini sanmıyorum. Bence sadece düşünce tarzını kalıcı bir etki yaratacak daha güvenli bir rotaya çevirmeni istiyor. Kutunun dışında düşün. Bana söylendiğine göre Reagan'a da benzer şeyler söylemiş. Ve bunu sadece kız kardeşim bir gece bana söylediği için biliyorum. Neler yapabileceğini gördüm ve bunlar büyük şeyler."

Söylediklerini dinleyerek başımı salladım. Reagan'la birlikte çalışması ilginçti. Hafif bir esinti, at kuyruğundan yüzüme dökülen asi saç tellerini savurdu ve onları kenara ittim.

Hayden ciddileşti. "Bir şeyleri sorgulamaktan korkmayın ama koçunuzun sizi riske atacak bir şey yapmayacağına da güvenin. İsteddiği zaman Kaptan Dickhead olabilir ama yapabileceklerine biraz güven. Yapabileceğinizi düşünmeseydi burada olmazdınız."

İçimi çektim ve kahvemden bir yudum daha aldım. Cesaretlendirici sözleri yardımcı oldu. O kadar çok şey havada kalmıştı ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bu kadar kısa sürede çok şey istiyordum. "Haklısın."

Sandviçinin son lokmasını yedi ve ellerini birbirine sürttü. "Onunla tekrar ne zaman çalışacaksın?"

Omuz silktim, etrafıma bakındım. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım zamanı olduğunda. Ama Tanrım, Hayden. Sessizlik çok garipti. Yakınımdaydı ve beni geriyordu." Hayden gülümsedi, mavi gözleri parıltıyordu ve ben de kendimi gülümserken buldum. Garip bir şekilde, onun varlığı tüylerimi diken diken etmişti. "Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemedim. Bir şey söylemeli miyim? Holly bunu yaptığında ne yaptı?"

"Holly'nin fazladan kondisyon yapmasına gerek yoktu." Kendime olan güvenimle birlikte omuzlarım da düştü. Hayden daha uzun oturdu. "Senin yaptığını yapmasına gerek yoktu çünkü çocukluğumuzdan beri bu spor salonundayız, o yüzden zaten alışkın."

Dudaklarımı büzdüm. Haklıydı.

"Neden Reagan'a seanslarının nasıl geçtiğini sormuyorsun? Bir süre onunla çalıştı."

"Benden hoşlanmadığına dair içimde bir şüphe var, o yüzden hayır."

Hayden sanki dalgınmış gibi gökyüzüne doğru baktı. "Dinle," dedi öne doğru eğilip gözlerimin içine bakarak. "Küçük şeyler için stres yapma. Sonunda hiçbir şey ifade etmeyecek. Önemli olana, büyük resme odaklan. Jimnastik sevgine. Sadece kendini yap ve iyi olacaksın."

Derin bir nefes alıp verdim ve gülümsedim. "Sanırım yapmam gereken şey tam olarak bu."

ON İKİ

KOva yorgun bir elini yüzünde gezdirerek içini çekti. Çalışma saatlerimi iki katına çıkarmak ve yeni bir koça uyum sağlamak benim için çok daha göz korkutucu oldu.

bekleniyordu. Bu yeni yolculuğa başladığımdan beri cehennemdeydim.

Ve orada kaldı.

Ne kadar denersem deneyeyim, antrenman için ne kadar çaba harcarsam harcayayım, Kova için asla yeterli değildi. En azından bana biraz kredi verebilirdi, böylece çabamı gördüğünü bilirdim.

"Adrianna," dedi R'yi tekrar kıvrarak. "Barı neden öyle tutuyorsun? O lanet spor salonunda sana ne öğretiler?" Neredeyse tiksintiye benzeyen bir sesle kendi kendine mırıldandı. Kaşlarım birbirine çarptı. Her gün söyleyecek olumsuz bir şeyi oluyordu. İlk başta onun küçük yorumlarını görmezden gelmeye çalıştım ama o bunları söyledikçe daha da sinirleniyordum. Eski spor salonum boktan değildi. İyiydi, sadece büyümüşüm.

Kova mavi gözcü kutusundan atladı ve bileğimden tutarak beni alt bara çekti. "Buraya tutun."

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Anlamıyorum."

Kaşlarından biri mükemmel bir şekilde kalkıktı. Bunu yapmasından nefret ederdim. "Neyi anlamadın? Bara tutun ve ayaklarını kaldır. Şimdi."

Başımı sallayarak her zamanki gibi boyun eğdim ve kolumun arkasından ona baktım. Konuşmasını beklerken dizlerim bükülmüş, mindere sürtünüyordu. Koç başını salladı ve şaşkınlıkla ellerime baktı.

Şaşkınlığın ötesindeydim.

"Barı doğru tutmuyor musun?" diye sordu. "Ne?"

Kova soruma cevap vermek için parmaklarıma dokundu. "Parmaklarını tutma yerlerine koyuyorsun, barı doğru şekilde kavramıyorsun. Dayanabilmen bile inanılmaz. Bileklerin acıyor mu?"

Ayağa kalktım ve bileklerimi ovuşturarak çubuğu bıraktım. Acıyı engellemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. "Her zaman." Aslında, şu anda biraz Motrin kullanabilirim.

"Barı zar zor tutuyorsun."

Şaşkınlıkla bileğimi ellerinin arasına aldı ve Velcro'yu çözerek dübel tutamağımı çıkarmaya başladı. Tutamaklar, salınımlar sırasında yüksek hızda manevralar yapılmasına ve ardından çubuğun bırakılıp yakalanmasına yardımcı oluyordu.

Kova hafifçe yırtılmış tutamağı yüzünün önünde tuttu. "Bu çok tehlikeli. Yeni kabzalara ihtiyacın var. Umarım daha fazla vardır?"

"Evet." Tabii ki daha fazla sapım vardı. Sadece bu çifti sevdim çünkü yıpranmışlardı.

"Güzel. Bunu kullanmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin." Kasete geçmeden önce onu yıpranmış bilek korumalarıyla birlikte yere bıraktı.

"Bu kadar çok banda gerek yok," dedi, benden çok kendi kendine. "Artık kimse bunu yapmıyor bile. Zaten doğru yapıyor olsaydınız buna ihtiyacınız olmazdı."

Uzun ve zorlu bir bar antrenmanından sonra bandı çıkarmayı ne kadar sevsem de, bu alette daha antrenman zamanım olduğu için bandın çıkmasından pek memnun değildim. Delikleri kesmek ve parmaklarımı düzgün bir şekilde yerleştirmek zaman aldı. Ellerimi yırtılma ve kopmalardan korumak için kat kat atletik bant vardı. Ellerim çıplak kalana kadar her bir ipi çekti.

Bileğimi incelemek için çeviren Kova önündeki manzara karşısında tısladı. Parmakları, üzerimde erotik bir şekilde dans eden tüyler gibi nazikçe hassas etimin üzerinde gezindi. Yapışkanın bana yapışmasını önlemek için ön sargı kullanmama rağmen, derim hala girinti ve çıkıntıları olan bir domates kadar parlaktı. Her seferinde sıkıca sardım ve bilekliklerim takıldıktan sonra etraflarına daha fazla sardım. Çılgınca bir miktar kullandım ama işimi gördü. Bileklerimin düz ve kilitli kalmasına yardımcı olarak bana destek verdi. Geçmişte hep böyle yapmıştım ve kimse bir şey söylememişti.

Kova eliyle bileğimi tutarken diğer eliyle uzun parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Avuç içi benimkini öptü, uzun parmakları parmak eklemlerimin üzerinden geçti. Ellerimiz bir anlığına birbirine kenetlendi, sonra parmak eklemlerimi şefkatle çekip sıktı. Bu hareketi tekrarlardı ve kalbim onun becerikli dokunuşuyla bir kez daha çarptı. *Tanrım, iyi hissettirdi.* İnanılmaz derecede iyi. Ellerim çok çalışmış ve kurumuştur, her gün ağrıyorlardı ama onun parmaklarına masaj yapma hissi cennet gibiydi ve neredeyse yüksek sesle iç çekiyordum. Tüm vücudum gevşedi ve neredeyse durmaması için dua edecektim.

Dünya Kupası'na başladığımdan beri vücudumda sürekli olarak ağrımayan bir yer kalmadı. Mümkün olduğunu bile bilmediğim yerlerim ağrıyordu. Tüm vücut masajı bundan sonra düşünmem gereken bir şeydi.

İç içe geçmiş parmaklarımızdan başımı kaldırdığımda Kova'nın beni izlediğini gördüm. Kalın kirpiklerinin arasından aşağıya bakarken ne düşündüğünü çözemiyordum, gözleri sabitti. Dudaklarına odaklandım, dolgunlukları benimkine bastırıldığında ne kadar yumuşak hissettireceklerini merak etmem için bana yalvarıyordu. Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve onun karşısında kızardım. Eli benimkinden çok daha büyüktü, parmakları maharet gösteriyordu. Bileğimi nasıl manipüle edeceğini ve elimi nazikçe ama kuvvetle nasıl uzatacağını, parmaklarımı nasıl çekeceğini ve sonra bileğimi nasıl döndüreceğini çok iyi biliyordu.

Dikkatle avucumu geriye doğru bükte, daireler çizerek esnetti. Ona yaklaştım ve parmaklarım yumruk yaptığı parmak eklemlerinin etrafında kıvrıldı, hafifçe ona tutundum. Onun varlığı etrafımı saran havaya hükmediyordu. Bu neden kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu, emin değildim. Şansımı deneyerek parmaklarıma doğal olarak biraz daha ağırlık verdim, böylece dokunuşumun altında hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Hafif bir patlama sesi duydum ve acıyı gizleyerek yutkundum.

"Acıdı mı?" diye sordu.

"Birazcık, ama alışık olmadığım bir şey değil."

"Acıyı bastırmak, sakatlanmayı sürdürmenin kesin bir yoludur."

Kova elimi yana doğru çekti ama bu sefer kolumu bükememem için dirseğimi tuttu. Parmakları tenime bastırdı. Baskıyı biraz hafifletmek için eğildim ama başını salladı.

"Bu şekilde asılarak bileklerini zorluyorsun. Barı düzgün kavrayamadığın için tüm ağırlığın burada dengeleniyor." Baş ve işaret parmağıyla bileğimi salladı. "Neden bu kadar çok bant

kullandığın şimdi daha iyi anlaşılıyor, aşırı hareketten kaçınmaya çalışıyorsun. Eğer sana barı doğru şekilde tutma eğitimi vermezsek, istediğinden çok daha erken emekli olacaksın. Seni vazgeçirmem gereken bir başka kötü alışkanlık daha."

"Elbette barı doğru şekilde kavriyorum. Başka nasıl tutunabilirim ki?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Tutunuyorsun ama tam olarak değil. Bu tembel bir tutuş gibi, parmaklarını kavramak yerine dübelin üzerinde dinlendiriyorsun. Çubuğun etrafında dönerken ve sallanırken, bileklerinin içindeki bağları çekiştiriyor ve çekiştiriyorsunuz ve kemikler gereğinden fazla stres altında kalıyor. Bunu hızla düzeltmemiz gerekiyor."

Koç diğer tutamağımı ve bandımı çıkardı ve sağ bileğime yaptığı gibi sol bileğimi de çalıştırdı. Bana karşı nazikti, çalıştıkça yüzü yumuşuyor ve endişeleniyordu.

Birkaç dakika daha ağrıyan kaslarımla ilgilendikten sonra Koç, "Oraya geri dön" dedi.

Tutamaklarıma uzandım ama üzerlerine bastı.

"Tutamaklarıma ihtiyacım var."

"Onlar olmadan da yapacaksın."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Ama ben yırtılacağım."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "O zaman barı nasıl doğru tutacağını çok hızlı öğreneceksin. Güven bana, uzun vadede daha iyi performans göstereceksin."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Bir antrenörün bu şekilde antrenman yaptığını hiç duymamıştım. Kimse bir jimnastikçinin koruyucu ekipmanını almamıştı.

Koç Kova dışında kimse.

Büyüleyici gözleri gözlerime dikildi, yüz hatları sertleşti ve bana ne kadar az şaka yaptığını gösterdi. Dayanmak üzere olduğumu bildiği acıdan zevk alacağı izlenimine kapıldım. Anlayabildiğim tek şey, bunu Rusya'daki önceki antrenörlerinden öğrendiğiydi.

Rus koçluğunun ne kadar alışılmadık olabileceğini anlamaya başlamıştım.

"Yüzüme bak, Adrianna. Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Saatler sürse ve ellerin kanasa bile umurumda değil. O çubuğu *doğru* şekilde kavrayacaksın," diyerek kelimeyi alaycı bir tavırla vurguladı.

O anda Koç Kova'nın gizli bir deli olduğu sonucuna vardım. Saçma sapan antrenman tekniklerinin tek makul açıklaması buydu. Ellerim ciddi bir dayak yemek üzereydi.

İnanamayarak başımı salladım ve tebeşir kabına doğru yürüdüm. "Tebeşir kullanmama izin var mı, Koç?" Yüksek bir sesle sordum. Tam bir pislik gibi davranıyordu.

Çenesini eğdiğinde, ayaklarımın dibinde duran bir şişe balı aldım ve avucuma bir miktar sıktım, ardından yapışkan maddenin yayılmasına yardımcı olmak için ellerimi birbirine vurdum. Bal sürtünme yaratacak ve parmaklıklarda sert bir tutuş sağlayacaktı. Kova zaten derimin altında olduğundan ve terlediğimden, daha sonra yüklü miktarda toz tebeşir uyguladım. Terli bir bar kaymama neden olabilirdi ve tutamaklarımı kullanmama izin verilmediği için risk almak istemedim. Hatta kırık bir tebeşir parçası kullandım ve balın topaklandığı parmak eklemlerimin arkasında kabaca gezdirdim ve ardından küçük bir dua ettim.

Çenemi sıkarak barın önünde durdum ve Kova ile göz göze geldim. Sertçe baktım, kızgınlığımı görmesine izin verdim, hoşuna gidip gitmemesi umurumda değildi.

Beni işaret etti. "Gözlerindeki o bakış? İşte görmek istediğim şey bu. Buraya ilk geldiğinde sözünü ettiğim derinlere inme ve içini dökme hali bu," diye ekledi ve içimde bir ateş yaktı. "İşte görmek istediğim şey bu!" O anda ondan ne kadar nefret etsem de haklı olduğunu biliyordum. O sadece bana doğru yolu göstermeye çalışıyordu.

Kip şeklinde sallandım, sonra ayaklarımı kullanarak alçak barın üzerinde durdum ve yüksek bara atladım. Havada tebeşir tozları uçuşuyordu ve kısa bir an için gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Her gün soluduğum tebeşir miktarı sağlığım için iyi olamazdı.

"Bacaklar bitişik!" diye bağırdı, ben pike kipi yaparken ve amuda kalkarken. Onlar lanet olası

Birlikte!

Tabii ki, aslında öyle demedim.

Serbest bir kalça çemberiyle amuda kalktım, derin bir nefes aldım ve Gienger yapmak için aşağı sallandım, hafif bir turna pozisyonunda barın üzerinden uçan yarım bir bükülme ile serbest bıraktım, bacaklarım kalçalarımın büküldü, böylece L pozisyonundaydım. Amuda geri dönerek tekrar sallandım, bu sefer straddle back'e geçmeden önce sağa doğru kör bir değişim yaptım. Düşme korkusuyla barı normalde tuttuğumdan daha sert kavradım, zaten yaptığım tüm bükme ve bırakma hareketleriyle yanık derimde yankılanmaya başladı. İlk kez yüksek topuklu ayakkabı giydiğinizde ayaklarınızın arkasının sürtünmeye alışık olmaması gibi bir şeydi. O tür bir yanmaydı.

Parmak uçlarım barı bu şekilde tutmaya ve kaymaya alışık değildi. Bu gülünç antrenman şeklinin sonunda parmaklarımın su toplayacağı kesindi.

Yüksek bara ayak parmağı vuruşu, amuda kalkma pirueti. Başka bir piruet için dev ve tutuşumu tersine çevirdim. Sırada Jaeger'ım vardı ve göz ucuyla Koç'un beni tespit etmek için hareket ettiğini gördüm. Antrenörlerin devreye girmesi normal olsa da bir an için karnımdan korku aktı çünkü her an her şeyin olma ihtimali vardı. Zihinsel olarak hızlı bar salınımına hazırlanırken kalbim boğazıma fırladı. Ya şimdi ya da asla. Ve bunu yapmayı ne kadar sevsem de, her seferinde beni dehşete düşürüyordu.

Barı bıraktığımda, yukarı ve öne doğru dönerek pike pozisyonuna geçtiğimde yüksek sesle sekti, yüksek bara uzanırken hamstring kaslarım gerildi. Bu hareketi straddle pozisyonunda yapsaydım daha kolay olurdu ama pike pozisyonunun zorluğunu seviyordum.

Bilirsin, hayatımı olduğundan daha zor hale getirmek için. En azından ek zorluk için bonus puan alırdım.

Aşağı inerken barı olabildiğince sıkı kavradım, avuçlarım gerçekten yanmaya başladı. Çubuğu o kadar kuvvetle kavradım ki tebeşir aşındı ve bir yandan Kova'ya lanet okurken bir yandan da tutamaklarım için dua ettim. Çıplak derim yuvarlanıyor ve bara doğru çekiliyordu ama henüz yırtılmamıştı. Gerçekten yırtılmadan önce su toplayacaktı. Acı yol isiliği gibiydi, zeminde kayarken elleriniz asfalta sürtünüyordu. Geriye sadece birkaç salınım ve sonra iniş kalmıştı. Artık gidebilirdim.

Yere indiğimde yüzümdeki kendini beğenmiş sırıtışı engelleyemeyerek Koç'a baktım. Bars tamamen amuda kalkmak ve mükemmel çizgiler yakalamakla ilgiliydi ve benimki de tam yerindeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, rutin aslında gerçekten iyiydi. Normalden daha fazla kontrolüm vardı. Serbest bırakma hareketlerimi iyi yaptım ve tam dönüşlü bir çift ters tuck olan tam inişimi gerçekleştirdim.

Ruh hali katili Koç bana baktıktan sonra gülümsemem sekteye uğradı. Orada taş suratlı ve ifadesiz bir şekilde duruyordu.

"Sanırım tutamaklarım olmadan daha iyi performans gösteriyorum," dedim kendimden emin bir şekilde ve ellerimi kabaca birbirine sürterek acıyı hafifletmeye çalıştım.

Omuz silktili, etkilenmemişti. "On, on beş kez daha yaptıktan sonra bu konuda ne hissedeceğini göreceğiz."

Sessizliğe gömülmüştüm.

Başıyla işaret etti. "Geri çekilin. Ya Adrianna?"

Ellerimi daha fazla tebeşirle kaplamanın ortasında kafamı kaldırdım. "Evet?"

"Jaeger'ındaki dizlerini düzelt. Çubuğa uzandığında hafifçe bükülmüşlerdi. Bu bir kesinti. Kendinizi uzatmanız, gövdenizi uzatmanız ve kollarınızı bükmemeniz gerekiyor." Bana doğru bir adım attı ve omuzlarımı geriye doğru bastırdı ve elini gövde mi uzatmak için örnek olarak kullandı.

"İhtiyacın olan her şey zaten burada." Şakağına vurdu. "İstedğini bana kanıtla."

Ağzım sıkı, başımı salladım. Derinlere inmiştim ve gerçekten denemiştim. Kendimi kanıtlamak için kıcıımı yırttım.

Değerli.

"Ve ayak parmaklarınızı gösterin. Esnek ayaklar çirkindir." Çirkin ayaklarım var.

Anladım.

"Dirseklerin birçok yerde bükülmüş, özensiz görünüyordu. Biraz sıkılaştır."

Kendime güvenim gitti. Ben de iyi iş çıkardığımı sanıyordum. Yine de sineye çektim ve tek kelime etmedim. Zaten başka bir şey yapamaz ya da söyleyemezdim.

"Fark ettin mi?"

Tabii ki gördüm.

"Alçınızda amuda kalkın."

Tırmanan gözyaşlarımı yuttum.

"Aşma hareketinde aşağı doğru sallanmadan önce amuda kalkma pozisyonunu tamamen düz tutmalısın. Bu çizgileri elde etmek için yapabileceğin bazı alıştırmalarım var. Seçkinleri test etmek istiyorsun..." Rusça'ya geçmeden önce kendi kendine mırıldandı.

Şu anda Koç Kova'yı görmekten cidden nefret ediyordum.

ON ÜÇ

W Kalçalarımı ve ellerimi tebeşirle kaplayarak, becerileri tek tek uygulamadan önce rutinimi bir düzineden fazla kez gerçekleştirdim.

Tutamaklarımı istedim ama Kova beni reddetti. Hayır dediğinde gözlerim büyüdü ve çenem düştü. Onları kullanmama izin vermediğine inanamıyordum. Hayal görmenin de ötesindeydi. Ellerime bu tür bir işkence uygulamanın onları yarın işe yaramaz hale getireceğini kesinlikle fark etmişti.

Tabii umursamıyor ve benim de aynı şekilde antrenman yapmamı bekliyorsa o başka. Yüce Tanrım, yapmaması için dua ettim.

Kova'nın bana biraz daha yükseklik kazandırmak için gözcülük yapmasıyla inişime geçtim. "Sıkı tutun."

"Yanlış!"

"Tekrar yap."

"Hayır, hayır, hayır, şunu yapmayı kes."

"Hadi git! Ne bekliyorsun?"

Ve gerçekten ateşlendiğinde, Rusça tükürdü.

Her zaman yakınacağı bir şey vardı. Kova pek memnun değildi ama bugün sanki inciklerini parmaklıklara vuran oymuş gibi davranıyordu. Sabaha kadar derimin altında bir avuç siyah ve mavinin çiçek açacağından emindim. Bir noktada tüm odağı benim üzerimdeydi, her hareketimi mükemmelleştiriyordu. Bana pozisyonlarımı düzeltmem için sayısız yol gösterdi, elleri her seferinde biraz daha uzun süre kaldı, bunu fark etmeden edemedim. Madeline ile çalışmasının arasında takımın geri kalanına kondisyon çalışması yaptırdı. Keskin bakışını takdir etsem ve beni daha iyi hale getirdiği için hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsam da, şu anda bundan nefret ediyordum.

Ellerim yumruk yapmaktan acıyordu. Derim sıcaktan kavruluyor ve geriliyordu ve daha fazla alıştırma yaparsam kanama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum.

Benim yaptığım gibi bir barı hayatınız pahasına tuttuğunuzda, avuç içlerinizdeki deri kabarır ve ya bir su toplaması ya da bir kan çukuru oluşturur. Tabii ki sadece su toplayan bir kabarcıkla şansım yaver gitmedi. Ve şimdi küçük kırmızı kan kabarcıkları her an patlamaya hazırды.

Kanlı barlar iğrençti.

"Beş dakika ara verin ve biraz su alın. Tekrar başlayacağız." Koç, ben bir şey söyleyemedim uzaklaşmak için döndü.

"Sana gerçekten bir numara yapıyor." Hayden yanımda belirdi.

"Bir de bana sor. Görünüşe göre barı yanlış tuttuğum için tutacakları takmama izin vermiyor."

Ellerimi ters çevirdim ve Hayden keskin bir nefes aldı. "Bugünlük bu kadar mı?"
"Hayır, bileklerim genelde çok kötü dövölür ama bu kabarcıklar yeni." Hiçbir zaman

Bir jimnastikçinin avuç içlerinin sert ya da dövülmüş olmadığı

zamanlar. "Yanınızda hiç Prep H var mı?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Prep H mi? Hemoroid için olan şey gibi mi?"

"Evet, yırtıklara yardımcı olması gerekiyor. Şişliği azaltmaya ve yırtığı uyuşturmaya yardımcı olacak." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Bunu hiç duymamıştım."

"Bahse girerim sen de Bag Balm kullanmayı hiç duymamışsındır." "Duyduğumu söyleyemem."

"Sık sık çatlama ve yarılma eğilimi gösterdikleri için inek memelerinde kullanılır."

Ağzım açık bir şekilde durdum. Zavallı inekleri metal kelepçelerle, steroidler ve büyüme hormonlarıyla şişirilmiş, doğal olarak oluşandan daha fazla süt üretmeye zorlanmış olarak hayal ettim. Hayden yüz ifadem karşısında kıkırdadı. "Bu iğrenç."

E Vitamini Jeli veya yara bandı kullanmak gibi her türlü tedaviyi biliyordum. Bazıları yırtıkların üzerine ılık çay poşetleri koyup bir çorapla gece boyunca yerinde tutmaya inanıyordu. Bir jimnastikçi, derisini daha fazla yırtmamak için yırtığı mümkün olduğunca çabuk iyileştirmek için her şeyi yapardı. Hatta bazıları yırtığın etrafını ovma, nasırları ve ölü deriyi temizlemek için ponza taşı kullanmaya kadar giderdi. Düşüncesi bile beni ürpertiyordu. Umarım ben o aşamaya gelmem. Ama hemoroid kremi ve inek balsamı benim için yeniydi.

"Annem gizli bir numara buldu... Kimseyle paylaşmıyorum ama eğer sorun olmazsa bir ara size uğrayıp gösterebilirim. İçimden bir ses buna ihtiyacın olacağını söylüyor. Ama gülmeyeceğine söz vermelisin. Ya da kimseye söylemeyeceğine."

Bakışlarına karşılık verdim. Birbirimizi çok uzun zamandır tanı mıyorduk ama şansımı denemek istiyordum. "Teşekkürler, Hayden. Tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum."

"Sosyal saat sona erdi kızlar." Kova'nın alaycı tonu dikkatlerden kaçmadı. Ellerini çırpı ve "İşinizin başına dönün" dedi.

Hayden başını salladı, dudakları ince bir çizgi halinde düzleşmişti. "Gitmeden önce bana numarayı vermeyi unutma."

Parmaklıklara geri döndüğümde ellerim çiğdi, hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim. Alev alev yanıyorlardı, sanki avuçlarımda içinde sıcak alevler yuvarlanıyordu.

Koç acımasızlaştı, nefesimi tutmak ya da ellerime mola vermek için bir saniye bile vermeden beni hareket etmeye zorladı. Yüzü mosmor olana ve ben de onun hayali mükemmellik seviyesine ulaşana kadar emirleri bağırırmaya devam etti. Kollarım ağrıyordu, kaslarım gerilmişti ve bitkin düşmüştüm. Ama en azından o gün için becerilerimi geliştirmiştım. Yarın hastayım demeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Ama yapamadım. Antrenman kaçırmak için bir bahane yoktu. Asla.

Geceyi tamamlamadan önce iki serbest bırakma hareketi ve iniş daha yapacağım için Kova bana gözcülük etmek üzere harekete geçti. Bunları tek başıma yapabilecek kapasitedeydim ama bir gözcünün olması her zaman rahatlatıcıydı. Bu, onun asla bozmayacağını bildiğim, bölgenin getirdiği yerleşik bir güvendi. Düşmeme izin vermeden önce beni yakalar.

Tam dönüşlü çift arka tuck inişimi yaptıktan sonra Kova, antrenörlerin futbolculara yaptığı gibi kıcımın yan tarafını okşadı. Başımı kaldırdım ve o da bana derin bir selam verdi. Birbirimizden birkaç santim uzakta, göz göze duruyorduk ama ne düşündüğünü anlayamıyordum. Benden memnun olduğunu söyleyebilirdim ama yine de emin değildim.

Takım yollarını ayırdı ve ayrılmaya hazırlandı. Kızlarla vedalaştım ve soyunma odasındaki eşyalarımı topladım. Aklımdaki tek şey yemekti ve o plastik hazır yemeklerden de değildi. Açlıktan

ölüyordum. Belki de Alfred bir kez olsun eve dönerken arabaya servis yapan bir restorana uğrardı.

Soyunma odasından çıkarken kapıyı arkamdan kapattım ve Kova ofisinden çıkarken dar koridora adım attım. Koridorda ilerliyordu, gözleri benim üzerimdeydi.

Farkındalıkla derim diken diken oldu ve bakışlarımı vücudunda gezdirdim. Lacivert basketbol şortu bacaklarındaki gücü ve kasları sergilerken, dar gibi görünen funda grisi tişörtü göğsüne yapışarak göğüs kaslarını gösteriyordu. Sorumluluk sahibi ve tartışılmayacak bir adamdı. Bir insanın aynı anda hem bu kadar yakışıklı hem de tam bir pislik olabilmesi beni aşırıyordu. Eminim o da bunu biliyordu.

Başımı yana eğdiğimde, yüzünde buraya geldiğimden beri görmediğim bir ifade fark ettim. Hoşnutluk.

Önümde durdu ve aşağıya baktı. "Bugün iyi iş çıkardın, Adrianna. Hem de çok iyi. Şaşırtıcı bir şekilde iyi gidiyorsun." Şişe suyundan bir yudum aldı.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kalın kirpiklerle çevrili kararan gözlerine baktım ve sözlerinde gerçekten ciddi olduğunu gördüm. Aptal gibi sırtımdan bu değerlendirmeyi nasıl karşılayacağımdan emin değildim. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Her gün olumlu bir şey söylemesini diliyordum ama şimdiye kadar bir kez bile söylememişti.

"Teşekkür ederim, Koç."

Koridorda yürümeye devam etmeden önce, "Yarın görüşürüz," dedi. "Ah, Koç?"

Kova durakladı ve omzunun üzerinden baktı.

"Bir sonraki antrenmanda tutamaklarımı kullanabilecek miyim?"

"Hiç şansın yok. Barı nasıl doğru tutacağını bir günde öğrenmiş *olman* mümkün değil."

İnanamayarak çenem düştü. *Senin*. Sanki ben bir aptalmışım gibi. "Ama ellerim çığ, sabunla yıkamak bile acıtıyor. Yarın kanayacak ve tamamen işe yaramaz hale geleceğim."

Kova dönüp bana baktı, geniş omuzları geriye doğru çekilmiş, bir eli su şişesinin etrafında kenetlenmişti. "Barfiks yüzünden elleri aşınan ve yıpranan ilk jimnastikçi sen misin sanıyorsun, *Malysh*?"

Kova gözle görülür bir şekilde gerildi ve son kelimesinde durdu. Tek kelime Rusça bilmediğim için ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama yüzündeki telaşlı ifadeye ve aramızdaki yoğun havaya bakılırsa, söylediği her neyse iyi bir şey olamazdı.

Başını yana çevirerek boynunu kırdı. "Sana hafif davranmayacağım. Buna alışmaya çalış. Kimse kolay olacağını söylemedi, bundan sonra daha da zorlaşacak. Sertleşmeyi ve buna katlanmayı öğrenmelisin. Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Bana kanıtla. O salona her adım attığınızda, bunu önemseyin. Ellerinizin acıması, sırtınızın ağırması ya da bir saatlik uykuyla koşmanız umurumda değil. Kanıtlayın. Şampiyonlar şikayet ederek olunmaz. Şampiyonlar, karşılarına çıkan engellere rağmen hayallerinin peşinden sonsuza kadar gitmekle elde edilir. Zorlayın ve yapın."

Sözlerinin ağırlığını hissetmek için bir dakika bekledim. Dışarıdan bakan biri bu sözlerin kötü niyet içerdiğini düşünebilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. Bu gerçeğe en uzak şeydi. Beni daha iyi olmaya zorladığını biliyordum. Sadece ona değil, kendime de kanıtlamak için. Hiç şüphesiz, Konstantin Kournakova yüzde yüz haklıydı.

Yavaşça başımı sallayarak gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "Tamamen haklısın ama bana karşı hafif davranmanı hiç beklemiyordum. İstedikim bu değildi. Buraya bu yüzden gelmedim. Meydan okumak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Bu yüzden bana karşılığında çok az şey veren bir spora kanımın ve terimin her zerresini akıtıyorum. Gerçek şu ki, daha önce hiçbir koç bana senin kadar meydan okumamıştı, bu yüzden buna alışmayı öğreniyorum." Ellerimi kaldırdım ve ona

avuçlarımın altında patlamak üzere olan kanlı kabarcıkları gösterdim. "Benden bir daha şikâyet duymayacaksın."

Kova'nın omuzları gevşedi ve kesik kesik bir nefes verdi. Bakışları vücudumu boydan boya dolaştı, her santimini içine çekti. Verdiğim karşılıktan memnun olmuş gibi gözlerinin benimkileri delip geçmesi, kalbimin memnuniyetle göğsüme çarpmasına neden oldu.

Takımdaki tüm kızlardan daha fazla sözlü dayak yedim. Yapıcı eleştirinin en iyisi. Aklıma gelen tek açıklama, tecrübeli bir sporcuyu eski alışkanlıklarından vazgeçirmek zorunda kaldığı için sinirli olduğuydu. Yaptığım bir şey yüzünden sürekli üzerime gelirdi; beni sorgular, bana bağırırdı.

"Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum." Bana uzun uzun baktı. Bir adım daha yaklaşarak başparmağını yanağıma hafifçe dokundurdu. "Tebeşir," dedi daha yumuşak bir tonda ve uzaklaştı.

Nedenini açıklayamıyordum ama içgüdülerim onda görüldüğünden fazlası olduğunu söylüyordu, içgüdülerime her zaman güvenmişimdir. Az önce Rusça söylediği şeyi bana söylemesi ve ardından gelen konuşma da bunu pekiştirdi.

Bununla birlikte, bir günü daha kabzalarımı kullanmadan geçireceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

ON DÖRT

S Bu sabah Dünya Kupası'na başlarken kendimi zinde ve antrenmana hazır hissediyordum. Spor çantamı yere bıraktığımda, kayışın kumaşı ağrıyan avuç içlerime sürtündü ve acı dolu bir nefes çektim. Aşağıya baktığımda ellerimin yırtık pırtık olduğunu, derilerinin gerildiğini ve demir parmaklıklarda çalışmaktan ağrıdığını gördüm. Başparmağımla kan kabarcıklarından birinin üzerine bastırarak, derinin altındaki sıvının kaymasını dehşet içinde izledim.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım ve pantolonumu ve üstümü çıkarıp parmak arası terliklerimle birlikte çantama attım. Bugün leo yerine soluk, açık mavi bir spor sütyeni ve siyah mini şort giydim. Bu normalde giydiğim bir şey değildi ama diğer kızların bunu yaptığını görmüştüm ve giymeye karar verdim. Saçımı dağınık bir topuz yaptım ve eşyalarımı dolabıma yerleştirip terapi odasına doğru ilerledim.

Tabii ki Kova zaten oradaydı. Sırtı bana dönüktü ve kendimi tanıtmadan önce uzun bir süre onu incelemek için zaman ayırdım. Onun hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Jimnastiğe nasıl başladığı, onu bu spora iten şeyin ne olduğu gibi. Ne kadar süredir jimnastikçiydi, Amerika'ya nasıl gelmişti. Babamla nasıl arkadaş olduklarını. Garip bir şekilde ilgimi çekmişti. Olimpiyatlarda yarışırken nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Büyük, kaslı kollar. Geniş omuzlar ve fit bir bel. Çok çalışan eller ve sıkı topuzlar. Gözlerinden akan odaklanma. Erkek jimnastikçilerin antrenmanları bizimkilerin aksine çoğunlukla vücut geliştirme egzersizlerinden oluşuyordu. Çok iri ve ağır olamazlardı, güç ve denge onlar için el ele giderdi. Halkalar genellikle düz kol çalışmaları için kullanılırdı. Ayaklarına ya da bellerine bağladıkları ağırlıklarla Demir Haç pozisyonu alırlardı. Bu, inanılmaz derecede büyük ve sıkı bir üst yarı oluşturuyordu. Yüksek güç seviyelerinden bahsetmiyorum bile. Ben üzerimde ağırlıklar olmadan bile T pozisyonunda duramazdım.

Kova artık bir zamanlar olduğu gibi yırtık pırtık değildi ama yine de oldukça yapılı ve düzgündü. Kıvrımlı, vücudunu tanımlamak için mükemmel bir yoldu. Kesinlikle göze hoş gelen biriydi. Ön kollarındaki kaslar güçle dalgalanıyordu ve şu anda benim yaptığım gibi yakından izlerseniz, beyaz gömleğinin altında sırtının büküldüğünü ve attığı her adımda yer değiştiren iki yuvarlak çelik tümseği görebilirdiniz. Tüm gün boyunca ona bakabilirdim.

"Ah, Adrianna, buradasın," dedi hoş bir şekilde ve beni şaşkınlığımdan kurtardı. Odaya adımımı attım, soğuk fayanslar çıplak ayaklarıma çarptı ve titredim.

"Ben buradayım." Ona doğru yürüdüm. "Bugün menüde ne var?"

Kova bana doğru döndü. "Doğru nefes alma ve geçen sefer yaptığımız esneme hareketleri üzerinde çalışacağız." Yerdeki büyük kare mavi minderi işaret etti. "Git sırt üstü yat, bacaklarını düz ve bitişik tut."

Kova arkamdan yaklaşırken ben de pozisyonumu aldım. Sol tarafımda diz çöktü ve

bana baktı. Elini uzattı ve kaburgalarımın hemen altındaki karnımın üzerine koydu.

"Son seansımızda sevgiyle adlandırdığınız gibi beyin manipölasyonunun yanı sıra, doğru nefes almalısınız, aksi takdirde bu ekstra çalışma tamamen boşa gidecektir. Tıpkı bir yapboz gibi çalışır. Yanlış bir parça ve hiçbir şey olması gerektiği gibi bağlanmayacaktır. Doğru nefes almak size sırt ve merkez kontrolü sağlar. Daha fazla dayanıklılığa sahip olursunuz ve bu kadar çabuk yorulmazsınız." Şakağına hafifçe vurdu. "Bunların hepsi zihinsel bir çekişme oyunu. Daha fazla karın nefesi almak, diyaframınızı daha fazla kullanmak istiyorsunuz. Bu omurilik yaralanması ihtimalini de azaltacaktır. Unutma, geçen seferki gibi sudan çıkmış balık gibi solumak da yok. Şimdi derin bir nefes al."

Başımı salladım ve içime çektim. Yan taraflarımı çimdikledi. "Hayır, yanlış. Karnının başına doğru nasıl gittiğini ve göğsünün nasıl yukarı kalktığını görüyor musun? Biz bunu istemiyoruz. Kaburgalarının genişlemesini ve omuzlarının gevşemesini istiyoruz, boynunun değil. Tekrar yap."

Tekrar yaptım. "Hayır, kalçalarını aşağıda tut," diye emretti ve diğer elini leğen kemiğimin üzerine koydu. "Tekrar."

Kova karnıma odaklanırken ben de onun sözlerine odaklandım. Kaşları çatıldı. Nefes almak bu kadar karmaşık olmamalıydı.

Elleri yerinde kaldı ve içime bastırdı. "Güzel. Mükemmel," dedi. "Onlu bir set yapalım."

Kova'ya böyle nefes almayı nasıl öğrendiğini, ona kimin öğrettiğini sormak istedim ama daha iyi düşündüm ve esneme gelene kadar beklemeye karar verdim. Zaten doğru nefes almayı öğrenirken konuşmamdan hoşlanacağını sanmıyordum. Onun yerine karnımın alt kısmında duran eline odaklandım. Parmak uçlarının tenimde yarattığı hissin içime yaydığı sıcaklığı merak ettim.

"Çok güzel," dedi usulca. "Evet, aynen böyle." Sanki sözlerine beni inandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Her şey kendini eğitmek ve hatırlamakla ilgili. Gerçekten yapışana kadar binlerce kez yapmak. Kas hafızası gibi. Şöyle düşünün: Karın kaslarınızı esnetirken aynı anda nefes aldığınızda diyaframınızı kullanmış olursunuz. Bu size güçlü bir merkez sağlar ve jimnastiğin pek çok alanında anahtar rol oynar. İsteyeceğiniz son şey kendinizi aşırı zorlamaktır."

Yirmi dakika kadar nefes alma becerilerini öğrendikten sonra şöyle dedim: "Bunun ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Bu sporda beni nasıl engelleyebileceğini. Bu çok ilginç."

Dilini yanağına götürdü ve göz kırptı. "Benimle kal."

Kova ayağa kalktı ve elini uzattı. Tuttum ve kalkmama yardım etti. Karnım tepki olarak çırpındı ve bakışlarımı kaçırdım. Muayene masasını işaret etti ve "Git sırt üstü yat" dedi.

Emrettiği gibi yaptım ve dizimi göğsüme doğru çektim ve ilk başta kalçalarımnda hafif bir gerginlik hissederek irkildim.

"Şimdi, bu esneme tekniklerini uygularken doğru nefes almayı unutma. Hepsi el ele gider, Adrianna."

Kova beni sabitlemek için bir elini bacağıma, diğer elini de kalçama koyarak dizimi göğsüme doğru bastırdı. Homurdandım. "Tek yapman gereken bu pozisyonu, diğerleriyle birlikte, her gerindiğinde yirmi ila otuz saniye boyunca tutmak. Sana söz veriyorum, büyük fark yaratacak."

"Kova? Tüm bunları nasıl öğrendin?" Ben sordum.

Sağduyulu bir tavırla bana baktı. "En çok şeyi Rusya'daki koçumdan öğrendim. Olağanüstü bir adamdı ve bana çok iyi öğretti. Anlayışımı ilerletmek için bu konuda dersler de aldım. Koçluk söz konusu olduğunda üstünlük sağlamak istedim ve her iki yöntemi de uygulayarak, koçların çoğunda olmayan ekstra bir şeye sahip olduğumu hissediyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Kendini beğenmiş biriydi ve bu hoşuma gitmişti. Diğer koçlardan bir adım önde olmak istemesi hoşuma gidiyordu. Onları diğerlerinden ayıran şey

buydu. Sessiz odada diğ er bacağıma geçtik. Kova'nın elinin sıcaklığı leğ en kemiğimin üzerinde dans ediyordu ve bacağıımı kavradığında karnım da buna karşılık olarak iniyordu.

"Hep Olimpiyatlara gitmek ister miydin?" Merakla sordum.

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu zor bir soru. Jimnastik benim için içine doğduğum hayattan bir kaçıştı." Gözlerinde bir gölge belirdi ama ben ne demek istediğini sormadan hemen kayboldu. "Her gün antrenman yapmayı dört gözle beklerdim ama bunu hiçbir zaman yakında sona erecek bir hobiden başka bir şey olarak görmedim. Spora olan sevgim takım arkadaşlarıma kıyasla kesinlikle daha derindi, bu kesin. Her zaman daha fazlasını yapmaya çalışırdım ve kondisyonumu asla düşürmezdim. Erken gelir ve oyalanmazdım. Kendimi adamıştım. Koçum bende bir şeyler gördü ve annemle konuştu. Madeline ve benim senin için yaptığımız gibi bir plan hazırladı ve biz de buna sadık kaldık." Derin bir nefes aldı ve bacağını diğer tarafa doğru eğdi. "Antrenmanımı değiştirene ve yeni bir hedefim olana kadar jimnastiğin benim için ne kadar önemli olduğunu, her yorucu günde bana nasıl bir güvenlik sağladığını fark etmemiştim. Bu yüzden doğrudan antrenörlüğe başladım."

İçimde bir şeyler değişti ve kalbim sıkışmaya başladı. Yaptığı işe odaklanırken parmakları tenime batıyordu. Sözlerini hissettim, spora olan sevgisinin etrafımızdaki havayı filtrelediğini hissettim. Kalbinden konuşuyordu. Bu çok açıktı ve ben bundan zevk alıyordum. Spor hakkında benim gibi hisseden arkadaşlarım yoktu, onlar için sadece eğlence ve oyundu. Ancak Kova'nın göz renginin değişmesini izlemek ve içten sözlerini duymak beni gerçekten etkiledi. Jimnastik onun için sadece bir iş değil, yaşam çizgisiydi. Onun kurtuluşuydu. Ve bunun için ona çok saygı duyuyordum. Daha fazlasını öğrenmek istedim, mesela ona nasıl güvenlik sağladığını. Birden koçumla çok ilgilenmeye başladım.

"Bir bakıma benim gibi konuşuyorsun."

Beni başka bir pozisyona getirirken kaşları çatıldı. Kalçalarındaki sıkışmayı ve hamstringlerimin sıcaklığını hissettiğimde irkildim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ben de sizin gibi jimnastiği hayatımdan, ailemden kaçış olarak kullandım. Zor bir hayatım yok ve ne kadar şanslı olduğumun farkındayım ama insanlar kapalı kapılar ardında bizi şekillendiren şeyleri görmüyor. Bunu söylemem korkunç gelebilir ama annemi bir rol model olarak görmüyorum. Babamı, azminden dolayı biraz, ama annemi değil. Kendisi gibi olmamı çok istiyor ama o benim olmak istemediğim her şey. Kendimden başka bir şey olmak istemiyorum. Ben bir sonraki seviyeye geçme arzusu olan bir jimnastikçiyim. Bu yüzden bunu gerçekleştirebilmemin tek yolunun uyanık olduğum her dakikayı bu spora ayırmak olduğuna karar verdim. Jimnastik denince aklıma huzur geliyor. Kendimi görüyorum ve bence bir insan olarak en önemli şey bu. Başkalarının istediği gibi değil, kendi istediğin gibi olmak. Sonuna kadar gitmek istediğime bu şekilde karar verdim." Gözlerindeki gergin bakış karşısında durakladım. "Saçmaladığım için özür dilerim."

Kova'nın gözlerinin kenarları sıkılaştı ve alnı birbirine çarptı. Bacaklarındaki baskıyı azalttı ama elleri yerinde kaldı. Hafifçe nefes verdim. Sesi alçaldı ama gözlerindeki samimiyet güçlü bir şekilde ortaya çıktı: "Genç yaşta bile bana sunulan yolu seçmek nihayetinde annemin bana bıraktığı bir seçimdi. Beni zorlamadı ama o yoldan geçmiş biri olarak söylüyorum, hiç de kolay olmadığını söylediğimde beni dinleyin. Son derece zor. Beklediğimden çok daha fazlasıydı. Adrianna, Olimpiyatlar için eğitimin neler gerektirdiği ya da nelerden vazgeçmek zorunda olduğun hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum. Okul danslarını, partileri, arkadaşlarla takılmayı, genç bir yetişkinin yapması ve hatırası olması gereken her şeyi kaybettim. Ergenlik yıllarımı kaçırdım. Belki anneniz bunu kaçırmanızı istemiyordur. Evet, bu benim seçimimdi ve hiçbir şeyi değiştirmezdim ama bunun istediğiniz bir şey olup olmadığına gerçekten karar vermelisiniz."

Hiç tereddüt etmedim. "Bunu her şeyden çok istiyorum."

"Ama neden?" diye sordu merakla. "İtici güç nedir?"

"Çok açık değil mi? Az önce jimnastiği sevdiğimi ve benim için ne anlama geldiğini söyledim."

Alay etti ve bu beni kızdırdı. "Pek çok insan bu sporu seviyor, bu her şeyden vazgeçip kariyer yapacakları anlamına gelmiyor. Çok azı o kadar ileri gidebiliyor. Üniversitede yarışabilir ve yine de bir hayatınız olabilir. Üniversite jimnastikçilerinin sizin şu anda yaptığınızın sadece yarısı kadar antrenman yapmasına izin veriliyor."

Kaşlarım çatıldı ve kalbim hızlanmaya başladı. Bu konuşmanın gittiği yönden hoşlanmamıştım. "Bana karşıymışsın gibi hissediyorum."

Kova geri çekildi, burnu alevlendi. "Sana karşı değilim, sadece senden ne istendiğinin farkında olmanı istiyorum. Ne kaybedeceğinin farkında olmanı istiyorum. Sana diğer seçeneklerinin ne olduğunu söylüyorum."

"Hiçbir şey kaybetmeyeceğim, Kova, kazanacağım. Danslara ya da partilere değil, spor salonuna ihtiyacım var. Eğer hayallerime bir şans vermezsem, hayatımın geri kalanında pişmanlık ve keşke sorularıyla yaşayacağım. Denemeli ve yapıp yapamayacağımı görmeliyim. İstedığimi başarmak için tüm imkânlar parmaklarımın ucunda." Sesim yükseldi ve hararetlendim. Doğrudum ve omuzlarımı geriye çektim, avuç içi kalçamın üzerinde duruyordu. "Nasıl bir hayatın içine doğduğunu bilmiyorum ama başkaları benimki için adam öldürür. Ben bunu kendi avantajıma kullanacağım," dedim kararlılıkla. "Bunu istiyorum. Elit olmak istiyorum. Milli Takıma girmek ve bir gün Olimpiyatlara gitmek istiyorum. Buraya gelip size hedeflerimi anlattığımda beni anlayacağınızı düşündüm."

Kova'nın duruşu sertleşti, parmakları tenime bastırdı. Onun düğmelerine basıyordum.

ON BEŞ

"Buradaki herhangi bir koçtan daha iyi anlıyorum," diye karşılık verdi.

"O zaman sorun ne? Bu her koçun duymak istediği şey değil mi?"

Bir irade savaşında karşı karşıya geldik, ikimiz de diğerinin anlamasını sağlamaya kararlıydık. Sorun şu ki, ben inatçı ve dik kafalıydım. Geri adım atmamın imkanı yoktu. O zaman onun da vazgeçeceğini sanmıyordum.

Elimi ön koluna koydum, bu konuda ne kadar güçlü hissettiğimi anlamasını umuyordum. Dokunduğumda esnedi ve elimi sıkıca kavradı ama gözlerini kaçırmadı ve geri çekilmedi. Avuç içi tenimi ısıttı ve yanaklarım bu tepkiden dolayı kızardı.

"Ya benimlesin ya da bana karışsın, Kova," diye neredeyse yalvarıyordum, yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktayken.

Aramızdaki sessizlik yoğunlaştı. Kova'nın çenesi büküldü ve doğrudan bana baktı. "Tamamen dürüst olacağım, eğittiğim başka hiçbir jimnastikçi bunu senin kadar çok istemedi. Bu nadir görülen bir şey. Bunu duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu tahmin bile edemezsin." Derin bir iç çekti, yeşil gözleri yeni keşfedilmiş bir arzuya yanıyordu ve bu hoşuma gitti. Ona bu kadar yakın olmak ve bu konuşmayı yapmak kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oldu.

"Eğer istediğiniz buysa, gerçekten istediğiniz buysa, sizi oraya ulaştırmak için elimden geleni yapacağım. Ancak yine de sonuna kadar gidememe ihtimaliniz olduğunu iyi anlamalısınız. Arayışınızda, onları aşmanın yollarını bulmak yerine sonunda sizi durdurabilecek birçok engel olacaktır. Buna hazır mısınız?"

Sözlerini ruhumun derinliklerine çektim ve gözlerindeki şefkati içime aldım. Nabzım hızla atıyordu. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi, yüzüme yayılmaması için kendimi zor tuttum.

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Yavaşça başını salladı. Ağzının kenarı meydan okurcasına yukarı doğru çekildi. "Eğer istediğin buysa, ama bir kez karar verdin mi geri dönüşü yok. Bu ne bana ne de sana haksızlık olur."

"Bu benim hayalim ve size göstereceğim. Bunu kanıtlayacağım. Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

Bir an sessiz kaldı, sonra gözlerinde bir açıklık parıltısı gördüm. Bu hoşuma gitti. "Seni bu konuda tutacağım."

"Umarım biliyorsundur." Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yapmamak senin doğanda yok."

Kova başını yana eğdiğinde oda sakinleşti. Dalgın gözlerini bana dikti ve kendimi dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hissettim. Tüm dikkatim ondaydı, başka tarafa bakamıyordum. Beni emiyor, duygularımdan besleniyordu. Ve doğrusu, onunkinden başka bir yöne bakmak istemiyordum. Geleceğim hakkında şaka yapmadığımı görmesini istiyordum.

"Beklediğim gibi biri değilsin."

Bu benim sırtmama neden oldu ve tekrar masaya uzandım. "Güzel... Tam da istediğim şey." I

sessizleştii, sonra da "Ne bekliyordun?" diye sordu.

"Senin kadar kararlı biri olmadığı kesin. Güçlü bir fikre sahipsin."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kova dilini alt dudağında gezdirdi ve ben de bu hareketi takip ettim. Aramızda bir şeyler klikleştii, sadece bizim kadar hırslı birinin özdeşleşebileceği bir anlayış. Oradaydı. Bunu hissediyordum ve zümrüt gözleriyle bana bakışı onun da hissettiğini gösteriyordu. Ben fark etmemiştim, onun da fark ettiğini sanmıyordum ama konuşmamızın bir noktasında Kova beni germeyi bırakmıştı. Bir elinin yarısı belimde, yarısı masanın üzerindeydi. Diğer eli bacağımın arkasını kavırıyor, neredeyse kığımın kıvrımını tutuyordu. Onları hareket ettirdiğini hatırlamıyordum ama bu hoşuma gitmişti. Parmaklarının uçları uyluğumun iç kısmına baskı yapıyor ve içimi kavuran bir sıcaklık dalgasına neden oluyordu. Cinsel organıma tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı ve içimde bir zonklama yankılanırken yutkundum.

Kova'nın bana öğrettiği şekilde derin nefes aldım. Küçük bir hareketle bana daha önce kimsenin dokunmadığı bir yerime dokunacaktı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, parmaklarını orada hissetmeyi istemek mi yoksa bu eylemi itici bulmadığım gerçeği mi?

Bacağımı hafifçe ayırdım ve elinin olduğu yöne baktım. Kova bakışlarımı takip etti ve gözlerini kapatarak hızla geri çekildi.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Nerede kalmıştık," dedi benden çok kendine. Beni karnıma doğru yönlendirdi ve pozisyon aldı. Düz bir elini diz kapağımın üzerine koyarak kasın gerginliğini kontrol etti ve dizimi tutarak geriye doğru çekti.

"Gördüğüm kadarıyla geçen seferki kadar sert değil," dedi. "Bu iyi bir şey."

Hareketlerini yan taraftan izledim, sağ yanağımı mindere dayadım. Leğen kemiğimde bir gerginlik oluştu ve boğazımdan küçük bir hırıltı kaçtı. Masanın kenarına tutundum. Yüzümü buruşturduğumda Kova bana baktı ve nefes almak için bilmiş bir bakış attı. Parmak eklemlerinin arkasıyla popomun yan tarafına iki kez vurdu ve yavaşça nefes verdim, sonra karnımla bir nefes çektim. Onaylarcasına başını salladı.

"Biliyor musun, jimnastiğe başladığımda cılız bir şeydim. Çıtayı birkaç saniyeden fazla zor tutardım."

Gözlerim şakacı bir şekilde açıldı ve dudağımı ısırdım. Güçlü kollarına baktım. "Şaka yapıyorsun." Başını iki yana salladı. "Keşke yapsaydım." Sonra jimnastiğe ilk başladığı zamanlarla ilgili bir hikâyeye başladı ve bu özel seansı hafifletti, beni hafif bir gülümseme ve çiçek açan bir kalple baş başa bıraktı,

Koçum hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

TÜM GÜN ANTRENMAN YAPTIKTAN SONRA BITKİN DÜŞMÜŞTÜM VE AVUÇ İÇLERİMDEKİ KABARCIKLAR giderek kötüleşti.

Kova bugün bana karşı hiç de yumuşak davranmadı, hatta hedefime ulaşmamda bana yardım etmeyi kabul ettiğinden beri sık faktörü daha da arttı. Kabarcıklar dokunulduğunda hassaslaşıyordu ve boşaltılması gereken sıvıyla doluydu. Evde düzgün bir şekilde tedavi edilebilmeleri için onları ellememeye çalıştım ama bir şeyler vermek zorundaydım. Ellerim yanıyordu ve tahrişten zonkluyordu.

Hayden'ın yaklaşan yırtıklarını iyileştirmeme yardım etmesini ne kadar istesem de, yolundan

sapmasını ve her zamankinden daha geç saatlere kadar ayakta kalmasını istemiyordum. Saat neredeyse gecenin onuydu ve onun da en az benim kadar yorgun olduğunu hayal ediyordum.

Daha fazla düşünmeden kapı zili çaldı. Hemen koltuktan kalktım ve delikten baktım.

Kilidi açtıktan sonra kapıyı açtığımda Hayden gri eşofmanı ve kapüşonlu tişörtüyle diğer tarafta duruyordu, elinde bir eczane poşeti asılıydı.

"Hey, içeri gel."

Bembeyaz, dümdüz dişleriyle Hayden gülümseyerek içeri girdi.

"Senin için çok geç olmadığına emin misin? Kendimi kötü hissediyorum."

Ellerimi muayene etmesi için mutfağımdaki aydınlatmanın en iyisi olacağına karar verdim. Dairenin açık kat planı oturma odasına paraleldi ve iki yatak odasına giden yol görüş alanındaydı. Hayden manzarayı seyrederken burnunu kıvırdı ve yüzünde bir sırıtma belirdi. "9 gibi, Aid."

Saate bir bakış attım. "Saat 10:15... ve erken kalkman gerektiğini biliyorum."

Plastik poşeti tezgahın üzerine bıraktı. "Ben büyük bir çocuğum, sanırım bunu halledebilirim. Ama madem yatma saatim konusunda bu kadar endişelisin," diye şakacı bir şekilde kıkırdadı, "bakalım burada ne varmış, ben de güzellik uykum için eve gidebileyim. Bana ellerini göster."

Ayağa fırladım ve kıcıımı soğuk granit tezgâha dayadım, temas yüzünden tüylerim diken diken oldu. Üzerimde bol bir beyaz tişört ve bir çift kesik kot şort vardı. Ellerimi onun görebilmesi için uzatarak kalçalarımın üzerine koydum ve Hayden kapüşonunun fermuarını açarken bekledim.

Çenem gevşedi ve gözlerim büyüdü. Hayden ceketini kahvaltıda kullandığım yüksek arkalıklı sandalyelerden birinin arkasına sardı ve çantasını karıştırmaya başladı. Onu bu kadar yakınımda görünce sertçe yutkundum, uzanıp parmaklarımı sert göğsünde gezdirmek istedim. Vücudunun her santimi mükemmel bir şekilde bilenmiş, her kası yırtılmış, kıvrılmış ve eğilmişti.

Hayden'ı ilk kez üstsüz görmüyordum ama spor salonunda çok sık dikkat ettiğim bir şey de değildi. O sadece benim sevdiğim sporu yapan bir adamdı. Aslında, nadiren fark ederdim. Tünel görüşüne sahip olma eğilimim vardı ve son zamanlarda Kova ve jimnastikten başka bir şey görmüyor, etrafımdaki diğer her şeyi görmezden geliyordum.

Belki de dikkat etmeliydim, çünkü vücudu bir sanat eseriymiş. "Ah, her zaman böyle giyinerek mi dışarı çıkarsın?" Kısık sesle sordum.

Hayden durakladı, sonra bakışlarımla buluşmadan önce vücuduna baktı. Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Farkında bile değildim. Antrenmandan geldim ve sıcaktan yapış yapış olduğum için üzerime bir şey giymek istemedim. Ceketimi giyebilirim-"

"Hayır!" Gözlerimi hızla kırıştıtarak bağırdım. "İyisin, sadece bunu beklemiyordum..."

Ağzının kenarında yarım bir gülümseme belirdi. "Beni her gün böyle görüyorsun."

Omuz silktim, hınzır bakışlarından kaçınmaya çalıştım. "Sanırım daha önce fark etmemiştim." Haklıydı. Onu her zaman böyle görüyordum ama hiç benim dairemdeki gibi gözlerden uzakta olmamıştı. Ya da bu kadar yakın...

"Sanırım hiç fark etmedin," diye tersledi.

Dudaklarımı düzleştirerek gülümsememeye çalıştım ama yanaklarım beni ele verdi. Alev alev yanıyorlardı. "Ne! Ne söylememi istiyorsun?"

Gülümsedi ve bakışlarım saçlarına kaydı. Kireçli ve dağınıktı ve tenimde nasıl hissettirdiğini bilmek için ani bir istek duydum. Yumuşaklığını hissetmek.

Başımı sallayarak düşüncelerimi sildim.

"Pekâlâ," dedi, durup gözlerimin içine bakarak. "Gülmeyeceğine söz verir misin?" "Söz veriyorum."

"Annem doğum hemşiresi. Yırtıklarım kötüleştiğinde ve hiçbir şey işe yaramadığında," dedi, çantayı karıştırıp mor bir kutu çıkardı ama gözlerden uzak tuttu, "eve bu malzemelerle geldi."

"Ne oldu?"

Hayden avucunu açtı ve içinde ne olduğunu gösterdi. "Bu, merhem," dedi utangaç bir ifadeyle.

"Bir bakayım," dedim ve mor kutuyu aldım. Ters çevirip yüksek sesle okudum. "Lanolin.

Çatlakları yatıştırır ve korur..." Sözümlü kestim. "Meme uçları mı?" Meme uçları tiz çıktı ve şaşkınlıkla ona baktım.

Yanaklarını pembe bir renk kapladı ve sırtımdan kendimi alamadım.

"Evet, göğüs ucu kremi. Annem emziren annelerin bunu göğüslerinde kullandığını söylüyor," bakışlarımı kaçırdı, "çatlama ve kanamaya yardımcı oluyor."

"Kanama mı?" Yüzümde bir çatıklık oluştu. "Kanayan meme uçları mı? Ve çatlak?" Düşündükçe meme uçlarım ağrıyordu.

"Evet, işe yarıyor. Sözüme güvenin. En azından inekler için göğüs ucu kremi getirmedim."

"Meme ucu kremi kullandığını mı söylüyorsun? Hayden Moore ellerinde meme ucu kremi kullanıyor."

Kendimi tutmaya çalıştım ama durum karşısında histerik bir kahkaha attım.

"Aman Tanrım! Bunu antrenmana getiriyor musun? Takım arkadaşlarınla paylaşıyor musun? Bunu sen mi alıyorsun yoksa annen mi?"

Hayden sorularımdan ya da gülmekten kendimi alamadığım gerçeğinden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Eğildi, yüzüme yaklaştı ve ellerini bacaklarımın her iki yanındaki tezgâha koyarak vücudunu doğrudan kalçalarımın arasına yerleştirdi. Kaşlarını kaldırdı ve sakinleşmemi bekledi. Dudaklarımı büzerek onu aşağılamaktan vazgeçmeye çalıştım ama yüzüne baktığım anda tekrar patladım.

"Özür dilerim! Bunu neden bu kadar komik bulduğumu bilmiyorum, sadece buluyorum!" Hayden'in göğüs ucu kremi aldığını ve bunu saklamaya çalıştığını hayal ederken başım geriye düştü, gözlerim yaşlarla doldu. Dikkatimi çekmek için bir elini çıplak kalçama bastırdı.

"Gülün bakalım. Hafta sonunda ayaklarımı öpecek ve bana teşekkür edeceksiniz."

Yüzümü buruşturdum. Ayaklardan nefret ederdim. Ne kadar minnettar olursam olayım, böyle bir şeyin olmasına imkân yoktu.

"Bitti mi?" diye sordu, sırtışını gizlemeye çalışarak. Dudaklarımı düzleştirdim ve aceleyle başımı salladım. Gülmememin tek yolu buydu.

Hayden'in başparmağı daireler çizerek tenimi sıyırdı ve o zaman elini kalçamdan çekmediğini fark ettim.

Bakışlarımız daha da derinleşti.

Başını hafifçe yana eğip beni içine çekerken nefes alışım yavaşladı. Daha önce fark etmemiştim ama yakından bakınca Hayden'in kobalt mavisi gözleri çok etkileyiciydi.

Aralarına gizlenmiş arduvaz grisi gölgelerle karanlık ve ele geçmez, beni içine çekiyordu ve bunun farkında bile değildi.

ON ALTI

MNefes alış verişin derinleşti. Hayden boyuna göre ayağa kalktı ve bacaklarımın arasına girerek belini tezgâha dayadı. Gözlerimin içine derin derin bakarken dudaklarım aralandı, nefesim kesildi. Eli dikkatlice yanağımı kavradı, parmakları çenemi sabit tuttu. Gözleri ağzımda gezinirken yutkundum, başı mesafeyi kapatmaya sadece birkaç santim kala aşağı eğildi.

"Güldüğünde çok güzel oluyorsun Aid," diye fısıldadı, burnu benimkine sürtünürken. Tüylerim diken diken oldu. "Tüm yüzün ışıldıyor," diye ekledi, bu kez dudaklarıma karşı, eli saçlarımın arkasına kayarak başımı yoğururken. "Az önce yaptığın gibi seni güldürüyorsa benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin."

Aradaki kısa mesafeyi kapattı ve dudaklarını yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarıma bastırdı. Kalbim çarpıyordu, bu an hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Şefkatle alt dudağımı ağzına çekti ve ısırды. Sadece hafif bir tereddütle teslim oldum. Sıcak dili içeri kayarak benimkiyle buluştuğunda içimi kaynayan bir sıcaklık kapladı.

Hayden'in öpücüğünden hoşlanarak inledim. Bu hiç beklenmedik bir şeydi ve ne düşüneceğimi bilemiyordum. Düşünebildiğimden ya da düşünmek istediğimden değil. Ona doğru eğilerek göğsümü göğsüne bastırdım, sırtım kavislendi ve ellerim kireçli saçlarına kaymadan önce sert omuzlarına geldi. Gömleğimin kumaşı aramızda olsa bile, çıplak teninin benimkine değen sıcaklığı cennet gibiydi.

Ben saçlarını çekiştirirken Hayden öpücüğü derinleştirdi ve kalçalarım onun kalçalarını sıkarak bedenimden zevk aktığını hissetti. Ağızlarımız birbirininkini taklit etti, tatlı bir mutluluk ikimizi de vururken dillerimiz mükemmel bir şekilde dans etti.

Hayden çok iyi öpüşüyordu.

Ve beni daha yakına çektiğinde bildiğine dair oldukça iyi bir fikrim vardı. Kontrolü ele aldı ve tempoyu belirledi, ben de buna izin verdim. Aramızda hiç boşluk yoktu, bacaklarım sırtına dolanmıştı ve topuklarım ona doğru bastırıyordu, onu kendime daha yakın hissetmek istiyordum.

Hayden'in ağzı agresifleşti. Başımdan başlayarak ayak parmaklarımın ucuna kadar vücudumdan zevk akıyordu. Aramızdaki sıcaklık giderek artıyordu ve ikimiz de bundan faydalaniyorduk. Daha önce birkaç erkekle öpüşmüştüm ama Hayden'in öpücüğü başka bir lige aitti.

Ellerim saçlarından boynuna ve sert göğüslerine doğru ilerledi, bal rengi teninin üzerinde gezindi. Dokunuşumun altında güç yayıyordu ve vücudunun her santimini hissetmek istiyordum. Kalçalarına doğru ilerlerken, parmak uçlarım eşofmanının içine doğru inen V'nin üzerinde dans etti. Karnı seğirdi ve beni biraz daha sıktı. Sırtına doğru kayarak yuvarlak kıcını avuçladım. Bu kez ağzıma doğru inleme sırası ondaydı ve bu ses hoşuma gitti. Kıcını biraz sıktım ve gerildi.

"Hayden," diye fısıldadım dudaklarına, ama sözlerimi anlamadı. Elleri belimi, sırtımı ya da kalçalarımı okşamayı ve yoğurmayı bırakmadı. Her yerdeydi.

"Yardım," diye mırıldandı dudaklarımda, yanaklarımı avuçlayarak. "Hmm?"

"Seni her yerimde hissetmek istiyorum." Sonra ağzını benimkine yapıştırdı. Elleri vücudumda dolaştı, sanki bana yeterince hızlı dokunamıyormuş gibi. Külotum onun dokunuşuyla nemlendi. Hayden elimi pantolonunun önüne götürerek sertliğini avuçladı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum, avuç içlerim yırtıklardan dolayı titriyordu ama merakıma yenik düştüğüm için bunu sineye çektim. Elim pantolonunun içine daldırma dürtüsü güçlüydü. İffetli biri değildim ama çok fazla deneyimim de yoktu. Memlekette takıldığım bir erkek arkadaşım vardı ama ciddi bir şey değildi. Jimnastiğin benim için onunla seks yapmaktan daha önemli olduğunu anladığında, beni kötü bir alışkanlık gibi bıraktı. Benim için sorun değildi.

Göğsüm yükselip alçaldı, elimin onu keşfettiğini düşünürken nefesim derinleşti. Nefesinin sıcaklığı yanağımı gıdıkladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu kabaca.

Gözlerindeki bakışın benimkini taklit ettiğine dair bir his vardı içimde. Ağır ve parlak, bizi saran yoğun havanın içinde boğuluyordu.

Doğru kelimeleri bulamayınca ona gösterdim. Tırnaklarım alçakta oturan eşofmanının dudaklarını yavaşça sıyırdı. Hayden titrek bir nefes aldı ve elleri enseme sıkılaştı, başım geriye eğildi. Parmaklarımın uçları içeri girip kasık kıllarını okşarken çenesi büküldü. Sertçe yutkundum.

"Bence durmalıyız," dedi içten içe.

Durakladım, güvensizlik beni tüketiyordu. "Oh, tamam. Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Belki de eski erkek arkadaşımın beni terk etmesinin bir başka nedeni de buydu.

"Hayır," diye mırıldandı. "Yanlış bir şey yapmıyorsun, iyi hissettiriyor, ama bana böyle dokunmaya devam edersen-"

Bileğimi sıkıca kavrayarak sözünü kesti. Parmaklarım daha derine kaymak üzereyken onları durdurdu.

"Adrianna. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?" Bileğimi bıraktığında sessizce "Hayır," diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı ve elini kalçama koydu. "Hiç erkek arkadaşın oldu mu?"

"Evet."

Diğer eli saçlarımda kaldı. "Ve?" "Pek bir şey yapmadık, sadece oynadık."

"Bakiresin," dedi sormaktan çok. Başımı salladım, içime çektim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tam geri çekileceğini düşünürken Hayden bir öpücük daha kondurdu ve ağzımı kaptı. Benim için bu, ona dalmak için yeşil ışık.

Hayden öpücüğümü yutarken yüzümü ellerinin arasında tuttu, ellerim kalçalarına kaydı. Elleri hızla göğsüme kaydı ve küçük bir iç çektim. Bundan sonra ne yapacağını düşündükçe midem sıkışıyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Parmakları göğüslerimin yanlarında gezindi ve parmak uçlarım eşofmanının bel bandına daldı ve V'nin ne kadar alçaldığını hissedebilmek için biraz aşağı itti.

Öpüşmeyi kesti ve geri çekildi.

"Hayır, daha fazla değil," diye nefes nefese kaldı. Geri çekildiğinde dudaklarım şişmiş ve nefesim kesilmişti. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu spor salonumuz için büyük bir hayır. Eğer

herhangi bir koç bunu öğrenirse, başımız büyük belaya girebilir. Buna ihtiyacımız yok."

Şehvetle dolup taşıdığım için bir an durup bunun ileride bizi nasıl etkileyebileceğini düşünmedim. Yere bakarak özür diledim.

"Hey, üzülecek bir şey yok, tamam mı? Seni öpmek hoşuma gitti ve farklı koşullar altında belki daha uzun süre öpüşebilirdik ama odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var." Bir elini saçlarında gezdirdi ve kesik kesik bir nefes verdi. "Hadi şu elleri senin için tamir ettirelim."

Ellerimi ters çevirdiğimde kabarcıklara bakarak pişmanlıkla kıkırdadım. "Biliyor musun, ellerimin acıdığını unutmuşum.

Acıyı biraz olsun dindirdin."

Yanaklarındaki gamzeler belirdi ve gözleri parladı. Midem kelebeklerle doluydu ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Hayden çok tatlıydı.

Paketi açarak merhemi çıkardı ve kapağını açtı. Parmaklarına küçük bir miktar sıktı. "Bunu şimdi sadece bileklerine uygulayacağım. Yatmadan önce avuç içlerine bol miktarda sürmen ve ellerinin üzerine çorap giymen gerekecek. Aksi takdirde her yere bulaşır."

Hayden bileğimi kavradı ve elimi ters çevirdi. "Neyse ki bileklerinde tutamaklardan ve banttan kaynaklanan yırtıklar yok, bu yüzden bu onları güzelce iyileştirmeye yardımcı olacak."

Balsamı sürmeye başladı, cildime sürterek emildiğinden emin oldu. "Bunları çıkarmamız gerekeceğini biliyorsun, değil mi?"

İnledim. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Biliyordum.

Becerikli parmakları ağrıyan kaslarımda harikalar yarattı ve masajın verdiği zevkten neredeyse inleyecektim. Belki de bir masöz tutmam gerekiyordu. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Bileklerim her zaman acı içinde."

"Kova'nın söylediklerine kulak misafiri oldum, bara nasıl asıldığını falan. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmış olman şaşırtıcı. Barı tutuşun ve bileklerini tuhaf bir şekilde sarman arasında, bırakmamış olmana şaşırdım."

Asla. Jimnastiği bırakma şansım yoktu.

Diğer bileğimi tuttu ve ses tonunu değiştirdi. "Dürüst olacağım. Senden hoşlanıyorum, Adrianna. Seninle tanıştığım andan beri hoşlanıyorum." Başını salladı ve sonra gözlerime baktı. "Gözlerinde bir ışık var, Dünya Kupası'ndaki diğer kızlarda pek sık görmediğim bir istek. Koç'un seni nasıl hırpaladığını, aşağı çektiğini, her küçük şeyle uğraştığını görüyorum ama asla pes etmiyorsun. Bazen seninle uğraşır mı diye merak ediyorum. Ağlamıyorsun, empati kurmak istemiyorsun, omzunda bir çiple dolaşmıyorsun."

"Reagan gibi."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve kalbim eridi. "Reagan gibi. Sen kararlısın." Dudağımın iç kısmını ısırdım. "Sanki bütün kızlar böyleymiş gibi hissediyorum." "Evet, ama bilmiyorum." Omuz silkti. "Sen sadece farklısın."

Çantasına uzanan Hayden bir paket iğne ve bir çakmak çıkardı. "Hayır," diye sızlandım, bunların ne için kullanıldığını biliyordum.

Durakladı. "Yapmak zorundasın, Aid. Bunu biliyorsun." Bunu biliyordum. Ama bu yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. "Bu, kırışe binmekten daha kötü olamaz."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Haklı olabilirsin ama bu yarın daha da acı verici olacak ve bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, onları patlatmamak durumu daha da kötüleştirir. Onları boşaltmalısın. En azından sıvının biraz salınmasını sağla. Ellerime yaptığım şeyi sana yapmayacağım, sadece köşelerinden patlatacağım."

Merak ettim ve "Elleriniz için ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Kabarcıkları patlatıyorum ve sonra deriyi tek seferde kesiyorum. Derinin yırtılmasını ve ölmesini beklemiyorum."

Yüzümü buruşturdum. Bu gece o kadar ileri gitmeyecektim. Hayden iğneyi sterilize etmek ve enfeksiyonu önlemek için yakmaya başladı, ardından kabarcıklarımı patlatmak için kullanmayı planlıyordu. Daha önce de yırtık ve kabarcıklarım olmuştu ama hiç bu kadar büyük olmamıştı. Ellerimi iyileştirmem için bana her zaman zaman verilirdi, bu yüzden daha önce cildimi bu derece tedavi etmek zorunda kalmamıştım.

"Çantanızda başka bir merhem var mı? Antibakteriyel bir şey mesela? Bunu kullanabilirim." Kalbim çarpmaya başladı. Bunu gerçekten yapmak istemiyordum.

"Evet, ama bunların hiçbirinin işe yaramayacağını biliyorsun."

Hayden geri çekildi, ben de tezgâhtan aşağı atladım ve film gibi plastik torbaya uzanıp karıştırmaya başladım. Dudak bandı, bant, makas, çorap, bal, ponza taşı, antibakteriyel merhem, yırtıklar için kullanılan her şey.

Hayır.

Taşı çantadan çıkardım ama Hayden onu elimden çekip aldı ve başının üzerinde tuttu. "Onu bana geri ver."

"Hayır."

Zıpladım, ona ulaşmaya çalıştım ama işe yaramadı. Boyum çok kısaydı.

"Hayden, kabarcıklarımı patlatmak ve ölü deriyi kesmek bir şey. Elimi ovalamak tamamen başka bir şey. Lütfen onu bana ver. Bunu yapmayacaksın." Sonra ne olacağını biliyordum.

Korkunç ponza taşı. Siktir et onu. Daha önce hiç Kova gibi psikopat bir koçum ya da şimdiki gibi spor saatlerim olmadığı için taşla o kadar ileri gitmek zorunda kalmamıştım ama savaş hikayeleri duymuştum ve denemek istediğim bir şey değildi.

Ayrıca, o kadar da kötü görünmüyorlardı. Görünüşlerine aşırı tepki vermiş olabilirim. "Yarın yine burada olacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Lütfen," diye yalvardım, alnım birbirine yapışmıştı. "Lütfen Hayden, şansımı deneyeceğim. Kabarcıkları boşaltabilirsin ama taş yok."

Hayden'in gözleri yumuşadı, bana acıdı. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin? Açıkçası kabarcıkları keselemeyeceğim, sadece nasırları çıkarmak için etraflarını keseleyeceğim ama deriyi sertleştirmek için her gece duşta kullanmaya başlamalısın."

Çaresizce omuz silktim ve iç çektim. "Biliyorum ve bunlar iyileştikten sonra yapacağım."

"Peki." Her şeyi bilen bir bakışla başını yana eğdi. "Dindar biri misin?" diye sordu durup dururken.

Şaşkınlıkla, "Yani, büyük bayramlarda kiliseye gideriz ama dindar Katolikler falan değiliz. Neden?" diye sordum.

"Çünkü yarın Tanrı'nın lütfuna ihtiyacın olacak. Merhamet göstermesi ve Kova'nın seni hafifletmesi için dua edeceğim. Şimdi bana elini ver ve şu yırtıklar üzerinde çalışalım."

YEDİ

Yün sabahı alarmım çaldığında ilk yaptığım şey çoraplarımı çıkarmak oldu. Ellerimdeki şişlik büyük ölçüde inmişti ve bileklerimdeki kızarıklık neredeyse iyileşmiş görünüyordu. Göğüs ucu kremi sihirli bir iksir gibiydi. Antrenmandan sonra Alfred beni en yakın eczaneye götürdü ve istismara uğramış ellerime alabildiğim her tüpü satın aldırdı.

Sürpriz bir şekilde Kova bana merhamet etti ve bir günlüğüne barlara ara verdi. Ancak bu ertesi güne sarkmadı çünkü bu sabah salona girdiğimde ilk iş olarak tekrar bar çalışmamız konusunda ısrar etti. Dersimi aldığımı emin değildi.

"Onları patlatmalıydın," dedi kalın Rus aksanıyla küstahça, su toplamış ellerime bakarak. Yemin ederim, onları tamamen patlatmadığım için bana acı çektirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Kova'nın sadist olduğundan emindim.

Çantamın içine uzanarak Hayden'ın benim için hazırladığı bir dizi bandı çıkardım. Birkaç parça kesti ve elciklerimi kullanmama izin verilmeyeceği için kabarcıklarımı kapatmak için bunları nasıl uygulamam gerektiğini gösterdi. "En azından bunu kullanabilir miyim?"

Kova kabloların üzerine çıktı ve aşağı baktı. "Devam et, bunun bir faydası olmayacak."

Küstah ses tonunu duymazdan geldim. Bu noktada her şey yardımcı olabilirdi. Takımdaki diğer kızlara baktım, ellerini sardıkları tutacaklara imreniyordum. Şeridi kabarcıkların üzerine yerleştirdim, rulodan dişlerimle bir parça bant kopardım ve kat kat yapıştırdım. Elimin tamamını bantlamak istiyordum ama azar işitmeyi ve hepsini çıkarıp çıplak kalmayı göze alacak kadar cesur değildim. Aynı yöntemi diğer elime de uyguladım ve ardından tebeşir sürdüm. Bir sürü ve bir sürü tebeşir.

"Bu sabah gerindin mi?" Başımı salladım.

"Benim yolum mu, seninki mi?"

"Benim yolum."

Bana sert bir bakış attı. "Gerildiğini görmedim."

"Uh, ne zaman... sen arkadayken," diye kekeledim. "Kızlarla birlikte ısındım."

"Koştun mu?"

Kahretsin. "Hayır, yapmadım."

Öfkeyle baktı. "Öğle yemeği için ara vermeden önce koşacaksın ve üç mil yapacaksın." Hayatımı sikeyim. Kardiyodan nefret ederdim. "Sana gösterdiğim alıştırmalardan herhangi birini kullandın mı?"

Aman Tanrım. Bu bir sorgulama gibi hissettirdi. Sanki spot ışıklarının altındaydım. Yalan

söyleme dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü ama nedense yapamıyordum. Sezgilerim diyelim ama içimden bir ses dürüst olmadığımı anlayacağını söylüyordu. "Hayır, yapmadım. Yani yaptım, sadece her seferinde değil."

"Bu sabah bana hiçbir şey kanıtlamıyorsun Ria. Ben yokken de bu egzersizleri kendi başına yapmalısın. Uzun vadede sadece kendine zarar veriyorsun." Hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Bu gece, antrenmandan sonra, sen gitmeden önce yine birlikte çalışacağız."

Ria mı? Söyleyiş şekli içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Bu yeni bir şeydi ve Ana'dan milyon kat daha fazla hoşuma gitmişti.

"Pekâlâ, gidelim." Ellerini coşkuyla çırttı ve alçak barın yanında durup beni dikkatle izledi. İşte bu kadar. Bana bağırıyor, kaşlarını çatmıyor ya da ters ters bakmıyor muydu? Neşeli hali beni hazırlıksız yakalamıştı ve ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Kip yaparak amuda kalktım, serbest kalça çemberi yaparak başka bir amuda kalktım, sonra aşağı indim ve merkezimi ve kalçalarımı kullanarak serbest kaldım ve yüksek bara doğru uçtum. Koç duruşumu yakından izliyor, muhtemelen daha sonra beni azarlayabilmek için yanlış yaptığım her küçük şeyi analiz ediyordu. Tek yapmak istediğim onu memnun etmek ve denediğimi kanıtlamaktı ama hiç de öyle olmadı.

Kova sert ve dürüst biriydi, Dünya Kupası'na geçtiğimde de bunu istemiştim. Hislerimiz ne olursa olsun, her koçun olması gereken bir şeydi, ancak bazı günler bir molaya ihtiyacımız vardı. Bazı günler çok fazlaydı. Bazı günler ruhumuzu kırabilirdi.

Gözleri bana bu kadar yakından baktığında ya da elleri bana dokunduğunda kendimi normalden daha fazla hata yaparken buldum. Hiçbir şeyi kaçırmazdı ve eğer bir hata yaparsam hemen yakalar ve düzeltirdi. Kartal gibi gözleri vardı ve bu bir jimnastikçi için hem bir nimet hem de bir lanetti.

Ellerim yüksek barı kavradığında gözlerime tebeşir tozu serpildi ve irkildim. Hafif bir yanma vardı ama bunu görmezden geldim ve devam ettim. Akıl maddeden üstündür mantığını kullanacak ve acıyı bastırıacaktım.

Yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

İniş için basit bir geri dönüş yaptım ve ayaklarım yumuşak, mavi iniş minderindeyken kendimi daha güvende hissettim. Ellerimdeki ağrı beklediğim kadar kötü değildi, ancak baldırımın arkasında alışık olmadığım bir çekme hissettim. Eğildim, sancıları ovuşturdum ve her adımda bacağımı oynatarak uzaklaştım.

Kova tebeşirle yaylı tahtayı alçak barın önüne taşıdı. "Senin bineğinle başlayacağız," dedi, gözleri tepeden tırnağa vücudumda geziniyordu. "Bunu değiştireceğiz."

"Ne? Neden?"

Sinirli bir iç geçirdi. "Adrianna, bu sabah soru sormak için çok erken. Sadece istediğimi yap ve söylediğim her şeyi sorgulama. Bu çok yorucu. Bununla başa çıkabileceğini ve sessiz kalabileceğini düşünüyor musun?" Ben kıpırdamayınca, "Bu senin puanına yardımcı olacaktır. Şimdi lütfen dediğimi yap."

O zaman beni affet. "Elbette."

"Bir hecht montajı yapacaksın. Alçak çubuğu ayarlayacağım, böylece alışabilirsin. Bunu çivileylene kadar yapacağız. Bu binişin anahtarı dirseklerinizi bükmeden omuzlarınızla fırlamaktır. Alçak barı bıraktığınızda sırtınızı hafifçe eğin ve bacaklarınızı sıkı ve bir arada tutun."

Ağzım sıkı, başımı salladım. Aslında bunu nasıl yapacağımı biliyordum ama ona söylemeyecektim. Ne de olsa bana sessiz kalmamı söylemişti. Arkamı dönüp minder sonuna doğru yürüdüğümde kendi kendime sırttım ve hazırlandım.

"Çıta o kadar alçak ki üstünden geçerken sorun yaşamazsın. Ben her ihtimale karşı gözcülük yapacağım," dedi ve ben de başımı salladım.

Bana deli diyebilirsiniz ama kafasını karıştırmak istiyordum. Görünüşe göre bana çok az güveni vardı, neden olmasın?

Ellerimdeki fazla tebeşiri bacaklarıma silerek ellerimi silkeledim. Alete doğru koşarak sıçrama tahtasından atladım, alçak barı ittim ve yüksek bara uzandım. Bunu yaparken Koç ilk seferde bara ulaşmam için hazırlıklı değildi, bu yüzden beni fark edip yakalamak için adım attığında ona doğru daldım. Tökezledi, ayağı takıldı ve yere düştü, gözleri fal taşı gibi açıldı. Barı ıskaladım ve gülmemeye çalışarak kısmen onun sert vücudunun üzerine düştüm. Göz göze geldiğimizde yanaklarım yandı ve dudaklarımı ağzımın içinde yuvarladım.

Koç beni üzerinden kaldırdı ve yavaşça ayağa kalkarak üzerimde yükseldi. "Bunda bir mizah bulmana sevindim.

Neden bana hecht mount'un nasıl yapıldığını bildiğini söylemedin?" dedi ciddi bir şekilde.

"Bana sessiz kalmamı söylemiştin." Bir kahkahayı bastırdım ve ayağa kalktığımda onun sözlerine karşılık verdim.

Bir elini yüzüne sürerken çenesi büküldü. Beni boğmanın artıları ve eksileri arasında mücadele ediyor gibi görünüyordu.

"Bunca yıllık eğitimim boyunca senin gibi ukala biriyle hiç karşılaşmadım. Tüm bunların eğlence ve oyun olduğunu sanıyorsun." Sesini alçaltarak kararlı bir şekilde, "Oraya geri dön ve tekrar yap," dedi.

"Evet, efendim!" Ortamı yumuşatmaya çalışarak şaka yaptım. Holly yan taraftan kıs kıs gülerken, Reagan bana ölümcül bir bakış attı.

Nedenini bilmiyordum ama bu sabah neşeli bir ruh hali içindeydim. Ancak, tekrar gitmeden hemen önce Koç'a döndüğümde, kesinlikle öyle değildi.

Ağzımın kapalıyken bile başımı belaya soktuğunun bir başka en iyi örneği.

GÜNÜN SONUYDU VE YORGUNLUKTAN ÖLÜYORDUM. UZUN BİR BAR SEANSINDAN SONRA

Kiriş, ne kadar nefret ettiğimi düşünürsek bu bir nimetti. Ellerime neredeyse hiç zarar gelmedi. Atlamaya geçene kadar güzel bir mola oldu. Sabahtan beri ağrım azalmıştı ama aptal değildim. Yırtıklarla düzgün bir şekilde ilgilenmem gerekiyordu.

Herkes akşam için evlerine gitmişti ve ben burada, saatler sonra spor salonunda sıkışıp kalmış, Koç'un "esneme değil, germe" antrenmanlarından birini bekliyordum. Kafamın içinde bunu söyleyen sesini duyunca gözlerimi devirdim.

"Umarım o göz devirme hareketi benim için değildir," dedi Kova yanımdan hızla geçip giderken. Hangi cehennemden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adam birdenbire ortaya çıkmaya bayılıyordu.

Uzun adımlarına ayak uydurabilmek için neredeyse güç kullanarak yürümek zorunda kalıyordum. "Ah, hayır. Sadece gözüme tebeşir kaçtı."

"Doğru," diye cevap verdi, kelimeyi uzatarak. Yalan söylediğimi biliyordu.

Terapi odasına girdiğimizde ışıkları yaktı ve hemen işe koyuldu.

"Burada bir saatin yeterli olacağını düşünüyorum ama Adrianna, sana bu alıştırmaları eğlence olsun diye öğretmiyorum. Bunları yaptığını görmeyi ve duymayı bekliyorum. Bunun ileride sana yardımcı olacağına inanmalısın."

Hayden'in koçuma güvenmemle ilgili sesi aklımdan geçti. Başımı salladım ve gerçeği söylemeye karar verdim. "Dürüst olmak gerekirse, bunu kendim yaparken aynı etkiyi aldığımı hissetmiyorum. Çok fazla baskı uyguladınız ve beni pozisyonda tuttunuz. Ben bunu senin yapabildiğin şekilde yapamam."

Kollarını göğsünde kavuşturan Koç beni inceledi. Gözlerimdeki inancı gördüğünü umuyordum. Tatbikatları yapabilsem de itiraf ettiğim şey doğruydu. Onları kendi başıma yaptığımda aynı sonucu alamıyordum.

Kova ayakta durduğum yere doğru yürüdü. Bakışlarımı yakaladı ve benden birkaç santim uzakta durarak ellerini pazularımın üzerine koydu.

"Bana ihtiyacın olursa tek yapman gereken bir şey söylemek. İşte bu

Ben bunun için buradayım, Ria."

Bakışlarının yoğunluğu arttıkça yanaklarımdaki ısı yükseldi. Gerçek şu ki, ona ihtiyacım vardı ve o da bunu açıkça biliyordu.

Elleri yavaşça kollarımdan aşağı, dirseklerimin hemen üstüne doğru kaydı. Kalp atışlarım hızlandı ve nefesimi sabitlemek için burnumdan nefes aldım. Beni bırakmadan önce nazikçe sıktı ve terapi masasına doğru götürdü.

Saatlerce jimnastikçileri eğittikten sonra bile baharatlı kolonyasının hafif kokusunu alabiliyordum. "Elinizin altında hazır bulunan şeyleri kullanmazsanız kendinizi geriye götürürsünüz. *Beni.*" *O mu?*

"Ben de bunun için buradayım." Boğazını temizledi. "Madeline ne için burada. Bizi kullanın, sorular sorun."

Dudağımın içini ısırđım. O haklıydı. "Sadece çok fazla soru sormamaya çalışıyorum, anlıyor musun? Kendi başıma bir şeyler yapabildiğimi göstermeyi seviyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve bana karşılık verdi. "Sen mi?" Yüzünde yavaşça seksi bir sırıtma belirdi ve yanaklarım ısındı. "Karşılıklı konuşmaya bayılıyorsun. Bu neredeyse soru sormakla aynı şey değil mi?"

Giderek büyüyen gülümsememi gizlemeye çalışarak yüzümü eğdim. Başımı sallayarak onunla aynı fikirde olduğumu gösterdim. Kova iki parmağını çenemin altından geçirdi ve başımı kaldırarak gözlerimizin tekrar buluşmasını sağladı. Dokunuşu heyecan vericiydi ve vücuduma bir ısı hücumuna neden oldu. Kalp atışlarım hızlandı ve odadaki enerji daha da yoğunlaştı.

Birbirimizin gözlerine bakarken dudaklarım aralandı, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bu adam kafa karıştırmanın ötesindeydi ve dokunuşu beni sorularla baş başa bırakmıştı. Kendimle ve ona verdiğim tepkiyle ilgili sorular. Bana gösterdiği ilgiden hoşlanmaya başlamıştım, ellerinin dokunuşundan ve üzerimde gezinmelerinden hoşlanmıştım.

"Kaynaklarını kullanmayı unutma, Ria. Eminim baban da bu konuda benimle aynı fikirdedir."

Evet, kaynaklarımı şu anda bedenimin istediğı şekilde kullanmamı istemediğinden oldukça emindim. Özellikle de koçumun ağzına bakarken.

"Neden bana ailem gibi Ana değil de Ria diyorsunuz?"

Durakladı. "Sana daha çok yakışıyor. Ana kulağı çocuk ismi gibi geliyor, *Ria.*" Başparmağı yüzümün yan tarafını okşadı. "Ve sen çocuk değilsin, en azından benim için."

Kova elini bıraktı ve masanın yanına doğru yürüdü, nefesinin altında Rusça bir şeyler mırıldanıyordu. Kalbim neredeyse boğazıma dayanmıştı ve gözlerim kocaman olmuştu. Kova bana daha önce hiç bu kadar... bu kadar... ne diyeceğimi bile bilemiyordum. Taparcasına. Sevgiyle.

"Tamam, geçen seferki alıştırmanın aynısını yapacağız ama size yardımcı olacak birkaç tane daha ekleyeceğiz. Sırt üstü yatın ve bir bacağınızı göğsünüze doğru çekin. Benim için tut."

"Evet, efendim!" Alaycı bir şekilde cevap verdim, bu da bana bir gülümseme kazandırdı. "Özür dilerim, bazen elimde olmuyor."

Kova başını salladı ve hafifçe güldü. "Daha önce hiç senin gibi bir jimnastikçim olmamıştı," dedi. "Hiç sıkıcı bir anın olmadı."

Yüzüm aydınlandı. "Teşekkür ederim!" Vücuğuyla eğildiğinde cevabım daha çok homurtu şeklinde çıktı. Kova bir eliyle dizimi göğsüme bastırdı, diğeri elini de beni tutmak için kalçama koydu. Birkaç saniye önce şaka yapıyor olsam da artık eğlence bitmişti ve odaklanmam gerekiyordu. Ancak, tek düşünebildiğim parmaklarının üzerimde nasıl gezindiğı ve bana neden Ria dediğı olunca odaklanmak zordu. Ellerinin şu anda nerede olduğundan bahsetmiyorum bile. Şey, bir eli.

Kalçamın kıvrımında ve giydiğim mini şortun çoğunu kaplıyordu. İri eli tenime batıyor,

parmakları aŖađı doğru bastırıyordu. Nedenini bilmiyordum ama bana sarılmasından tahmin ettiğimden daha çok hoŖlanmıŖtım.

gerekir.

Dokunuşu sıcaktı ve bedenim buna karşılık verdi.

Kova yüzüme yaklaştıkça kalçalarım yavaşça açılmaya başladı. "Bunu hissediyor musun? Vücudunun nasıl rahatladığını ve gevşediğini?"

Sanırım açılmayı kastetti ama İngilizcesini düzeltmedim. Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

"Bu sefer gerçekten hissediyorum."

"Güzel." Biraz daha itti. "İstediğimiz şey bu." Kova pozisyonu birkaç saniye daha korudu ve sonra sağ tarafıma geçti. Bacaklarımı değiştirdim ve pozisyonumu aldım.

"Sol tarafım sağ tarafımdan daha esnek." Hemen hemen her jimnastikçinin bir tarafı diğerinden daha esnektir.

O bunu reddetti. "Benim için sorun değil."

Sağ bacağıma bastırdığında, saatler süren eğitimden sonra bile kalçam hâlâ o kadar gergindi ki homurdandım. "Dur tahmin edeyim, sana nasıl öğrettiğimi nefes almayı unuttun," dedi sormaktan çok.

Yüzüm.

Dudaklarımı büzdüm. "Belki..."

Kova başını salladı ve gözlerini kapattı. "Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu şakayla karışık.

Onun bu yönünü seviyordum. Eğlenceli ve etrafta olması kolay biriydi. Sabahları olduğu gibi sinirli ve gergin değildi. Belki de zamanımız akşamları sınırlandırılmalıydı ama bunu gerçekleştirebileceğimden şüpheliydim.

Tam başka bir pozisyona geçeceğimizi düşünürken, Kova sırtımın eğilmesine ve dizimin kalkmasına neden olan ağır bir baskı uyguladı. Dizim artık neredeyse omzumu geçmişti.

İçimden bir homurtu çıktı ve destek için Kova'yı tuttum. Küçük elim bileğini saramadı ve dokunuşumun altında seğirdi.

"Adrianna, nefes almaya odaklan." Cevap vermediğimde, "Gözlerimin içine bak ve odaklan. Acımıyor, sana zarar vermiyorum. Sadece kasların gergin." Rus aksanı güçlüydü.

Hızlıca başımı salladım ve onunla gözlerimi kilitledim. "Burnundan nefes al ve yavaşça bırak," diye beni yönlendirdi.

Kova'nın başparmağı uyluğumun iç kısmında küçük daireler çizerek karnımın titremesine neden oldu. Dokunuş hafifti ama fark etmem için yeterliydi. Muhtemelen bunu yapmaması gerektiğini bilmeme rağmen sesimi çıkarmadım, özellikle de seksime ne kadar yakın olduğunu düşünürsek. Birkaç santim, kelimenin tam anlamıyla birkaç santim uzağımdaydı ve benim için sorun yoktu.

Ben beğendim.

Bana dokunması için kendimi daha da yaklaştırmak istedim.

Etrafımızda mükemmel bir gerilim ve sıcaklık fırtınası yarattı. Eli yavaşça, neredeyse baştan çıkarıcı bir şekilde kalçamda yukarı doğru kayarken ve orada tutarken nefesimi tuttum. Karnım çırpınıyordu ve buna izin vermekten başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Eski koçumun bana bu kadar yakın olduğunu ve dokunduğunu hayal bile edemezdim. Bunun düşüncesi bile beni tiksindiriyordu ama Kova'da durum tam tersiydi.

Küçük terapi odası bir fırın gibi hissettirmeye başladı ve odağı başka bir şeye çevirmem gerektiğini biliyordum, yoksa ikimizin de istediği bir şeyi yapacaktım.

SEKİZ

"K_{ova}?"

"Hmmm?"

"Nasıl oluyor da adında A harfi var? Neden Kov değil?" Birdenbire neden sorduğumdan emin değildim.

Kova sertleşti, cevap vermek için bir an bekledi. "Annem küçüklüğümünden beri bana hep Kova derdi, gerçek adım olmamasına rağmen. Neden böyle dediğini hiç sorgulamadım ama şimdi keşke sorgulasaydım diyorum. Sanki bir sevgi sözcüğüymüş gibi söylerdi ve ben de buna bayılırdım. Rusya'da kadın soyadlarının sonu

."

"Ova."

İlgiyle başını yana eğdi. "Rusça biliyor musun?" "Hayır, ama ailemin arkadaşları sayesinde bu dili biliyorum." Başını salladı. "O zaman erkeklerin Ov ile bittiğini biliyorsun."

"İstiyorum."

Kova arkasına yaslandı, eli dans ederek dizime indi ve beni şefkatle sıktı. "Yüzüstü dön ve yana kay."

Ona hiç soru sormadan dediğini yaptım. Ellerimi başımın yanına getirip düzleştirdikten sonra masanın üzerine çıktım.

Ayak bileğimi tutarak yumruk yaptı ve kalçama doğru itti. Bileğimi kaldırıp aşağı bastırdığında homurdandım. Parmaklarım masaya bastırdı ve kalçamdaki gerginlikten tırnaklarım bembeyaz oldu. Omzumun üzerinden bakıp yüzünü görmeye çalıştım.

"Annem beni evlilik dışı doğurmuş. Onun soyadını aldım ama bana erkek versiyonu verildi. Bu yüzden ödülleri ve unvanlarımı Kournakova yerine Kournakov olarak görüyorsunuz. İlk fırsatta onun şerefine bir A ekledim."

"Evlilik dışı mı? Kova, kimse öyle demiyor." Ortamı yumuşatmaya çalışarak hafifçe güldüm. "Baban nerede?"

Utanç gözlerini gölgeledi. "Bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım." Sessiz tonuna utanç karışmıştı ve sorduğum için kendimi kötü hissettim.

Tek söyleyebildiğim "Oh," oldu. İtirafına nasıl karşılık vereceğimden emin değildim, ama şimdi hikâye hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Tek gecelik bir ilişkinin sonucu mu, yoksa o doğduktan sonra baba olmak istemeyerek çekip giden bir erkek arkadaşın sonucu mu olduğunu bilmek istiyordum. Ya da belki de Kova daha küçükken vefat etmişti. Kaşlarım çatıldı, zihnim bu hikayenin gidebileceği tüm farklı yolları merak ederken pek çok alternatifi canlandırdı, ama bir

sonraki sözlerini hiç beklemiyordum.

"Tecavüze uğradı," diye sessizce itiraf etti, şimdi göz temasından tamamen kaçınıyordu.

"Ne?" Nefes nefese oturmaya çalıştım ama o daha sert bastırdı ve bacağımı daha yukarı kaldırdı.

"Tecavüze uğradı," diye tekrarladı ve kalbim onun çaresiz sesiyle kırıldı. Keşke yüzünü görebilseydim. Hiçbir çocuğun böylesine vahşi bir suçtan doğduğunu bilmek isteyeceğini düşünemezdim ama o biliyordu.

"Annen sana tecavüze uğradığını mı söyledi?" Şaşkınlıkla sordum.

"İlk başta değil. Ancak onu babam hakkında yeterince sıkıştırdığımda açıldı. Büyüdüğümde, sonunda bana gerçeği söyledi."

Tecavüze uğrayan ya da tecavüzün ürünü olan birini hiç tanımamıştım. "Sana anlattığında ne düşündün?"

Hırlayarak yere atladı ve masanın diğer tarafına geçti. "Onu öldürmek istediğimi. Gördüğünüz gibi, annem benim kahramanımdı. Senin aksine, annem benim rol modelimdi. Benim için elinden gelen her şeyi yaptı, başarılı olmam için gereken her şeyi verdi çünkü büyürken ihtiyacı olan desteği göremedi. Yalnızdı. Bana hamile kalması onun hatası değildi ve beni doğurmak zorunda da değildi. Bu cesurca yaptığı bir seçimdi. Bu yüzden tecavüz olayını öğrendiğimde içimden saf bir nefret geçti."

Aynı yöntemi diğer bacağıma da uyguladı. "O zaman onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Babam işi nedeniyle pek ortalıkta olmasa da yine de yanımdaydı.

"Oh, kim olduğuna dair bir fikrim var." "Ne? Nasıl? Anlamıyorum."

"O benim kuzenim."

Ne. İçinde. Ne. Hiç. Seviyorum. Sikeyim.

"Bu nasıl olabilir? Bu... ama bu ensest..." Tekrar arkamı dönmeye çalıştım ama o buna engel oldu. Şimdi keşke konuyu değiştirmek için bekleseydim de yüz ifadelerini okuyabilseydim diyorum.

"Büyürken adamın her zaman kendisine kimsenin dokunmadığı yerlerine dokunduğunu söyledi. Ama ailesine gitmeye korkuyordu çünkü bunun gerçekten yanlış olup olmadığından emin değildi. Bu onun ailesiydi."

"Annen olaydan sonra neden polise gitmedi? Ailesine söylemedi? Şimdi ne düşünüyorlar?"

Kova kalçamın arkasına dokundu ve ben de arkamı döndüm. Beni duvarın yanındaki yoga minderine doğru yönlendirdi.

"Sırtınızı duvara verip diz çökün, yaklaşık bir metre uzakta. Kollar yukarıda." Dediğini yaptım ve sorularıma cevap vermesini bekleyerek ona baktım.

Sol tarafımda dizlerinin üzerine çöktü ve başını sallayarak üzgün bir şekilde bana baktı. "Söyledi ama kimse ona inanmadı. Hamileliğini öğrendikten kısa bir süre sonra gidecek hiçbir yeri olmadığı için evden atılmış. Hamile gençleri barındıran bir kiliseye gitmiş ama ben doğduktan sonra oradan ayrılmış. Oradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, tek başına yaşamayı karşılayamayacağını fark etmiş ve kilisede tanıştığı eski bir arkadaşına rastlamış. Bir beyefendiler kulübünde çalışıyormuş ve anneme hızlıca nakit para ve bir bebek bakıcısı teklif etmiş. O da kabul etmiş. Bizi destekleyebilmesinin tek yolu buydu."

Kova'nın işkence görmüş gözlerine baktım ve kalbim onun için kanadı, ama kulaklarım daha fazlası için istekliydi. Düz bir elini kürek kemiğime koydu ve kollarım düz ve ellerim duvarda düz olacak şekilde beni geriye doğru eğdi. Bu garip yarı arkaya eğilme pozisyonunda homurdandım.

"Yeterince para biriktirdikten sonra neden ayrılmadı?"

"Çünkü kasiyer olarak çalışırken kazandığı parayı asla kazanamazdı. Ona sorduğumda, mücadele etmek istemediğini ve sahip olmadığı her şeye benim sahip olmamı istediğini söyledi."

Vücudumun ön tarafına doğru ilerledi ve iki elini kalçalarımın üzerine koydu. Yavaşça ve dikkatlice sıkarak öne doğru çekti. Başparmakları cüretkâr bir şekilde kalça kemiklerime bastırdı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Göğsüm yandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Bugün onca saat çalıştıktan sonra bile gerilmenin verdiği yanmayı hissediyordum ama daha da kötüsü, ondan yayılan ıslığı hissedebiliyordum. Şortunun kumaşı çıplak bacaklarımda dans ediyordu. Derin bir nefes aldım ve nefes verdim. Tutuşunu gevşeterek nefes almama izin verdi. Kalçalarım bir an için geriye kaydı ama ellerini hiç çekmedi.

"Rekabetçi bir seviyede jimnastik yapmaya başladığımda, eminim bunun onun için ne kadar pahalı olduğunu anlayabilirsiniz, durması mümkün değildi. Bende potansiyel gördüğünü söyledi." Kalçalarımı tekrar kendine doğru çekerken hüznle ofladı. Nefes al, dedim kendime. *Nefes al*. Ama kalçalarım onunkilere yapışmışken bunu yapmak sandığımdan daha zordu. Acaba pozisyonumuzu fark etmiş miydi? Vücudum gerildi ve neredeyse düşüyordum ama o devam ederken soğukkanlılığımı korudum.

"Her antrenmana, her karşılaşmaya katıldığından emin oldu ve tüm masrafları kendi karşıladı."

Annesi, bir tecavüz ürünü olan oğluna hiç sahip olmadığı bir hayat vermek için her şeyi feda etti ve Joy, annem, sorunlarına para saçan sosyetik, olağanüstü bir buz kraliçesiydi ve benimle gerçekte ne olup bittiğinden çok ne yediğimle ilgileniyordu.

Kova'nın gözleri uzaklaştı, özlem ve kederle doldu, ağzı sert ve acımasız bir çizgiye dönüştü. "Yine de hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Onun burada olması için her şeyden vazgeçer, her şeyi geri verirdim." Ellerinin sıcaklığı kalçalarımı ısıttı. Dokunuşuyla acısını içime üfledi. Ses tonundan hüznün akıyordu ve ağzından çıkan her kelimeye inandım.

Kalbim acıyordu, Kova ve annesinin yaşadığı hayat için inanılmaz derecede boş hissediyordum. Hayat bazen adil değildi.

"O öldükten sonra soyadıma onun için bir A ekledim. Onu ya da benim için vazgeçtiklerini asla unutmak istemedim."

Hem onun sözlerine hem de bu yeni becerisine daha fazla dayanamadım. Annesi ve onun mücadeleleri hakkında anlattıklarını dinlerken gözlerimden yaşlar boşandı. Onu rahatlatmak için ellerimi kollarının arasına koydum, elleri hala kalçalarımı tutuyordu, şimdi şefkatle. Yüz yüze ve birbirimizden sadece birkaç santim uzakta olmanın sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. Çatlak bir fısıltıyla "Bu şimdiye kadar duyduğum en inanılmaz şey" dediğimde Kova kapüşonlu gözlerle bana baktı.

Yumuşak bir sesle devam etti. "Benimle birlikte ilk iki olimpiyatıma geldi. Çok mutluydu, sanırım benden daha mutluydu. Onun da orada olması benim için çok önemliydi. Ancak üçüncü oyunlarım yaklaştığında seyahat edemeyecek kadar hastaydı. Aslında doktorları buna kesinlikle karşıydı, ben de onunla birlikte olmak için bundan vazgeçtim. Bunu yaptığım için üzgündü ama başka seçeneğim yoktu. O her zaman benim yanımdaydı. Ben nasıl onun yanında olmayabilirdim ki? Takımdaki yedek jimnastikçi devreye girdi ve sonunda kendi madalyalarını aldı ve dört yıl sonra Oyunlarda yarışmaya devam etti." Sessizleşti, görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuştu. "Hiç pişman değilim. Annemle birlikte oldum ve onun bana yaptığı gibi ben de ona baktım ve bir başkası da Olimpiyatlara katılma şansını elde etti. Olayların bu şekilde gelişmesi çılgınca değil mi?"

Ne demek istediğini biliyordum. Olimpiyat takımında yedek olmak hemen hemen yedek kulübesinde oturmak anlamına geliyordu, hepsi bu.

İstirap dolu bakışlarından uzaklaşmak istedim ama yapamadım. Kendini hiç beklemediğim bir şekilde açığa vurdu. Ondan dalga dalga gelen ham duygular içimin derinliklerinde hissediliyordu. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. On altı yaşındaydım ve bırakın ölümü, hayatı

bile Kova'nın yaşadığı gibi yaşamamıştım. Ağzımda gümüş bir kaşıkla büyümüşüm ve isteyebileceğim her şeye sahiptim. Kova'nın yoktu.

Ben de aptalca "Evet, öyle." dedim.

Kova eğildi ve tutuşunu sıkılaştırdı. Bir eli sırtımın küçük kısmına doğru kayarken ellerim

sert göğsünde düzleşmek için hareket etti. Parmakları tehlikeli bir şekilde kıcıma doğru yayıldı, bir parmağı ortama bastırdı. Nefesimi tuttum. Ellerin sıcaklığı leo'nu yaktı ve bir titremeye savaştım. Gözleri ağzıma indiğinde dudaklarımdan sadece bir santim uzaktaydı.

"Beni dinlediğin için teşekkürler, Ria."

Ria. Gülümsedim, bu lakap çok hoşuma gitmişti.

Yavaşça yaklaştı ve onun yakınlığı karşısında kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Ne yapmak üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kısa bir süre için beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim. O benim koçumdu. Bunu yapmasına imkan yoktu.

Nasıl devam edeceğimi bilemeden içimi bir tedirginlik kapladı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, uzaklaşmalıyım, sessizce dudaklarını dudaklarıma bastırmasını dilememeliydim.

Aramızdaki durgunluk nemden daha yoğundu ve onu öpmek için eğilmemek için kendimi zor tuttum. Ondan tiksinnem gerektiğini biliyordum ama garip bir şekilde tiksinniyordum. Olsa olsa ilgimi çekmişti. Vücudumdaki her lif bana eğilmemi söylüyordu, diğer yöne kaçmamı değil.

"Birkaç hafta önce Rusça bir şey söyledin... M. May-lash-a ile mi başlıyordu? Ne anlama geliyordu?"

Dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Maa-lish. Malysh." Gözüm ağzına takıldı, tekrar "Malysh" derken dili üst dişlerine dokunuyordu. Kelime bir coşku dalgasıyla üzerimden geçti.

"Nasıl heceleniyor?"

"M-A-L-Y-S-H." Aksanı her zamankinden daha güçlüydü.

Nefeslerimiz birbirine karıştı ve Kova'nın ellerinden biri dikkatlice belimden yukarı kayarak kaburgalarımın üzerinde durdu. Başparmağı daireler çiziyor, beni okşarken vücudu aramızda sıcaklık yaratıyordu. Elini sırtımdan enseme doğru kaydırdı ve boynumu kavradı. Nefes alışverişim derinleşti ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmezsem hiperventilasyon geçireceğimi düşündüm. Kara kaşları derin bir V oluşturdu ve kurnaz gözleri hiç şaşmadı.

"Bu ne anlama geliyor?" Sırtım kamburlaşmış ve göğsüm neredeyse onunkine yapışmış bir halde usulca sordum. Sanki söylemek istemiyormuş gibi başını salladı. "Bu bir kazaydı. Bunu söylemek istememiştin." Ona kaşlarımı çattım. "Lütfen? Bilmek istiyorum."

Derin bakışları karnımın çırpınmasına neden oldu. Bir elim küstahça yukarı doğru hareket ederek sert göğüslerinin üzerinde durdu. Parmaklarım yayıldı ve dokunuşumun altında esnedi, parmakları karşılık olarak içime daha derin bastırdı.

"Bebek," dedi içgüdüsel olarak. "Bebek demek."

Bebeğim. Daha birkaç hafta önce bana kazara bebek demişti. Eğer söylediği gibi bir kazaysa, bu kelimenin neden ilk başta aklına geldiğini merak ediyordum.

Bakışlarım onun düz burnundan ağzına doğru kaydı ve orada kaldı. Gözlerim onun dolgun, *öpülesi* dudaklarında gezinirken başımı yana eğdim ve dudaklarının benimkilere değdiğinde nasıl hissettireceğini merak ettim. Adem elması sanki uzun, sert bir yutkunuş yapmış gibi yavaşça sallanıyordu.

Bu ben değildim. Koçumu, öğretmenimi ya da yasal yaştan büyük veya sınırların dışında olan hiç kimseyi öpmedim. Gerçi şu anki gibi bir arzum hiç olmamıştı. Yıllar boyunca jimnastikçi ve antrenör ilişkilerine dair sayısız hikaye duymuştum, bazıları rızaya dayalı, bazıları değildi. Yine de, evli annelerin antrenörlerle ilişkisi kadar çok değildi.

Bununla birlikte, şu anda, o yasak ilişkilerden bazılarının neden harekete geçtiğini tam olarak anlayabiliyordum. Bu tamamen ve tamamen büyüleyiciydi. Hiçbir şey zorlama değildi. Bu şehvetle örülmüş bir arzu, içimi tırmalayan yeni keşfedilmiş bir açlıktı.

"Bugünlük işin bitti," dedi aniden kırık bir fısıltıyla. Kova ayağa kalkarken, sert bir şey kalçamın iç kısmına sürtündü. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı ve ben de tısladım.

onunkiyle temasa geçtim. Onunla birlikte olduğum süre boyunca yırtıklarım olduğunu unutmuştum. Elimi çevirip inceledi, başparmağı avucumun üzerinde nazikçe daireler çiziyordu.

"Bunlar için zgnm." Sonra bana sırtını döndü ve beni suskun bırakarak gitti.

O zaman Kova'nın kalın ve sert bir ereksiyonu olduğunu fark ettim.

NINETEEN

Temin olduğum iki Şey vardı.

Bir: Hayden ellerime düzgün davranma konusunda haklıydı.

İki: Koçumda zihinsel bir sorun vardı.

Hayden'ın tekrar gelmesini beklerken dairemde volta atıyor, halımı eskitiyordum. Bana yardım etmek için her an burada olabilirdi.

Bugün korkunçtu, acı bir noktada dayanılmazdı. O kadar acı vericiydi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım ama kendimi tuttum ve gözyaşlarımı ona vermeyi reddettim. Sanırım Kova eğitime çok ihtiyacım olduğunu düşünüyordu çünkü birlikte saatler geçirdik. Yanlış yaptığım her küçük Şeyde çığlık atması, kafasına bir blok tebeşir fırlatmak istememe neden oluyordu. Spor seansları arasındaki özel dersler ellerime biraz mola verdiriyordu ama yeterli değildi. İyileŐmek için günlere ihtiyaçları vardı.

Rutinimde birkaç Şeyi deđiŐtirdikten sonra, Kova bana yanlış yapamayana kadar tekrar ettirdi. Her bir beceri için bir kondisyon tekniği vardı. Beni yanlış anlamayın, bu iyi bir Şeydi, ama aynı zamanda sıkıcı ve açıkçası bazen sinir bozucu olabiliyordu. Yaptığım her Şeyin üstündeydi, ensemden nefes alıyordu, saldırmaya hazırdı. Her zamankinden daha fazla. Bana bir türlü gitmeyen bir sivrisineği hatırlatıyordu. Her zaman kulağımda, her zaman ses çıkarıyor. Bacaklarımı çarptım, ayak parmaklarımı parmaklıklara sıkıştırdım ve hatta yorgunluktan tutuşumu kaybedip kalçalarımın üzerine düştüm. Beni bar yakalamıştı, zemin değil. Saatler süren aralıksız antrenmanlardan sonra insan ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

Rutinimi deđiŐtirdikten kısa bir süre sonra yırtıklarım yakalandı ve deri tekrar yırtıldı. Bazen acı çok Şiddetli olduğunda sakatlığı hissetmezsiniz ve bana olan da tam olarak buydu. Koç'un bir Şeyler açıklamasına odaklanmış, tebeşirle oynuyordum ki durakladı ve işaret etti. Tebeşirle kaplı kanlı ellerime baktım ve omuz silktim. O noktada yapabileceğim başka bir Şey yoktu. Merhamet dileyip ellerimin biraz dinlenebileceği kirişe geçmeyi isteyemezdim. Gerçi eminim buna bayılırdı.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sonuç ödüllendiriciydi. Rutinimi sonlara doğru başardığımı biliyordum ve yüzündeki hafif gülümseme de bunu doğruluyordu. Kelimelerle zorlansa da benimle gurur duyuyordu. Dünyadaki her erkeğin yaptığı gibi.

Ellerim, kızgın kırmızı bir karınca yığınının batırmıŐım gibi hissetmekten tamamen uyuŐmaya kadar cehennemin aŐamalarından geçmişti. Acıyı engellemeyi ve Şikayet etmeden bastırmayı baŐarmıŐtım ve sanırım bu bana onun kitabında bazı puanlar kazandırmıŐtı. En azından ben öyle umuyordum.

Koç Kova'nın genç adayların gözyaşlarıyla büyüdüğünden emindim, bu noktada aklıma gelen tek Şey buydu. İstediği zaman öfkeli bir deli oluyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, o da oldukça hassas olabilir...

Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum, yanağında gezinen nefesin fısıltısını, yanağıma

ereksiyon uyluğuma doğru kayıyordu. Bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. Özel seansımızdan beri aklımdaydı ve şaşırtıcı bir şekilde ilk kez bir başkasını dört gözle bekliyordum. Kova bana açıldı ve daha fazlasını öğrenmek istediğim farklı bir yönünü gösterdi. Onu insan yapan, kalbi olan bir yanını.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve kapıya doğru koştum. Hayden elinde başka bir eczane çantasıyla eşikte duruyordu.

"Biliyor musun, ev doktoru ücreti almaya başlamam gerekecek."

Onu içeri buyur ederek güldüm. "Bana fatura et."

"Yani beni dinlemediğin için pişman mısın?"

"Sence sonunda bir fark yaratır mıydı?" Avuçlarımı ona doğru kaldırdım. Hayden yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, pek emin değilim."

Plastik poşeti tezgâhın üzerine koydu ve sonra bana doğru yürüdü. Ellerimden birini avucunun içine alarak başparmağıyla avuç içlerimi yokladı. Gerçek kabarcıkların yanı sıra, derim çeşitli yerlerde kıvrılmış ve soyulmuştu. Bunlar çok kötü değildi, idare edilebilirdi. Parmak eklemlerimin arkası hassastı, bu yüzden her zaman önce orası yırtılır ve en çok acıya neden olurdu.

"Bunu muhtemelen banyoda ya da mutfak lavabosunun üzerinde yapmalıyız. Ortalık karışacak."

Kalbim duracak gibi oldu, birazdan olacıklardan dolayı içimde bir korku patladı. Başlamadan önce Hayden spor çantasından küçük bir çelik kap çıkardı.

"Ama önce buna ihtiyacın olacak."

"Nedir bu?"

"Bir şişe votka."

Kaşlarımı çattım. "Hepsini içemem. Hasta olurum."

Eğleniyordu. "Hepsi değil, tabii ki hastalanacaksın. Sadece bir iki kadeh içersen rahatlırsın. Daha önce hiç votka içtin mi?"

Bu anıyı hatırlayınca içimde bir titreme oldu. "Evet, bir keresinde en iyi arkadaşım Avery ile. Pek iyi gitmedi diyelim."

Hayden mutfağıma doğru yürüdü ve sanki bu onun için tamamen doğal bir şeymiş gibi dolaplarıma baktı.

"İyi görünüyorsun," diye itiraf ettim ve ağzımı kapattım.

Hayden omzunun üzerinden, görmeyi gerçekten sevmeye başladığım sakarin bir gülümsemeye baktı. Poposuna ve kalçalarına oturan koyu renk, yıpranmış bir kot pantolon ve pazularını belirginleştiren düz beyaz bir gömlek giymişti. Kaslıydı ve yaşıtı olan diğer erkeklerden daha iyi görünüyordu.

"Sen de fena değilsin." Kıvrılmış şortuma ve flanel, düğmeli gömleğime baktım. Uzun kumral saçlarım gevşekçe yana doğru örülmüştü ve küçük parçalar dışarı çıkıyordu ve makyajsızdım. Saman gezintisi için hazır görünüyordum.

Hayden'a doğru yürüdüm ve iki küçük içki doldurmasını izledim. "Bu seni çok etkilememeli ama yardımcı olacaktır."

"Nereden aldın bunu?"

"Annem toplanmadan önce kaptım. Kaybolduğunu fark etmeyecek bile."

"Neden sende de var?"

"Sana yapacağım şeye yardım etmek için."

"Oh..." Kaşlarımı çattım.

Bana bir bardak uzattı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Olabileceğim kadar hazırım." Sonra kadehlerimizi tokuşturduk ve

Çabucak. Votka ya da başka bir içkinin hayranı değildim, bu yüzden hızlıca yutkundum ve titreyerek ürperdim. "İğrenç." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım ve Hayden güldü. "Sık sık içer misin?"

Bana aptalmışım gibi baktı. "Hayır, Aid, eğitimle nasıl yapabilirim ki?" Omuz silktim. "Şey, bilmiyorum! Sadece soruyorum."

"Hayır, neredeyse hiç. Sadece zaman gerektirdiğinde. Devam et ve ellerini yıka ki başlayabilelim." O eşyalarını karıştırırken ben de Hayden'ın istediğini yaptım.

"Koçun yarın sana yumuşak davranacağını mı düşünüyorsun?"

Hırpalanmış ellerimi çevirdim ve "Başka seçeneği olduğunu sanmıyorum, biliyor musun? Bütün gün parmaklıklar üzerinde çalıştık-"

"Biliyorum. Normalde böyle yapmaz. Sana bilerek işkence ettiğini düşünebilirsin." Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

Ben ellerimi durularken Hayden arkasını döndü ve lavabonun hemen yanındaki tezgâha yaslandı. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Yıllardır orada antrenman yapıyorum ve onun tek bir olay üzerinde bütün gün çalıştığını ya da birini sana yaptığı gibi zorladığını hiç görmedim. Beni yanlış anlama, o sert bir koç ve istediğinde tam bir pislik olabiliyor, ama sana gıcık oluyor. Baban onunla arkadaş olduğu için biraz daha yumuşak davranacağını düşünebilirsin, anlıyor musun?"

Hayden'ın söylediklerini düşündüm ve sordum: "Sence bunun nedeni onun alışık olduğundan daha fazla çalışmaya ihtiyacım olması mı?"

Emin olamayarak başını salladı. "Gerçekten o kadar da kötü durumda değilsin, bu yüzden sorununun ne olduğundan emin değilim. Kova mükemmellik ister, en iyi olmak, herkesten daha iyi olmak ister. Hepimiz bunu takdir edebiliriz çünkü kendimiz de bunu istiyoruz ama bazen çok fazla zorladığını düşünüyorum... Bilmiyorum. İnsanları kolayca kendisinden nefret ettirebiliyor, bu kesin. Sadece benim takımımın ringlerinde koçluk yapıyor, o yüzden ben sadece analiz yapıyorum, onunla sizin kadar çok vakit geçirmiyorum."

Orada öylece durdum, afallamıştım. Aklıma gelen tek şey "Benden gerçekten nefret ediyor olmalı" oldu. Hayden kıkırdadı. "Senden nefret etmiyor. Sana özel bir diyet uyguladı mı?"

Ona bıkkınlıkla baktım. "Hayır mı? Bir tanesine ihtiyacım var mı?"

"Hayır, ama diyetleri çok saçma ve hepimiz diyet seviyesine ulaştığında bunun gizliden gizliye sizi küçümsemediği anlamına geldiğine yemin ediyoruz. Ya da hepimiz öyle düşünüyoruz. O seviyeye ulaşma. Sadece birkaç kişiyle böyle oldu ve size söyleyeyim, hiç hoş değildi."

Hayden beni endişelendiriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Günde sadece bin kalorinin altında tüketmenize izin veren paleo ile ilgili çılgın bir diyet uyguluyor. Antrenmanlarımız ve yaktığımız kalori ve yağ ile bundan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu biliyorsunuz, aksi takdirde sağlıklı olmaz."

Hayır, öyle değil. "Annemin bana dayattığı diyetten çok daha kötü olamaz, bu yüzden iyi olacağıma eminim." Durakladım. "Kiminle böyle oldu?"

"Reagan ve artık burada olmayan birkaç kişi daha."

Çenem düştü. "Şaka yapıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Keşke olsaydım." "Ama Reagan çok iyi."

"Artık onun altın jimnastikçisi. Tek yapması gereken onu kendi mükemmellik seviyesine getirmektir." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ve diğerleri de öyleydi. Bazıları Birinci Lig üniversitelerinde yarışmaya devam etti, hatta bazıları Teksas'taki ulusal eğitim kampına gitti. Sana

söylüyorum, o acımasız bir piç, ama sonuç alıyor. Sakın pes etmeyin ya da üzölmeyin."

Reagan'ın bu haberi üzerine kıskanç bir nefes vererek nefesimi verdim. Annemin bana diyet yaptırdığını biliyordu, yemeklerimi o getiriyordu, belki de zaten o seviyedeydim, çünkü geriye hiçbir şey kalmamıştı.

onun yapması için.

Votkanın damarlarımda biraz dolaştığını hissederek, "Hadi şu işi bitirelim," dedim.

Hayden ve ben banyoya doğru yürüdük. Işıkları yaktı ve her şeyi tezgâhın üzerine koyarak ponza taşını, iğneleri, çakmağı ve hidrojen peroksiti çıkardı. İğneyi sterilize ettiğinde inledim ve kahverengi şişeyi gördüğümde ağlamak istedim.

Lavaboyu ılık suyla doldurdu ve ellerimi yumuşatmak için birkaç dakika ıslattım. Yırtıkların yanı sıra, parmaklarımda arkasında ve avuç içlerimin ortasında da nasırlar vardı ve bunlar artık kabarık ve beyazdı, ıslattığım için kolayca bulunabiliyordu.

Hayden ellerimden birini eline aldı ve ölü deriyi kesip atmadan önce gözlerimin içine baktı. Sonra kör bir tereyağı bıçağı aldı, doksan derecelik bir açıyla yerleştirdi ve nasırları çok nazikçe tıraş etti. Avuçlarımda içinde küçük beyaz pullar birikti. Bu kısım acımamıştı ama kalbim çarpmaya başladı ve içimi panik kapladı. Bir sonraki adımı atmak istemiyordum. Dizlerim titredi ve hasta olacağımı düşündüm. Korku bu kadar yüksekken, belki bir kadeh votka daha iyi gelirdi.

"Seni incitmek istemiyorum, Adrianna."

Başımı salladım ve ona yaklaştım. Bir elindeki ponza taşını avucumun üzerinde tuttu ve bileğimi sıkıca kavradı, böylece geri çekemedim.

"Sadece nasırları törpüleyeceğim ve yırtıkların etrafını ovacağım." Ağzım sıkı, başımı salladım. "Gözlerini kapat."

Taş elime çarptığı anda parmaklarım geri çekildi ve kıvrıldı. Hayden elimi zorla açık tuttu. Her parmağımı ovaladı, nasırları törpüledi ve sonra pürüzsüzlüğünü kontrol etti. Acıtmıyordu ama iyi de hissettirmiyordu. Avucuma geçerek taşı yırtıklarımın etrafındaki pürüzlü deri için kullandı. Yanlışlıkla bir köşeyi kesti ve bolca özür diledi. Diğer elimle Hayden'in kolunu kavradım, yüksek sesle nefes alırken tırnaklarım ona battı ve o ovmaya başladığında gözlerim kapandı.

Acı.

Zonklama, nabız atışı, acı.

Isı avucumu yaktı ve doğruca derimin içine girdi, elimin arkasından yayılırken kaslara ve sinirlere çarptı, sadece tekrarlamak için sonsuz bir döngüde devam etti. Açık bir yırtığı vurmamak için dikkatliydi, daha iyi biliyordu, ama birkaç kez vurdu.

Hayden ileri geri ovaladı, o kadar sert bastırıyordu ki kemiklerime vuracağını sandım. Anında midem bulandı ve kusacağımdan endişelendim. Hayden'in kolonyasının kokusuna odaklanmaya çalıştım. Sahile. Avery'ye. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Çok acıyordu!

"Aman Tanrım! Lütfen bir dakika dur!" Bağırdım ve o da sıçradı. Gözlerimi açtığımda, bembeyaz banyo lavabomun giderine doğru kıpkırmızı bir su akıyordu ve kenarlarında kan lekeleri vardı. Hayden bastırdıkça kan otomatik olarak yırtıklarımın arasından akıyordu. Avucumu göremiyordum, kan elimi tamamen kaplamıştı.

"Özür dilerim, kulağına bağırarak istememiştim," diye nefes nefese kaldım. "Önemli değil. Sadece bunu sana yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

Sertçe yutkundum, kelimeler bulamadığım dayanılmaz bir acıyla titriyordum. Bu bir ıstıraptı. Göz damlaları göz kapaklarımda dinleniyordu ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. Bundan sonra barı bir daha asla yanlış tutmayacağımdan emin olacaktım.

"İşte," dedi Hayden, gözlerimi görünce. "Şunu dene. Arkamda dur, diğer kolunu belime dola ve kötüleştğinde beni sık."

Başımı salladım ve önerdiği gibi yaptım. Acıdan bu kadar tükenmemiş olsaydım, arkasına yaslanmanın ne kadar güzel olduğunu ya da vücutlarımızın birbirine ne kadar iyi oturduğunu fark

ederdim.

Kolumu karnına doladım ve başımı sırtına yaslayarak onu hafifçe tuttum. Almak

Derin bir nefes alıp verdim. Belki vücuduna odaklanırsam o kadar kötü olmazdı.

Kimi kandırıyordum ki? Tekrar ayağa kalktığımda Hayden'a o kadar sert bastırdım ki ayaklarının ağırlığımdan kaydığını hissettim. Sıkıştırdım, başımı kürek kemiklerinin arasına sokarken onu kendime çektim. Sahip olduğum gücün her zerresini kullandım ve hayatım için tutundum. Göğüslerimin sırtına çarpması ya da kalçalarımın kışına doğru yuvarlanması ve ona biraz cinsel bir şekilde şekil vermesi umurumda değildi. Acı o kadar korkunçtu ki onu ısırdım. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dişlerimi pazusuna geçirdim. Garip bir şekilde, bu yardımcı oldu.

"Bu elin işi neredeyse bitti," dedi akan suyun üzerinden, ısırığıma aldırmadan. Elimi ılık suyun altına koyup kanı temizlediğinde ve ölü deriyi hissettiğinde ona doğru eğildim. Bilinçsizce onu daha sıkı sıktım, gömleğini avucumun içinde çınlattım, onu güç için kullandım çünkü bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Hidrojen peroksit.

Kapağın açıldığını duyduğumda Hayden'ın karnını öyle sert kavradım ki altımda irkildiğini hissettim. Onu incitmek istememiştim ama bayılmadan önce daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Kova ile özel seanslarınız nasıl gidiyor?" "Ne... Ne?"

Daha fazla ovma. "Soruyu düşün Aid, acıyı değil." "Soru..."

Soru neydi?"

Bir kıkırdamayla sırtı titredi. "Özel seanslarınız nasıl gidiyor?"

"Ah, iyi gidiyor sanırım..." Nefes almakta zorlandım. "Beklediğim kadar kötü ya da tuhaf değildi." "Sanırım konuşacak bir şeyler buldun?"

Elimi yıkarken gömleğini daha sıkı kavradım. "Yaptık..." Kova ile yaptığım konuşmanın detaylarına girmek istemedim. Bu özel bir konuydu ve çok fazla kişiye anlatmadığına dair bir fikrim vardı, bu yüzden "Yapmaya çalıştığın şeyi takdir etsem de Hayden, şu anda doğru düşünemiyorum" dedim.

"Derin bir nefes al."

Soğuk sıvı elimin üzerine döküldü ve yüksek sesle nefes alarak başımı geriye attım. İçimden beyaz bir acı geçti ve neredeyse bayılıyordum. Gözyaşlarım kirpiklerimi kapladı ama yanaklarımdan aşağı akmadılar ve dişlerimi o kadar sıktım ki bir tanesini kırmama saniyeler kaldığından emindim.

"Hayden, lütfen," diye yalvardım. Elim onun tutuşu altında şiddetle titredi. Parmaklarım tekrar kıvrılmaya çalıştı ama Hayden yırtıkların etrafını ovarken onları açık tuttu.

"Şşşt... Her şey yolunda. Neredeyse bitirdik," dedi özür dileyerek. Hayden elimi tekrar yıkadı ve tırnak makasıyla gözden kaçırdığı ölü derileri kopardı.

"Sanırım bir shot'a daha ihtiyacım var... Ya da bütün bir şişeye. Diğer elini yapmadan önce iki şişe olsun."

Sırtını yanağıma dayayarak güldü. "İki şişe votka içersen öleceğinden oldukça eminim."

"Şansımı deneyeceğim. Bundan daha kötüsü olamaz."

Suyu kapatan Hayden arkasını döndü ve ben de ondan uzaklaştım. Titreyen elime baktığımda çenem düştü. Çiğ et gibi görünüyordu.

Hayden, "Gece boyunca üzerine bir şey koymadan önce kurumasını beklemeliyiz," diye talimat verdi.

"Sence bu iyi bir fikir mi? Üzerine bir şeyler koymak? Gündüzleri üzerini örtüp geceleri nefes almasını sağlamam gerekmez mi?" Cevabı bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Bunu daha önce hiç yapmadım Hayden, o yüzden ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Hayden'ın gözleri yumuşadı. Başparmağının ucuyla tek bir damla gözyaşını sildi. "Ağlama," dedi sempatik bir şekilde. Bu jest çok tatlıydı ve nedense beni daha da çok ağlattı. Benim

Çenem titredi ve çenem göğsüme düştü. Bundan, bu acıdan, bu duygulardan, bu spordan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyor ve yok olmalarını diliyordum. Böyle bir şeyi tekrar yaşamamın imkânı yoktu. Eğer Kova bana yarın ya da önümüzdeki birkaç gün içinde herhangi bir bar çalışması yaptırırsa, onu öldürürdüm.

Hayden beni kucakladı. Elimi göğsüme bastırarak ona doğru eğildim ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Karşı koymayı boş ver. Bu tür bir işkence yetişkin bir adamı dizlerinin üstüne çöktürürdü.

Yorgunluk aniden beni tüketti ve yüksek sesle iç çektim. "Ağladığım için özür dilerim."

Sırtımı daireler çizerek ovdu ve kalçaları tezgâha doğru düşerek oturdu. "Bir sır öğrenmek ister misin?" "Çok fazla sırrın var gibi görünüyor, Hayden."

Güldü. "İlk kez bu kadar kötü yırtıklarım olduğunda, annem onlara az önce sana yaptığım gibi bakmak zorunda kalmıştı. Ağlamıştım. Küçük, lanet bir bebek gibi, ağladım ve ona sertçe hıçkırdım ve sonrasında beni tutmak zorunda kaldı. Utanç vericiydi ve asla unutmadım. O zamandan beri, bir daha bu kapasitede bir yırtılmayı önlemek için insani olarak mümkün olan her şeyi yaptığımdan emin oldum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum ama deniyorum ve bundan sonra sizin de deneyeceğinizi biliyorum. Sana yardım edeceğim ve cildini biraz daha sertleştirmek için ne yapman gerektiğini göstereceğim. Avuçların iyileşip yeni deri oluştuktan sonra her gün ponza kullanman gerekecek. Acını anlıyorum, Adrianna. Gerçekten, bebeğim. Ve sana daha fazlasını yaşattığım için üzgünüm."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve vücudunda biraz gevşedim. Onun kadar kaslı birine göre Hayden beklenmedik derecede yumuşaktı.

Başımın tepesine dostça bir öpücük bıraktı ve ardından, "Diğer elinle ilgilenelim.

Şanslısın ki o kadar kötü durumda değil, bu yüzden o kadar acı verici olmamalı." Olmamalı, anahtar kelime.

YİRMİ

W Mart ayında Cape Coral'a ilk taşındığımda, daha fazla özgürlüğe hazır olmama rağmen biraz yalnız kalacağımdan endişelenmişim.

Ancak eğitim, uzun çalışma saatleri ve yeni hayatıma alışma süreci nedeniyle kendimi yalnız hissedecek zamanım olmamıştı. Sanırım bu iyi bir şeydi. Haftalar uçup gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan yaz eğitimi başladı. Artık okul olmadığı için her gün, her dakika eğitim, eğitim, eğitim vardı.

Duyduğuma göre, Dünya Kupası üyeleri ve koçlar her yıl bir araya gelip 4 Temmuz barbeküsü yapıyorlarmış. Bu onların takımı ve koçları bir araya getirme ve biraz stres atma yöntemiymiş. Bu yıl Kova'nın kıyıya bakan iki katlı etkileyici evinde düzenlenmişti. Rusya'dan geldiği düşünülürse, Amerika'nın bağımsızlığının kutlandığı bir bayrama ev sahipliği yapmasını eğlenceli buldum.

GPS yardımıyla Alfred beni evine bıraktı. Reagan benimle aynı anda geldi ve ayrı yollara gitmeden önce hoşbeş etmek dışında tek kelime etmeden birlikte içeri girdik. Onlar nehre bakan büyük pencerelere doğru yürüdüler, diğer insanlar dışarıdaydı ama ben yapmam gereken ilk şeyin ev sahibini selamlamak olduğunu biliyordum. Görgü kuralları çok önemliydi ve annem her zaman nazik olmamızı sağlardı.

Kova'nın evi beklediğimden çok daha büyüktü. Geniş, açık bir kat planı vardı ve önce hangi yöne gideceğimden emin değildim. Evde verdiğimiz partilerin sayısına bakılırsa, ev sahibinin mutfakta hazırlık yapıyor olacağı kesindi, bu yüzden oraya yöneldim. Sesleri ve akan suyun sesini takip ettim ve mutfağı buldum. Yaklaştığımda bir tava fayans zemine çarptı ve sıçradım. Hafif, boğuk sesler havayı süzüyordu ve kime ait olduklarını anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyordum. Köşeyi döndüğümde birinin Kova olduğundan emindim, diğerininse emin değildim. Kova ve çarpıcı bir esmerin bariz bir tartışma yaşadığını fark ettiğimde göğsüm daraldı. Kova'nın çenesi düştü, sonra tekrar toparlandı, kolları iki yanında büküldü. Kova'dan acı bir ısırik gibi alçak sözler yükseldiğinde kadının yüzü asıldı. Aralarındaki gerilim o kadar yoğun ki boğucu bir hal almıştı. Rusça olduğu için ne söylendiğini anlayamadım ama her ne söylendiyse iyi bir şey olamazdı çünkü kadın gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Kova döndü ve lavaboya zorla bir şey fırlattı ve paslanmaz çeliğin etrafında geri tepti. Ellerini pervazın üzerine koydu ve gözleri kapalı bir şekilde eğildi. Kadın onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu ama o elini silkti. Yüzü düştü ve ellerini havaya kaldırarak nefesinin altında mırıldandı ve uzaklaştı.

Onlar beni görmeden hızla geri çekildim ama aralarında ne olduğunu merak ederek duvarın yanında durdum. Kova'yı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişim. Elbette antrenmanda hıyarın tekiydi ama bunu spor salonunun dışında görmek beklediğim bir şey değildi. Onun böyle davranmasının sebebinin, beni bir araya getirmeye çalışması olduğunu düşünmüştüm.

İçimizdeki zaferi ortaya çıkardı. Belki de gerçekten sadece onun kişiliği idi.

Hemen konuşacak arkadaşlar bulmam gerekiyordu ama burada fazla arkadaşım olmadığını fark ettim.

İçimi çektim. Ekibin geri kalanı arasında hâlâ biraz dışlanmış gibi hissediyordum. İyi insanlardı ama çoğunlukla çekingen ve kendi hallerindeydiler. Çok klişe. Muhtemelen Hayden ve Holly dışında biriyle arkadaş olmak için daha fazla çaba göstermeliydim ama bu benim için zorlayıcı bir şey değildi. Buraya antrenman yapmaya, olabileceğimin en iyisi olmaya ve elit unvanını kazanmaya geldim. Miss Congeniality'yi kazanmak için değil.

Reagan'la arkadaş olmaya çalışmak zorlu bir işti. Onun için bir rakip değildim, o harika bir atletti ve benden çok daha iyiydi. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Bu yüzden sorunun ne olduğundan emin değildim. Onunla arkadaşlığımız yoktu, tek başımaydım. Bu bazen hoşuma gidiyordu ama çoğu zaman içinizi dökebileceğiniz, neler yaşadığınızı anlayan bir arkadaş istediğinizde sinir bozucuydu. Belki onu zorlasaydım, tek başıma durup neye baktığım hakkında hiçbir fikrim olmadan... bakıyor olmazdım. Bir tapınak mı?

Önümde madalya üzerine madalya, çerçeveli fotoğraflar, kupalar, bolca makale asılıydı. Aklınıza ne gelirse buradaydı. Ve hepsi Kova ile ilgiliydi. Bu sadece gururlu bir annenin yapacağı bir şeydi, bu yüzden onun gibi önemli bir adamın evinde kendi şöhret salonuna sahip olmasını tuhaf buldum.

Yine de, Kova'nın başardığını başaramamıştım, yakınından bile geçmemiştim, bu yüzden sanırım gerçekten bir şey söylememeliydim. Sadece umut edebilirdim. Muhtemelen benim evimde de aynı şey olurdu. Hatta şu anda evimde yarışmalardan kazandığım madalyalar sergileniyor.

Yaklaşırken parmaklarım altın madalyalardan birini sıyırdı, kalbim bir tanesini arzuluyordu. Sadece bir tane. Tanrım, bir gün kendime ait böyle bir güzelliğe sahip olmak için neler yapmazdım. Muhtemelen hiç çıkarmazdım. Belki uyumak ve duş almak için ama o kadar.

Kova'nın iki olimpiyattan üç altın madalyası ve bir avuç gümüş madalyası vardı, yüzükler onun en önemli etkinliği idi. Kendi kendime kıkırdadım. Muhtemelen gümüş olanlardan nefret ediyordu.

"Bu kadar komik olan ne?"

Yerimden sıçradım, elim hızla atan kalbime gitti. Arkama baktım ve Kova'nın elinde bir bardak bira tuttuğunu gördüm.

"Tanrım!"

Şehvetli bir sırıtış dolgun dudaklarını yana çekti. Gözleri yumuşadı ve yutkundum. Daha önce yaşadığı tartışmaya girdiğimde gördüğümünden tamamen farklı bir yönü vardı. Artık gergin değil, rahatlamış görünüyordu. Bu adamın güzelliği kendi ligindeydi. Gülümsediğinde karizmatikti ve onun iyiliğini hissedebiliyordum. Nadir bir durumdu ve böyle zamanlarda onun benim koçum olduğunu unutuyordum.

Kova lacivert elbise pantolonu ve bembeyaz düğmeli gömleğinin içinde inanılmaz derecede harika görünüyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, bileğini büyük yüzlü gümüş bir saat süslüyordu. Saçları dağınık olsa da, çenesini kaplayan iki günlük tozla uyumlu olması için parmaklarını içinden geçirmiş gibi görünüyordu. Kova'yı uzun zamandır ilk kez şort dışında bir şey giyerken görüyordum. Kehribar rengi teni, dümdüz burnu ve zümrüt gözleri onu tamamlıyordu. Bir Armani modelinden çok daha başarılı olabilirdi.

"Sizi korkutmak istememişim."

"Sorun değil. Ama bana sinsice yaklaştığın kadar boynuna bir zil takmana da ihtiyacım olacak."

Kova bardağına baktı ve kehribar rengi sıvıyı döndürdü. Yanıma geldi ve duvarına baktı. Tarçın, tütün ve biraz da narenciye kokuyordu. Sigara içmediğini biliyordum ama yine de üzerindeki

koku baştan çıkarıcı ve sofistikeydi. Ciğerlerime sessiz bir nefes çektim ve

içime kadar hissettim.

"Neyi bu kadar eğlenceli buldun?"

"Ah..." Duvara döndüm, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. Kova etraftayken çok kızarıyor gibiydim. Gizlice bir bakış attım ve o da başını sallayarak beni bekledi. "Madalyalarınıza hayranlıkla bakıyordum ve gümüş madalyalarınız hakkında ne düşündüğünüzü merak ettim."

Gözlerini kısarak duvarına baktı ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Dikkat kesildim ve benim dolgun, geniş dudaklarım varken onun derin bir aşk tanrısı yayı olduğunu fark ettim.

Belki de Avery haklıydı. O Koç Öpülebilir'di.

"Bunlara sahip olduğum için çok şanslı olduğumu düşünüyorum ama aynı zamanda çok çalıştığımı ve bunları hak ettiğimi de düşünüyorum. Olimpiyatlara gitmek çok az kişinin başarabileceği bir başarı. Şans bile sizi oraya götüremez. Bu saf bir kararlılık, spora sarsılmaz bir bağlılık ve başarmak için her şeyden vazgeçebileceğiniz kadar derin bir sevgidir. Bazen hayatınızdan ve çocukluğunuzdan bile." Kova birasından bir yudum aldı. "Yine de, gerçekten kendini adanmış olanlar jimnastiğin hayatları olduğunu, soludukları hava olduğunu söylerler, yani jimnastikle yaşıyorsanız hayatınızdan gerçekten vazgeçmiyorsunuz, değil mi?"

Gözlerindeki altı çizili anlamı okudum ve sesindeki tonu hissettim. Hayaline ulaşmak için çocukluğunda her şeyden vazgeçmişti. Onun bağlılığı bulaşıcıydı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve yüzüme tembel bir gülümseme yayıldı.

Madalya duvarına baktım ve ona hak verdim. Her anlamda haklıydı. Şansın bununla çok az ilgisi vardı ama başka bir şeyi unutmuştu.

"Zamanlamayı unuttun," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Zamanlama her şeydir, özellikle de jimnastikte."

"Başka neyden bahsetmedim biliyor musunuz? Bencillik."

Kaşları birbiri kenetlendi, onunla tam olarak aynı fikirde değildim. "Bencillik mi? Ben olsam öyle demezdim."

"Elbette öyle," diye karşılık verdi bana yaklaşarak.

"Bencil olmakta yanlış bir şey yok," diye devam etti. "Jimnastik, belli bir seviyeye ulaştığınızda tüm hayatınız haline geliyor ve herkes sizin etrafınızda dönüyor. Her şey *sizin* hedeflerinize ulaşmanız, *yarışmanız*, en iyi olmak için spor salonunda saatlerce mücadele etmenizle ilgili. Bu bir ipe tırmanmaktır ve herkes arkasına yaslanıp *sizi* izler. Bu sporda kendinizi yüzde yüz elli vermeniz gerekir. Jimnastik bir anlamda tamamen sizinle ilgilidir."

Halat. Jimnastik benzetmesi karşısında kendi kendime gülümsedim. Çoğu insan dağa tırmanmak derdi ama o ipi kullandı çünkü birçok sporcunun kondisyonunun bir parçası da ipe tırmanmaktı.

"Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Yani, bir anlamda haklısın, ama herkes bir şekilde bencil değil mi? Neden bir jimnastikçi diğerlerinden daha fazla?"

Başını sallayarak aynı fikirde olmadığını belirtti. "Aynı şey değil."

Ne demek istediğini biliyordum ve haklıydı. Aynı şey değildi. Çoğu insan bir dereceye kadar bencildi. Bu, tek bir şey dışında kimsenin yardım edemeyeceği, içinde sıkışıp kalmış kişisel bir dürtü idi. Anlayan bir koç. Jimnastik uyuşturucu gibiydi. Kaç kez yere yıkılırsak yıkılalım, kaç kez sakatlanırsak sakatlanalım, kaç kez yeterince iyi olmadığımız, en iyisi olmadığımız söylenirse söylensin, her zaman daha fazlası için geri döndük. Bu, ne kadar uzun sürerse sürsün, doldurulana kadar etrafımızdaki herkesi görmezden gelen bir ihtiyaçtı. Bir jimnastikçinin dürtüsü diğer herkesinkinden daha ağır basar ve asla ölmez.

"Biliyor musun, gümüş madalya almaktansa bronz madalya almayı tercih ederim," diyerek

konuyu değiştirdi.

"Nedenmiş o?"

Kova sanki cevap belliymiş gibi tek omzunu silkti. "Gümüş birinci sırada kaybeden."

Gözlerim açıldı. Yarışmalarda gümüş madalya kazandığımda hiç böyle düşünmemiştim.

"Her şeyinizi verdikten sonra ikinci olmak en kötü duygudur. Kazananlar ve kaybedenler vardır. Bir sporu kazanmak için oynarsınız, hepsi bu. Başka bir şey için değil. Kendinizi kanıtlamak için tek bir şansınız var. Bir tane." Başını salladı, geçmişi anımsarken gözleri dalgındı. "Kendimi çok kötü hissettiğimi hatırlıyorum, sanki onca emeğimin karşılığında bana bir teselli ödülü verilmişti. Podyuma çıkmıştım ve neyi farklı yapabileceğimi düşünüyordum. Yalpaladım mı? İnerken bir adım attım mı? Bacaklarımı büktüm mü? Uçuşta yeterince kontrol sahibi değil miydim? Yeterince antrenman yapmadım mı? Gümüş madalya kazandığım için mutlu olmam gerektiğini biliyordum ama bu altın madalya kazanmak için yeterli değildi ve bu çok üzücüydü." Sanki neyi yanlış yaptığını hatırlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı. "Her şeyi onda bir kesintiyle kaybedebilirsiniz. O kadar küçük ama o kadar güçlü ki sizi bir saniyede dize getirebilir. Her şey çok hızlı geliyor, biliyor musun? Ateş bir kez yandı mı, Oyunlar başlar. Oradasınız, o anı yaşıyorsunuz, nefes alıyorsunuz, hayaliniz için savaşıyorsunuz. Bir sonraki etkinliğe geçene kadar her etkinlikte çok kısa bir süre kalıyorsunuz. Eve döndüğünüzde ve nihayet deneyiminiz hakkında düşünme şansınız olduğunda, kendinize bunun gerçek olup olmadığını sormak zorunda kalıyorsunuz çünkü öyle hissetmiyorsunuz. Ayarlamak ve odaklanmak istediğiniz ama yapamadığınız bulanık bir film gibi..."

Kova'nın sözleri kesildi. Sanki bende olmayan bir cevap istiyormuş gibi bana şüpheli bir bakış attı. Sözleri göğsüme saplandı. Sesindeki kırılganlığı duyabiliyor, geçmişini yeniden yaşarken ve onunla başa çıkmaya çalışırken her kelimeyi hissedebiliyordum. Yüzündeki samimiyet anlam ve duygu doluydu ve söyledikleri çok etkileyiciydi.

Yüreğinden geldiği gibi konuştu ve ben de her bir parçasını hissettim.

YİRMİ BİR

TAramızdaki en önemli anlardan biriydi. O kadar yakınımda durdu ki sözleri tenimde gezindi ve içimde bir alev tutuşturdu. Hayatının derin kişisel kısımlarını tekrar ortaya dökmüştü ve bu bilmeden aramızda bir bağ oluşturmuştu. Bunu hissettim, gördüm. Gözleri benimkilere dikildi ve dudakları hafifçe aralandı, ortalarında küçük bir açıklık oluştu. Havadaki sessizlik bir kıpırdanmaya neden oldu. Başka bir şey söylemeden ve gözlerini benimkilere dikmişken bir elini kaldırdı ve omzumdan bir tutam saç alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elinin tersi geciktikçe kollarımdan aşağı bir ürperti aktı, parmağı mümkün olan en hafif dokunuşla çeneme değdi. Bana bir adım daha yaklaştı ve gözleri her santimetremi incelerken nefesimi tuttum. Parmak eklemleri boynumdan köprücük kemiğime doğru dans ediyor, nasırlı işaret parmağı yumuşak bir esinti gibi üzerimde süzülüyordu.

"Eminim annen gümüş madalyalarınla gurur duyuyordur," dedim usulca.

Kova'nın yüzü düştü, gülümsemesi eliyle birlikte yok oldu. Gözleri boş bir bakışa büründü ve aniden yaptığım yorumdan pişman oldum.

"Öyleydi. Yaptığım her şeyle gurur duyardı. Benim en büyük destekçimdi."

Sertçe yutkundum. "Ne zaman vefat etti?"

Kova derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Sekiz yıl önce," dedi nazikçe.

Ses tonundaki üzüntüyle kalbim daha da sıkıştı. İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak için elimi uzattım.

"Çok özür dilerim."

Başparmağımla daireler çizerek kolunu ovdum. Bu akıllıca bir karar değildi ama sanırım bunu daha çok kaybını çok güçlü hissettiğim ve onu yatıştırmak istediğim için yaptım. Dokunuşumla esnedi ve gözleri benimkilere kaydı. Elimini bıraktım ve beceriksizce boğazımı temizledim.

Kova silkindi.

"Kanser miydi?" Merakla sordum.

"Keşke öyle olsaydı."

Öyle olmasını mı diledi? "Ne demek istiyorsun?"

Belirsiz olması işime gelmiyordu ama Kova böyleydi. Her zaman çok anlaşılmaz. Bu fırsatı daha fazla soru sormak için kullanmalı mıydım emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım ve düşüncelerini toplamasını bekledim.

"Birbirimize karşı açık ve dürüst olduğumuzdan beri... HIV pozitif," diye fısıldadı sessizce.

İçgüdülerimle birlikte çenem de düştü. HIV. İyi ki henüz yemek yememiştik, yoksa kalbim ve midem arasında gidip gelen bunca şey yüzünden muhtemelen şu anda kusacaktım. Bu son derece kişiseldi ve hiç de beklediğim gibi değildi. Hem de hiç.

Dur bir dakika. Eğer HIV pozitif olsaydı, bu şu anlama gelirdi.

Gözlerim yerinden fırladı, başımı çevirip ona baktım. "Bende HIV yok," diye yanıtladı sorgulayan bakışlarımı. "Ben doğduktan yıllar sonra kapmış." Kova bira bardağına bakarak üzgün bir şekilde iç çekti. "Öyle olsaydı bu mesleği yapmazdım."

Tam HIV'i nasıl kapıldığını soracaktım ki, kalçaları mükemmel bir şekilde sallanan ve her zamanki gibi ıslık ıslık görünen bir kadın içeri girdi.

"Ben de seni arıyordum."

Şarkı söyleyen sese baktım. Az önceki kadındı. Her kimse, kusursuzluğun tanıımıydı. İğne gibi düz kestane rengi saçları mükemmel ve parlaktı. Fildişi teni, parlak ela gözleri ve megawatt gülümsemesi süper model vücudunu tamamlıyordu. Dış görünüşünde hiçbir sorun yoktu. Fransız manikürlü ayak parmaklarından koyu kahverengi başının tepesine kadar gerçekten mükemmeldi.

Kova boğazını temizledi. "Özür dilerim *Malysk*, sadece Adrianna'ya madalyalarımı ve bunun şans eseri olmadığını açıklıyordum." Kova gergin bir ifadeyle bana baktı. "Adrianna, bu benim kız arkadaşım Katja."

Malysk. Bir zamanlar bana dediği gibi ona da *Malysk* diyordu. Yüzümdeki kan çekildi, ikimiz için de kullandığı bu sevecen ifadeden dolayı midemde bir düğüm oluştu. Bana söylediğinde yanlışlıkla söylediğini biliyordum ama bu beni rahatsız ediyordu ve nedeninden emin değildim. Belki de o mükemmel olduğu ve ben olmadığım içindi. Belki de itiraf etmek istediğimden daha fazla benim üzerimde kullanmasından gizliden gizliye hoşlandığım içindi ve şimdi onun üzerinde kullandığını bilmek beni biraz kışkırtıyordu. Annem sayesinde üstesinden gelmek için çok çalıştığım güvensizliğim ortaya çıkıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Gülümsedi ve elini uzattı.

Katja kaşlarını kaldırarak Kova'ya baktı. Aralarındaki gerginlik bir kez daha artmıştı. "İzgara neredeyse hazır. Sana bir içki daha getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"O nedir?" diye sordu, kaşları birbirine çarpıktı.

"Bira."

Adam başka bir dil konuşuyormuş gibi geri çekildi. "Bira mı? Sana votka yok mu?"

Utangaç gözlerini bana çevirdi. "Bu gece Rus yarımı sergilemenin pek de iyi bir fikir olmayacağını düşünüyordum." Kıkırdadı, eli Katja'nın yanağına uzandı, başparmağı tertemiz teninde dolaştı. Yüzü yana eğilmişti, dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. Gördüklerimden sonra bir gösteri yaptıkları hissine kapıldım.

"Ah, anlıyorum. Birazdan ızgarada sana ihtiyacımız olacak ve daha yeni misafirler geldi." Katja onun dudaklarına bir öpücük kondurdu, arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Sessizce, biraz da kıskançlıkla, "Katja çok güzel," diye itiraf ettim.

Dudaklarını büzdü, yüzü asıldı ve ben bunun nedenini merak ettim. "Evet, çok güzel bir kadın."

Kadın. Oysa ben genç bir kızdım.

Odağı değiştirmek isteyerek, "Başka hangi millettensiniz?" diye sordum.

"Sanırım bugün yeterince döktüm... yine. Katja'yı duydun, gitmem gerek." Ve işte tanıdığım taş suratlı Kova oradaydı.

Koç Kova geri döndü ve sorumu duymazdan geldi. Tek yaptığım mirasını sormaktı ve o da sustu. Bu, ifşa ettiği şeyler arasında en az müdahaleci olanıydı.

Kova ayrılıp yemek odasına doğru yürüdü, ben de arkasından gittim ama Gürcistan günbatımının canlı renkleri gözüme çarptı ve beni yemek salonunun hemen dışındaki bir odaya çekti.

ödülleri vardı.

Pencereden dışarı baktığımda, koyu pembeler ve bir dizi mavi, bir su kütesinin arkasında kararan gökyüzünü kaplıyordu. Kalbimi dolduran sıcaklık karşısında kendi kendime gülümsedim. Georgia'da yaşamayı cidden seviyordum.

Etrafa göz gezdirirken bir ofise girdiğimi fark ettim. Babaminkine benziyordu ama daha küçüktü. Masa pencerenin önüne yerleştirilmişti ve bir duvarı bir kitaplık süslüyordu. Gözlerim raftaki Katja'nın çerçeveli bir resmine takıldı.

Yanına gidip aldım. Beyaz düğmeli bir erkek gömleği giymişti. Kolları kıvrılmıştı ama önü açık bırakılmıştı, böylece dolgun göğüslerinin ve sıkı karnının hatları ortaya çıkıyordu. Yeni uyanmış gibi görünüyordu. Dağınık saçlarını yana yatırmış, dağınık yatağın üzerinde otururken geniş ve eğlenceli bir gülümseme takınmıştı. Gezegendeki en mutlu kadın gibi görünüyordu ve benim aklımda onun öyle olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu. Bir gün onun kadar doğal bir güzelliğe sahip olmayı umabilirdim.

Onu yere bıraktıktan sonra etrafıma bakındım ve bu kez masasının üzerinde başka bir çerçeveli fotoğraf fark ettim. Merakla, yüzüsüzce yanına gittim ve aldım. Katja, siyah ince topuklu ayakkabılar ve siyah dantelli yüksek çoraplar giymiş, uyumlu bir sütyen ve külot seti ile buruşuk bir çarşaftan şehvetli bir şekilde kayıyordu. Narin parmakları göğüs dekoltesini sıyrırken, saçları gevşek bir şekilde kıvrılmıştı. Bu resimdeki kadın her erkeğin fantezisiydi. Sırtını kısmen yatağın kenarına dayamıştı, göğüsleri mükemmel bir şekilde yuvarlak ve dolgundu. Ve bir tutam saçını parmağının etrafında döndürürken kameraya verdiği bakış seks çığlıkları atıyordu.

Fotoğraf nefes kesici ve çarpıcıydı.

Eminim bu fotoğrafları Kova çekmiştir. Bu neden acıttı, hiçbir fikrim yoktu. Olmamalıydı da. Ne de olsa o benim koçumdu, ama Kova'nın onun kışkırtıcı resimlerini ofisinde çerçevelediğini düşününce karnımda bir şeyler sıkıştı. O anda Katja'yı kıskandım. Kendine güveni ve gücü vardı. Bu zevkli ve sanatsaldı... ve bunun bir gün müstakbel kocamın yapmasını isteyeceğim bir şey olduğunu fark etmemi sağladı.

"Adrianna?"

İrkildim, nefesim kesildi, neredeyse çerçeveyi düşürüyordum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kova bir elini kalçasına dayayarak her kelimeyi tükürdü.

"Ben, ah," nutkum tutuldu. Tamamen nutkum tutulmuştu. Kelimeler bulmaya çalışırken çenem titredi ve gözlerim kocaman oldu.

Öldür beni şimdi.

Kova yavaşça bana doğru adım attı ve çerçevesini kavrayan parmaklarıma baktı. "Geri dönerken gün batımı manzarasını yakaladım ve bakmak için durdum."

Kaşlarını kaldırdı ve daha fazlasını bekledi. "Ve?"

"Ve... Ve Katja'nın bir resmini gördüm." Lanet olsun. Korkmuştum.

"Devam edelim mi?" Sesi alçaktı. "Ofisimi mi karıştırıyordun? Bu onun sadece benim görebileceğim çok özel bir fotoğrafı. Buraya öylece girebileceğini kim söyledi?"

Beni kışkırtıyordu ama buna hakkı vardı. Onun kişisel alanındaydım. "Burnumu sokmuyordum, yemin ederim. Sadece kitaplıktaki fotoğrafı gördüm. Sonra bunu masanda gördüm ve görmek istedim."

Göğsüme bastırdığım çerçeveye baktım ve onu geri çektim. Ona uzatarak özür diledim.

"Meraklı olmak istememiştim. Sadece daha önce hiç böyle fotoğraflar

görmemiştim." "Onlar bir hediye idi."

Kafam karıştı, "Neydi?" diye sordum.

"Fotoğraflar, yerel bir fotoğrafçı tarafından çekilen boudoir fotoğrafları. Katja onları bana

ikinci yıldönümü. İlk başta, birisinin onu neredeyse hiçbir şeyle fotoğraflamasına izin vermesine kızdım ama sakinleştikten sonra fotoğrafları çekici buldum."

Bu iş garipleşmeye başlamıştı ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Onun hayatı ve annesi hakkında konuşmak bir şeydi, ama Katja ve fotoğraflarının ne kadar *çekici* olduğu hakkında değil. Ben yanında garip bir şekilde dururken Kova çerçeveye sevgiyle bakıyordu. Sanki onun anını işgal ediyormuşum gibi hissettim. "O gerçekten çok güzel," demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

Sert gözler benimkilere kaydı. Kova tepemde belirdi ve bana baktı. Gözleri yüzümde gezindi ve dudaklarımda durdu. Nefes verirken çenesi büküldü. Boynundaki zonklayan damar dikkatimi çekti, kalbim kadar hızlı atıyordu.

Bakışları göğsüme indiğinde gerginlik arttı ve hava yoğunlaştı. Sadece gerginlik Katja ile olduğu gibi değildi. Duygusalılık etrafımızı sarmıştı ve tüm dinamiği değiştirmişti. Beyaz, düşük yakalı bir tişört giymiştim ve üzerimde göğüs dekoltesi veren bir sütyen vardı. Tek parça streç giysi dışında kıyafet giydiğim pek görülmemiştir, bu yüzden giyinmek için fazladan zaman ayırdım ve kıyafetimi özenle seçtim. Diğer tüm kızların toplamından daha iyi görünmek istiyordum.

Bakışlarının ağırlığı tenimin her santimetresinde hissedilirken oda ısındı. İlk defa yaşlı bir adam bana bakmıyordu, babamın tanıdıkları olan birkaç adamla tanışmıştım ama bu farklıydı.

Bir kadının bir erkekte isteyebileceği her şey Kova'da fazlasıyla vardı. Mükemmel bir vücut, mükemmel bir yüz, başarılı bir iş, hedef odaklı. Ve ne yaparsam yapayım, onu aklımdan çıkaramıyordum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Ve o bana baktıkça, kendimi ondan daha çok hoşlanırken buluyordum... ilgisini daha çok istiyordum.

Kova bana doğru küçük bir adım attı ve dudaklarım aralandı. Aldığım her nefeste göğsüm daha hızlı yükselirken kalbimin kulaklarımda gürültüyle çarptığını duyabiliyordum.

"Kova," diye fısıldadım. "Ne düşünüyorsun?"

Yutkundu ve kısık sesle, "Olmamam gereken şeyler," dedi.

Derin bir baritonla gürleyen sesinin hırıltılı tınısıyla karnım sıkıştı, külotum aniden ıslandı. Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Nefesinin altında alçak sesle inledi. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Ben sana nasıl bakıyorsam sen de bana öyle bak."

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki acaba duyabiliyor muydu diye merak ettim. "Yüzün kızarıyor."

"Biliyor musun, bu beni daha çok kızartıyor," diye fısıldadım.

Bir adım daha yaklaştığımızda neredeyse dokunacaktık. "Teninin rengini seviyorum." Elinin tersi kızarmış yanağımı sıyırdı. "Biliyor musun, sen de aynı derecede güzelsin. Hatta daha da güzelsin. Muhteşem."

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı. Kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım titriyordu. Kova bana muhteşem dedi.

Elini bırakarak resim çerçevesine baktı ve sonra gözlerinde pişmanlıkla bana döndü. "O gün barlarda seni çok fena hırpaladığım için özür dilerim... O zamandan beri kendimi çok kötü hissediyorum." Sonra döndü ve beni suskun bırakarak ofisinden çıktı.

Az önce ne oldu öyle?

YİRMİ İKİ

O Nefesimi tuttuktan sonra Kova'nın ofisinden çıktım ve resmi yemek odasına doğru yürüdüm. Başım dönüyordu ve biraz temiz havaya ihtiyacım vardı.

Altın bir kuşakla arkada tutulan uzun, zarif kızıl perdeler kıyıları arası muhteşem bir manzara sunuyordu. Dışarıdaki herkesle buluşmadan önce nefes kesici manzarayı seyretmek için durdum. Az önce olanlardan sonra kafamı toparlamam gerekiyordu ve manzarayı seyretmek işimi gördü. Suyun stresten arındıran ve odaklanmama yardımcı olan bir yanı vardı. Büyürken, yatak odamdan Atlantik Okyanusu'nun muhteşem manzarasını seyredirdim. Ne zaman uzaklaşmaya, düşünmeye ihtiyacım olsa, gittiğim yer okyanus olurdu. Hiçbir şey kıyaslanamazdı ama bu da en az onun kadar muhteşemdi. Güneş, sık ağaçların arasına sarılmış dolambaçlı kanalın üzerinden batıyordu. Sıcak bir renk cümbüşü gökyüzünü aydınlatıyordu, çerçevelemeye değer en uçucu gün batımı. Her şey çok görkemliydi ve her gün spor salonunda gördüğüm adamdan hiç de beklediğim gibi değildi.

Lanet olası Koç Kova. Kafa karıştırıcı. Çelişkili. Yorucu... Ve belki de biraz günahkâr. Ağır bir nefes aldım ve o anla daha sonra ilgilenmeye karar verdim.

Dışarı çıktığımda insanlar toplanmış birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Öğleden sonraydı ve arka bahçedeki yeşillikler sayesinde neyse ki hava çok sıcak değildi. Ondan uzak durmak için çaba sarf etmeme rağmen etrafıma bakındım ve hain gözlerim otomatik olarak Kova'yı buldu. Meraklı gözlerle onu izlerken sırtı bana dönüktü. Başımı yana eğdim. Sesinin tınısının havada süzüldüğünü duyabiliyordum. Derin bir sohbe dalmış gibiydi, konuşurken elleri akıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Omuzlarımı geriye atarak derin bir nefes aldım ve sohbetlerine dahil olmak istiyormuşum gibi görünmek için kendimden emin bir şekilde bir grup kıza doğru ilerledim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, burada kimseyle konuşmak istemiyordum. Aklım şu anda her yerdeydi ve konuşmak için Avery'ye ihtiyacım vardı. Kibarca gülümsedim ama Kova dönüp ızgara yapmaya başladığında gözlerimi ondan alamadım. Kız arkadaşı da yanındaydı ve ona yardım ediyordu. Eti hızlıca çevirdi ve ızgaranın kapağını kapattı. Pişirme aletini bir kenara bıraktı ve sevgi dolu kolunu Katja'nın beline doladı. Kova onu kendine çekti, kalçaları buluştu ve yanağına bir öpücük bıraktı. Onunla birebir çalıştığım için çenesinin gergin olduğu her halinden belliydi ama Katja karşılık olarak ürkekçe gülümsedi ve kalbim biraz burkuldu. Daha önce geldiğimde tanık olduklarım, ofisinde olanlarla birleşince her zamankinden daha fazla şaşırmıştım. Bunun koçuma karşı daha derin duygular beslediğim anlamına gelip gelmediğini merak etmeye başladım. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama içimdeki bu his, bu emin olamama hissi, midemin sıkışması ve kalbimin çarpması, özlem, kabul etmek istediğimden daha fazlasını söylüyordu.

Kova şaşkın bakışlarımı hissetmiş olmalı. Omzunun üzerinden baktı ve zümrüt gözleri

benimkilere doğru ilerledi. İçimden bir ses bakışlarını tutmamı söylüyordu. Eli Katja'nın kalçasındaki tutuşunu sıkılaştırdı ve

onu kendine doğru çekti. Bu manzara karşısında sertçe yutkundum ve aptalca onun ben olmasını ne kadar istediğimi fark ettim. Kova başıyla küçük bir selam verdikten sonra, sadece benim için olduğu belli olan, dudaklarını büzerek gülümsedi ve arkasını döndü.

Neyse ki otuz dakika sonra yemekler masaya kondu ve sandalyeler hızla doldu. Etrafıma bakındım ve Reagan'ın yanında boş bir koltuk gördüm. Onun yanında oturmaktansa annemin kabuk aromalı, önceden paketlenmiş yemeklerini yemeyi tercih ederdim.

Sol tarafımda, Holly tanımadığım birinin yanına oturmuştu. Hayden adımı söylediğinde ona doğru yürümeye başladım.

"Adrianna! Gel buraya otur." Sahte bir gülümsemeyle inledim. Kova'nın iki yanında sandalyeler açılmıştı. Bir tanesi belli ki Katja için ayrılmıştı. Göz ucuyla Reagan'ın kaşlarını çatıldığını gördüm. Onu görmezden geldim ve Hayden'a doğru ilerledim. Bir sandalye çekti ve kulağıma fısıldadı, "Reagan'ın yanına oturmayı ne kadar çok istediğini biliyorum ama benimle otur."

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye kıkırdadım. Hayden neyse ki Kova'nın yanındaki koltuğa oturdu. Ona o kadar yakın oturmamın imkânı yoktu. Bu kadarı yeterliydi. "Manzara muhteşem." Bakışlarımı takip etti.

"Burada büyüdüğüm için manzara artık bana bir şey ifade etmiyor." Umursamazca omuz silkti. "Bu tarafta sadece bir sürü kanal ve nehir var, ama insanlar bunları seviyor ve su üzerinde yaşamak için iyi para ödüyorlar. Eminim sen de memleketin için aynı şeyleri hissediyorsundur."

Söylediklerini düşündüm. "Evet, sanırım öyle. Her yerden insanlar plajlarımıza geliyor ama benim için de bir şey ifade etmiyor. Şimdi buradayım ve okyanusun sesine, tuzlu suyun kokusuna, ayak parmaklarımın arasındaki kuma uyanmayı özlüyorum. Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim."

Palm Bay'i ve şu ana kadar farkına bile varmadığım evimi nasıl özlediğimi düşünerek dalıp gittim. Aklımda sürekli jimnastik olduğu için başka bir şey düşünecek vaktim yoktu. Avery ile bir haftadan uzun bir süredir konuşmamıştım, birkaç mesaj dışında.

"Yani, bu muhteşem manzaranın yanı sıra, insanlar buraya çoğunlukla Apple Bob için geliyor." Hayden'a kaşlarımı kaldırarak baktım. "Apple bob?"

"Evet, elma toplamaya gitmediniz mi? Biz bununla ünlüyüz. Her yıl bir sonbahar festivali ve büyük bir elma sallama yarışması düzenlenir. Her yerden insanlar izlemeye ve şenliklere katılmaya gelir. Biz çok evcimen bir kasabayız."

Hayden'in dümdüz suratına baktım, ağzım açık kalmıştı. "Bana şaka yaptığını söyle." Elbette kimse elma sallamak için seyahat etmezdi. Sonunda bir kahkaha patlattı, yüzüne bulaşıcı bir gülümseme yayıldı. Kendimi kıkırdarken buldum ve şakacı bir şekilde koluna ters vurdum. Hayden'ın yanındaki boş sandalyeler hışırdadı. Kova ve Katja sandalyelerini çekip yerlerine otururken başımı kaldırıp baktım. Katja gülümsüyordu, sakın yüzünde en ufak bir endişe yoktu, Kova ise dikkatle bana bakıyordu. Gözleri karardı ve Hayden'a kaydı. Onu izleme şekli gülümsememi azalttı.

"Sana şaka yapıyorum," dedi Hayden dikkatimi çekerek. Tüm ilgimi Hayden'a vermeden önce bir kez daha Kova'ya baktım ama o artık bana bakmıyordu. "Şu anki yüzünü görmelisin! Paha biçilemez!"

"Seni pislik. Ciddi olduğumu sanmıştım!" Kolunu yumrukladım ama birinin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Farkındalıkla derim diken diken oldu ama başımı kaldırıp bakmayı reddettim. Kim olduğunu biliyordum. Bana deli diyebilirsiniz ama Hayden'ın yanımda olması fikrinden hoşlanmadığına dair içimde bir şüphe vardı.

"Yaptığını biliyorum." Durakladı. "Gerçekten, kimse buraya Apple Bob için gelmez. Burada

öyle bir şey var mı onu bile bilmiyorum. Cape Coral açık hava meraklıları için harika bir yer. Tekne gezintisi, balık tutma, suda yapılacak bir sürü şey var. Eminim alışkın olduğunuz gibi. Elma sallama yarışması yok. En azından benim bildiğim kadarıyla," diye sırtarak sözlerini tamamladı."

Ben daha cevap veremedi Katja, "Hadi yiyelim!" diye bağırdı.

Akşam yemeği servis edildi ve muhtemelen uzun zamandır yediklerimin en iyisiydi. Bir kez olsun kendimi tutmamak ve istediğimi yemek iyi hissettirdi. Tek başıma olduğum için artık yiyebilirdim ama annemin beni izlemesine ya da yemeklerimin ölçülü olmasına o kadar alışmıştım ki dikkatli olmak bilinçsiz bir alışkanlığımdı.

Ayrıca, o "ekstra kardiyo" yapan kızlardan biri olmak istemedim.

Tatlılar getirilirken Katja sordu: "Adrianna, ailen burada yalnız kalmaya izin veriyor mu? Kova bana burada tek başına olduğundan bahsetti."

Cevap vermeden önce ona baktım. "Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, başkalarının bunu yaptığını ve birlikte yaşadığını bildiğim halde on altı yaşındaki kızımın tek başına yaşamasına izin vermeyi hayal edemiyorum. Diğer kızlarla birlikte yaşamadığınıza göre nasıl geçiniyorsunuz?" Her birimize birkaç soru sormuştu, bu yüzden zamanımın geldiğini biliyordum.

Suyumu yudumladıktan sonra cevap verdim. "Şey, ailem etrafta dolaşmam gerektiğinde kullanmam için bir şoför tuttu. Benim geldiğim yerde, benim yaşımdaki gençlerin tek başlarına ya da ebeveynleri dışında bir refakatçiyle gezmeleri alışılmadık bir durum değil. Ayrıca, Koç'un babamla arkadaş olması da yardımcı oluyor."

"Koç babanla arkadaş mı?" Reagan tiksinti dolu bir bakışla tekrarladı.

"Şoförünüz var mı? Kişisel bir tane gibi mi? Bunu nasıl bilemedim?" Holly sordu. "Var. Çocukluğumdan beri ailemle birlikte."

"Ailen mi?" Reagan sordu.

Yutkundum, söylediklerine çok fazla şey anlatmadan nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyordum.

Neyse ki Kova atladı.

"Ailesi... varlıklı bir aile," dedi sadece. Varlıklı derken sanki kelimeyi tarif ediyormuş gibi ellerini kullandı. Herkesin kafası bana doğru döndü. Göğsümden yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı. Bakışlar yüzünden kulaklarım yandı.

"Babam bir emlak geliştiricisi. Hilton'ları düşünün, sadece daha küçük," diye açıkladım.

"Bu oldukça havalı. Yani bir gün bana bir ev inşa edebilir mi?" Hayden sordu.

Ona sessizce teşekkür ederek gülümsedim.

"Muhtemelen." "Peki şoförünün adı ne?"

diye sordu Holly. "Adı Thomas ama ben ona

Alfred diyorum." Sırıttı. "Batman gibi."

"Evet," diye gülümsedim. Bu konuyu hafifletti. "Araba kullanmaya başladığımda burada olmayacak. Yani aslında yalnız değilim, çünkü o her zaman buralarda... bir yerlerde."

"Kimsenin olmaması gerçekten yalnızlık olmalı," dedi Reagan, sempati duyuyormuş gibi yaparak. "Ortak bir dairede yaşamının tek artısı bu, yanında sırtını yaslayabileceğin bir annenin olması gibisi yok. Bu gerçekten en iyi duygu."

Yavaşça başımı salladım, sözlerinin bir anlamı varmış gibi davranmaya çalıştım. Keşke annem yanımda olmadığı için ne kadar mutlu olduğumu bilseydi.

"Babam biraz kontrol manyağıdır. Tanımadığı biriyle aynı dairede kalmama izin vermesinin imkanı yok, o yüzden onun apartmanlarından birinin çatı katında yaşıyorum. Gerçekten güvenli ve özel bir yer. Bayıldım. Manzara inanılmaz ve çok geniş bir alanım var. Bir şeye ihtiyacım olursa, Thomas benim için alır ya da beni götürür. Babam ve Kova arkadaş oldukları için acil bir durum olduğunda o da her zaman yanımda oluyor. Sahip olduklarım ve etrafımdaki insanlar için gerçekten

çok şanslıyım."

Gözlerim Kova ile kilitlendi. İfademi onaylamadan önce bakışlarını derinleştirdi. Bu onu susturdu.

YİRMİ ÜÇ

F Kulak çok kötü bir şeydi ve bu sporda sizi sakat bırakabilirdi.
Kelimenin tam anlamıyla.

Korku cesarete meydan okudu. Akla meydan okudu. Cesareti bulduğumuzda, bu asla geriye bakmamak anlamına geliyordu. Sebat etti ve meydan okudu. İnsanı güçsüz kılan engelleri aşmak için güç verdi.

Başarılı insanlar, neyle karşı karşıya olurlarsa olsunlar, istedikleri şey için, hayatta arzuladıkları şey için savaştılar. İrade çok önemliydi ve belki de korkumu arzuya dönüştürürsem kaygımın önüne geçebilirdi. Bu duygudan kaçmanın tek yolu buydu.

Vaaz ettiğim şeyi uygulamam gerektiğini biliyordum ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Her şeyde olduğu gibi. Kirişe atlamadan önce önden taklalı yeni bir takla sekansı veya E Seviyesi serbest bırakma hareketleri ve bar değişimleri için antrenman yapmayı tercih ederdim.

Işıktan nefret ederdim. Korkardım. Üzerinde en çok çalışmam gereken olaydı. Sanki beni etkisiz hale getirebilecekmiş gibi, dört inçlik tahta parçasından korkuyordum. Ama bunu sadece ben yapabilirdim.

Ben çocukken, babam bir yıl Noel'de bana küçük, alçak bir denge kirişi alarak sürpriz yaptı. Kirişe karşı korkum erken başladı ve onu neredeyse hiç kullanmadım. Zihnimin önünde yarattığım bu korkuyu kırmak zordu. Yerden bir metre yükseklikteki bir tahta parçası üzerinde dengede durmak kulağa pek hoş gelmiyordu ama ayak parmaklarınızın ucunda dengede dururken sıçrama veya dönüşleri hesaba kattığınızda -dört inçlik bir genişlikte kör inişlerle geri taklaları ve tam dönüşleri unutmayalım- evet, iyi şanslar.

Sonra kirişin üzerine çıkmadan ve kasıklarınıza çarpıp kiriş yanığı olmadan yapıştırmayı deneyin. Ben öyle derdim, kiriş yanığı. Halı yanığı gibiydi ama denge kirişindeydi. Aynı görünür ve aynı hissedilirdi. Kalçalarımın kasıklarımın kadar çok acıyordu. Geçmişte o kadar sert düşmüştüm ki gerçekten kanamıştı.

Kelimenin tam anlamıyla bacaklarınızın arasına bir tahta parçasıyla vurulmak gibiydi. Dayanılmaz bir acıdan bahsediyorum.

"Hadi Adrianna," diye homurdandı Kova, ben çifte switch sıçraması yaptıktan sonra kirişin üzerinde sallanırken.

Neredeyse yenilmiş gibiydi. Yine tek ayak üstünde zıpladım, bacaklarımı mümkün olduğunca birbirinden ayırdım, sonra öndeki bacağım arkada kalacak şekilde hızla yer değiştirdim. Yere indiğimde bir adım attım ve tekrar yaptım. Hızlı bir şekilde indikten sonra - sallanmadan - tam bir dönüş gerekiyordu.

"Kalçaların öne doğru eğiliyor, bu yüzden sonunda fazladan adım atıyorsun! Tekrar yap ama

dönüş yapmadan!" Kova emretti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ayak parmaklarının üzerinde durmak için ayağını kaldır ve sıçramadan önce omuzlarını geri getir!" Ne demek istediğini anlatmak için elinin tersini avucunun içine vurdu.

Bu benim aptalca korkumdu, yıllarca çalıştıktan sonra bile düşecektim.

Atlayışa adım atarken Kova, "Kalçalarını kirişin üzerinde ortalala!" diye bağırdı. Kollarımı indirdim ve ona baktım. Öfkeliydi, kızgınlık noktasını geçmişti ve öfkeyle kaynama noktasına gelmeye hazırdı. Takımdaki kızlar bana bakıyordu ve ben utanmışım. Gözlerindeki ateş tenimi yakarken yüz ifadesinin daha da koyulaşmasını izlerken alt dudağımı çiğnedim.

"Sana önce *relevé* yapmanı söylemişim! Aksanım sert olabilir ama ne dediğimi anladığınızı biliyorum. Yoksa bunu dansta çoktan unuttun mu? Sıçramaya adım atmadan önce arka topuğunuzu yavaşça kaldırın. Tekrar yap. Ve biraz zarafetle. Trambolinde zıplıyormuş gibi görünüyorsun."

Çok ateşli olabilirdi ve onu aynı anda hem yalamak hem de tokatlamak istemiş olabilirdim ama tam bir pislik de olabilirdi. Kova Rusça bir şeyler mırıldandı. Bugün nadir görülen bir formdaydı. Anlaşmasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Keşke biraz dil bilgim olsaydı da ne dediğini anlayabilseydim. Tekrar sıçradım ama inişte titriyordum. Sanırım bacaklarımı da büküm. Kendimi sorguluyordum ve ne kadar dengesiz olduğumu hissedebiliyordum. Kova beni geriyordu ve sürekli bağırması performansımı etkiliyordu. Bugünden nefret ettim. Kirişten nefret ediyordum. Ve lanet olsun, bu o anlardan biriydi.

tamamen bırakmak istedim.

Eğer sinirlerimi kontrol altına alamazsam, kendimi ciddi şekilde yaralayabilirdim.

"Kalçanızı içeri sokun ve karnınızı sıkın. Göğsünüz yukarıda kalacak ve bu nedenle yarığınız daha geniş olacaktır. Bunun neresini anlamadın?"

"Deniyorum, Koç."

Boynunu kırdı, keskin bir şekilde bir yandan diğer yana çevirdi. Çıkan ses beni ürpertti. "Eğer deniyor olsaydın, bunu doğru şekilde yapardın. Yeterince çabalamıyorsun."

Dişlerimi sıkarak, "Evet. Ben. Am," dedim her kelimeyi telaffuz ederek. "İşleri berbat etmekten ve bana bağırmandan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Yüksek sesle söyledim. Deniyordum, sadece boktan bir iş yapıyordum.

Yanımdaki kirişte başka bir jimnastikçi durakladı, Kova kıpırdamadan dururken kolları yavaşça yanlarına düştü. Gözleri vahşiydi, iriydi ve boynundaki damar belirgin bir şekilde atıyordu. Korku içime aktı ve takım arkadaşlarımınkini de hissedebildiğim için bu korku on kat arttı. Koçumdan gerçekten korkuyordum.

Ve beni boğmak üzere olduğundan oldukça emindim.

"Bunu duymamış gibi davranacağım," dedi, sesi alçak ve kontrollüydü.

Esneklik hiçbir zaman benim güçlü yanımdı, ya da görünüşe göre ağzımı kapalı tutmak, bu yüzden bazen atlayışlarda zorluk yaşadım. Bacaklarım olması gerektiği gibi ayrılmıyordu. Pek çok jimnastikçi esneklikten muzdaripti - bu sporun doğasından kaynaklanmıyordu. Jimnastik kas geliştirir, bu da esnekliği engeller. Bir denge bulmak kısır bir döngüydü. Tipik olarak, tonoz ve yerde iyi olan jimnastikçiler, çoğu zaman kirişin en güçlü yanları olmadığını fark ederler.

İnsanlar otomatik olarak jimnastikçi olmanın her an takla atabilmek anlamına geldiğini varsayıyordu. Oysa tam tersiydi. Uzun saatler boyunca vücudunuzu garip açılarda manipüle etmek bunu sağlıyordu. Eğilme, dönme ve bükülme hareketlerini yapabiliyordum. Ama bacaklarım ve sırtım bu kızlardan bazılarının yaptığı gibi kıvrılmıyordu. Bu doğal değildi ama yine de bunun için çabaladım.

"Aşağı atla," diye iç geçirdi, bir elini dağınık saçlarında gezdirirken. "Adrianna, o bacağını daha yukarı kaldırmalısın. Ve orada sallanmayı bırak, ağaçta uçuşan bir yaprak gibi görünüyorsun," diye öfkeyle tükürdü. "Al, önce kısa huzmede yap."

Ağaçta uçuşan bir yaprak... Bunu es geçtim. Ne de olsa o bir Rus.

Bacaklarımı daha geniş açarak tekrar sıçradım ama bu sefer ona dönüp baktığımda şaşkın

görünüyordu.

"Kalçalarınızı dikleştirdiğinizi sanmıyorum." Çenesini ellerinin arasına aldı. "Hayır, bu doğru olamaz..."

Bu bir tür şaka olmalıydı. Kalçalarımı nasıl dikleştireceğimi biliyordum.

"Ya öyle ya da düşündüğümünden daha esnek değilsin, bu da sıçrayışlarının neden bok gibi görüldüğünü açıklar," diye mırıldandı kendi kendine. Boynundaki damarlar çığlık atarken sessizleşti ve düşünmeye başladı. "Ama hâlâ o yüz seksen derecelik ayrımı yapamıyorsun." Bana dikkatle baktı, çenesini ovuştururken kaşları birbirine doğru derin bir açığı yaptı. "Dans odasına git ve aynanın önünde split jump yap. Birazdan orada olacağım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı sallayarak dans odasına doğru ilerledim. Aynaya dik duran uzun beyaz bir bant parçası vardı. Üzerine çıktım ve denge kirişinin üzerine inmeye dikkat ederek sıçramalar yapmaya başladım. Vücudumu yakından izledim. Kalçalarım kare şeklinde görünüyordu ama Kova haklıydı. Ayırık atlayışı tam olarak yapıyormuş gibi görünmüyordum.

Kova içeri girdiğinde dans odasında ne kadar kaldığımdan ya da kaç sıçrama yaptığımdan emin değildim. Atlayışlarımı eleştirel gözlerle inceledi. Soru sormadım ve bacaklarım lastik gibi hissedene kadar durmadım. Kova kasıla kasıla yanıma geldi. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine bakarak bana güven aşıladı.

"Odaklan. Derin bir nefes al ve ver," diye durakladı. "Sessiz ve kontrollü bir nefes, Ria. Sana öğrettiğim gibi." Beni gevşetmek için omuzlarıma masaj yaparken avuç içleri omuzlarıma ısıttı.

"Omuzlar geriye," omuzlarıma geriye iterek göğsümü öne çıkardı. "Göğüs dışarı," onaylamak için çenesini eğdi. "İşte böyle." Çenemin yanlarını kavradı ve "Çene yukarı" dedi. Başımı salladım. Aynaya dönmeme fırsat vermeden parmak eklemleri çenemin altından kayarak boğazımda baştan çıkarıcı bir şekilde dans etti. Kollarımda bir ürperti belirdi ve gözleri karardı. "Mükemmel." Ellerini indirdi ve ben de başka bir atlayışa hazırlanmak için arkamı döndüm. Kova arkamdan geldi ve hareketleri tekrarladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. O kadar yakınımda durdu ki giysileri ılık tenime değdi. Benden istediği gibi durduğumda ellerini kalçalarıma koydu, kalçalarımın düzgün olduğundan emin olmak için daha derine bastırırken parmaklarının uçları bikini çizgimi yakıyordu. Onun yakınlığı kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oldu. Daha önce hiç bu kadar cüretkâr, bu kadar ileri gitmemişti ve doğruyu söylemek gerekirse, bunu memnuniyetle karşıladım.

"Nasıl durduğunu görüyor musun? Sıçramadan önce böyle hazırlanırsın." Nefesi hızlandı. Parmaklarının uçları aşağı doğru kıvrıldı ve tehlikeli bir şekilde popomu okşadı. Tüylerim diken diken oldu ve eminim o da bunu hissetti, çünkü elleri içimde bir ıslaklık dalgasına yol açacak şekilde oyalanıyordu. Boğazının arkasında alçak, derin bir inilti yankılandı, ama o geri adım atmadan önce duymuştum. Kova bana hafifçe başını salladı ve ben de hızla atan kalbimi kontrol altına almaya zorladım. Bu sefer çok daha iyi görünen bir sıçrayış gerçekleştirdim.

"Çok güzel," dedi sessizce, aynadan gözlerimin içine bakarak. Onun onayına gülümsememek benim için çok zordu. "Tekrar." Başını sallayarak beceriyi birkaç kez yapmamı emretti. Bacaklarım daha yükseğe, daha zarifçe ama daha da önemlisi doğru bir şekilde ayrıldı.

Bu noktada onları tekrar tekrar yapmaktan nefes nefese kalmıştım. Ayaklarımın üzerinde dengede dururken kalçalarım yanarak bir sonraki emrini bekledim. İnanılmaz yakışıklı poker suratını okumak zordu.

"Işına geri dönün."

Geri döndüğümüzde ayaklarımı tebeşirledim ve kirişe yöneldim. Kirişi ellerimin arasında kavradım ve zıpladım, ayağa kalkmadan önce kalçalarımın süete sürtündüğünü hissettim. Devam etmeden önce yaklaşık bir düzine ayırık atlayışı mükemmel bir şekilde gerçekleştirdim. Kova benden memnun görünüyordu. Sivri bir parmağımla kirişe dokundum ve sonra sıçramaya adım attım. Hafifçe titreyerek yere indim ve kurtardım ama Koç'un bunu gördüğünü biliyordum. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Gözleri yarıklara kadar daraldı ve gözlerimle buluşana kadar vücudumda

ilerlediklerini hissettim. Alçak ve sabit bir nefes verdim ve söyleyeceklerini bekledim.

"Adrianna, eğer beyaz bant üzerinde yapabiliyorsan, sıçramanı kirişin üzerine indirebilmelisin. Doğru yap."

Gözlerimi kırıştırdım, aniden başımın döndüğünü hissettim. Yemek yemeyeli saatler olmuştu. Öğle yemeğim hafifti, dolu bir mideyle spor yapmak istemiyordum. Ve saatlerce spor salonunda olduğum için, zamanın yarısında açlıktan ölüyordum. Yine de kirişi bitirdikten sonra, antrenman bitene kadar beni idare etmesi için protein barımı yemeyi planladım.

Koçumu etkilemek ve ona burada olmaya layık olduğumu göstermek istiyordum ama aptalca bir sıçrama yüzünden sırtıma binmesi ve içimi kemiren açlığım yüzünden büyük stres yaşıyordum.

"Ben gençken, Adrianna." İki kez alkışladı. Adrianna'ya geri döndük. "Devam edin. On tane daha."

Yutkundum, sonra sıçramayı on yerine on bir kez daha tamamladım. Bacaklarım lastik gibiydi ve midem bulanmaya başlamıştı. Kulağımda havlayan bir antrenörle aç karnına antrenman yapıyordum.

Atlayışlardan birinde bacaklarım titreyerek aşağı indim. Kollarım ve bacaklarım kendimi dengelemek için biraz yanlara doğru gitti. Bunu örtbas etmek için bir poz vermeye çalıştım ama keskin bir gözü olan herhangi bir antrenör bunu hemen fark ederdi.

Neden Kova'dan saklamaya çalıştığımдан bile emin değildim.

"Bacağını kilitle, Adrianna," diye homurdandı, gözleri kafamın içinde delikler açıyordu.

Koç başını eğdi. Bir elini saçlarında gezdirerek kafa derisini çekti. Başını kaldırıp parmaklıklara döndü ve bağırdı: "Reagan! Buraya gel! Hemen!"

Harika. En büyük hayranım bana günümü göstermeye geliyordu.

"Evet, Koç," dedi şurup gibi bir sesle. İçimden kuru kuru kusmak geldi.

"Oraya çık ve Adrianna'ya sıçramanın nasıl yapıldığını göster."

Gülümsedi ve "Sorun değil, Koç." dedi.

Umarım düşmüştür.

Yüzünde.

YİRMİ DÖRT

TSırtını Kova'ya dönerek bana doğru döndüğünde, bilmiş yüzünde sinsi, küçük bir sırıtış belirdi. Elimde olmadan onu tokatlamak istedim. Agresif bir insan değildim ama o gerçekten beni nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Reagan kirişin üzerine atladı ve doğal olarak mükemmel bir sıçrama yaptı. Elbette öyle yaptı. Denge kirişi onun en sevdiği ve mükemmel olduğu bir etkinlikti. Bazen ona bakmaya dayanamasam da, gerçekten yetenekliydi.

Kova, "Tekrar yap ama bu sefer izlediğinden emin ol, Adrianna," demeden önce çenesini onaylarcasına eğdi.

Reagan sanki bunu yapmak için doğmuş gibi güzel bir sıçrayış yaptı. "Teşekkürler, Reagan. Barlara geri dönebilirsin."

"Evet, efendim." Zıpladı ve omzunun üzerinden sırtarak bana baktı.

Sabrim tükenmek üzereydi. Açlıktan ölüyordum, yorgundum ve ekibimde beni başarısız görmek isteyen, umursamamam gereken bir sürük vardı.

"Düşme Ana," diye fısıldadı yanımdan süzülerek geçerken, omzumu okşadı.

Ayağımı uzatıp ona çelme takma, sonra da sıkışmış suratına tekme atma dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü. Koç beklentiyle bana baktı. Kirişin üzerine atladım ve ucuna odaklandım, ama birinin yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kafamı kaldırıp bakmayı reddettim. Dudağımın içini çiğnedim. Karıştıramazdım

Bu sefer yapamadım.

Bunu aldım, bunu aldım, bunu aldım, kendi kendime söyledim. Aldım.

Parmaklarımı sallayarak nefesimi atlayışa verdim. Tam yere inmek üzereyken vücudumun dengesinin bozulduğunu anladım. İçgüdüsel, altıncı his gibi bir şeyle dengesiz olduğumu biliyordum.

Kirişi görmek için aşağı bakarken, bir jimnastikçinin yapabileceği en kötü şey olan havada donup kaldım. Asla aşağı bakmamalıyım. Kendime daha çok inanmalı, güvenmeliydim. Yere inerken ayağım denge aletinin kenarına çarptı. Umutsuzca ayak parmaklarımı kenarın etrafında kıvırmaya çalıştım ama kaydım ve hızla düştüm.

Midem vücudumla birlikte battı ve denge kirişine düşerken nefesimi tuttum.

Kasıklarımın tahtaya çarpmasının etkisini azaltmak için kollarımı hızla indirerek kirişe tutunmaya çalıştım ama nafile. Vücudum gerildi, yana doğru eğildi; ve bacağıma süet kumaşa sürtündü, ateşli yanığı hemen hissettim. Kaburgalarım tahta levhaya çarptı ve ciğerlerimden bir hava fişkırdı.

Bir jimnastikçinin kirişin üzerine çıkarken çıkardığı ses her zaman dikkat çekiciydi. Darbe

gürültülüydü ve çevresel görüşümde kafaların döndüğünü görebiliyordum ama bakmadım. Bakamadım. Gözlerim kapandı ve düşüşün çıkardığı ses yüzünden kasıklarımda bir kemiğin kırıldığından emindim. I

Diğer elimle körlemesine kirişe uzandım ama vücudum döndü ve takla atarak minderli minderlin üzerine düştüm ve cenin pozisyonuna geldim.

Seksen yedinci kez kirişe çıktım. Ve bu gibi anlar vücudumdaki her lifle jimnastikten nefret etmeme neden oldu.

Kahretsin, ağlamak istedim.

Tanrım, çok acıyordu. Yerde bir top gibi kıvrılmıştım, ayaklarım kığımın altında yastıklanmış, kollarım belime sarılmıştı. Ayağa kalkmaya hazırlanırken derin bir nefes aldığımda alnım mindere yapışmıştı. Gözlerimin arkasında yaşlar oluşmuştu ama ağlamayı ve utancımı daha da artırmayı reddettim.

Ayağa kalkmak için güç toplamaya çalışarak diz çöktüğümde, iri bir el sırtıma geldi. Vücudunun ağırlığı minderde hafif bir girinti oluşturdu. *Kova*. Sanki zaten yeterince acı çekmiyormuşum gibi.

Tabii ki.

"İyi misin, Adrianna?"

Sessizce başımı salladım.

Eliyle pazumu kavrayıp beni yukarı çekerken, "Kalkmana yardım edeyim," diye teklif etti. "Ben iyiyim." Sahte bir kabadayılığın ardında boğuldum.

Ama değildim. İç baldırlarım çiğdi, kasıklarım ağrıyordu ve yanıyordu. Garip hissediyordum, sanki içimde bir şey hareket etmiş ve kırılmıştı. Bunun mümkün olmadığını biliyordum ama bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Silkelen," dedi Koç. "Ara vermek ister misin?"

"Hayır," diye cevap verdim ve kirişe uzandım. Yukarı tırmandım, sıcaklığın kasık bölgemden dışarı ve uyluklarıma doğru aktığını hissettim. Gözyaşlarımı geri iterek dudağımı o kadar sert sırdım ki kan tadı aldım. *Bunu yapabilirdim*. Yapabileceğimi biliyordum. Sadece insanların ne düşündüklerine ve neye baktıklarına değil, harekete yeniden odaklanmam gerekiyordu.

Omuzlarım geride ve kollarım pozisyondayken dizlerim titriyordu. Düşmenin verdiği acıyla sinirlerim allak bullak olmuştu. *Belki de bu iyi bir fikir değildi*, diye düşündüm kalbim göğsümde çılgınca atarken. Kendimi hasta hissediyordum ve solgun görüldüğümü biliyordum. Gerçekten korkmuşum.

Kova'nın derin sesi sanki benim için endişeleniyormuş gibi bir sonraki cümleye geçti. "Bacaklarını kilitle, Adrianna."

Nefes verdim, sonra sıçramaya adım attım, ancak diziyi tamamlayamadan korku kalbimi ele geçirdi.

Kaydım ve düştüm. Tekrar.

"Tanrım," diye mırıldandı Kova, sesi bana doğru yaklaşıyordu.

Ancak bu sefer o kadar kötü değildi çünkü kaburgalarım kirişe çarpmamıştı. Ancak kasıklarım darbeden ciddi şekilde etkilendi ve hemen banyoya gidip kontrol etmem gerekti.

Gözlerimden yaşlar boşanırken çenem titredi. Yüzümü kapattım ve ayak kokan mavi paspasın içinde sessizce ağladım. Bunu daha fazla yapamazdım. Bitmişti, eve gitmek istiyordum. Canım çok yanıyordu.

"Bir bakayım," dedi Koç, ben karnımı tutarak otururken önümde çömeldi. Kızlar bana bakıyordu. Gözlerimden taze yaşlar damlıyordu ve başpamağıyla onları sildi.

Kova'nın gözleri benimkilerle buluştu. Daha iyi görebilmek için dizlerimi iterek açtı. Dizlerimin üstünden uyluk içlerime kadar her yer kıpkırmızıydı ve sıyrık izleri vardı. Kova tısladı. "Git biraz buz getir ve üzerine otur."

Dışarı çıkarken gözlerimi yere diktim, kötü performansımdan dolayı aval aval bakan yüzlerini görmekten endişelendim. İçimden iç çektim. Bugün hayatımın en kötü günüydü ve bir an önce bitmesini istiyordum.

Bir amatör gibi görünüyordum. Kimse bugün benim düştüğüm gibi düşmedi. İki kere.

Buz almak için kafeye gitmeden önce tuvalette durdum ve leo'mu yırttım. Lanet şey bana yapışmıştı. Vajinamın içindeki bıçak saplanır gibi acı, sanki bir bıçak yavaşça içimi kesiyormuş gibiydi ve kontrol etmem gerekiyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Aşağı baktığımda, küçük, kırmızı kan damlacıkları vardı. *Kahretsin*. Menekşe rengi bir mayo giymiştim, bu yüzden dışarı çıkmadan önce başka bir mayo giymem gerekiyordu. Ya da sadece şort giymeliydim.

İki parmağımla kendimi nazikçe hareket ettirdim ve acı içinde kıvrandım. Zaten kiraz rengindeydim ve şişmiştim ve bakınca iyileşmesinin bir hafta süreceğini anladım. Ve muhtemelen işerken de acıyacaktı.

Giyinip ellerimi yıkadıktan sonra mutfığa doğru ilerledim. Neyse ki etrafta benimle konuşacak ya da beni sorgulayacak kimse yoktu. İki torba buz topladım ve her ikisini de gevşek bir şekilde kağıt havluya sardım. Torbaları bir sandalyenin üzerine koyarak dikkatlice oturdum, böylece bir torba ortama, diğeri de iç uyluklarıma denk gelecekti. Soğuktan yanıyor olsam da aslında aynı zamanda iyi hissettiriyordu. Masanın üzerinde rahat bir pozisyon bulmak için eğildim ve dirseklerimle ağırlığımı kaldırıp başımı kollarımın arasına aldım. İçim titriyor ve öğleden sonra ne kadar kötü bir performans sergilediğimi düşünerek somurtuyordum.

Tek başıma oturup kendimi buzlarken, switch sıçramasını tekrar tekrar gözümde canlandırdım ve her seferinde zarafetle mükemmel bir şekilde yere indirdim. Sıçrama kadar basit bir şeyi nasıl berbat edebildiğimi ama ikili geri sıçrama geri düzen sekansını nasıl mükemmel bir şekilde yapabildiğimi hiç anlamadım. Kova'nın başını sallayarak onayladığını, çarpıcı yüzünün gururla bana baktığını hayal ettim. Öfkelendiğinde bile muhteşemdi. Gözleri olan herkes benimle aynı fikirde olurdu.

Kova çekici bir şekilde sinir bozucuydu. Üzerimde herkesten daha fazla baskı kuruyordu ve bunun iyi bir şey olup olmadığına karar veremiyordum. Bir gün Olimpiyatlara gitme hayalimi gerçekleştirmeme yardım etmek dışında beni bu şekilde zorlamasının ardında bir neden olup olmadığını merak ediyordum. O kadar da kötü durumda değildim, daha fazlası olmalıydı. Ona burada olmak istediğimi kanıtlamak için elimden geleni yaptığımı göremiyor muydu? Midem düğümlenmişti ve gözlerimi sıkarak gözyaşlarımdan akmasına engel olmaya çalışıyordum. Ona bunları kanıtlamak için başka bir şey düşünemiyordum.

Belki de üzerinde yürüdüğüm zeminden nefret ediyordu. Belki de potansiyel gördü. Belki de onu kızdırdım. Belki de belirsiz bir şekilde benden hoşlanıyordu. Belki de hoşlanmıyordu... Göz kamaştırıcı kız arkadaşını düşündüm ve kafamdan bir şeyler uydurduğumu anladım. Katja benim tam tersimdi. Gözleri kehribar ve peridottan oluşan bir kaleydoskop gibiydi. Kusursuz bir fildişi ten rengine sahipti. Kızların uğruna cinayet işleyeceği süper model vücudundan bahsetmiyorum bile. Onda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Güzeldi, akıllıydı ve üstüne üstlük gerçekten iyi biriydi. Mükemmel bir paket. Her erkek onunla birlikte olmak için ölürdü.

Dört Temmuz barbeküsünden beri Katja birkaç kez spor salonuna gitmişti. Onu kucaklayışını izlemek kalbimin çarpmasına neden oldu. Parmaklarını mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş dalgalarının arasından geçiriyor, gözlerinin içine derin derin bakıyor ve ağzını tutkuyla kendine çekiyordu. Sanki günün geri kalanını atlatmak için ona ihtiyacı varmış gibi. Çekip gittiğinde, ağzı şişmiş ve kızarmış, gözleri mutluluktan parlamış olurdu. Ama izleyen sadece ben değildim, tüm kız takımı da hayranlıkla izliyordu. Onlar mükemmel bir çiftti ve hepimiz onun yerinde olmak isterdik.

Sonra Kova'nın benim de aynı derecede güzel olduğumu söylediğini hatırladım. Hatta muhteşem.

Katja'nın değil de onun ellerinin vücudumda dolaştığına dair canlı görüntüler bana şiddetle çarptı.

Onun yerinde olmayı dilemek fena halde yanlıştı. Hem düşmenin verdiği acıyla hem de sapkın düşüncelerim yüzünden yaşadığım hayal kırıklığıyla inledim. Koçumu bu şekilde düşündüğüme göre bende bir sorun olmalıydı ama duramıyordum. Bana da ona baktığı gibi yoğun bir şekilde bakmasını istiyordum.

Dudakları esnek dudaklarımı sıyırıyor, parmakları kıcımlı kazıyor, beni kendisine bastırıyordu. Penisi karnıma bastırıyor, hareket etmeme izin vermiyordu, sert ve sıcaktı. Dili içime doğru kayıyordu.

Ağzını açıp kontrolü ele alıyordu ama filmlerdeki gibi tutku ve ateşle. Benden çok daha iriydi. Kaba kuvvet ve çekici gözler.

Kıyafetlerimi yırttı, gömleğini çekiştirdim ve düğmeleri uçtu. Vahşi gözlerini benden alamıyordu.

"Nasılsın, Ria?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve dudaklarım aralandı. Koç yanımda durdu ve bir yanıt beklerken meraklı gözlerle aşağıya baktı. Kahretsin, nefesim derinleşirken yanaklarım aklımdan geçen kötü düşünceler yüzünden kızardı. Bu lakabı sadece biz olduğumuzda kullandığını fark etmeye başlamıştım.

Gözleri ağırlaştı, göz bebekleri büyüdü. Sanki ne düşündüğümü biliyordu. Yanaklarımdaki pembemsi rengi sevdiğini söylediğini hatırlayarak tekrar kızardım.

Yutkundum ve hiçbir şey söylemedim, bakışlarımı nedense onun kasıklarına çevirdim. Gözlerimi açıp tekrar düşünceli yüzüne baktım.

Tanrım, kendimi Katja olarak hayal etmemin nesi yanlıştı?

YİRMİ BEŞ

İki şey biliyordu.

Doğruca cehenneme gidiyordum. Ve bir yangın musluğu kadar kızarmıştım. "Adrianna."

"Ben, ah... Ben iyiyim," diye cevap verdim, sesimi bularak.

Ellerini ceplerine soktu. "Ne kadar kötü?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşünerek yutkundum. Gerçeği söylemeye karar verdim.

"Oldukça kötüydü. Düştüğüm için biraz kanamam vardı. Ama artık değil." Yirmi dakika boyunca buz uyguladıktan sonra acı hissizleşmişti.

Koç'un çenesi büküldü. "Kanıyor, ha. Ve kalçaların," sesi dumanlıydı.

Bu noktada emin olamayınca sandalyeyi ittim ve iki buz torbasını da çıkardım. Aşağıya bakarak dedim ki, "Oldukça kızarmışlar. Çizilmişler. Birkaç gün boyunca güzel bir yanık olacak."

Kova çömelerek benim hizama geldi. Kendini sabitlemek için bir elini sandalyemin arkasına, diğerini de kalçama koydu. İrkildim, bacaklarım otomatik olarak kapanmaya çalıştı ama o beni durdurdu.

"Bir bakayım."

Yutkundum. Ne görmek istediğinden emin olmasam da, lekenin görüneceğinden kesinlikle emindim. Utanç verici.

Gözlerine bir gölge düşerken kaşlarım birbirine çarptı. Başparmağı dizimin iç kısmında küçük, yavaş daireler çizmeye başladı. Dokunuşu heyecan verici ve rahatlatıcıydı ve bunun bana daha önce nasıl davrandığı için özür dileme şekli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Uylukların, kirişe çarptığın yer... bir bakayım." Bununla birlikte, diğer elini karşı dizime koydu ve bacaklarımı yavaşça iterek açtı.

Göğsünün yükselip alçalması benimkiyle eşleşti. Hava yoğunlaştıkça nefes alış verişlerimiz de ağırlaştı. Kova'nın iri elleri yavaşça kalçalarımın doğru hareket etti, beni itti ve bacaklarımı daha geniş açtı. Kalçalarım yukarı kıvrıldı ve sırtım kavislenerek göğsümü dışarı itti.

Kalçalarımın tepe noktasına ulaşmadan önce durakladı, yani *hemen* önce. Nefesimi tuttum ve kalbim dondu. Oda belirgin bir şekilde küçülmüştü. Daha ileri gitmeye cesaret edemezdi, değil mi? Arzu bedenimden akıyordu ve onu durdurma düşüncesi bir kez bile aklıma gelmedi. Aslında hiç gitmemesi gereken bir yere dokunmasını istiyordum. Yasak yönü muhtemelen hesaplama denklemiydi. Avuç içleri ve parmakları etime batıyor, beni ona yaklaştırıyordu.

Elinin altında titremeye başladım ve o da yavaşça alt dudağını yaladı. Ben ona her şeyin yolunda olduğunu söylerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sırtımı dikleştirdim ve sadece omuzlarımı sandalyeye dayadım.

Dakikalar önce üzerinde oturduğum buz torbalarının yarattığı soğuk şok gitmiş, yerine kavurucu bir sıcaklık gelmişti. İhtiyaç. İstek. Bir şey, sadece ne olduğundan emin değildim. Kova durakladı, sonra devam etti

Uyluklarımdan yukarı doğru süzülüştü.

"Oldukça kötü bir yanık." Göz kapaklarını indirdi ve boğazının arkasından inledi. "Günlerce ağrıyacak, üzerine biraz merhem sürdüğünden emin ol..." diye devam etti, odağı bacaklarımın ortasındaydı. Başparmağı hassas tenimi saran yanığı yatıştırdı. Seksime o kadar yakındı ki, dokunuşu için zonklamaya başladım.

İçgüdüsel olarak başımı salladım ve hiç düşünmeden elimi uzattım. Başparmağı durduğunda tırnaklarım pazusunun kıvrımına battı. Serbest bırakılması gereken bir sızı yaratmıştı, içimde bir birikinti akıyordu.

Ne yaptığını biliyordu. İçimde ne yarattığını.

Nefes alırsam, daha önce kimsenin bana dokunmadığı bir yerime dokunacaktı. Ve belki de bunu istedim.

Parmak eklemlerinin arkası kalçamın üzerinde gezinirken kalçalarım dalgalandı, parmaklarının uçları dudaklarımın dikişine yakın bir yerde seksimin yan tarafını okşadı. Ağzımdan küçük bir nefes kaçtı, nefesimi tutmaktan göğsüm yandı. Dokunuş çok hafifti, çok silikti ama hissettim ve sanırım o da biliyordu.

İçimin derinliklerinden zonklayan bir nabız yankılanırken Kova olduğu yerde donup kaldı.

Tanrım, parçalanmaya hazırmışım gibi hissediyordum ve bunu tekrar yapmasını istiyordum. Gözlerini indirdiğinde ve başparmağı dikkatlice uzanıp kasıtlı olarak amımın yan tarafını okşadığında yaşadığım şoku hayal edin.

Dur demedim. Ya da bana dokunmamasını. Bana hep kötü dokunuşlara hayır demem öğretilmişti ama bu kötü değildi, iyi hissettiriyordu. Bana kendimi iyi hissettirdi. Yabancı biri gibi değildi. Bu benim koçumdu, babamın bir arkadaşıydı.

Ve içten içe bunu istedim.

"Kova." Çatlak sesimi duyunca çenesi büküldü. Başını kaldırmak için mücadele etti, gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı. Bacaklarım daha da genişledi, bunu tekrar yapmasını istediğimin sinyalini veriyordum, içimde her ne kaynıyorsa hissetmeye hazırdım. Çok yaklaştım, hissedebiliyordum. Saniyeler geçti ve zevk azaldı.

Ve sonra, tam geri çekileceğini düşündüğümde, başparmağı bir parça hareket etti ve dudaklarımın arasından, leomun üzerinden, aşağıdan yukarıya, amımın üzerinde girdaplı bir hareketle kaydı.

Yüce İsa!

İçgüdüsel olarak, göğsümü dışarı iterken tırnaklarım onun altın teninin derinliklerine saplandı. Meme uçlarım sıkılaştı, küçük noktalar halinde sertleşti. Kalçalarım sandalyede gevşerken Kova'ya tam erişim sağladım ve dokunuşundan zevk aldım. Kendimi onun eline karşı hareket ettirdiğimde alçak sesle homurdandı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bunu istiyordum. Milyonlarca küçük patlama içimde tırmanıyor, gittikçe yükseliyordu. Mutluluğun zirvesine ulaşmak istiyordum.

Kova başparmağını klitorisime sertçe bastırdı ve daireler çizerek itti, parmak uçları giriş arıyordu ama leom çok dardı. Başparmağının hemen altındaki kumaştan bir ıslaklık aktı. Kova ıslak lekeyi ovarken boğazının derinliklerinde gürledi. Bacaklarım titredi ve aldığım zevkin yoğunluğundan bağırmmak için kendimi zor tuttum.

"Oh," diye sessizce nefes aldım. "Oh... Tanrım. Çok iyi hissettiriyor." Tam oradaydım. Tüm vücudum parçalandı, ben patlarken bana getirdiği coşkulu mutlulukla karıncalandı. Başparmağı daha hızlı daireler çizdi, önünde patlarken kalçalarım bir dalga halinde yuvarlandı. Sandalyenin kenarını kavradım ve derin bir nefes aldım. Omuzlarım geriye doğru gevşedi.

Sonunda sesimi bulduğumda Kova alçak ve ağır nefes alıyordu. "O da neydi?"

Ŗok olmuş bakışları benimkilere kaydđ ve hareketsiz kaldđ. Bir Ŗey söylemeyince tekrar sordum,

"Neydi o?"

Elini seksimden çekerek dizimi acı verecek kadar sert bir şekilde sıktı. Eli titredi ve parmak eklemlerinin derisi gerildi. Düşüncelere dalmış bir halde yere bakarken kolundaki damar spiral şeklinde aşağı doğru kıvrıldı.

"Sanırım bir orgazm," diye boğuk bir ses çıkardı.

Başımı sertçe salladım. "Asla olmaz. Daha önce de orgazm oldum ve hiç bu kadar inanılmaz hissetmemiştim."

Kova ayağa kalkarken dizleri çatırdadı, pelvisi doğrudan yüzümün önündeydi... bariz bir ereksiyonla birlikte. Yutkundum ve ona baktım, sarhoş edici gözleri çoktan bana dikilmişti. Kendini kavradı, sert uzunluğunu okşadı. Aşağı baktım, elini kalınlığının etrafına sarmasını izlerken büyülenmişim, neredeyse aşağı itmeye çalışıyormuş gibi hareket ettiriyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım ve başımı kaldırıp baktım. Kova gözlerini benden hiç ayırmamıştı. Bir elini saçlarında gezdirdi ve sesli bir nefes verdi. Gözleri sonunda benimkileri bırakıp kafenin etrafına dağıldı.

"Tekrar dışarı çıkıp antrenman yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Ne? Az önce yaşadığım akıllara durgunluk veren orgazmdan sonra antrenman yapmamı istedi.

Boğazımı temizledim. "Evet, önce leo'mu değiştirmem gerekiyor."

Bu onun dikkatini çekti. "Aslında eve git, Ria." Yüzünde hiçbir duygu yoktu ve midem bulandı.

"Bugünlük bu kadar yeter." Öksürdü. "O, ah, düşüş çok kötüydü."

Kaşlarımı çattım. Beni eve göndermesini istemiyordum. "Ama hâlâ yarım günlük bir eğitimim var."

"Sana günün geri kalanında izin veriyorum."

Ne demek istediğimi anlatmak için ayağa kalktım. "Ama bu ekstra saatlere ihtiyacım var, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Eve gitmek istemiyorum."

"Adrianna, bu noktada ne istediğin umurumda değil. Eve git dedim, git o zaman. Bir kez olsun benimle tartışmasan ve gitsen olmaz mı?"

İrkildim ve yükselen gözyaşlarımı zorlayarak geri çektim. Eğitime başladığımdan beri bana karşı hiç bu kadar tehditkâr bir ton kullanmamış ya da küfretmemişti. En azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Ani, incitici bakışı beni etkiledi. "Hayır, yapmayacağım."

Rusça mırıldanarak bana ters ters baktı.

"Bunu sineye çekip anlaşıcağım. Bu benim sorunum, senin değil. Zaten sadece küçük bir düşüştü."

Yavaşça bana doğru baktı, sanki beni yere çarpmaya hazırды. Kalbim acı içinde kaburgalarımın çarpıyordu. Bu kadar yanlış ne yaptığımdan emin değildim.

"Yarına kadar yüzünü görmek istemiyorum. Yeterince açık olabildim mi?"

Daha derin nefes alarak ve içimden çekerek geri ittim. Patlamaya hazırdım, ama iyi anlamda değil. İçimdeki Sicilyalı ortaya çıkıyordu.

"Bunun için beni eve gönderemezsiniz. Aptalca bir düşüştü ve başka hiç kimse düştüğü için eve gönderilmedi!"

Gözleri yumuşadı. "Yanlış anladın. Eğer eve gidip iyileşmezsen, yarın senin için acı dolu olacak."

Bu adam kafamı karıştırdı. Bir an hırlıyor ve beni boğmaya hazırlanıyordu, bir an sonra, tam bu anda olduğu gibi, ilgili ve şefkatliydi.

Başımı salladım. Aslında haklıydı. "Seni anlamıyorum."

"Anlamaman gerekiyor."

Sonra hiçbir şey olmamış gibi odadan çıkıp gitti.

YİRMİ ALTI

SBazen gün bitip herkes evine gittiğinde, gece geç saatlerde spor salonuna gelip yere uzanmayı ve tavana bakıp rutinlerimi tekrar tekrar hayal etmeyi severdim.

Antrenörlerimi memnun etmek için her bir beceriyi başardığımı ve indiğimi hayal ederken vücudum titriyor ve sarsılıyordu.

Her jimnastikçi sadece kartını okutarak salona girebiliyordu, ancak birkaç kez gelmeme rağmen hiçbirini burada görmemiştim.

Gecenin sessizliğinde, ekipmanlarla çevrili olmak özgürleştiriciydi ve ruhumu dolduran bir güvenlik duygusu getirdi. Kimse bana bağırmayacak ya da gözlerini dikip ne kadar hatalı olduğumu söylemeyecekti. Takım arkadaşlarımdan soğuk omuzları yoktu. Güvenimi sarsacak yan bakışlar ya da sırtışlar yoktu. Kireçli havayı içime çekerken sadece ben ve spor salonu vardı.

Bir ışığı açtığımda, paralel barların üzerini aydınlatıyor, spor salonunun geri kalanını karanlıkta bırakıyordu ki tam da istediğim şey buydu. Karanlığı seviyordum. Sakin ve rahatlatıcıydı.

Kasık kemiğimde küçük bir çürük oluşmuştu. Daha önce de kırıste düşmüştüm ama arka arkaya düştüğüm için bu muhtemelen en kötülerinden biriydi. Üç kez buz tuttum, banyoda ıslandım ve şişliği hafifletmek için dört adet Motrin aldım. Neredeyse bir hafta sonra, gitmeye hazırdım.

Mavi halı kaplı bahar katına doğru yürürken kazağımın fermuarını çektim. Soğuk iliklerime kadar işledi, içimde bir titreme uyandı. Spor salonunu dolduran sıcak bedenler olmayınca, burası aslında oldukça soğuktu. Ölü noktaya geldiğimde yere uzandım ve omurgamda bir ürperti belirdi.

Yarış sezonu yakında başlayacaktı ve zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyordu. Kova'nın beni hangi yarışlara sokacağından emin değildim ama bu yıl Olimpiyat yılı olduğu için elit sezon tarihleri değişmişti. Önümde yaklaşık dört ay vardı ve Aralık'tan Haziran'a kadar durmaksızın yarışacaktım. Yarışmalar alışık olduğumdan çok daha büyüktü, eyalet dışında yarışıyordum ve çoğunlukla benden daha genç ve daha zor becerilere sahip yeni sporcularla yarışıyordum. Milyon yıl geçse de bunu kimseye itiraf etmeyecek olsam da beni en çok genç kısmı endişelendiriyordu. Son birkaç ay hem duygusal hem de fiziksel olarak tam bir cehennem gibiydi ve bunu açıklamak beni zaman zaman hissettiğim gibi zayıf biri gibi gösterecekti. Bu yüzden içime attım ve ağzımı kapalı tuttum.

Tıpkı evde yaptığım gibi.

Derin bir iç çekerek, ihtiyacım olan güveni kazanmak için içimde güven ve inanç bulmalıyım. Yaşım ve yetiştirilme tarzım nedeniyle deneyimim ve olgunluğum vardı. Umarım bu benim lehime çalışırdı.

Kulaklıklarımı taktım ve Kings of Leon'dan *The End*'i çalmaya başladım. Derin, bariton sesi ritimlerle birlikte kafamdaki olumsuz sesleri bastırdı ve özgürce düşünmemi sağladı. Kimsenin

baskısı olmadan hayatımın ağırlığını bir süreliğine unutabildim. Müzik benimle konuştu ve ben de dinledim.

Ne kadar zamandır orada olduğumdan emin değildim ki gözüm bir şeye takıldı. Boynumu yana eğerek kapıdan gelen ışığa doğru baktım ve midem bulandı.

Koç Kova.

Burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Eminim, bütün gün spor salonunda olmak ona yetmiştir.

Artık ışıklandırılmış halkalara doğru yürürken bir görevdeymiş gibi görünüyordu, kararlıydı ve benim orada olduğumdan tamamen habersizdi.

Tanrıya şükür. Muhtemelen jimnastikçileri yeterince azarladığını, mesai saatinden sonra burada olmayacaklarını düşünmüştür.

Dur, sözümü geri alıyorum. Beni sadece o kadar azarladı. Kötü bir gününde onun kum torbasıydım.

Boynunun arkasına uzanarak gri gömleğini yumrukladı ve başının üzerinden çekti. Sırtından bir ipek parçası gibi yumuşakça kaydı ve yere düştü. Sessiz ışığın altında soyunurken nefesimi içime çektim. Onu daha önce hiç tişörtsüz görmemiştim. Ara sıra tişörtünün yukarı kalkıp karnının bir kısmını gösterdiği taklalar dışında, gördüğüm tek teni buydu.

Spor ayakkabılarını çıkardı, üzerinde sadece siyah bir basketbol şortu kaldı, sonra boynunu kırdı ve daireler çizerek döndürdü. Kollarını iki yana açtı ve onları germek için çılgınca salladı. Arkadan bakıldığında altın sarısı sırtı yağsızdı, mutlak mükemmellik için bilenmiş, üst yarısını gererken kasları esniyordu. Elimde olmadan kıpırdamadan uzandım ve ona hayranlıkla baktım. Sırtı bir sanat eseriymiş. Tıpkı onun gibi.

Muhteşemdi.

İçimden sızlandım. Sadece ben ateşli bir koça sahip olmayı bir lanet olarak görürdüm.

Kova sıçradı ve halkaları kavradı. Omuzlarındaki kordonlu kaslar gerildi ve sabit dururken sivri parmaklarını ileri geri sallamaya başlamasını izledim. Sırtını kamburlaştırıyor, sonra göğsünü çukurlaştırıyordu, harika bir formu vardı.

Vücudunu ısıtmak için doğrudan tam salınımlara, amuda kalkmalara ve taklalara başladı. Çenem gevşedi. Halkaları bir şampiyon gibi hassasiyetle kullandı. Onu daha önce antrenmanda hiçbir aleti kullanırken görmemiştim. Odaklanmıştı, kimsenin onu izlediğinden tamamen habersizdi. Ve ben onun habersiz olmasından mutluydum. Önümdeki manzara karşısında büyülenmişim. Sıkı vücudunda öyle bir zarafet ve güzellik vardı ki, birinin onu izlediğini bilse dururdu sanırım. Yaşına göre kontrolü dikkat çekiciydi. Otuz iki hiçbir şekilde yaşlı değildi ama bir jimnastikçi için çok eskiydi. Tanrım, on sekiz yaşı çoktan geçmişti.

Çoğu jimnastikçi on sekiz yaş civarında emekli olurken, çok azı yirmili yaşlarının ortalarına kadar dayanabilmiştir. Kendi tercihleriyle değil, vücutları artık sporun fiziksel zorluğunu ve talebini kaldıramadığı için. Neredeyse her zaman, yaşadığımız bir sakatlık vardı.

Çene düşüren çılgın taklalar atarak yerçekimine meydan okuduk, takla atmak için sabit nesnelere doğru koştuk ve dört inçlik bir tahta parçası üzerinde dönüşler, kıvrımlar ve dolgularla dengede durduk. Tüm bunlar olurken inişler ve çıkışlar sırtımızı ve ayaklarımızı öldürüyordu. Darbe ayak bileklerimizi sarstı ve omurgalarımızı yakınlaştırarak acı içinde irkilmemize neden oldu. Ama sırtttık ve bununla başa çıktık ve yapmak için doğduğumuz şeyi yaptık, çünkü onsuz bir hayat düşünemiyorduk. Tıpkı Kova'nın şu anda yaptığı gibi. Gitmesine izin veremezdi.

Kova amuda kalktı, sonra kollarını yavaşça yanlara doğru uzattı, böylece şimdi sırtı bana dönük, baş aşağı bir T pozisyonundaydı. Vücudu sıkıca çekilmiş ve kaskatı kesilmişti. Vücudunu yavaşça plank pozisyonuna indirmeye başladığında omuzlarındaki kaslar dışarı fırladı ve keskin bir şekilde kesildi. İzlerken nefesimi tuttum. Bu beceride ustalaşmak kolay değildi. Takım arkadaşlarının bu formu korumak için gereken kaba kuvvet yüzünden titrediğini görmüştüm. Ama Kova hareket

etmedi, sarsılmadı. Kolları da vücudunun geri kalanı gibi sabitti. Bir keresinde kırışte yaptığımı söylediği gibi yaprak gibi savrulmuyordu. Bu

Koçumun bu kapasitede bir beceriyi hâlâ yapabiliyor olması dikkat çekiciydi.

İnanılmaz bir doğruluk ve kontrolle kollarını biraz döndürerek dışarıya doğru çevirdi. Yontulmuş omuzlarından kollarının etrafında kıvrılan damarlara kadar, tutuşunda hiç tereddüt etmedi. Son derece büyüleyiciydi. Vücudu ham güç ve kuvvet yayıyordu ve bu güzel bir şekilde büyüleyiciydi. Olağanüstü. Kova'yı jimnastik koçum olmasından başka bir şeyle ilişkilendirmemek için çok uğraştım. Ancak onun kararlılığını ve beni her gün daha iyi bir jimnastikçi yapmak için verdiği mücadeleyi görmek beni onu olması gerekenden daha fazla şekilde düşünmeye zorladı. Ve şimdi, etrafta kimse yokken kontrolü nasıl sağladığını görünce, onu sadece antrenörüm olarak görmek zordu.

Öne dönük T pozisyonuna geçtikten sonra bacaklarını yukarı kaldırarak pike pozisyonu aldı. Bakışlarım sert göğsünde geziniyor, zayıf karnını inceliyordu.

Ve ağzım açık kaldı, dudaklarımdan sıcak bir hava fişkırdı.

Cehennemin anası.

Kaburgalarının sol tarafında oldukça büyük bir Olimpiyat halkası dövmesi vardı. Sembolün bulunduğu renkli halkaların aksine, Kova'nın beş halkalı dövmesi simsiyahtı. Ve aldığı her nefeste dövme sanki derisinin üzerinde yüzüyormuş gibi hareket ediyordu.

Yüce İsa, Meryem ve Yusuf. Vücuduna aval aval bakıyordum ve bakışlarımı ayırmak çok zordu. Dövme ve yerleşimi inanılmaz derecede seksiydi. Seksilik katsayısını on milyon artırmıştı, buna ihtiyacı olduğundan değil.

Birdenbire daireler çizerek sertçe sallanmaya başladı ve ardından geriye doğru eğilerek iniş yaptı. Ayakları yere vuruyor, tebeşir çarpmanın etkisiyle havaya kalkıyordu. Tam boyuna yükseldi, gözleri kapalıydı ve göğsü derin nefeslerle genişlerken omuzları geriye doğru yuvarlandı. Aldığı her nefeste dövme önce büyüyor sonra küçülüyordu. Gözlerimi kaburgalarından ayırmak neredeyse imkânsızdı. Bakışlarım belinden aşağıya, şortunun son derece alçak olduğu yere indi. Kalçalarında bir V harfi oluşturan girintiler vardı ve Tanrım, ağzım sulanmaya başladı.

Bir an için onun benim koçum olduğunu unuttum. Ellerimi yavaşça karnında gezdirdiğimi, yıpranmış kaslarına masaj yaptığımı, ardından dövmesinin izini sürüp vücudunu keşfettiğimi hayal ettim. Parmaklarım kollarının üzerinde kayıyor, karanlıkta kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde omuzlarının üzerinde geziniyordu.

Kova'yı gizlice sadece o olarak izlerken on dakika daha geçti, ringlerdeki bir adam ve daha fazlası değil. Kılımı bile kıpırdatmadım, sadece huşu içinde izledim... ta ki telefonum çalmaya başlayana kadar.

Siktir. Siktir. Siktir.

Cep telefonumu alıp annemi susturdum ve yüzüklere dönüp baktığımda onun aparatın altından bana baktığını gördüm. Ayağa kalkarak ona doğru yürümekten başka çarem yoktu.

Kova halkaları bıraktı, ellerini ileri geri savurdu ve kollarını çıplak göğsünün önünde sıkıca kavuşturdu, halkaların altında dururken duruşu korkutucuydu. Pazuları dikkatimi çekti ve yüzüme odaklanmış yakıcı, kızgın bakışlarını hissedebiliyordum.

"Adrianna," dedi adımı söylemekten çok.

"Koç."

"Ne yapıyorsun burada?" Kollarını indirip bileklerini ovuşturduktan sonra ellerini arkasında kavuşturdu, göğüs kasları esnedi. Gözlerimi açıkça onun muhteşem vücudunda gezdirdim. Bunu yapmamamın bir yolu yoktu ve dürüst olmak gerekirse, beni görmesi umurumda değildi.

Omuz silktim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Düşünmeye ihtiyacım vardı. Bazen boşken buraya gelmeyi seviyorum."

"Yani spor salonuna sadece yerde yatmak için mi geliyorsun?"

Şüpheliydi. Çok açıktı ama ona gerçeği söyledim. Bununla ne yapacağına o karar verebilirdi. "Öyle... Karanlıkta kendimi özgür hissediyorum, burada beni yargılayacak kimse yok," dedim, dürüst gözlerle ona bakarak.

"Ama sen yerde yatıyorsun?"

İçimdekileri döktüm. "Aynen öyle. Kimse yanlış bir şey yaptığımı, formumun yanlış olduğunu ya da bacaklarımın nasıl kilitlenmediğini söyleyemez. Zaten bildiğim aptalca şeyler. Kirişte kayacağım ya da atlamada yeterince sert blok yapmadığımdan korkmuyorum. Kimse bana yeterince iyi olmadığımı, yeterince zarif olmadığımı hissettirmiyor. Burada yalnızken yürüdüğüm zeminden nefret edecek kimse yok. Kimse karanlıkta beni görüp kusurlarıma işaret edemez. Sadece ben ve spor salonu, istediğimi yapmak için tek başıma."

İtirafım karşısında neredeyse pişman olmuş gibi görünüyordu. "Peki bunu evde yapamaz mısın?"

Duygularımı gizlemek için gözlerimi kaçırdım. "Hayır, orası çok sessiz. Genellikle yalnızlık beni rahatsız etmez ve onu kucaklarım. Bazı geceler çok fazla geliyor, o yüzden kaçıp buraya geliyorum," diye sessizce bitirdim. "İşin tuhafı, burada kendimi her yerden daha çok evimde hissediyorum. Bu gece dairemdeki sessizlik sağır ediciydi ve dışarı çıkmam gerekiyordu. Spor salonu benimle konuşuyor. "

Bana doğru bir adım attı, böylece sadece birkaç santim uzağımdaydı. "Sorun yok. Neden burada yalnız olduğunu anlıyorum."

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve sessiz ışıkların arasından yüzünün yarısını bir gölge kapladı, aramızda bir şeyler kıpırdandı. Kalbim kekeledi, bunu hissettim ve parlak gözlerinin çoğunu kaplayan genişleyen göz bebeklerinin bakışından onun da bunu hissettiğini biliyordum. Çenesi kilitlendi, bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Kova sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

YİRMİ YEDİ

TZaman durdu.
"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadım. Bana doğru küçük bir adım attı ve ben nefesimi tuttum. Gözlerinin yüzümde, gözlerimde, burnumda, yanaklarımda gezinmesini izledim... ağzıma kilitlendiler. İnce bir çizgi üzerinde dengede duruyorduk ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bakışları beni derinden etkilerken kalbim hızla çarptı, damarlarımdaki kan ısındı. Dudaklarım aralandı, yumuşak bir nefes çıkardım. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Karanlık spor salonunda tek başımıza dururken Kova çok yakınımıdaydı. Geçen gün kafede bana nasıl dokunduğunu ve bana nasıl baktığını düşündüm. Kimsenin bizi göremediği bu anda gözlerinin benimkileri delip geçmesinin yanında bu hiçbir şeydi. Bu beni suskunlaştırdı. Şu anda her şey olabilirdi ve bu benim ilgimi çekiyordu.

Gerginlik çatırdıyordu ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Görünmez çekimi ya da gözlerindeki parıltılı bakışı inkâr etmek mümkün değildi. Elini kaldırdı, tebeşirle kaplı parmaklarının arkası çenemin kenarına değdi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordum, o da yapmaması gerektiğini kesinlikle biliyordu ama başımı eline doğru eğerek daha fazlasını istedim.

Eğilerek fısıldadı, "Ne yapacağım?"

"Halkaların üzerinde nasıl böyle sabit durabiliyorsun? Seni izlerken hayretler içinde kaldım. O kadar sessiz hareket ediyorsun ki gözlerimi alamıyorum."

"Kontrol."

Vücudunun sıcaklığı benimkine yayıldı ve tepkisini dudaklarımda hissettim. Kalbim acı içinde kaburgalarıma çarpıyordu. Kova, dokunuşu kadar heyecan vericiydi. Uzanıp onu yakalamayı o kadar çok istiyordum ki.

"Kontrol. Güç. Kas hafızası," diye boğuk bir sesle cevap verdi, gözlerindeki bakış beni delip geçiyordu. "Vücudunun içini ve dışını bilmelisin. Ne zaman bırakacağını. Ne zaman tutunacağını. Hissetmelisin, gözünde canlandırmalısın... istemelisin."

"Ne zaman bırakacağını nasıl biliyorsun?"

"Vücudun sana söyleyecektir. Vücudunu dinle, Ria. Ona güven. Sana ne söylüyor?" diye sordu dumanlı bir sesle ve kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Etrafta kimse yokken bana Ria demesine bayılırdım.

Alt dudağımı ısırarak, yüzümü kavrayan kalın bileğini kavrarken gözlerim yavaşça onunla buluştu. Diğer elim beline uzandı ve yapıştı. Kendimi durduramıyordum, onu hissetmek istiyordum... Buna *ihtiyacım vardı*. Eğer o bana dokunuyorsa, ben de ona dokunabilirdim. Adil olan buydu. En azından şimdi bir mazeretim, bir gerekçem vardı. Ama asıl yapmak istediğim şey kaburgalarındaki dövmenin izini sürmektir.

Parmaklarım gergin kalçalarını okşadı, parmak eklemlerimin arkası şortunun bel bandında nazikçe gezindi. Kova'nın gözleri büyüdü ve karnı esnerken titrek bir nefes aldı.

Bunu beklemiyordum ve doğrusu ben de bunu yapacak cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Keşfime devam etmek için yaklaştım.

Ellerimi kendime saklayamadım, saklamak istemedim. Ona doğru bastırılmanın, kalbimin onunkiyle aynı anda atmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Göğüslerimiz neredeyse mesafeyi kapatıyordu, bakışlarımız kilitlenmişti ve elimin altında teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Geçen her saniye işkence gibiydi. Vücudu taş gibi sert ama dokunulduğunda yumuşaktı. Elimi kaburgalarından yukarı kaydardım, başparmağım sonunda dövmenin etrafında döndü.

"Dövmeni beğendim," diye itiraf ettim. "Hem de çok." Yavaş bir nefes dudaklarından yüzüme doğru yuvarlandı. Hafif bir kızılcık ve votka kokusu.

"Ben de senin gibi kontrolü öğrenmek istiyorum," diye fısıldadım. "Her şeyin zamanı var."

"Öğret bana."

"Kontrol mü?"

Başımı salladım, göğsünün her santimini içime çektim. "Çok fazla şey istiyorsun."

Duygularımı gizlemeye çalışarak kirpiklerimin arasından yukarı baktım. O haklıydı. Jimnastikten daha fazlasını istiyordum ve o da bunu biliyordu ama aynı zamanda tam olarak ne istediğimi de bilmiyordum. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ve daha da önemlisi, ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

Haftalardır birbirimizin etrafında dans ediyorduk. Uzun süren dokunuşlar, uzun bakışlar. Aramızda bir şeyler kaynıyordu.

Titreyen iki eli şimdi onun sert göğsünde dururken, sertleşmiş meme uçlarından biri avucumun altını sıyırdı ve kasıldı. Başı aşağı eğildi, gözleri benimkilere dikildi. Keşke biraz daha uzun olsaydım.

"Kontrol böyle bir şey mi?" Başımı hafifçe eğip ayaklarımın ucuna kadar yükselirken bakışlarım onun dudaklarında gezindi. Onu umutsuzca öpmek, dudaklarının dudaklarıma yapıştığını hissetmek istiyordum. "Önce hazırlanmadan yeni bir beceri denemek istemem mi? Her şeyi riske atabileceğimi mi?"

Ona sırlıslıkla aşkıttım.

Kova uzandı ve günaha bulanmış sözlerimden kolumu kavradı. Parmakları pazuma saplandı. Kontrolünün sarsılışını izledim ve bencilce bir an için kopmasını umdum.

"İşte tam da bu," dedi sessizce. "Bir şeyi denemeyi çok istemek ama bunun doğru adım olmadığını bilmek. En azından henüz değil. Ne zaman ileri atılacağını ve ne zaman atılmayacağını bilmek. Hazır olduğunuzda zanaatınızı en iyi şekilde mükemmelleştirirsiniz. Bu aynı zamanda kontrol ve güvenle de ilgili. Kendinize her şeyden çok güvenin."

"Ne zaman öğreneceğim?" Fısıldadım.

"Pratik. Pratik. Pratik. Her şey kusursuz bir rutin uygulayabilmekle ilgilidir. Vücudunuzdan akıp giden bir his. Doğru zamanın geldiğini anlayacaksınız."

"Ya yapmazsam?"

Durakladı, serin nefesi yüzüme çarptı. "Jimnastik günlük hayata çok benzer. Deneme ve yanılma, Ria. Risk almakla ilgilidir, değil mi? Güçle ilgilidir. Zihinsel bir savaş. Sizi korkutsa

bile yeni bir şey denemekten korkmamakla ilgilidir. Eğer atlamazsan, ne kadar yükseğe çıkabileceğini asla bilemezsin. Bu, bir kez bıraktığınızda sıçramanızı kontrol etmek, ancak yönünüzü değiştirmekten korkmamakla ilgilidir. Bu, almaya istekli olduğunuz bir şanstır."

"Peki ya atlarsam ve kayarsam?"

Kalbim hızla çarpıyordu. Elleri çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. "Sonra tekrar ayağa kalk ve

tekrar deneyin."

Bir an için zaman durdu. Boş spor salonunda duran ikimiz dışında her şey unutulmuştu. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık, kurallara ve yasalara aykırı bir şey yapmaktan bir nefes uzaktaydık. Etik kurallara. Ahlak kuralları.

Ve her ne sebeple olursa olsun, bunların hiçbiri benim için önemli değildi.

Kova'nın başparmağı çenemde öyle yumuşak bir daire çizdi ki ürpermemek için kendimi zor tuttum. Sanki etimin altından bana dokunuyor, vücudumu bilerek ısıtıyor ve her lifimi çekiştiriyordu. Okşaması çok güçlüydü.

Onun güzel, koyu yeşil gözlerindeki bakış beni çıplak bıraktı. Dikkatimi onunkinden ayıramıyordum. Ve doğrusu, bunu yapmak da istemiyordum. Gözleri hipnotize ediciydi. Büyüleyiciydi. Baştan çıkarıcıydı ve onu iliklerime kadar hissediyordum.

Çıplak tenini sıkıca kavradım. Elinin avuç içi yanağımı sıyrıp çeneme doğru kayd ve sıcak elinin enseme kavradığı yerde bir sıcaklık izi bıraktı. Kalbim çarpmaya başladı ve nefesim kesildi. Eğilip beni öpmesini, dudaklarını dudaklarıma bastırmasını ve beni sertçe öpmesini istiyordum. Sadece etini üzerimde hissetmek istiyordum.

Parmak uçlarımda durmaktan vücudum ağrıyordu ama geri çekilmeye cesaret edemedim. Bunun yerine başımı eğdim, ona kalçalarıma erişim sağladığım gibi ağzıma da erişim sağladım. Bakışları önce ayırık dudaklarıma, sonra da göğsüme kayd.

Alıp almayacağını görmek için bekledim.

Kova derin bir nefes aldı ve sanki soluduğu hava benmişim gibi ona doğru kıvrıldım. Parmakları ceketimin fermuarını buldu. Dikkatlice fermuarı aşağı çekti. Alt kısma ulaştığında bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Kova'nın nasırlı parmakları kumaşın altına kayd ve sessizce yere düşene kadar omuzlarımdan aşağı itti. Tısladı, gözleri kırıştı. Aşağıya baktığımda sutyensiz, düz beyaz bir bikini giymiştim. Göğüslerimin hatlarını ya da meme uçlarımdan sertleştiğini fark etmemek mümkün değildi. Dikkatle elini kaldırdı ve parmak eklemleri dolgun göğsümün dışını yavaşça sıyırdı. Nefeslerimiz birbirine karıştı ve bedenim onun dokunuşuna uzandı.

Kolu belimi sardı ve beni şefkatle kendisine çekti. *Evet*. Çok büyüktü, çok güçlüydü ve beni tutuş şekliyle baskındı. Uzun, sert boyu leğen kemiğime doğru uzanıyordu ve bedenim onun içinde eridi. Ereksiyonu amıma dokundu ve gözlerim kapandı. Elimi boynunun kıvrımına koydum, ham gücünün parmak uçlarımdan altında kasıldığını hissettim. Adam yürüyen bir günahçı. Kendime elimde olmadığını, onu daha fazla hissetmem gerektiğini, bir şeyler yapmam gerektiğini söyleyip duruyordum. Bazen biraz kendini ikna etmek işe yarıyordu.

Kirli sakalı yanağımı sıyırdı ve nefesi boynumu karıncalandırdı. Nefesim kesildi, karnım sıkıştı. Hamlesini yaptı ve ben de onu taklit ettim.

İçimde bir şeyler değişti, bir duygunun uyanışı kanımı ısıttı. Karnımın içindeki karanlık bir arzu dışarı çıkmak için can atıyordu. Çenemi eğip ağzını aradım. Kelimelere gerek yoktu, sadece tek bir dokunuş ve bir iç çekiş istediğim şeyi elde etmek için yeterli olacaktı. Arayı tamamen kapatmaya çok yaklaşmıştık, dudaklarımız birbirine yapışmıştı ama ikisi de kıpırdamadı. Muhtemelen ilk adımı atan kişi bunu yapmaması gerektiğini daha iyi biliyordu.

Koçumu öpmek istiyordum... Ve onun da beni öpmek istediğinden kesinlikle emindim.

Bu kadar basitti. Ama aslında değildi. On altı ve otuz iki yaşlarındayken, her şey basit değildi. Ahlaki olarak yanlış bir şeydi.

Ama kim soruyordu?

"Ne yapıyorsun, *Malysh*?" Nefesi boynumu gıdıkladı. *Malysh*. Bana yine *malysh* dedi ve neredeyse eriyordum.

"Belki de ben..." Dudaklarımı yalamak için durakladım. "Sanırım... Bilmiyorum."

Ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey, boyumu aşan bir işe kalkıştığımı ve artık geri dönüş yoktu. Hiçbir şey beni ilerlemekten alıkoyamazdı. Ağzının benimkinde olmasını istiyordum. Dudaklarının tadına bakmak ve dilinin benimkine dolandığını hissetmek istiyordum. Ama bunu yapamayacak kadar gergindim.

"Kontrol alıştırmaları yapmalısın," diye fısıldadı, dudaklarımdan sadece bir nefes uzakta durarak. Rus aksanı her zamankinden daha güçlüydü ve bu çok hoşuma gitmişti. Ereksiyonu daha da sertleşti ve ben bunu sevdim, buna neden olduğum için sevdim. Gerilim boğucuydu ve kalbimin hızlı atışlarından göğsüm yanıyordu. Beni hemen öpmesini diledim.

"Ama hiç pratik yapmıyorsunuz."

"Senden rehberlik istedim. Bana kontrolü göster, ben de uygulayayım." "Uzaklaşmalısın."

"Yapmalı mıyım? Ya da yapmalıyım." "İkisi de."

"Ya yapmazsam? Seni kullanmamı söylemiştin, hatırladın mı? İşte buradayım, soruyorum." Durakladı, dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

"Antrenmandan sonra vücudum zayıf düşüyor ve kontrolüm berbat oluyor, Ria. Şu anda hiç kontrolüm yok," dedi ve sonra ağzını benimkine yapıştırdı.

YİRMİ SEKİZ

A-*Siktiğimin erkekleri!*
Ona doğru inledim. Dudakları tıpkı kişiliği gibi sert ve morarmıştı. Ellerim göğsüne doğru kayd ve omuzlarını sıktım, tırnaklarım tenini çiziyordu. Vücudumda bir ısı seli oluştu, kalçalarım onunkilere doğru yuvarlandı ve aralarındaki sertliği hissettim. Sonunda, ikimizin de gizlice hayal ettiği şekilde dokunuyorduk.

En azından ben öyle yaptım.

Kolumdaki sıkı tutuş belime doğru ilerledi ve beni ona doğru çekti. Parmakları saçlarımda geziniyor, gevşek at kuyruğumu elinde tutuyordu. Ağızlarımızı ileri geri hareket ettirmeyi bırakmadık. Dolgun dudakları yumuşak ve esnekti, beni iradesine boyun eğmeye zorluyordu. Tam da hayal ettiğim gibi hissettiriyorlardı.

Daha fazlasını istedim. Vücudum daha fazlasını istiyordu, bunu ne kadar ileri götürebileceğimizi görmek için.

Çeneme bir fiske vurarak uzandım ve başının arkasını kavradım ve onu daha da içime bastırdım. Yüzükler üzerinde çalışmaktan saçları terden nemlenmişti. Alt dudağımı ısırarak inledi ve sertliğini karnıma bastırdı. İnlediğini duymak çok seksiydi ve bu tatlı sesi tekrar duymak için yanıp tutuşuyordum.

Yüce İsa. Evet... İçimde tuttuğum seslerden duyduğum utancı boş ver. Boğazımın arkasından inleyerek Kova'ya bundan ne kadar hoşlandığımı belli ettim. Ateşliydim, ağrım vardı ve emin olmadığım bir şeye körü körüne uzandım.

Başımı eğerek ağzımı açtım ve alt dudağımı dişlerimle hafifçe çektim. Beni sıkıca kavradı, parmakları içime girdi ve ağzımın içine doğru nefes verdi. Tereddütle, dudaklarının dikişini izleyerek dilimi içeri kaydırdım. Benden yumuşak bir inilti kaçtı. Tadı şeker gibi tatlıydı ve daha önce kokladığım votka kokusuyla serindi.

Tam ona alışmaya başlamıştım ki Kova sertleşti. Şaşırtıcı bir şekilde beni itti ve ağzını kapatarak elinin arkasına gizlediği bir dizi Rusça küfür savurdu.

Gözlerimdeki acı, az önce kalbimde yarattığı ani sızının etkisinden kurtulamadı. Aşağı bakarak mindere göz attım.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve ardından yine Rusça bir şeyler söyledi. "Adrianna, özür dilerim." Kafam karışmıştı. "Sorun değil."

"Hayır, bu iyi değil. Bunun olmasına izin vermemeliydim, bu konuda hiçbir şeyin olmasına izin vermemeliydim. Geçen gün kırışın üzerine çıktıktan sonra olduğu gibi. Bu benim hatamdı." Aldığı her sert nefeste midesi granit gibi sertleşiyordu. "Bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyor musun?"

Başımı onunkine çevirdim. "Yanlış mı? Nasıl yanlış olur? Anlamıyorum. Sadece bir

öpücüktü." Dehşete düşmüş bir halde bana sertçe baktı ve irkildim. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Acı çekiyormuşsun, üzgünmüşsün gibi. Bu..." diye kekeledi, "beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkiliyor."

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayıp bırakarak, "Üzgünüm. Beni incitmiyorsun ya da istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamıyorsun. Bu kadar doğru hissettirirken bunun nasıl bu kadar yanlış olabileceğini anlamıyorum." Kederli bir şekilde iç çektim. "Durmak istemedim."

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun." Sonra bana doğru yürüdü ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Kova bir kolunu sırtıma doladı ve beni kendisine doğru çekti, parmakları dokunuşunun altında titriyordu. Yapmaması gereken bir şeyle mücadele ettiği belliydi. Ama bana sarılma şeklini, tutkusunun ve duygularının içime sızışını inkâr etmek mümkün değildi. Beni istiyordu. Karnıma bastıran sert uzunluğu bunun kanıtıydı.

Dillerimiz çarpıştı, aramızdaki sıcaklık alevlendi. Birbirlerine sarıldılar, tutuştular ve savaştılar, arzuyla kıvrıldılar. Tanrım, adam yetenekli bir öpücüydü ve dilini benimkine nasıl dolayacağını ve çekiştireceğini, aynı anda okşayacağını çok iyi biliyordu. Vücudum onun tutuşuyla karıncalanıyordu. Bu öpücük geçmişte yaşadıklarına hiç benzemiyordu. Evcilleşmemiş ve vahşiydi ve bu bende onun her santimini hissetme isteği uyandırdı.

"Adrianna..." Beni tekrar öpmeden önce ağzıma karşı hırladı. "Şşşt, kontrol alıştırması yapıyorum."

"Kontrol bu mu?" Öpücüklerin arasında kıkırdadı ve gülüşünü ne kadar sevdiğimi fark ettim.

Dilini tekrar arayarak cevap verdim ve emdim. Kova'nın parmakları kıcıma doğru kaymadan önce sırtımı kazdı. Beni kavrayarak yukarı kaldırdı ve bacaklarım otomatik olarak onun arkasına kilitlendi. "Çok hafıfsın," dedi neredeyse ona çarpacakken. Destek için omuzlarını kavradım. Beni tutarken vücudu titriyor, kendini tutmak için mücadele ediyordu ve ben bunu seviyordum. Ne kadar güçlü olduğunu, bana her şeyi yapabileceğini ve buna izin vereceğimi seviyordum.

Kova beni kollarına alarak yavaşça arkasını döndü. Birkaç adım yürüdü ve beni spor salonunun ön penceresinden bizi koruyan uzun bir gözcü bloğuna doğru bastırdı. Karanlık etrafımızı sardı ve yerini yasadışı eyleme bıraktı. Bana yaslandı ve bloğun yumuşaklığı sırtıma baskı yaptı. Ereksiyonu aramızda gerildi, uzun ve sertti, arkası klitorisime sürtünüyordu. İçimi çektim ve benden kaçan ince sesle gözlerini indirdi.

"Adrianna..." dedi, sesi kalın ve boğuktu. Ellerini kalçalarımın altına koydu ve beni güçle kavradı. Gözlerinin etrafında direnmek için gerçek bir mücadele vardı, bu da neredeyse onunla temasımı kesmeme neden oluyordu. Yüzüme bakarken ne düşündüğünü sormayı o kadar çok istiyordum ki, nefes alış veriş her saniye daha da derinleşiyordu. Ama reddedilme korkusu yüksekti, bu yüzden yapmadım.

Onun yerine, onu daha yakına çektim. "Sorun yok, kimse bizi göremez."

Vücudum coşkuyla kaynıyordu ve kalçalarımı gülünç derecede yavaş, yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladı. Külotu atlamıştım, bu yüzden aramızdaki tek engel kağıt inceliğindeki yoga kaprilerim ve Kova'nın her zamanki basketbol şortuydu. Çok fazla kıyafet olduğu düşüncesi aklımdan geçti, ama aletini bana doğru okşarken sürtünme mükemmeldi. Seksime karşı baskıyı hissetmek için kalçalarımı yukarı döndürdüm. Bana karşı daha da kayarken, nefessiz bir inilti kaçtı.

"Kova..." Dudakları boynuma dokunduğunda fısıldadım, sakalının tozlu gölgesi tenime sürtündü. Kalçaları benimkilere doğru hareket etti.

"Asıl noktayı kaçıyorsunuz. Ben senin koçunum ve bir erkeğim. Benden iğrenmen gerekir." Sesindeki acı göğsümü acıttı. "Senin yaşındaki kızlar benim gibi erkeklere bakmaz. Senin erkek gruplarından falan hoşlanman gerekiyor."

Bir gülümseme dudaklarımı okşadı. Omuz silktim. "Tam tersi aslında."
Ellerimi ensesine koydum, parmaklarım saçlarına dolandı ve içinde bir gümbürtü duyuldu

boğazının arkasına. Her geçen dakika daha da ateşleniyordum. Kova duruşunu bozmadı ve kalçalarını içime doğru yuvarlamaya devam etti. Benim orgazmım daha da yükseliyordu ve onun da orgazm olmaya yakın olup olmadığını merak ediyordum.

"Tanrım, bu harika bir his," diye haykırdım. Loş ışıktaki bile bu açıdan her sert kas parçasını görebiliyordum. Parmaklarım ürkekçe göğsünün üzerinde geziniyor, kollarından aşağı kayıyordu. Sırtım eğildi ve Kova tısladı.

"Adrianna." Ses tonu kendisiyle, bedeni de sözleriyle çelişiyordu.

Tırnakları derime batarken ve nefes alış verişini düzensizleştirirken vicdanının ona ağır geldiğini söyleyebilirdim. Ne kadar bencilce olsa da, onun nasıl hissettiğini umursamadım ya da çok fazla düşünmedim. Buna bir son vermeye bile çalışmadım. Bunun yerine, kapıları açtım ve ona istediğini yapması için serbest erişim verdim.

Kova başını eğdi ve ağzını benimkine yapıştırdı. Beni sertçe öptü ve sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi nefesini içine çekti. Kollarım sırtına dolandı, ellerim onu kabaca yoğurdu. Canlanmaya ihtiyacı olan aç bir adam gibi devam etti. Kalbim göğsümün içinde çiçek açtı ve buna bayıldım. Beni istemesini sevdim.

Öpüşmeyi kestim. "Sana dokunmak istiyorum."

O kadar sert yutkunduk ki çenesi büküldü. "Sanırım bu gece ikimiz de kontrolü öğreniyoruz," diyerek başını salladı. Dili dudaklarını yalamak için dışarı kaydı. Her santimine bakmak ve hissetmek, parmaklarıma verdiği tepkiyi izlemek, kaslarının iniş çıkışını görmek istiyordum.

"Seni öpmeden duramıyorum," diye itiraf etti. Kova eğildi ve bir hırıltıyla ağzımı aldı, ısırıldı ve ısırıldı. Bu sefer çok daha yavaştı. Sanki benim tadıma bakıyordu.

Bir öpücüğün bu kadar şehvetli olabileceğini hayal bile edemezdim.

Kova'nın dili tehlikeliydi. Hayır, tehlikeliydi. Bu kadar yavaş öpüşmesi beni şok etmişti. Hassas ve baştan çıkarıcıydı. Ve erotik bir işkenceydi. Sadece dudaklarının dokunuşuyla bir kızı nasıl dize getireceğini biliyordu.

Böyle bir öpücükle istediği her şeye sahip olabilirdi.

Ağzımın içinde inledi, bu sefer çok daha yüksek sesle, göğsümde bir titreşim gümbürdedi ve sırtını kaşıdı. Ondan bu sesi çıkarabildiğimi bilmek beni daha çok kadın gibi hissettirdi. Uzunluğu kalçalarımın arasındaki noktaya çarptı ve kendimi ona sürterek içinde eridim. *Tanrı yardımcım olsun.* İçimde milyonlarca kıvılcım patladı, orgazm vücudumda parıldarken tüylerim diken diken oldu.

Bacaklarımın kilidini açarak kalçalarından aşağı kaydı, böylece parmak uçlarında durabildim. Bacaklarımı kapatmak için adım attığımda dudağımı ısırıldı ve ağzına çekti, penisini uyluklarımın arasına sıkıca hapsetti. Şortunun bel bandı aşağıya doğru eğilmişti ve gözlerim daha iyi görebilmek için mücadele etti. Kova'nın sert ve *gerçekten* büyük olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Elleri enseme gezindi, saçlarımı sertçe okşayıp başımı arkaya yatırdığında karnım sıkıştı. Onun duyabileceği kadar yüksek sesle inleyerek bu hissin ne kadar inanılmaz olduğunu ona anlattım. Üzerimdeki sıkı tutuşu, kalınlığıyla birleştiğinde inanılmaz hissettiriyordu. Başıma bir şeyler yapıyordu. Kalçalarım daha fazlasına ihtiyaç duyarak onunkilerin içine yuvarlandı. Şişmiş etimi kendi etiyile ovmaya başladığında doğru yükseklikteydik. Nefes nefese kaldım, onu kendime çektim, durmaması için yalvardım.

"Oh, lanet olsun. Hoşuna gitti. Bana hoşlanmadığını söyle." Ağzıma karşı yalvardı. "Evet, aynen böyle." Ve yaptım. Bayıldım.

Artan sürtünmeyle yükselen bir orgazm daha yaşanıyordu. Ellerim her yerde onun üzerindeydi, bizi çevreleyen hislerin içinde boğuluyordum. Ateş ve arzusunun ateşli bir karışımı içimi kasıp

kavuruyordu. O hassas noktaya vurmaya devam etti ve pelvisimi onunkine doğru eğersem daha iyi bir açı elde edebilirdim.

Yüce İsa, yanmaya hazırdım.

Tarçın ve narenciye kokusunun boğucu karışımını içime çekerken, Kova'nın eli başımın arkasını kavradı ve beni göğsüne doğru yönlendirdi. Ellerinin sürekli omuzlarımın üzerinde kalmasına dikkat ettim, sanki bana başka bir yerimden dokunmaya korkuyordu. Isınmış tenine küçük öpücükler bıraktım, dilimi göğüs ucunda gezdirmek istedim.

Karnına baktığımda, şortunun bel bandı daha da öne doğru çekildi ve siyah buklelerine bir göz atabildim.

Dayanamadım. Orta parmağımla dövmesini nazikçe takip ettim, halkaları daire içine aldım. Nefes aldı ve parmaklarımı izledi. Ellerimi karın kaslarına bastırdım, kalçalarına ulaşana kadar her sert karın kasını hissettim. Kova vücudunu keşfetmeme izin verirken hareketsiz duruyordu. Tırnaklarım kasıklarına doğru girintiyi sıyırdı, parmak eklemlerime yumuşaklık değene kadar aşağıya indi. Karnı tepki olarak esnedi.

Kova hızla bileğimi kavradı ve elimi çekti. "Hayır, Ria."

YİRMİ DOKUZ

I Dudaklarımı birbirine bastırdım, kararından memnun değildim.
"Adrianna, durmamız gerek." Aynı fikirde olmadığım için onu görmezden geldim ama o devam etti. "Ellerin vücudumda bu şekildeyken kendimi kontrol etmem çok zor..." Gözleri karardı ve dudaklarını yaladı.

"Henüz durma. İstiyorum... İstiyorum..." Sözümü kestim.

"Ne için?"

Dişlerim alt dudağıma gömüldü ve ona nazlı nazlı baktım. "Böyle orgazm olmak için."

Alçak sesle homurdandı. "Gerçek bir şey hissetmek, seni sikimin üzerinde hissetmek için neler vermezdim."

TATLI İSA! TÜM TANRILARIN ANNESİ!

Az önce söyledi.

Benim için.

Ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve ne kadar sıcaktan kavruluyor olsam da gözlerimin derinliklerine baktığında omurgamdan aşağı inen yakıcı sıcaklıktan titredim.

Kova Rusça fısıldadı ve gözlerini kapattı. Bunu yapmasına bayılırdım. Çok seksiydi. "Kalçalarının arasında oluşan baskıyı, gerginliği hayal et," diye inledi. "Küçük, ıslak amcığının sikimin etrafına sarılmış. Çok sıkı..."

"Kova," diye nefes aldım, neredeyse soluk soluğa kalmıştım. Yanmak üzereydim. Edepsiz konuşmanın bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi? Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı.

"Ben... istiyorum... evet..." Kelimeleri bulamadım, bu yüzden konuşmayı hareketlerimin yapmasına izin verdim. Tırnaklarımı tekrar ona batırdım, günaha karşı mücadele ederken derisini çizdim. Zavallı adamın her yerinde tırnak izleri olacaktı.

Çok yaklaşmıştım ve sanırım o da bunu biliyordu. Kova beni okşamaya başladı, beni daha da yükseğe çıkardı. Elleri kalçalarımın etrafında kenetlendi, beni öne ve sonra geriye çekti. Kafamda aniden onu yere atıp üzerine atladığım bir görüntü belirdi. Pazularının arkasını kavradım ve ihtiyaçtan titredim. Başım göğsüne düştü ve ona karşı sıcak bir nefes bıraktım.

"Bana bak," dedi. "Bana nasıl hissettiğini söyle, bunu istediğini bilmem gerek."

Başımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "İyi. Çok iyi," diye nefes nefese kaldım.

"Bunu mu istiyorsun? Nasıl hissettiğini seviyor musun?" Hızla başımı salladım.

"Beni istiyor musun?" diye sordu, merkezime o kadar sert bastırdı ki inledim. Tekrar başımı salladım ve kendi ağzımla onun ağzına uzandım. "Güzel. Beni istemen hoşuma gitti," dedi gözleriyle eşleşen hınzır bir sırıtışla.

Bir kez daha, ağızlarımız birbirine kilitlendiğinde ellerim her yere gitti. Parmak uçlarımın şortunun bel bandına daldığı, ısınmış etini hissettiğim arka tarafına geçtiler. Daha fazla sokmak istiyordum ama gergindim. Ağzından bir inilti daha çıktı, başparmağım yine kasıklarının yakınında leğen kemiğini sıyırdı.

"Yap şunu," diye emretti.

Ne yapacağından emin değildim. Bileklerimden birini tutup pantolonunun önüne götürdüğünde aklımdan geçenleri okudu sanırım.

"Yap şunu," diye tekrar emretti, sesi boğuktu. "Dokun bana."

Emrine karşı koymamın imkânı yoktu. Kova'nın etkisindeydim. Düzgün düşünemiyordum, sadece o anda bana yapmamı söylediği her şeyi yapacağımı düşünüyordum. Sertçe yutkunarak tırnaklarımı şortunun üzerinde alaycı bir şekilde gezdirdim.

"İçeri. Elini pantolonumun içine sok, *Malysk*, ve sikime dokun. Bana ne yaptığını hisset." Son cümleyi sesindeki gururla bitirdi.

Elimi içeri soktum ve utangaç bir şekilde ona uzanırken parmaklarımın arasından ince, küçük tüylerin geçtiğini hissettim.

"İşte bu, devam et," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Biraz daha. Gelmek istiyor musun?"

Hevesle başımı salladım, çünkü merhaba, başka olası bir yanıt yoktu.

"Sonra küçük parmaklarını sikimin etrafına koy. Sertçe okşa. Bunu istediğini biliyorsun."

Doğrusu, devam etmekten biraz korkuyordum. Kova'dan korktuğumdan değil, ona ulaştığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için. Arkadaşlarım bundan bahsediyordu, biliyordum ama kendim hiç yapmamıştım.

"Devam et," diye teşvik etti.

Kova'yı memnun etme arzusu beni ele geçirdi. Deneyimsizliğimi göstermek istemedim, bu yüzden emrettiği gibi yaptım ve elimi ereksiyonunun etrafına sardım. Teni ipek gibi yumuşaktı ama aleti granit gibi sertti, hiç de beklediğim gibi değildi. Kadifemsi yumuşak pürüzsüzlük hoşuma gitmişti. Parmaklarım etli ucunun etrafında kıvrıldı ve yapışkan bir nem parmaklarımın arasından kaydı.

"Böyle... aynen böyle. Devam et," sesi çatallaştı, kalçaları hareket ediyordu. Elleri başımın üzerine uzandı ve spotting matının kenarını kavradı. "Pantolonuma boşalmak üzereyim," diye açıkça itiraf etti. İlginçtir ki ben de öyle. "Tam oraya," diye fısıldadı. Aşağı uzanarak kıkırmı kavradı ve dizimi kalçasına doladı.

Ona iyi geleceğini düşündüğüm şeyi hayal ettim; bileğimi çevirerek onu ucundan dibine kadar okşadım. Ondan zevkle karışık duyulmayan sesler geliyordu. O... kalındı. Ağırdı. Büyüktü. Kova ağzımı yuttu, beni öyle sert öpüyordu ki kan tadı aldığımı emindim. Vücudu bana çarpan bir dalgaydı ve yardım edemedim ama nasıl seks yaptığını merak ettim. Çünkü eğer öyleyse, beni de kaydet. Bekâretimi her an alabilirdi.

"Diğer elini kullan," sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. "Taşaklarımı avuçla ve onlarla oyna."

Onu memnun etmek isteyerek içeri uzandım ve şortunun lastiği açıldı. Taşakları da şaftı gibi ağır ve sertti. Bu açıdan vücuduna, kaslarının belirgin hatlarına ve elimin hareketlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Verdiği kaba kuvvet. Duygusallığı beni hazırlıksız yakaladı, içimi bir coşku kapladı. Ellerim şortunun aşağı doğru itilmesine neden oldu ve muhtaç hale geldim. Aletine hızlıca bir göz atmak istedim ama orgazm olma arzusu beni çok etkiledi. Uzunluğuna sürtünebilmek için kendimi eğmek için hareket ettim, ama eli amıma indi ve küçük sinir demetine çarptı.

"Aman Tanrım," diye haykırdım beni şiddetle ovmaya başladığında, elim bir an durakladı. "Evet..." Başımı geriye atarak mırıldandım.

Hırladı. "Tanrım. Sırılsıklam olmuşsun. Elimi sık," diyerek beni sert daireler çizerek ovdu. Orgazmım tırmandıkça beni destekleyen bacağım zayıfladı. Ayak parmaklarımın üzerinde gerildim, kalçalarımı ileri geri iterken bir yandan da onu beceriyordum.

Penisini kaplamak için ucundan sızan nemi kullandığımda "Aferin kızıma," dedi. Parmaklarımın arasında seğirdi. Geçmişte kendime pek çok orgazm yaşatmıştım, bu yüzden bundan hoşlanacağını düşündüm. "Elime gel."

Kimsenin istek üzerine boşalabileceğini sanmıyordum ama deneyeceğimden emindim. Daha hızlı, daha sert ovuşturdu, klitorisime vurdu. Nefesim kesildi ve içimde bir alevin tutuştuğunu hissettim.

Tam o coşkunun ve yanmanın zirvesine ulaşmak üzereyken, uzaktan bir ses yankılandı ve donakaldım. Narin ve uzaktaydı ama duymuştum.

"Kova?" diye seslendi tatlı bir ses.

Aman Tanrım. İkimiz de anında durakladık. Kalbim karnıma düştü, boğazım düğümlendi. Kova'nın kendisi de hayalet gibi bembeyaz olmuştu.

"Katja," diye fısıldadı, kocaman gözleri bana bakıyordu. Kova etrafına bakınırken topuklu ayakkabılar fayanslara takırdadı, gözleri yanıımızdaki köpük çukuruna takıldı.

"Oraya atla ve saklan. Biraz bekle ve sonra gizlice çık." Çılgınca başımı salladım. Kova kafası karışmış görünüyordu. Alnımdan öptü, sonra aletini aşağı itti ve hızla kontrolü yeniden ele aldı. Beni içine atlayıp saklandığım çukura doğru itti. Vücudumun her parçasını gizlemek için kendimi aşağıya doğru salladım. Çukurdan nefret ederdim. Yeni serbest bırakma becerilerini geliştirmek ya da yüksek bir bara iniş yapmak için harikaydı ama muhtemelen her gün buraya düşen terli vücutlar nedeniyle berbat kokuyordu. Ayrıca, kendinizi üç metrelik mavi köpük karelerden kurtarmak o kadar da kolay değildi.

Kova'nın sesini duyunca panikledim. "Katja?" "Bu saatte burada ne işin var?"

"Burada olmak benim işim Kat," diye tersledi öfkeyle, gömleğini yerden kaldırırken. Sol tarafa baktı ve gözlerimiz birleşti. Daha da aşağıya kaydım. "Bunu hâlâ anlamadın mı? Bunca yıldan sonra burada olmam gerektiğini?"

Duyarsız sesini duyunca geri çekildim.

"Artık benimle hiç vakit geçirmiyorsun," diye sızlandı. "Seni özlüyorum."

Kova içini çekti ve benden uzaklaşmaya başladı. "Benden ne istiyorsun? Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Benimle vakit geçirmeni istiyorum ama sen hep buradasın. Ailem olmadığını biliyorsun. Yalnızım." Durakladı ve "Bu gece geleceğimiz hakkında konuşacağımızı sanıyordum? Konuşacağımızı söylemiştin. Akşam yemeği pişirdim ve seni bekledim ama hiç gelmedin. Aramadın bile."

Sesi daha da uzaklaştı ve alay etti. "Keşke geç saatlere kadar çalışmam gereken günler olacağını, günlük hayatın stres ve baskısından kurtulmak için çalışmam gereken günler olacağını anlasan. Sen çalışmak zorunda kalmayasın diye çalışıyorum, dolayısıyla senin için stres yok," diye öfkeyle gürledi sesi. "Havuz kenarında uzandığınız ya da canınız istediğinde alışverişe gittiğiniz günlerden şikâyet ettiğinizi duymadım."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Onun evinde yaşadıkları tartışmayı düşündüm. Aralarında hâlâ bir gerginlik olduğunu asla tahmin edemezdim ve şimdi nedenini öğrenmek için her zamankinden daha çok merak ediyordum.

"Neden buradayım ki? Bu ülkeye senin için geldim ama senin tek istediğin her saniyeni spor

salonunda geçirmek. Anlaşmamız böyle değildi!" diye bağırdı. "Zamanım tükeniyor."

Kova Rusça konuşmaya başladı, onlar uzaklaştıkça sesi ısındı ve boğuklaştı. Bir kapı çarparak kapanmadan ve ben irkilmeden önce aralarındaki alçak gürültüyü seçemiyordum.

Muhtemelen Kova'dan. Ses tüm salonda yankılandı ve ben yalnız kaldım.

Bir kez daha aklımı karıştırdı ve şimdi bedenim bana veremediği orgazm için ağrıyordu. Dışarı çıkmadan önce beş dakika kadar bekledim, kapüşonumu buldum ve çıktım.

OTUZ

NKova ile ilk öpüşmemden bir saat sonra erkenden evdeydim.
Hâlâ ağrıyor, şişiyor ve tahrik oluyordum.

Pantolonumun malzemesi ve zonklayan ıslak dudaklarım arasında, her saniye yükseliyordum. Kendimi bitirmek için duyduğum dürtü çok güçlüydü. Katja ortaya çıkana kadar serbest kalmaya çok yaklaşmışım ve Kova'nın ne kadar ağır nefes aldığına bakılırsa, onun da yakın olduğunu söyleyebilirim.

Daireme girdikten sonra yatak odama yeterince hızlı gidemedim ve yol boyunca giydiğim küçük şeyleri çıkardım. Yatağımın ortasına tırmandım ve dizlerimi yukarı kaldırıp bacaklarımı genişçe açtım. Elim hemen seksime gitti. Yavaşça klitorisimin etrafında dönerken iç çektim. Boşalmak için bu kadar çaresiz olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum. Kova'nın görüntüleri zihnime girdiğinde, uzun sürmeyeceğini biliyordum. Elim çıplak amıma doğru kaydı, ona dokunduğum elimle aynı el.

Bu benim için bir ilkti. Dokunuşumun altındaki yumuşak tenini düşündüm. Sert sikini. Edepsiz sözlerini. *"Gerçek olanı hissetmek için neler vermezdim, seni sikimin üzerinde hissetmek için."* Parmaklarımın sürtünmesi beni daha da yukarı çekerken boğazımda küçük iniltiler titreşti. Tanrım, boşalmaya ihtiyacım vardı. Ağzının benimkini yutuşunu hatırladıkça titriyordum. Dillerimiz birbirine dolaşıyor ve dişlerimiz dudaklarımı ısıırıyordu. Boncuk boncuk terler döküldü. Orgazmım tırmanırken derim geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştı.

Yuvarlanarak karnımı yatağa bastırdım ve elimi sürmeye başladım. Şu anda benimkini becerdiğim gibi onun elini de becermemi söylediğini düşündüm. Kalçalarım havaya kalktı ve daha hızlı ovuşturdum, penisinin kıyafetlerimin arasından beni nasıl okşadığını hatırladım. Yorgan sertleşmiş meme uçlarıma karşı serin hissettiriyordu. Ağırlık ve baskı, klitorisimin üzerinde ilahi ve çarşafplarımın içine inledim. Küçük bir parmağımı amımın içine soktum, yeterince içeri girdim ve ileri geri sallandım, benden patlamaktan sadece birkaç saniye uzakta olan bir zevk fırtınası yarattım. *"Küçük, ıslak amcığın sikimin etrafını sarmış. Çok sıkı..."* Yüce Tanrım, bütün gece Kova'nın elinin ritmi ve erotik sözleriyle olabildiğince çok boşalmak istedim. Onunla birlikte olmak için her şeyi yapardım.

Kahretsin. Bu pek çok açıdan yanıltıcı. Onu bu şekilde düşünmemeliydim. Ama duramadım. İçimden öyle şiddetli bir orgazm geçti ki, vücudumu saran hazzın etkisiyle titredim. Gözlerim kapandı ve benimkinin yerine Kova'nın dokunuşunu hissettim ve onun yerine elini sürüyormuş gibi yaptım, her zamankinden daha sert geldim. Yüksek sesli bir coşku dalgası benden kaçtı ve orgazm devam ederken nefessiz bir şekilde iç çekerek haykırdım.

Arkamı dönerek saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve nefesimi tuttum. Nefes alışım düzleşti. Tamamen doymuştum ve hareket etmek istemiyordum. Bu kadar lezzetli ve iyi hissettiren bir şeyin

nasıl bu kadar ahlaki açıdan yanlış olabileceğine inanamıyordum.

Belli ki ikimiz de böyle bir şeyin olmasına izin verecek kadar doğru düşünmüyorduk. Bu aptalca ve dikkatsiz olmanın ötesindeydi, yakalanabileceğimizden bahsetmiyorum bile. Duyduğumda kalbim neredeyse duracaktı.

Katja'nın sesi. Bunun yansımalarının ne olacağını hayal bile edemezdim.

Avery'yi aramayı düşündüm. Ona olan biten her şeyi anlatmak istiyordum ama durumun doğası gereği tereddüt ediyordum. En iyi arkadaşım olsa ve birbirimize her şeyi anlatsak bile muhtemelen bu pek akıllıca bir fikir değildi. Bu tamamen farklı bir senaryoydu. Tamamen farklı. Yine de biriyle konuşmam gerekiyordu ve şu anda ailesinin haberi olmadığı kendinden yaşça büyük biriyle çıkıyordu, yani gerçekten mükemmeldi. Önce düşüncelerimi ve ona söylemem gereken yalanları toparlamam gerekiyordu. Çünkü gerçekçi olalım, onun benim koçum olduğunu kabul etmemin hiçbir yolu yoktu.

Hızlı bir duş alıp giyindikten sonra cep telefonumu aldım ve Avery'nin numarasını çevirdim, ama bir kez çaldıktan sonra doğrudan sesli mesaja düştü.

Vay anasını, az önce beni sikip attı.

Onu tekrar aradım. Saat gece on bire geliyordu, yani evde olduğunu biliyordum. Telefonu kulağıma götürdüm, iki kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Tekrar aradı ve ben de ona mesaj atmaya karar verdim.

Telefonunu aç, B. Seninle konuşmam gerek. Az önce beni sikme düğmesine basmadığını biliyorum.

Siktir git düğmesi sadece telefondaki reddetme düğmesiydi. Geçen yıl erkek arkadaşımı beni ortak bir arkadaşımızla aldatırken yakaladığımda onu hemen terk ettim. Yıkılmıştı ve pişman olmuştu, ya da öyle diyordu ve beni aramayı bırakmıyordu. Bir gün Avery telefonumu kaptı ve "SİKTİR GİT!" diye bağırdı ve kapatma tuşuna bastı. Çok güldük ve o zamandan beri aklımızdan çıkmadı.

KANKA: Ben kankayım! Shhh... bana 5 ver

Hakkında hiçbir şey bilmediğim eski erkek arkadaşı. Nihayet, kırk dakika boyunca düşündükten sonra, telefonumda Avery ve benim bir fotoğrafımız parladı.

"Senden nefret ediyorum." Hoşbeş faslını atladım. "Siktir git, hayır etmiyorsun. Beni seviyorsun."

Yüzümü buruşturdum. Avery haklıydı. Ondan asla gerçekten nefret edemezdim.

"Şimdi ne oluyor da ben erkeğime sakso çekerken telefonumu havaya uçurmak zorunda kaldın?"

"Ugh, Ave! Bunu duymak zorunda değildim!" Gülmeye başladı. "Bekle, tam ortasında bana mesaj atmak için mi durdun?"

"Seni iki kez sesli mesaja gönderdiğimde ipucunu almadın!"

"Ah, evet. Benim sana asla yapmayacağım gibi, senin de bana karşı siktir git düğmesine basma iznin yok.

Bir dahaki sefere bana cevap vermezsen, nedenini öğrenirim."

Kıkırdadı. "Pekala, neler oluyor da gece yarısı seni aramamı istiyorsun?"

Sözlerime dikkat etmek zorundaydım. "Sana bir şey sorayım, bana söylemeyi reddettiğin şu gizemli adamın, ki bu arada senden içten içe nefret ediyorum, on dokuz yaşında ve sen on altı yaşındasın. O on sekiz yaşından büyük olduğu için bu yasadışı değil mi?"

Avery sanki bunu ona sorduğuma inanamıyormuş gibi telefona iç geçirdi. "Öğrenmen gereken çok şey var, kanka..."

Ŗimdi gülme sırası bendeydi. "Ciddi misin?"

"Tabii ki araştırdım. Google benim ikinci en iyi arkadaşım ve babam bunu öğrenirse beni öldürür. Ev devimi yaptım ve aslında yasadışı değil. Kanunlar her eyalette farklı. Ne olursa olsun, bizi tanıştıran annem, bu yüzden sadece kendini suçlayabilir. Ayrıca, biz sadece

biraz eğlenmek."

"Sizi sadece seks yapmak için tanıştırmadı!" Güldüm.

"Şey..." Sözüünü yarıda kesti. "Bizi kasıtlı olarak tanıştırmadı. Ailemin düzenlediği bir etkinlikte tanıştık. Bizim ailemiz onun ailesiyle tanıştı... nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet, biliyorum. Yani adada mı yaşıyor?" Ada oldukça küçüktü. Eninde sonunda kim olduğunu bulacaktım.

"Ailesi biliyor. Üniversiteye gidiyor ama beni görmek için şehre geldi. Harika aşk hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Peki neden yaşları ve neyin yasal olduğunu bilmek istiyorsun?"

Alaycı yanıtına güldüm. Avery neredeyse hiç ciddi değildi. "Sooooooooo, sana söylemem gereken bir şey var. Ve bunu yapmadan önce, kimseye söylemeyeceğine dair arkadaşlığımız üzerine yemin etmelisin. Hiç kimseye, Avery. Hayatın buna bağlı olsa bile."

"Oh, bu sulu olmalı! Fincanımı alayım da hemen doldur."

Gözlerimi devirdim ve kahkahamı bastırdım. "Ben ciddiym, Ave. Kimseye söyleyemezsin."

Avery alay etti. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Sana asla ihanet etmeyeceğimi biliyorsun," dedi kederle. "Bana güvenebilirsiniz."

"Biliyorum ama bu büyük bir mesele. Emin olmak için söylediğimizi biliyorsun." "Doğru. Şimdi, dökül bakalım."

Sertçe yutkundum. "Orgazm olup olmadığımı nasıl bilebilirim? Sanırım oldum... ama bilmiyorum." "Whoa. Dur. Telefonu. Telefonu. Bunu beklemiyordum! Kiminle?"

Canlanacağına dair bir his vardı içimde. "Sadece soruma cevap ver." "Sen benim soruma cevap ver," diye karşılık verdi yüksek bir ses tonuyla. "Ave, söyleyemem," dedim üzülerek. "Söyleyemem."

"Gerçekten mi? En iyi arkadaşına söylemeyecek misin?" Avery incinmişti ve ben de hemen kendimi kötü hissettim. Birbirimize her şeyi anlatırdık, hiç çekinmezdik. İlk kez böyle bir şey yapıyor olmam bana pek iyi gelmedi. Ama bu farklıydı.

Bu yüzden yalan söyledim. Yine yalan söyledim. "Söylemek istemezdim ama sana kütüphane arkadaşımından bahsetmiş miydim?" Dilini gıdıkladı. "Görünüşe göre benden saklıyorsun."

"Senden bir şey saklamıyorum. Sadece, o daha büyük ve başımı belaya sokmak istemiyorum." "Kaç yaşında?"

Gergin bir şekilde dudağımı ısırđım. "Bilmiyorum, sormadım." "En azından ölçebilir misin? On, on beş, yirmi?"

Yüzümü buruşturdum. "Yıllar mı? Yirmi yaş daha mı büyük?"

Ave, bu iğrenç." "İşte bu yüzden bana bir fikir ver dedim."

"Tamam... yani yaklaşık yirmi yaşlarında mı?" "Devam et."

"Kütüphaneci çocuk... Bir nevi takıldık."

"Bir nevi."

"Sadece bunun yasal olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Bir nevi tanımla," diye tekrarladı inatla.

Avery'ye tüm detayları anlattım ama Kova yerine Ethan ismini kullandım ve spor salonu yerine kütüphane dedim. Ben ders çalışırken onun nasıl orada olduğunu, gözlerimizin nasıl kilitlendiğini

ve birbirimize bakmadan duramadığımızı anlattım. Gerçekten duygusal şeyler.

"Ama bu nasıl oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bir kitaba ulaşmak için yardıma ihtiyacım vardı. Masada kimse yoktu ve arkamı döndüğümde o arkamdaydı. Yüzümdeki sinirli ifadeyi gördü ve bana sorunun ne olduğunu sordu. Ben de ona

Çalışıyorum ve bu kitap olmadan işimi yapamıyorum. Bana yardım edeceğini söyledi."

"Biraz hızlanıp orgazma ulaşabilir misin? Bu kısım beni çok sıkıyor."

Güldüm. "Hayır, yapamam. Dinlemek zorundasın. Koridora geldiğimizde bana doğru bastırđı ve kitaba uzandı. Omzumun üzerinden baktım ve yüzü tam oradaydı."

Etkilenmemiş bir şekilde inledi. "Devam et..."

Bu yalana nasıl devam edebileceğimi düşünürken gözlerim odamın içinde dağıldı. "Eğildi ve beni öptü. Bir şey diğerine yol açtı ve elleri üzerimdeydi ve her şey çok hızlı oldu. Tamamen beklenmedik bir şeydi. O bana dokundu, ben ona dokundum... Bana çok ateşli, müstehcen şeyler söyledi... Biri neredeyse bizi yakalıyordu..."

"O yapmadı! Kim? Nerede? Bana her şeyi anlatmak zorundasın!" Avery artık kendi iyiliği için fazla hevesliydi.

"Bunların hiçbir önemi yok. Size bilmeniz gerekenleri söyledim."

"Adrianna Francesca Rossi! Ben senin en iyi arkadaşını, kardeşin sayılırım! Bana söylemek zorundasın! Senden bunu talep ediyorum. Onu ne sıklıkla görüyorsun?"

"Tam bir baş belasısın." Çabucak bir yalan uydurdum ve sesimi sabit tuttum. "Birbirimizi gördüğümüzde ara sıra oluyor, sanırım özel ders vermeye başladıktan kısa bir süre sonra."

"Yani bu birkaç aydır devam ediyor ve ben neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Elit bir jimnastikçi olmaya çalışmakla meşguldüm, bilirsiniz."

"Kısa bir mesaj yeterli olurdu."

"Aynı şeyi senin şu gizemli sevgilin için de söyleyebilirim. Bana neredeyse hiçbir şey söylemiyorsun."

Sessizleşti. "Henüz hazır değilim... lütfen bana kızma. Aranızda neler olduğu hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Sesim yumuşadı. "Bana Ria diyor. Daha önce kimse bana Adrianna ya da Ana'dan başka bir şey dememişti. Ana'dan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, o yüzden bu hoşuma gidiyor."

"Bu mide bulandırıcı derecede tatlı. Bilgisayarım açılırken dedektif şapkamı alayım. Onun gerçek yaşına ihtiyacım var, *Ria*." Alay etti. "Ve tahmin etme. Bildiğini biliyorum." Güldüm ve takip edebilmek için bütün yalanlarımı yazmam gerektiğine karar verdim.

"Yirmili yaşlarının sonunda. Hukuk fakültesine gitmeden önce uzun bir süre ara verdi." "Kaç yaşında, Ria," diye ısrar etti. "Bir şeyler saklıyorsun, biliyorum."

"Ave, ne kadar az bilersen o kadar iyidir diyen birini duymadın mı hiç?"

"Psh. Bu senin kankan için geçerli değil. Hem de hiç."

Verdiği yanıt karşısında sesli bir iç geçirdim. Haklıydı. "Otuz iki."

"Otuz iki."

"Otuz iki."

"Bu yirmili yaşların sonu *değil*. Bu on, on beş ya da yirmi değil. Bu yaşlı! Seni sinsi şey seni. Hemen döneceğim, daha fazla bir şey anlayabilmem için önce *Fox News*'i bu son dakika haberi konusunda uyarmam gerekiyor."

"Avery, lütfen kimseye söyleme, sana yalvarıyorum." Kendi itirafım karşısında kalbim boğazıma düğümlendi, pişmanlık içime işledi. Terlemeye başlamıştım. Belki de bu bir hataydı.

"Sadece seninle oynuyorum. Güven fonum üzerine yemin ederim ki tek kelime bile etmeyeceğim." Avery parayı severdi, bu yüzden ona inandım.

"Söz mü?"

"Sen göremiyorsun ama ben kalbimden geçeni söylüyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Ağzını asla açmayacağını biliyordum ama yine de sormak

zorundaydım. Bu kızlara özgü bir şeydi. O da bana aynısını yapardı.

"Tamam, asıl sorunuza dönelim," dedi. "Bunu nasıl tarif edeceğimden emin değilim ama

Sadece ne zaman olacağını bil. Yani, bileceksiniz. Orgazm tarif edilemez bir duygudur, tüm varlığınızı sarsar ve bir kez başladığında, içinizde bir patlama olana ve yıldızları görene kadar daha da yükselir. Bu şimdiye kadarki en iyi duygudur." Durakladı. "Bir dakika. Bu senin ilk seferin miydi?"

"Hayır, ama daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

İnanılmazdı." "Başka ne zaman oldu?"

"Aptal eski sevgilimle... ve kendimle."

Ona sadece elimi kullandığımı söylemek istemedim ve neyse ki araştırmadı.

"Bazı orgazmlar sadece farklı hissettirir. Hepsi bu. Senin elin, hoşlandığın adamın eli kadar iyi hissettirmeyecektir. Bu sadece böyledir."

Yalan söylediğim için kendimi kötü ve aradaki farkı fark edemediğim için de tam bir ahmak gibi hissettim. Sadece çok daha yoğundu. Kendime karşı dürüst olsaydım, bunun tekrar olmasını isterdim.

Avery'nin bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. "Pekala... Görünüşe göre Georgia'da yasal rıza yaşı on altı, tabii yaşlı bir adamla ve sarkık taşaklarla olmadığı sürece-"

Buna geri dönmüştü. "Ave yaşlı değil ve taşakları da sarkık değil. Bir saniye ciddi ol. Neden bilmiyorum-" Durakladım. Hat sessizleşti. "Avery?"

"Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Geri çekil. "Taşakları sarkık değil mi dedin? Bunu nereden biliyorsun?"

İçimden inledim ve gözlerimi sıkarak kapattım. "Siktir."

OTUZ BİR

"O Aman Tanrım!" diye bağırdı ve telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. "Taşaklarını gördün! Onlara dokundun mu! Başka ne oldu, seni yalancı bok çuvalı!"

Garip coşkusuna kıkırdadım ve "Hiçbir şey görmedim ya da dokunmadım. Sadece yaşlı olmadığını için sarkık olmadıklarını söylüyorum. Sıkı olduklarını varsayıyorum."

"Yalan, hepsi yalan!"

Şakacı ses tonuna gülmeden edemedim. "Yalan söylemiyorum. Sadece söylediğin şeye geri dön." "Evet, tamam. Her neyse. Eğer bana yalan söylediğini öğrenirsem, bunun bedelini çok ağır öderim." Avery temizledi boğazını. "Yani yaptığın şey yasadışı değil ve o hukuk fakültesinde okuduğu için, çizgiyi aştığını bildiğinden eminim. Sadece onunla seks yapma. Oh bekle-"

"Ne oldu?"

"Bekle. Hala okuyorum."

Kıpırdamadan oturdum ve o konuşana kadar dudağımı ısırdım.

"Oh, boş ver. İyi ki Florida'da değiliz. Muhtemelen orada insanlar flakka kullandıkları ve çılgınca şeyler yaptıkları için berbat yasaları var. Yerinizde olsam çok dikkatli olurdum."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o? Eğer yanlış bir şey yapmadıysam, ne önemi var?"

Yalan listemin yanına onun söylediklerini de yazmam gerektiğini hissettim.

"Bana deli diyebilirsiniz ama bence yaşlı adamla herhangi bir penetrasyon olmamalı. Yani, eğer rıza gösteriyorsan, sorun yok. Rıza rızadır. Ama bu, ona çakarsan masaya yepyeni bir bok gösterisi getirmeyeceği anlamına gelmez." Durakladı, sonra sesi yükseldi. "Yine de eğlenceli olabilir."

"Az önce penetrasyon mu dedin sen?" Gülmekten kendimi alamadım. Bunu ondan duymak kulağa çok komik geliyordu. "Evet, çünkü yaşlı insanlar cinsel ilişkiye girerken böyle derler, *Ria*." Alaycılık

ses tonu gülümsememe neden oldu. Avery bu gece histerik derecede komikti. Beni yargılamadı, sadece dalga geçti. "Siktir demiyorlar."

"Uzman olduğumu bilmiyordum."

"Bekle, öğretmeninin seksi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Peki ya Alfred? Çünkü o seksen yaşında olduğu için yasaları çiğnemiş olur. İğrenç olduğundan bahsetmiyorum bile, Ria. Senin iğrenç zevkine bakarak bu arkadaşlığı yeniden gözden geçirmem gerekecek."

"Şimdi bunlar biraz sarkık toplar olurdu," diye telefona güldüm. "Hayır, hiçbiri beni cezbetmiyor."

"Oh, güzel. Ve evet, penetrasyon sekstir ve sekse izin verilmez" dedi.

Koçumla asla seks yapmayacağımdan oldukça emindim, bu yüzden gitmeye hazırdım.

Avery kayıtsızca, "Nüfuz etmekten bahsetmişken, denge girişine bir isim vermeliyiz," diye önerdi.

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. "İsim derken ne demek istiyorsun Ave?" "Annemin arabasına Bradley Cooper adını verdiğini biliyor musun?"

Avery'nin annesinin ön kapıdan içeri girip Bradley Cooper'a deli gibi aşık olduğunu, çünkü onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde gezdirdiğini söylediği günü düşünerek kıkırdadım. Annesi tam bir şamataacıydı.

"Kindle'ına nasıl isim verdiğini biliyor musun?" "Biliyorum. Mikko gibi bir şey değil mi?"

"Mikko? Bu ne biçim bir isim böyle? Yakınından bile geçmez. Onun adı Cole ve Cole ona diğer erkeklerin verebileceğinden daha fazla zevk veriyor. Bütün gece onunla birlikte ve asla karşılık vermiyor. Kız çirkin gözyaşları dökebilir ve Cole onunla asla dalga geçmez."

İnledim. "Avery, annen delinin teki. Sana böyle şeyler söylediğine inanamıyorum. Benim annem bana asla böyle bir şey söylemezdi."

Güldü.

"Bence kırışına bir isim vermeliyiz, böylece her düştüğünde şöyle diyebiliriz..." Sesi kesildi. "Johnny! Johnny Depp! Johnny Depp bugün seni yine becerdi diyebiliriz."

Avery'nin sesinin tizliğinden diğer taraftan mutlu olduğunu anladım. O ve hınzır mizah anlayışı. "Çünkü her düştüğünde sanki sikiliyormuşsun gibi hissediyorsun."

Bu sefer ikimiz de gülmekten karnımıza ağrılar girmişti.

Haklıydı. "Yok artık! Sen delirmişsin!"

"Oh, hadi ama," dedi Avery. "Johnny ismini beğenmediysen başka bir isim seçebiliriz. Takımdaki diğer çocukların isimleri ne?"

"Johnny oldukça seksi ama erkek takımında arkadaş olduğum bir Hayden var. Ama Ave, kırışe Johnny diyemiyorum. Biri beni "Johnny bugün beni yine iyi becerdi" derken duyarsa ölürüm. Hayır, sadece hayır," diye kıs kıs güldüm.

"Hayden'ı kullanalım. Böylesi daha eğlenceli olur!"

"Sen hastasın, bunu biliyor musun? Şeytani bir mizah anlayışın var." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, çok teşekkür ederim."

Ne önerdiğini düşünerek durakladım. "Takımımındaki kızlar Hayden'dan bahsettiğimi düşünürler. Bunu yapamam. Zaten benden nefret ediyorlar."

"Aman Tanrım. Hayden'ı kullanmak zorundayız! Çünkü siktir et onları."

Telefonun diğer tarafından başımı salladım. Avery. Benim zıt kutbumdu ama yine de onu çok seviyordum. En çok ihtiyacım olduğunda beni nasıl güldüreceğini biliyordu.

"Söyle."

"Ave... Bunu söylerken kendimi garip hissediyorum." "Küçük bir sürtük gibi davranma."

Başımı sallayarak tekrar güldüm. "İyi! Johnny bugün beni çok fena becerdi... Kıpırmızı oldum ve ağrıyor. Yürümek bile acıtıyor." Dudağımı ısırdım, onun cevabını bekliyordum.

"AMAN TANRIM!" Avery yine gülerек bağırdı. "Şu haline bak! Buna ekleme yapmayı düşünmüyordum!" "Üstüne binince böyle oluyor işte." Kalçalarımın arasına bakarken, o günü düşündüm.

Kirişin üzerine çıktım ve sonrasında olanlar. Avery'ye her şeyi anlattım, Kova'nın bana dokunma

kısmı hariç.

"Kalçalarım da yara bere içindeydi. Tanrım, Avery. Kan bile aktı." "O kadar kötü mü?"

"Evet. Ve bir çürük oluşuyor gibi görünüyordu. Günde üç kez buz tutmak zorunda kaldım." "Çürük mü? Siyah ve mavi mi demek istiyorsun? Sadece çürük diyemez misin?"

Ben güldüm, o da abartılı bir iç geçirdi. "Düşünsene, gerçekten hazır olduğunda

seks yaparsanız, etkisi o kadar kötü olmaz."

Durakladım. "Böyle şeyleri nereden buluyorsun?" Başımı sallayarak bir kahkaha daha attım. "Sende filtre yok."

"Hayır," dedi gururla.

"Orada bir kemik kırabilir miyim? Çünkü düştüğümde öyle hissettim. Yemin ederim bir şey kaymıştı."

"Doktor değilim ama vajinanda bir kemik olduğunu sanmıyorum."

Sırıttım. "Bu gece seninkinde bir kemik vardı."

Avery alaycı bir tavırla, "Oh! Geri dönüşleri var," diye bağırdı. "Eminim öyledir. Ama ciddenden, neden bir kadın doğum uzmanına görünüp öğrenmiyorsun? Ya da hazır gitmişken doğum kontrolü yaptırmak için Aile Planlaması Merkezi'ne de gidebilirsin. Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih edersin."

"Doğum kontrolüne neden ihtiyacım olsun ki?" "Sonsuza kadar bakire kalmayı mı planlıyorsun?"

"Şey, hayır, ama şu anda hayatımda sadece bir tahta parçası için zamanım var ve onun adı da Johnny."

Avery bir kahkaha patlattı. Bunun için kendimle gurur duyuyordum.

"Bununla birlikte, yakın zamanda seks yapmayı planlıyorsam bu o kadar da kötü bir fikir olmazdı, planladığımdan değil. Gitmeden önce para çekmem gerekirdi. Babamın kredi kartı ekstresinde Aile Planlaması'na yapılan bir ziyareti görmekten mutlu olacağını sanmıyorum."

"Baktığından bile şüpheliyim."

Avery haklıydı. "Yine de bu riski göze alamam." "Antrenmanlar nasıl gidiyor?"

Telefona doğru ofladım.

"O kadar kötü mü?" diye karşılık verdi somurtmama.

"Bazı günler diğerlerinden daha zor ama pes etmeyi reddediyorum. Olmam gereken yerde değilim, bu yüzden fazladan antrenman yaptım ama ilerlediğimi hissediyorum. Vücudumu tükenmenin eşiğine kadar zorluyorum. Takımdaki kızların *Mean Girls* tarzı bir kulüpleri var, bu yüzden gerçekten sahip olduğum tek arkadaşlarım Hayden ve Holly. Bazı günler babamın parası olmasaydı burada olur muydum diye düşünüyorum. Üstüne üstlük annem ben tartıdayken ona tartının fotoğraflarını göndermemi istiyor."

"Annenden gerçekten nefret ediyorum."

Dudaklarımı büzdüm. Bazı günler ben de ondan nefret ediyordum.

"Yine de bırakmayacağım. Jimnastiği bunu yapamayacak kadar çok seviyorum. Bu benim hayatım ve bu spor için sadece çok fazla zamanım kaldı. Kendimi gerçekten toparlamam gerekiyor. Yarış sezonu yaklaşıyor ve en iyi durumda olmam gerekiyor."

"Başka ne geliyor biliyor musun?"

Durakladım, kaşlarımı birbirine vurdum. "Ne dedin?"

"Doğum günün!"

"Ave. Bir şey planlayabileceğim gibi değil, antrenman yapmam gerekiyor." Heyecanı kaybıldı. "Bir gece izin alamaz mısın?"

"Ne yapmak için? Tek başıma oturmaya mı?" Annemin geçmişte birkaç kez doğum günümü nasıl unuttuğunu düşünerek acı acı güldüm. Ne şaka ama. "Ölüm döşeğinde olmadığım sürece

fazladan bir gün izin almak yok. Doğum günümü atlamak o kadar da önemli değil, daha fazlasını yaparım."

"Tanrım, ne kadar sıkıcısın. Doğum günün için her zaman gelebilirim, böylece yalnız olmazsın," dedi Avery ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Ve eğer ailem bir sebepten dolayı araba kullanmamı istemezse, belki kardeşlerimizi benimle gelmeleri için ikna edebilirim." O devam edince ne diyeceğimi şaşırarak durakladım.

"Biliyorsun, onlar daha yaşlı ve ailelerimiz tuhaf bir nedenden dolayı onlara güvenebilir. Ayrıca, orada seksi kızlar olduğunu bilirlerse, eminim hemen gelirler."

Ailesi oldukça hoşgörülüydü. İki saat uzağa gitmesine hayır diyeceklerini düşünemezdim. "Sanırım. Biz takılırken onlar gidebilir, ama ben seni götüremeyeceğim için gün boyunca sıkılırsın."

antrenmandan izinli."

"Önemli değil. Bir hafta sonu gelip izlerim." Bu halledilebilir.

Esnedim ve saate baktım. "Ben gidiyorum. Çok yorgunum ve neyse ki yarın spor salonum yok. Uyumayı ve ödevlerimi yapmayı planlıyorum."

"Senin için daha fazla araştırma yapmamı istersen bana haber ver. Bu konuda konuşmak istersen ben buradayım, Ria."

Telefona gülümsedim. "Sağ ol kızım. Sen en iyisisin. Bundan sonra bana Ria mı diyeceksin?"

"Elimden geldiğince her dakika," diye karşılık verdi. "Ve unutma, penetrasyon yok, Ria." Sonra telefonu kapattı.

Bir şişe su aldıktan sonra yatağa atladım ve yarın Kova'yla yüzleşmek zorunda olmadığım için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Olanlar hakkında panik yapmak için ertesi gün izinliydim. Antrenmana geri döndüğümde garip olacaktı ama duygularımı nasıl eğiteceğimi ve düşüncelerimi nasıl gizleyeceğimi biliyordum. Yapmam gereken tek şey bunu belli etmemek ve Koç'u mümkün olduğunca görmezden gelmekti. Bu zor bir başarı olmayacaktı. Zaten spor salonunda pisliğin teki olmaya meyilliydi. Kızgın bir Rus hıyarı.

Tam uyumak üzereyken telefonum çaldı. Eve sağ

salim vardın mı?

Kalbim yerinden çıkacaktı. Hızlı bir evet cevabıyla karşılık verdim, telefonuma sarıldım bakalım ne diyecekti

başka bir şey. Ama on dakikalık sessizlikten sonra kendimden geçtim.

OTUZ İKİ

Ignoring Coach, aramızda yaşananlardan sonra üstesinden gelmeyi beklediğim bir sorundu ama neyse ki ertesi gün bununla uğraşmak zorunda kalmadım.

Ya da bir sonraki.

Üç gündür spor salonuna gelmiyordum ve bu durumdan memnun olup olmadığımı emin değildim. Madeline görevi devraldı ve onunla yakın bir şekilde çalıştım. O benim atlama antrenörüm olsa da, Kova benim ana antrenörümdü ve programımı - hangi becerileri ne zaman öğreneceğimi - o denetliyordu. Onunla çalışmak tamamen farklı bir antrenman türüydü. Maksimum strese girmiyordum, hata yapmıyordum ve kendime biraz daha güveniyordum. Aslında bir şeyler de yiyebiliyordum. Kova ile yaptığım gibi onu etkileme ihtiyacı hissetmedim. Aldığım her nefesle alay etmedi, beni cesaretlendirdi ve bana umut verdi. Umut, jimnastikçilerin geliştiği şeydi ve benimki boşa gitmişti. Gün içinde keşke benim antrenörüm olsaydı dediğim anlar oldu. O harika bir eğitmendi ama Kova'nın detaylara gösterdiği özen olağanüstüydü ve jimnastik dünyasında bu çok önemliydi.

Kova'nın yokluğu, geri döndüğünde onu görme zorunluluğunun yaklaşan garipliğini daha da artırdı ki bu da görünüşe göre bugündü. Hiçbir antrenör ya da jimnastikçi hayatını değiştirecek bir durum olmadıkça spor salonuna gitmezdi. Neden dışarıda olduğunu kimse bilmiyordu, sadece ilgilenmesi gereken bir işi vardı.

Ama ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Alfred beni antrenmana erken bıraktı. Takım arkadaşlarımdan hiçbiri henüz gelmemişi, ben de eşyalarımı dolabıma tıktırdım ve her zamanki sabah koşumu yaptım. Baldırım tekrar hareketlenmeye başladı, bir sıcaklık onu sardı, ama onu salladım ve bitirdim. Son zamanlarda biraz daha fazla alevlendiğini fark ettim. Biraz Motrin'in düzeltemeyeceği bir şey değil.

İçeri girip üzerimi temizledikten sonra esneme hareketlerine başlamak için spor salonuna girmeye hazırlandım. Burada tek olmayı, havayı solumayı ve zihinsel olarak kendimi antrenmana hazırlamayı seviyordum. Gülümsedim. Yeni bir gün, yeni bir hedef, yeni bir hırs. Bu spora olan sevgim iliklerime kadar işlemişti ve tam olarak açıklayamadığım bir şeydi.

Köşeyi dönüp sessiz koridorda yürürken, cırt cırtla birbirine yapışmış bileklikleri ayırırken dikkat etmedim ve doğrudan birine çarptım.

Boğazımdan bir nefes kaçtı. "Oh, ben çok-" Dondum kaldım.

Kova.

Çenem düştü, tüm mantıklı düşünceler benden kaçtı. "Hey," dedim nazikçe.

Kova önümde uzun boylu duruyordu, geniş omuzları gerideydi ve yüzü okunmuyordu. Ben çok kısa boylu değildim ama o 1.80'in üzerindeydi, yani benden daha uzun boyluydu.

"Sen gitmiştin."
Hiçbir şey
söylemedi.

"İyi misin?" Yine bir

şey yok.

"Konuşsak mı acaba?"

Bana doğru baktı.

"Ummm..." Devam ettim ama elleri üst kollarımda kilitlenince durdum. Beni yana itti, yanımdan geçti ve tüm soruları duymazdan geldi.

Oh, güzel. Yani siki atladık ve doğrudan göt deliği moduna geçtik, harika!

Öfke damarlarımda fokurduyordu. Ofisine doğru ilerlerken kibri her halinden belli oluyordu.

Öfkelenmemek için çenemi sıkamak zorunda kaldım.

"Yani her şeyi görmezden mi geleceksin?"

Hiçbir şey söylemedi, ben de risk aldım.

"Katja senin için ne ifade ediyor?"

Kova durakladı, duruşu sertti. İlginç bir şekilde, bu sinirime dokunmuş olmalıydı. Aralarında geçen iki tartışmaya tanık olduktan sonra, ki birini benim bildiğimi bile bilmiyordu, onun için bir kız arkadaştan fazlası olup olmadığını, onunla bir gelecek görüp görmediğini bilmek istiyordum. Elimi kalçama dayadım ve arkasını dönmesini bekledim. Cevap vereceğinden o kadar emindim ki yüzümde bir sırıtma belirdi.

Kafası yana doğru seğirdiğinde şok oldum ve benden uzaklaşmaya devam ederek ofisinin kapısını çarparak kapattı.

SABAH ANTRENMANIMIN BÜYÜK BİR KISMI OLDUKÇA ZORLU GEÇTİ. BALE DERSLERİM VARDI,

Bu beni yaklaşık iki saat meşgul etti, sonra kondisyona geçtim. Yapmaktan nefret ettiğim iki şey en yorucu ve zorlayıcı olanlardı. Köşeleri kesip yarım yamalak yapmanın ve yakalanmamanın kolay olması anlamında zorluydu. Ki yakalanmadım. Uzun vadede sadece kendime zarar verirdim.

Madeline ile atlamaya geçtiğimde, Kova'dan uzak durmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Bilerek ona doğru bakmadım ve o yokmuş gibi davrandım ama bu zor bir başarıydı. Her birkaç saniyede bir aklıma geliyordu ve onu aramamak için büyük bir mücadele veriyordum. İzlediğimi hissediyordum ama bakışlarının farkında olduğumu belli etmek istemiyordum. Gözlerinin üzerimde olduğunu, vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum. Ama bunu kabul etmedim. İğrenme korkusu içimde ağır bir şekilde oturuyordu ve yüzleşmek istediğim bir şey değildi.

Bu sabah atlayışım üzerinde çalışıyordum. İki buçuk burgulu bir Yurçenko olan Amanar'ı mükemmelleştirmeye çalışıyordum. Zorluk seviyesi nedeniyle kadınlar için ustalaşması en zor atlayıştı ama aynı zamanda zorluk derecesine göre en çok puan veren atlayıştı. Eğer başaramazsam ve iki buçuk yerine sadece iki burguyu tamamlarsam, şaşırtıcı bir şekilde zorluk derecem düşürülecek, uygulama derecem düşürülmeyecekti. Uygulamanın anahtarı büyük bir bloktu. Omuzlarımı kullanarak ve kollarımı düz tutarak tonoz masasını tüm gücümle itmem gerekiyordu. Eğer kollarımı бүkersem, gücümü emer ve gerçekten berbat olurum. Ama ne yaparsam yapayım, başaramıyordum. Öne doğru adım atıyordum, kırımın üzerine iniyordum, yana doğru iniyordum, bacaklarımı бүküyordum. Ya az dönüyordum ya da çok dönüyordum. Tam bir felakettim. Tüm bu inişler bana karşılayamayacağım kesintiler kazandıracaktı. İstedğim son şey tonozumu iki burguya düşürmekti, ancak yakında ilerleme kaydetmeye başlamazsam, onu küçültmek zorunda kalacağımı biliyordum. Amanar'ı o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum.

Vault benimkiydi. Normalde bu konuda çok başarılıydım, sadece iniş yapmam gerekiyordu.

Ama Dünya Kupası'na geldiğimden beri çok kötü yapıyordum. En azından öyle hissediyordum. Biraz daha sıkı, biraz daha hızlı, biraz daha yüksek olmalıydım ve başaracaktım.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Sinirlerim ve kendimden şüphe duymam beni etkiledi, bunun genel performansımı etkilediğini biliyordum.

Madeline yakında alternatif atlayışım üzerinde çalışmaya başlamamız gerektiğinden bahsetmişti. Jimnastikçilerin her zaman iki atlayışı olurdu, genellikle biri masaya daha fazla puan getirirdi. Yeni atlayışım önden atlayış olacaktı ama henüz hangisini yapacağımdan emin değildim. Önden atlayış yapmak çeşitlilik gösterdi.

"Adrianna. Yetmiş üç fitten başlamak yerine, yetmiş beşi dene. Double yap ve in. Oraya doğru gidiyorsun ama daha fazla ivmeye ihtiyacın olabilir." Başımı salladım.

Madeline kollarını göğsüne doğru çekti, ellerini yumruk yaptı ve sola doğru sallayarak bana ne demek istediğinin bir örneğini verdi. "Masadan kalk ve omuzlarını dikleştirerek yukarı doğru çek ve sonra sertçe bük. Anladın mı? Gerçekten blok yapmalısın."

"Evet."

"Güzel. Devam et."

Pistin sonuna kadar yürüdüm ve yetmiş beş metreyi aradım. Bir parça tebeşir alarak ayak parmaklarımın başlaması gereken yere bir çizgi çizdim ve sonra ellerimi iyice tebeşirledim. Bir kolumu kaldırdım ve koşmaya başladım. Kollarım hızlanana kadar yanımda sopa gibi durdu ve büküldü. Yaklaşık on iki adım ötede bacaklarımı her zamankinden daha sert bir şekilde pompaladım ve yaylı tahtanın üzerine bir dönüş yaptım, ardından Yurchenko'yu tamamlamak için atlama masasının üzerine bir geri sıçrama yaptım, omuzlarımla yüksek bir huff ile patladım ve bükülmemi yukarı ve çift haline getirdim. Normalden biraz daha fazla yüksekliğim vardı ama yumuşak antrenman minderinde ileriye doğru kocaman bir adım atmıştım.

Kollarım hâlâ havadayken omzumun üzerinden Madeline'e kaşlarımı kaldırarak baktım. Merakla bana bakarak dudaklarını çiğnedi.

"Biraz daha yavaş başlamayı dene." Gözlerimde bir soruyla ona baktım. Hızlanmaya ihtiyacım vardı. "Yani, önce birkaç büyük ama daha yavaş adım at ve sonra yaklaşık yirmi beş fit uzağa ateş et. Ve onun yerine Amanar'ı fırlat. Çifte yardımcı olmuyor."

Pistin sonuna gelmiştim ve Madeline bağırdığında tekrar tebeşirlenmiştim. "Önce birkaç yavaş kalkış alıştırmaları yap."

Yavaş başlangıçların tuhaf bir görünümü vardı. Dizler daha yukarıda, daha yavaş ve adımlar çok daha genişti. İlk başta devasa atlamalar gibi görünüyordu. Benden ne yapmamı istediğini biliyordum, sadece daha önce hiç yapmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünmüyordum. Ama o benim koçumdu, bu yüzden dinledim.

Holly iki kez atlarken ben de hızlıca birkaç kez yanlara doğru alıştırma yaptım.

Bir avuç daha yavaş, daha geniş adım attım ve atlayışımı gerçekleştirdim, ancak inişimi yapamadım. Düz durduğumda baldırımın arkası tekrar ısınmaya başladı ama bu sefer sıcaklık ayak bileğime kadar indi. Eğilerek ayak bileğimi döndürdüm ve sıcaklığı hafifletmek için kasıma masaj yaptım.

Kaşları birbirine doğru eğildi. "Sen iyi misin? Neyin var?" Başımı salladım. "Bir şey yok, iyiyim."

Gözleri kısıldı. "Emin misin?" Başımı salladım ve "Tamam, peki nasıl hissettin?" diye sordu.

"Daha yavaş başlamanın mantıklı olduğunu düşünüyorum ve momentumdaki değişikliği hissedebiliyorum. Daha fazla gücüm var. Tekrar deneyebilir miyim?"

"Tabii ki."

Sıraya girdim ve Holly'nin başlamasını bekledim. O birkaç set atlayışı bitirdiğinde sıra bana

geldi. Bacaklarımı tavana doğru çekerek daha da yavaş kalktım ama bu kolay değildi. Karnımın sıkıştığını ve bu şekilde koşmak için geliştirmem gereken kasları hissedebiliyordum. Atlayışım daha iyiydi, boyum da daha iyiydi ama mükemmel hissetmiyordum ve bunu biliyordum.

"Tamam, şu anda sana şok fazla şey y¼klediđimin farkındayım, ama senin de yere yaklaşmanı sağlamaya çalışsak nasıl olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

Madeline sıçrama tahtasının ön¼nde durdu. Kollarını kaldırdı ve ne demek istediğini gösterdi. "Omuzlarımla göđs¼mle birlikte nasıl yukarıda olduğunu gör¼yorsun, ama arkam? Burada şok açıksın, tahta ile aranda şok fazla boşluk var. Ama sıçrama tahtasına doğru eğilirsen, dön¼ř¼nden geri dönd¼đ¼nde, m¼kemmел uçuşu elde etmek için ihtiyacın olan gücü elde edersin. Hadi köp¼k çukurunda deneyelim de gör."

Madeline Holly'ye baktı. "Biraz kendi başına çalışabilir misin? Hemen döneceğiz."

Dudaklarından masum bir gül¼mseme yayıldı. Reagan gibi bir kaltakla arkadaş olması beni şaşırtmıştı. "Sorun değil."

"Yastıklı bir mat kullan, tamam mı? Canının yanmasını istemiyorum." "Tamam."

Kova'nın Reagan'la birlikte olduğu köp¼k çukurunun olduğu piste doğru yür¼d¼k. Günler önce saklandığım köp¼k çukurunun aynısıydı. Gözlerimiz bir anlığına kilitlendi ve başka tarafa bakmadan önce çenesi gerildi. Beni ona yaklaştıran her adımda sinirlerim daha da geriliyordu. Bana tekrar baktığında gözle gör¼l¼r bir şekilde gerildi. Reagan beni gör¼nce kusacakmış gibi gör¼n¼yordu.

"Sizinle paylaşmamızın sakıncası var mı? Adrianna'nın yeni bir şey denemesini istiyorum." Madeline sordu. Kova kenara çekildi ve elini ön¼m¼zde salladı.

"Elbette."

Madeline bana dönd¼ ve Kova dikkatle izlerken ne denememi istediğinin üzerinden geçti. Varlığı güçlüyd¼ ve bu kadar yakınımda dururken, bu sabah acınası bir şekilde yapmaya çalıştığım gibi onu görmezden gelmek zordu. Beni son derece gerdi ve alt dudağımı çiğnemeye başladım, bu alışkanlığımı bırakmam gerekiyordu.

"Unutma, başta yavaş ol ve sonlara doğru alçakta kal. Anladın mı?"

Yutkundum, Madeline'e başımı sallamadan önce gözlerim Kova'ya bir bakış attı.

Pistin sonunda durup derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. Yalnızca atlayışa ve bana denememi söylediği şeye odaklandım. Son bir nefes ve sonra koşmaya başladım. Kalbim antrenörlerden değil, atlayışa olan aşkımdan dolayı hızla çarpıyordu. Adrenalin içime pompalandı ve sıçrama tahtasına yaklaşırken ayaklarım yere vurdu. Baldırımdaki ağrı geri gelmişti ve her zamankinden daha güçlüyd¼, ama onu zorladım. Sinirlerim gergindi, ama Kova ve Reagan orada dururken, bacaklarımla uçuşta özensiz gör¼nd¼đ¼n¼ biliyordum ve bu çukur olmasaydı, aşağı indiğimde bok yiyebilirdim.

"Bu da neydi böyle?" Madeline gözlerindeki şokla sordu. "Tanrı'ya ř¼k¼r o çukura düřt¼n."

"Tekrar deneyeyim."

Kova avucunu açarak uzandı ve iki kez düşünmeden elim onun güçlü, nasırlı elinin içine kaydı. Kolumdan omurgama doğru bir sıcaklık yayıldı. Kahretsin. Bu hiç iyi değildi. Avucumu kavradı ve beni dışarı çekti. Madeline bir şey söyleyemeden Kova konuştu.

"Alabilir miyim?" diye sordu sessizce, o da başıyla onayladı.

"Madeline'in ne yapmak istediğini anlıyorum. Daha yavaş bir başlangıç ve tahtaya yakın daha derin bir aı, değil mi?" diye sordu ama doğrudan bana bakıyordu.

İçten içe inledim. Benim yanımda asla daha derin kelimesini kullanmamalıydı. Aklım spor salonundaki o geceye, söylediği ve yaptığı şeylere gitti.

"Evet, daha akut," diye cevap verdi Madeline. Akut kulağa daha derinden daha iyi geliyordu.

Kova ve onun aptal Rus aksanı.

Kolumu hafifçe kavrayarak beni tahtaya doğru yönlendirdi. Düz bir elini karnıma koyduğunda

ve bir tane de sırtıma, gerildim. Gözlerini bilerek bana dikmiş, kendimi toparlamamı söylüyordu.

Boğazını temizledi. "Yaptığınız şey için merkezinizi kullanmanız gerekiyor. Göğüs arkası." Karnımı okşadı ve devam etti. "Taşımana yardımcı olması için burada daha fazla kas geliştirmeye odaklanmamız gerekebilir. Takla atmaya hazırlan."

Elini belime koyarak beni eğdi, böylece başım önce tahtaya doğru, arka bacağım da yukarıdaydı. "Engeliniz uzun ve alçak olsun ama göğsünüz ve kollarınız yukarıda olsun. Arka bacağını sertçe it." Sanki hangi bacağımı kastettiğini bilmiyormuşum gibi bacağıma dokundu. "Çabuk ve hızlıdır ve öğrenmesi zaman alır ama buradan başlayacaksınız, böylece tahtadan sektiğinde güçlü bir blok için geri dönüp masadan kalkmak için ihtiyacın olan güce sahip olacaksınız. Oradan sonra ne yapacağınızı bilirsiniz." Durakladı ve ardından "Bu sana mantıklı geliyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel, şimdi yap, ama sadece bir plan yap." Düzen sorun değildi. Bükülmek yok, sadece bir tahta gibi düz, vücudu gergin, bir kez geri dönüyor.

Yürüdüm ve tebeşir çizgisinin arkasında durdum, zihnimde doğru yaptığımı hayal ettim. Kova'ya baktığımda bana küçük bir baş selamı verdi. Öne doğru eğilerek dizimi kaldırdım ve birkaç uzun koşu adımı attıktan sonra tüm gücümü toplayıp olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Baldırlarımda koşarken ortaya çıkan o yanma yine vardı. Dönüş zamanı geldiğinde, dediği gibi dizlerimi göğsüme çekerek alçaldım ve pelvik kaslarımın gerildiğini hissettim. Kova haklıydı. İçerideki gerginlikten dolayı daha fazla kasa ihtiyacım olacağını söyleyebilirdim.

Daha alçalırsam sahip olacağım patlama gücü konusunda da haklıydı. İnişim için köpük çukuruna baktım ve ne kadar fazladan yüksekliğim olduğunu gördüm.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Böyle bir güce hazır değildim!" Heyecanla bağırdım.

Başını salladı, ağzı sıkı bir şekilde Reagan ve Madeline'e döndü. "Bir süreliğine jimnastikçileri değiştirsek sorun olur mu? Onunla üzerinde çalışmak istediğim birkaç şey var."

"Tabii ki. Gel, Reagan."

Reagan kaşlarını çatı. Kamışımı aldım ve "Nereye gidiyorlar?" diye sordum. "Yer değiştirdik."

Midem çalkalandı, heyecanım yüzümden düştü. "Oh, tamam."

OTUZ ÜÇ

W Bir an birbirimize baktık, yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Boğazını temizleyen Kova çenesini ovuşturdu ve şöyle dedi: "Daha yavaş koşmak yerine

Bence normal hızınızda kalkış yapmalısınız. Yavaşlamanın sana yardımcı olacağını sanmıyorum. Duruşunu düzelttikten sonra omuzlarınızı dikleştirme ve yüksekliğe ulaşma üzerinde çalışacağız."

Başımı salladım. "Başlangıçta ben de yavaşlama konusunda pek istekli değildim ama yine de yaptım." "Eğer işe yaramayacağını düşünüyorsan, her zaman sesini yükseltebilirsin."

Ona alaycı bir bakış attım. "Gerçekten mi? Bir keresinde bana seni sorgulamamamı söylemiştin." Kazıma cevap vermeyince, "En azından denemek istedim ama hissini sevmedim" dedim.

"Başlangıç noktanız nedir?"

"Yetmiş beş fitteyim."

Koç bir dakika düşündü. "Yetmiş dokuz fitten başlamayı dene. Alabildiğin kadar momentuma ihtiyacın var. Ve tekrar duble yap."

Başımı salladım ve yetmiş dokuz metre işaretine doğru yürüdüm. Tam olarak söylediği şeyi yaptım ve dürüst olmak gerekirse, doğru yapıp yapmadığımı söyleyemedim.

"Tekrar," dedi.

Sonunda, "Sana yapmak istediğim şeyler görüyorum-" demeden önce bir avuç kasa daha yaptım. Koç, kaşlarım neredeyse saç çizgime ulaştığında kendini durdurdu. "Demek istediğim..." Endişeli bir şekilde sustu. Sesi çatallaştı ve konuşmak için ellerini kullandı. "Sanırım bu konuda sadece Madeline ile değil, seninle de daha fazla çalışmalıyım. Yararlanabileceğin farklı teknikler var." Bitkin bir iç çekişle nefes verdi, neredeyse kırılmıştı ve bu beni kötü hissettirdi. "Bu kasa üzerinde çalışalım ve bazı düzen zamanlayıcıları yapalım."

Koç beni spor salonunun diğer tarafına götürdü, orada bir tonozun arkasına yığılmış devasa, kalın matlar vardı. Aşağı yukarı 10 fitten biraz daha yüksekteler ve yükseklik kazanmama yardımcı oluyorlardı. Düzen zamanlayıcıları burada devreye giriyordu. Sırtüstü takla atıyordum, vücudum ve bacaklarım düz duruyordu ve ayaklarımın üzerine inmek yerine sırtüstü iniyordum, göğsüm çukurda dönüyordum.

"Tamam. Seni fark edeceğim ve biraz patlatacağım. Sadece sırt üstü yat. Tamam mı?" "Evet."

Kova'nın küçük patavatsızlığımızı görmezden gelmesi fikrini sevip sevmediğimden emin değildim. Sanırım eğitim için burada olduğumdan bu iyi bir şeydi. Ama aklından neler geçtiğini

merak etmekten kendimi alamıyordum.

Atlayışımı Kova'nın yardımıyla yaptım ve kalbim göğsümden fırlayıp benden önce yere indiğinde neredeyse panikliyordum. O kadar çok havam vardı ki ayaklarım yukarı çıktı ve geri takla attım.

"Bu küçük bir patlama değildi. Beni neredeyse havaya fırlatıyordun. Kendime zarar verebilirdim."

Bana boş boş baktı. "Boyunu gördün mü?" diye karşılık verdi, sesi sertti. Yorumumu görmezden geldi, çünkü gerçek şu ki, koçumun bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyordum ve o da bunu biliyordu.

"Uçarken ihtiyacınız olan şey bu. Tekrar yap ve bacaklarınızı daha sıkı tut. Bu atlayışta diğerlerinden daha fazla düz, sıkı bacaklara ve vücuda sahip olmalısınız."

Sadece bu atlayışta değil, spor salonundaki diğer pek çok beceride de bacaklarımın ne kadar sıkı ve düz olması gerektiğinin farkındaydım. Bunu tekrar tekrar duymak can sıkıcıydı. Bana bilmediğim bir şey söylemesini diledim.

Kova'nın sırtıma vurduğunu hissederek atlayışı yaptım. Bu sefer o kadar sert değildi ve farkı hissettim, zar zor sırtımın üzerine indim.

"Farkı hissediyor
musun?" "Şaşırtıcı
bir şekilde, evet."

Kova cevabımı beklemeden durakladı, sonra devam etti. "Amanar'ın anahtarı yükseklik, itici güç ve güçtür. Biz de buradan başlıyoruz. Gerekirse bunu binlerce kez yaparız, ta ki ben senin ilerleyebileceğinden emin olana kadar," dedi Kova coşkuyla.

Binlerce kez, bana barda yaptığı gibi. En azından atlamada yırtılmazdım. Ama yanlış yere düşersem bileğimi kırabilirdim.

Tekrar atladım ve zamanlayıcıyı düzenleyerek bitirdim. En az bir saat kadar sonra bitkin düşmüştüm ve acilen yemeğe ihtiyacım vardı. Baldırım şiddetle zonkluyordu ama sesimi çıkarmamın imkanı yoktu. Kova'nın yardımı ve itmesi gerçekten fark yarattı, bu yüzden acıyı bir kenara bırakıp kondisyona odaklandım.

Çukura geri döndüğümde, henüz yere inmeye hazır olmadığım için iniş alıştırmaları yapmam için köpük karelerin üzerine kalın alıştırma minderleri yerleştirdi.

Pist çizgisinin sonunda durup Koç'u aradım.

"Benim yardımım olmadan iki katını yap. Nerede olduğunu göreyim." Kasamı indirdikten sonra ona baktım. Hiç memnun değildi.

"Daha güçlü bir engel. Güç, güce ihtiyacımız var Adrianna," diye emretti ellerini çırparak. Sorun şu ki, bacağımın alt yarısı yanıyordu.

Başımı salladım ve onun yardımıyla tekrar atladım. Sonraki bir saat boyunca tek duyduğum:

"Adrianna, bacaklarınızı sık ve tahta gibi düz durmalarını sağla. ACL'ni yırtmak mı istiyorsun?"

"Adrianna. Daha sıkı bir vücut."

"Adrianna," dedi yavaşça, sinirlenerek. "Daha yükseğe ayarla. Gerçekten böyle iki buçuk çekebileceğini mi sanıyorsun?"

"Adrianna, daha sert it!"

"Bunu gerçekten istiyor
musun?"

"Blok, Adrianna!" İnledi. "Daha yükseğe ayarla."

"Tamamdır... şimdi daha sıkı ayarla!"

"Daha hızlı, daha yüksek, daha güçlü. Bu hiç iyi değil!"

"Dönüyorsun, bu yüzden zıplıyorsun!"

Sonra Rusça konuşmaya başladı. O noktada vücudum ağrıyordu ve yorgunluk noktasına ulaşmıştım. Ders için ara vermeden önce bir saat kadar daha zamanım vardı. Ve jimnastik kariyerimde ilk kez, beden eğitimi dersinin bitmesini ve özel dersin başlamasını sabırsızlıkla

bekliyordum.

"Sen güçlü bir taklacısın, ancak daha fazla kasa ihtiyacımız var, bu yüzden önümüzdeki otuz dakika boyunca kondisyon çalışacağız ve sonra soğuyacağız. Tamam mı? Bunu her antrenmandan sonra yapmamız gerekiyor."

Ugh. Yüksek sesle inledim, başım arkaya düştü. Her jimnastikçi kondisyondan tutkuyla nefret ederdi ama

aynı zamanda cimrilik yapmamamız gerektiğini de biliyorduk. Bunu yaparsak kendimizi geri çekmiş oluruz.

Kova beni spor salonunun sadece esneme ve ağırlık çalışmaları için ayrılmış bölümüne götürdü. Vücut geliştiriciler gibi ağırlık kaldırmıyorduk ama hedeflememiz gereken belirli kas geliştirme egzersizleri için kullanıyorduk.

"Tamam, sırt üstü yat ve düz dur. Kollarını kulaklarına koy." Sorun yok.

Koç 20 kiloluk bir dambıl aldı ve bana doğru yürüdü. Dizlerinin üzerine çökerek başımın arkasına oturdu ve ellerimi açmamı söyleyerek ağırlığı avuçlarıma yerleştirdi. O kadar yakındı ki, spor salonunun o tozlu tebeşir kokusunu değil, narenciye ve tarçın kokusunu alabiliyordum.

"Kollarınızı kulaklarınızın yanında tutacaksınız. Bacaklarınızı ve kollarınızı aynı anda kaldırın ve bir araya gelin, ama sadece yarıya kadar. Bu, burada kas inşa edecek." Kova düz bir elini pelvik bölgeye koydu ve aptal vücudum bundan dolayı ısındı. Bizi gören var mı diye etrafıma bakındım. Tenimde karıncalanmalar başladı. Parmakları 4 Temmuz'daki bir maytap gibiydi ve Katja'nın da ona aynı tepkiyi verip vermediğini merak ettim.

"Şimdi yavaşça kaldır," dedi, eli hâlâ üzerimdeydi.

Kaldırdım ama çok hızlı. "Bitirmek için yarışmıyorsun, Adrianna. Ağırdan al." Sakin ol kalbim. Adımın onun dilinden dökülüşüne bayılıyordum.

Kova benimle göz teması kuramıyormuş gibi karnıma bakmaya devam etti. "Daha yavaş kaldır," dedi kayıtsızca.

Daha yavaş kalkmaya başlayıp vücudumu küçük bir tekne görünümüne soktuğumda, "Sıkılaşı," diye emretti. Parmaklarını karnıma bastırarak kaslarımı yokladı. "Hissetmek istediğim şey bu. Tam burada... daha sıkı." Memnuniyetle başını salladı. Eli karnımı yaktı.

Boğazımı temizledim ve gözlerimiz kilitlendi. "Ciddi misin? Kullanacak başka bir kelime bulamadın mı?"

Ağzının kenarı kalktı ve zümrüt gözleri parladı. Yere düştüm. "İngilizce benim ana dilim değil. Bağışlayın beni."

Tekrar ayağa kalktım ve bu sefer bir elini baldırlarımın altına, diğer elini de kollarımın altına koydu. Titriyordum. Yirmi kiloluk bir dambılı kaldırmak aslında o kadar da ağır değildi, ama içinde bulunduğum pozisyonda ve bunu nasıl yaptığım o kadar da kolay değildi. Kova beni yavaşça yukarı kaldırıp aşağı indirirken o kadar çok yardım etti ki kaslarım yanıyordu.

"Nefes almayı unutma."

Başka bir setten sonra kollarım titriyordu.

"Tamam. Biraz ara verelim. Biraz ara verelim," diyerek koluma uzandı ve kasıma masaj yaparak onu sallamaya başladı. Parmak eklemleri kaburgalarımın sürtündü. Parmakları dokuyu derinlemesine yoğurdu ve yüce bir his beni ele geçirdi.

Kova hâlâ yanımda oturduğu için iyice bakabildim. Onu izledim, gözlerinin nerede olduğunu, çenesindeki tikin nasıl çalıştığını. O gece spor salonundaki öpüşmemizi ve bunun ne anlama geldiğini sormayı o kadar çok istiyordum ki.

"Kova," diye fısıldadım sadece onun için. Dikkatini çekmeye çalıştım ama bana doğru bakmadı. "Şimdi olmaz, Adrianna."

"Ne zaman?" Beni görmezden gelmeye devam etti, ben de "Kimseye söylemeyeceğim" dedim. İnanmaz bir şekilde başını salladı. "Bundan daha fazlası var."

"Lütfen, bana bak." Sonunda baktığında, "Yemin ederim." dedim.

İnançsızlıkla başını tekrar salladı ve mırıldandı, "Çiğnediğim kuralları anlıyor musun? Hapse girebileceğim gerçeğini?"

"Hapse girmezsin, araştırdım. Sadece öpüştük," diye fısıldadım ve etrafıma bakındım. "Biz

başka bir şey yapmadım. Sadece bir öpücüktü."

Bana dehşet içinde baktı. "Sorunu görmüyorsun çünkü çok gençsin." Sonra ayağa kalktı ve gözlerindeki ifadeden olanlardan pişmanlık duyduğunu hemen anladım.

"Ayak bileklerimden tut ve seninkileri bana ver." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ellerini ayak bileklerimin etrafına koy," dedi Kova yavaşça, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi. "Ve bacaklarını yukarı kaldır."

Vay, vay, vay. Bu açıdan bakıldığında görülecek çok şey vardı, yani Kova'nın şişkinliği. Bu açıdan bakıldığında şortunun içinde ne olduğunu ve boxer giyip giymediğini hayal edebiliyordum. Tam olarak erekte olmadığını ama yine de oldukça büyük olduğunu söyleyebilirdim. En azından erekte olmadığını varsayıyordum ve büyük hissettiğini biliyordum ama gerçekten görmemiştim. Onunla amımı nasıl okşadığını düşündükçe ayak bileklerini sıkıca kavradım, merkezimden bir hisler nehri aktı.

"Bacaklarını aşağı doğru iteceğim ama yere değmeyeceksin," dedi Koç, yasak düşüncelerimi kırarak. "Seni iki yana ve düz bir şekilde iteceğim ama asla bacaklarının yere değmesine izin verme."

"Anladım."

Kova bacaklarımı dışarı attı ve ayaklarımın halıya değmesini engellemek için çaresizlik içinde sırtım büküldü.

Bacaklarımı tekrar yukarı kaldırmak için ayak bileklerini daha sıkı kavradım.

"Kaldır onları," diye emretti. "Daha hızlı. Burada sadece senin için zaman ayırıyorum." "Senden bana yardım etmeni istemedim," diye homurdandım.

"Adrianna, ben her jimnastikçinin maksimum potansiyeline ulaşmasını sağlamak için buradayım, dolayısıyla bu başka bir antrenörün yerini almak anlamına geliyorsa, bunu yaparım. Bu kişisel bir şey değil."

Kişisel bir şey değil.

Siktir et onu. Bunu ondan ben istemedim. Madeline ile takılabılırdim ama o devreye girmek istedi. Bacaklarımı yana doğru ittiğinde, kalçalarım döndü ve biraz mücadele ederek onları geri çektim.

Kulağa geldiğinden daha sertti ve karnım her seferinde esnedi. Ve her seferinde, onun şişkinliğine baktım ve zıplamasını izledim.

Cehenneme gidecektim.

Karnım yanıyordu, sanki ateş karıncaları etimi kaplamıştı. Bacaklarım, onları yukarı çekerken bükülmeye başlamıştı. Mola istemeyi çok istedim ama daha iyisini biliyordum.

"Sana o bacakları bir arada tutmanı ve düz kilitlemeni söylemekten bıktım." Bacaklarımı o kadar öfkeyle ve hızla aşağıya attı ki, onları tekrar yukarı kaldırmak için mücadele ettim. Ama yere değmediler ve bunun için kendimle gurur duydum. Tırnaklarım etine battı, onları yukarı çektiğimde bir hava fişkırttı. O da aynı hareketi tekrarladı.

"Bu sadece sana bunu daha uzun süre yapmamı sağlayacak."

O anda büyücülük eğitimi almaya ve bu tür işkenceler için ona büyü yapmaya karar verdim. Ve doğru İngilizce kelimeler kullanmasını sağlayın, ve bazı lanet kasılmalar.

Bacaklarımı her aşağı ittiğinde derin bir nefes alıp tuttum ve bacaklarımı ona doğru geri atmak için kullandım. Şakaklarımın kenarlarından ter damlıyordu ve gözümdeki bir damarı patlatacağımdan oldukça emindim.

Daha fazla dayanamayacağım noktaya geldiğimde kim bilir ne kadar zaman geçmişti. Kalçalarım titriyordu, o kadar sert titriyorlardı ki yanan midemle birlikte midem bulanıyordu. "Son bir kez" dediğinde bunu hissetmiş olmalıydı. Ve bacaklarımı tekrar fırlattığında, bir gümbürtüyle yere düşmelerine izin verdim. Bir bacağım yana düştü, diğeri bükülmek için çabaladı ama onu tutacak gücüm yoktu, bu yüzden ikisi de açık düştü. Pozisyonum pek iyi değildi.

ama umursamayacak kadar yıpranmıştım.

Nefes nefese kalmıştım, kendimi maraton koşmuş gibi hissediyordum. "Sanırım ölüyorum." "Bu kadar dramatik olma."

Tutuşum gevşedi ve dirseklerim yana düştü. "Ben değilim. Bu çok zordu." Ama yorumumu duymazdan geldi ve bakışları açık bacaklarımın arasında, üzerimde durdu.

Onları kapatmalıyım, yapılacak en mantıklı şey bu olurdu ama yerimde çakılıp kalmıştım. Kısmen hareket edemediğim gerçeğinden dolayı, ama aynı zamanda gözlerinin vücudumu yalamasından da hoşlanmıştım. Baş döndürücü bakışları kalçalarımın arasında bir zonklamaya neden oldu ve nabzım hızlandı.

Tanrım. Neyim vardı benim? İğrenmeliydim. Belki de kalkıp gitmeliydim. Belki de Kova bağımlılığım hakkında bir terapistle konuşmalıyım.

Aslında, çiz onu.

Benden yaşça büyük koçuma aşık olduğumu açıklamak ciddi şekilde geri tepebilirdi. Çenemi kapalı tutmak elimdeki tek eylem planıydı.

Gücümü toplayarak bacaklarımı yavaşça bir araya getirdim ve kalçalarımınla şişmiş merkezime baskı uyguladım. Koç boğazını temizledi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Seninle sonra katta görüşürüz."

"Koç?"

"Git."

"Hayır, konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Bana doğru adım atarken gözleri hızla spor salonunu taradı. "Konuşacak bir şey yok. Bu büyük bir yanlış karar. Böyle bir şey asla olmamalıydı," diye alay etti. "Ve şimdi reşit olmayan birinden, hem de benim jimnastikçimden faydalandığım gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Bu yüzden hastayım, uyuyamıyorum."

Sadece küçük bir doz acıma hissederek geri çekildim. "Benden faydalanmadın."

"Böyle düşünmen daha da kötü," diye homurdandı nefesinin altından. "Söylediklerime ve yaptıklarına isyan etmeliydin."

"Değildim, değildim. Her şey hoşuma gitti ve bitmesini istemedim. O zamankinden daha iyi hissettin-" "Adrianna," dedi sertçe, sözümü keserek. Bir elini saçlarının arasında gezdirirken gözleri

Göğsümde bir an oyalandı.

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Ben bir erkeğim, sen ise... bir ergensin," dedi tiksintiyle ve boyumun iki santim uzadığını hissettirdi. "Katja bizi görseydi, her şeyimizi kaybedebilirdik. Ne olursa olsun, hiçbir şey ya da hiç kimse için bunu riske atmaya niyetim yok."

Aniden hissettiğim empatiyi geri yuttum. Gözleri yumuşadı, içleri utançla doldu. "Bunu bir kenara atamayacak kadar çok çalıştın, ben de öyle. Ellerini kendine sakla, ben de aynısını yapacağım."

Sonra döndü ve içim içimi yiyerek uzaklaştı.

OTUZ DÖRT

Tİki saat ileri kimya, artı on saat spor salonu ve yatmaya hazırdım. Bugün bir yaş daha büyümüş olmamın bir önemi yoktu, bana herhangi bir gün gibi geliyordu. Avery ülke dışındaydı. Doğum günümde beni istediği gibi ziyaret edememişti. Ailesi İspanya'ya bir aile tatili planlamış ve bunu son anda ona ve kardeşlerine bırakmıştı ama döndüğünde gelip beni göreceğine söz vermişti. Babam iş için uzaktaydı, Xavier arkadaşlarıyla kim bilir ne yapıyordu ve annemden gelen bir mesaj dışında ailemden tek bir kelime bile duymamıştım. Spor salonu, diğer günler gibi spor salonuydu.

Zamanı geldiğinde duygularımı kapatmayı öğrenmiştim, bu yüzden doğum günümde yalnız olmak beni etkilemedi.

Ancak Alfred dün gece bana kendi Tonka kamyonum olan Escalade'in anahtarlarını teslim ederken mumla birlikte bir kek verdi. Ona teşekkür ettim ve aslında ona Thomas diye seslendim.

Açlıktan ölmenin ve muhtemelen o anda bir inek yiyebilecek durumda olmanın yanı sıra, geçirdiğim uzun ve yorucu günün ardından gücüm kalmamıştı.

Kütüphanenin arka tarafındaki özel ders odasından çıkarken ışıklar yumuşaktı ve havadaki boşluk beni biraz üşütmüştü. Notlarım iyiydi ve derslerime devam ediyordum, bu yüzden o sabah ehliyet sınavına girmek için dersi asmış olsam da gelmeme gerek yoktu. Annem görünüşüme kızarken, babam okula ve notların ne kadar önemli olduğuna odaklanmıştı. Haklı olduğunu biliyordum, çünkü günün sonunda Dünya Kupası'na gelmem için paranın her şeyi satın alabileceğini düşünecek kadar saf değildim. Bir gün tüm bunlar sona erecek ve gerçek dünyada gerçek sorumluluklarla yaşamaya başlayacaktım.

Ağustos ayına gireli birkaç hafta olmuştu ki Georgia'da hava değişti. Gündüzleri hala boğucu sıcak olsa da, akşam karanlığında nem daha yoğun ve yapışkandı. Dışarı çıkmadan önce ceketimi çıkarabilmek için fermuarımla oynamaya başladım ama fermuar malzemeye yapışmıştı. Düzeltmek için kitaplarımı yakındaki bir masanın üzerine koydum.

Bir nefes fısıltısı tenime değdiğinde dünyadan bihaberdim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Elim boynuma gitti ve şaşkınlıkla sesin geldiği yöne doğru döndüm.

Hayden.

"Kahretsin! Ödümü kopardın!"

Hayden sırtıttı, gamzeleri görünüyordu. Gözlerim omuzlarına kaydı ve açık gri kapüşonunun içinden bile iyi tanımlanmış kaslarını görebiliyordum.

"Üzgünüm, sıkıştığınızı gördüm ve yardım edebileceğimi düşündüm."

Sakin ol, hormonlar.

"Yardım, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu ellerime doğru başını sallayarak. Başımı sallayarak kendime geldim. "Ummm, evet, teşekkürler."

Hayden fermuarımla oynadı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Özür dilerim... Sadece çok yorgunum." Sırıttı ve karnım guruldadı. "Ve görünüşe göre açsın da."

Isı boynumdan yanaklarıma doğru süzüldü, midemin ne kadar yüksek sesle homurdandığından utandım. "Evet, o da var ama yemek yiyemeyecek kadar yorgunum ve istediğim son şey hazır yemeklerden biri."

beni evde bekliyor."

Hayden'in kaşları birbirine doğru eğildi, ben de onun şaşkın bakışlarına cevap verdim.

"Annem her hafta taze yemekler hazırlatıp bana teslim ediyor. Şu anda bunları ağzıma atma düşüncesi, yatağa yüzüstü uzanmak kadar cazip gelmiyor. Çoğu zaman bunlarla başa çıkabiliyorum ama bir daha asla bir parça balık ya da ağaç kabuğuna bakmak zorunda kalmasaydım, çok erken olurdu. Bu yüzden yememeyi tercih ederim."

"Kabuk mu? Ağaç kabuğu gibi mi?"

Kulağa ne kadar komik geldiğini düşünerek kıkırdadım. "Aslında havlama değil, sadece içinde hiçbir şey olmayan, baharatsız ve tadı berbat olan yiyecekler. Küçük porsiyonlar olmasından bahsetmiyorum bile."

Cevabımı kabul ederek başını salladı. "Neden yiyecek alışverişi gitmiyorsun?"

Omuz silktilim. "Doğrusu, onaylamadığı bir şey alırsam annem sinir krizi geçirir. Ayrıca, o kadar enerjim de yok."

"Yani yemek yemeyecek misin?" Fermuarımı karıştırdı ve sonunda vücudumdan aşağı indirdi. "Toplayabileceğim meyvelerim var."

"Adrianna, yemek yemelisin," dedi kalçalarını tutarak. Evimdeki o öpücükten beri Hayden dokunuşlarında bu kadar ileri gitmemişti. Bu yüzden doğal olarak vücudumdaki ellerini fark ettim.

"Hadi gidelim. Birlikte bir şeyler yiyeceğiz." "Nereye gideceğiz?"

"Caddenin yukarısında bir Gino's Pizza var. Oraya ne dersin?" "Pizza yersem annem beni öldürür."

Beni kendine yaklaştıran Hayden amaçsızca etrafına bakındı. Kimi aradığını merak ederek bakışlarını takip ettim ama kimseyi göremedim.

"Adrianna, onu bir yerde görüyor musun? Bunu öğrenmeyecek ve ona söylemeyeceğime söz veriyorum." Ağzının kenarları dikleşti.

Tereddüt ederek dudağımı ısırdım. Uzun zamandır pizza yememiştim.

"Haydi," diye ikna etti ve kitaplarımı aldı, sonra parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ben ısmarlıyorum."

Kütüphanede planladığımdan daha uzun süre kalmış olmalıyım. Biz el ele yürürken otoparkta bulanık bir sis vardı. Genelde çıkmadığım biriyle el ele tutuşmazdım ama Hayden farklıydı. Beni çok şaşırtmıştı, gerçekten iyi bir arkadaş olmuştu. Takım kızlarıma her şeyden daha yakın olmayı beklerdim ama değildim.

"Hangi araba senin?"

Neredeyse yasadışı bir renk tonu ve yirmi iki inç jantları olan siyah SUV'yi işaret ettim. Bu yılın başlarında Cape Coral'a ilk geldiğimizde Alfred'in kullandığı SUV'du.

"Aracın bu mu?" Kaşları kalktı, ses tonunda şüphecilik vardı.

Tanrım, bir deliğe girip saklanmak istedim. Hayden'ın benim son model Escalade'im karşısında şaşkına döndüğünü söylemek hafif kalır. Platinum versiyonuydu ve biraz utanmak bir yana, gerçekten çok sevmiştim. Ailenin parası olmadığı sürece kimsenin ilk arabası bu kadar güzel olamazdı. Ama memlekette bu tür şeyler normaldi ve birlikte büyüdüğüm çocukların daha da güzel arabaları vardı. Avery'nin vardı.

Babama defalarca istediğimi söylediğim şık bir BMW. "Evet."

"O arabayı ne zaman aldın?"

"Aslında bu araba bir süredir bende idi. Dün gece anahtarlarını aldım."

"Dün gece mi?" diye sordu bana.

Dudağımı ısırđım. "Bugün benim doğum günüm."

Hayden olduğu yerde durdu, çenesi düştü ve yüzü aydınlandı. "Bugün senin doğum günün ve kimseye söylemedin mi?" Bana çarptı ve olabilecek en sıkı şekilde sarıldı. Beni kucağına alıp kendi etrafında döndürerek mutlu yıllar dilediğinde güldüm.

Beni yere bıraktı ve dedi ki, "Ehliyetini ne zaman aldın? Kimseye söylemediğine inanmıyorum." "Özel dersi ektim ve Alfred beni bu sabah aldı."

"Dostum, araban hasta. Yemeğı ben ısmarlıyorum ama arabayı sen kullanacaksın." Onun fikrini duyunca rahatladım, omuzlarım gevşedi.

"Benim için sorun yok."

Arabaya atlayıp motoru çalıştırmak için düğmeye bastığımda Hayden omzunun üzerinden arkasındaki iki sıraya baktı.

"Neden bu kadar büyük bir araban var? Ve nasıl oluyor da onu spor salonunda hiç görmedim?" İçimi çektim ve arabaya daldım.

"Babam daha büyük bir arabanın daha güvenli olduğu konusunda ısrar ediyor ama yanılıyor. Sadece küçük bir arabanın beni ezip öldürmesinden endişeleniyor, bu yüzden bana bir Tonka tankı aldı. O tartışılacak biri değıl ve genellikle dediğı oluyor. Hikayenin sonu. Ayrıca beni Alfred bırakırdı, bu yüzden muhtemelen onu hiç görmedin," derken sesim kesildi.

"Hey," dedi Hayden yumuşak bir sesle, çenemi yukarı çekerek sabit bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Sahip olduğun hiçbir şeyden utanma ya da çekinme. Bence oldukça havalı. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar küçükken bu kadar büyük bir şey kullandığını görmek beni biraz şaşırttı. Çok havalı bir kamyonet ama bunun için seni asla rahatsız etmem. Yemin ederim."

Başparmağı çenemi hafifçe sıyırdı ve dokunuşunu karnıma kadar hissettim. Samimi sözlerini kabul ederek başımı salladım.

"Peki baban ne iş yapıyor?"

"O bir emlak geliştiricisi."

"Ah, doğru ya. Kova'nın barbeküsünde bahsetmiştin. Unutmuşum." İşlek bir caddeye döndüm ve "Devasa bir evde mi yaşıyorsun?" diye sordu.

"Şey, ada için ortalama büyüklükte."

"Ortalama büyüklükte olan nedir?"

Dudağımı ısırđım. "Dokuz bin metrekareden biraz fazla. Yedi yatak odası, tüm sıkıcı resmi odalar, iki mutfak, bir misafirhane, sinema salonu, şarap mahzeni, spor salonu, sauna odası ve bir oyun odası var. Üç arabalık bir garajımız var ve aslında hoşuma giden özel bir yolda yaşıyoruz."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ve sahilde mi?"

"Hayır, bir golf sahasında yaşıyoruz. Babam büyük bir golfçüdür." "Vay canına," adamın nutku tutulmuştu.

"Aslında gerçekten çok güzel ve aslen Post cereal varisine aitti. İlk inşa edildiğı zamanki orijinal zeminleri ve aynı mimarisi ile Akdeniz tarzı bir ev. Hiçbir şeye dokunulmamış. Bu yüzden babam için satın almak hiç de zor olmadı. Bu tür şeylere değeri verir. Annem yerleri söküp her şeyi yeniden yapmak istedi ama babam buna kesin bir şekilde karşı çıktı." Beklenmedik bir şekilde içime memleket özlemi düştü ve kaşlarımı çatıttım.

"Sahil uzak değil, boş zamanlarımlın çoğunu orada geğiriyordum. Hiçbir şey Georgia sahili ile kıyaslanamaz. Soluk kum, kristal berraklığında su, sonsuz güneş ışınları, gerçekten çok güzeldi. Özellikle de güneş battığında ve gökyüzü bazen turuncu ve pembeye döndüğünde."

"O zaman anlaştık."

"Neyi hallettik?"

"Şükran Günü tatilinde seninle eve geleceğimi. Beni sahile götüreceksin ve sonra da adayı gezdireceksin."

Boğazımdan patlayan yüksek sesli kahkahayı durduramadım. Rahatlamak ve kendimi bırakmak iyi hissettiriyordu ve şaşırtıcı bir şekilde Hayden'ın yanındayken bunu yapabiliyordum.

"Burada okyanus olduğunun farkındasın, değil mi? İstedğin zaman gidebilirsin?"

"Farkındayım ama az önce bana anlattıklarından sonra nerede yaşadığını görmek istiyorum."

"O zaman seni bir sürpriz bekliyor. Orada insanlar farklı." Sinyal lambamı yaktım ve park yerine döndüm. "Ben onlar gibi değilim, yanlış bir fikre kapılmanı istemem."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Öncelikle, ailemin parasıyla hava atmaya falan çalışmadığımı anlamalısın. Tamam mı? Çünkü genelde bu konuda konuşmam. İnsanların bunu yapması utanç verici, gerçekten."

"Ada'daki insanlar kibirli. Herkesin parası var, hem de çok. Müstehcen miktarda. Her şey ne tür bir araba kullandığınız, hangi tasarımcıyı giydiğiniz, paranızın nereden geldiği ve benzeri şeylerle ilgili. Hemen hemen kim kimdir. Hava zenginlik dolu ve Adalılar hemen burun kıvrıyor ve çok fazla saçmalıyorlar. Çocukları daha da kötü çünkü bu tür bir zihniyetle yetiştirildikleri için ortaokula başladıklarında egoları karpuz büyüklüğünde oluyor. Sosyeteden de hiç bahsetmeyeyim."

Ben park yeri ararken ve yavaşça park etmeye çalışırken Hayden sessizleşti.

"Ne oldu?" Ona bakarak sordum.

Kaşlarını çattı, bana şüpheli bir bakış attı. "Araba kullanırken iyi misin? Şu anda kendinden pek emin görünmüyorsun?"

Güldüm. "Hala gerçek bir Tonka kamyonu sürmeye alışamadım, bu yüzden park yerine seksen yaşındakilerin kullandığı şekilde giriyorum - direksiyonun üstünü zar zor görebiliyorum ve lanet bir kaplumbağadan daha yavaş."

Hayden bir kahkaha attı ve ben devam

ettim. "Yaşlılar bana yol öfkesi veriyor."

Gino'nun önüne park ettim ve Hayden arabadan atladı, ben arabamı kilitleyip anahtarları çantama atarken etrafta dolaşmaya başladı. Pizzacıya girdiğimde Hayden bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Çenesini başımın üstüne koydu.

Birlikte durup camın arkasından dilim dilim sipariş edebileceğimiz pizzalara

baktık. "Sana bakıyor," diye fısıldadım ona, ağzımı zorlukla oynatarak.

Hayden tezgâhtar kıزدan bahsetmiyormuşuz gibi davrandı. "Muhtemelen karın kaslarınızı görmek istiyordur," dedi kulağımın dibinde kayıtsızca.

"Onları her gün görüyorum. Bence özel bir şey değiller," dedim alaycı bir şekilde ve sırtışımlı gizlemek için arkamı döndüm. Altın rengi karnının düz ve sıkı olduğunu biliyordum. Ve sakın beni oblik kaslarından ve o gerginlikten bahsetmeye başlatmayın. Lanet olası jimnastikçi. Gömleğinin altında ne olduğunu görseydi çok şaşırdı.

Beni kendine çekti ve boynumun yanına doğru eğildi. Dudakları kulağımın kabuğuna değdi. "Adrianna. Unutma, dudaklarının tadını biliyorum."

Hayden'ın yaramaz bakışları bana geri döndüğünde gözlerim açıldı. Anında kıpkırmızı olmuşum.

yanaklarım alev alev yanıyordu. Etrafıma bakındım ve tezgâhın arkasında benden biraz daha büyük bir kız gördüm. "Şanslı kız," dedi ve gülümsedi. "Size ne getireyim?"

OTUZ BEŞ

"S"Dün geceki pizzayı beğendin mi?" Ben ellerimi tebeşirlerken Hayden sordu.

"Evet, gerçekten çok iyiydi. Bu kadar farklı tür olduğunu kim bilebilirdi? Bizde o türden yok. seçme şansımız yok."

"Eve dönüş nerede?" Reagan araya girdi. Bundan ona daha önce bahsettiğime oldukça emindim. Tebeşir kabına bakarak tebeşir bloğunu aldım ve kırdım. Bazen Reagan'ın kafasını kırmak istediğim gibi.

"Savannah'nın dışında."

Kaşlarını çattı. "Bunu biliyorum. Nerede?"

Çömelerek çantamın içinde tutamaklarımı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Kahretsin. Yapmak istediğim son şey, çılgınca ekipmanımı ararken ona cevap vermektir.

Eşyaları itip kakarak fazladan leo'larımı çıkardım ve yere bıraktım. Bileklikleri buldum ama tutamaklarım yoktu. Onlar olmadan bar yapamazdım, bir daha olmazdı ve eğer ellerimi yırtsaydım, antrenman yaptığım hızda iyileşmem sonsuza kadar sürerdi.

Dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Palm Bay. Savannah'nın dışında. Tam olarak Amelia Adası. Orası-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Sadece neden orayı bırakıp buraya geldiğini anlamıyorum," dedi.

"Baban senin için bir spor salonu inşa edemedi mi?"

Ciddi miydi? Küçümseyici yorumu karşısında gözlerimi devirmek için içimden güçlü bir istek geldi. "Daha iyi bir spor salonu istiyordum ve babam Kova ile arkadaştı, bu yüzden mükemmel bir şekilde işe yaradı."

Yüzleşmeyi sevmezdim ama zamanı geldiğinde de bundan kaçmazdım. Benim hakkımda böyle hissetmesi için hiçbir nedeni yoktu. Ayrıca, ihtiyacım olan son şey Koç'un takımdaki kızlardan biriyle sorun yaşadığımı düşünmesiydi.

"Ciddi misin Reagan?" diye sordum ve bana bakmasını bekledim. "Senin sorunun ne? Benimle neredeyse hiç konuşmuyorsun ama belli ki beni görmeye dayanamıyorsun. Ben sana ne yaptım ki? Şimdi aramızdaki buzları eritelim çünkü bu tavrın artık eskidi."

Dişlerini birbirine geçirdi ve bana doğru bir adım attı. "Sorunumun ne olduğunu bilmek ister misin? Benim sorunum Koç'un sana herkesten daha fazla ilgi göstermesi ve ben bunu anlamıyorum. Sanki tek odak noktası senmişsin gibi ve bu hiç adil değil. Bunu hak etmiyorsun."

Ağla lan nehir gibi. "Sen neden bahsediyorsun? Her gün seninle ve diğer kızlarla antrenman yapıyor."

Oflayarak başını salladı. "Senin üzerinde daha fazla çalışabilmek için bizimle çalışmaya ara verdi. Yani, Tanrı biliyor ki ekstra saatlere ihtiyacın var ama yine de bu doğru değil. Ve inan bana,

hepimiz onun sana nasıl baktığını fark ettik."

Dondum kaldım. Hayır. Birinin aramızdaki hiçbir şeyi görmesine imkân yoktu. Gerginliğimizi saklamakta iyiydik, en azından ben öyle sanıyordum. Reagan'ın sözleri canımı yaktı ama duygularımı hemen korumam gerekiyordu. Son yorumunu bir kenara ittim ve bununla daha sonra ilgilenmeyi planladım.

"Yani daha fazla ilgi mi istiyorsun? Bu mudur yani?"

"İlgiye ihtiyacım yok. Buradaki her jimnastikçiye ayırdığı kadar bana da zaman ayıran bir koça ihtiyacım var. Eskiden de böyleydi ama sen buraya geldikten sonra sanki tamamen değişti, bunun da tek bir nedeni olabilir. Sen." Sesini alçalttı ve bana baktı. "Buradaki herkesten daha çok çalışıyorum ve tüm bunların elimden alınmasını reddediyorum. Benim de hedeflerim ve hayallerim var. Sadece senin değil, Adrianna."

Her ne kadar sözlerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışsam da, rahatsız ediyordu. Bakışlar, yorumlar, hepsi sinirlerimi bozuyordu. Yeterince iyi değilmişim gibi hissetmekten bıkmıştım. Bu kızlardan herhangi biri kadar çok çalışıyordum.

"Yanılıyorsun." Ayağa kalkarak uzaklaşmaya karar verdim. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve onun görmesini istemiyordum. Onun acı saçmalıklarını daha fazla dinlemeyi reddediyordum. Büyük olasılıkla yırtılmalar olacaktı, bu yüzden şimdi olabildiğince çok tebeşir yüklemem gerektiğini biliyordum.

Midem düğümlenmiş ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken, kendimi kayıyor gibi hissediyordum. Duygularım sınıra yaklaşmıştı ve kırılmadan önce onları kontrol altına almam gerekiyordu.

Balı kaptığım gibi ellerime fıskırttım ve daha fazla tebeşir sürdüm. İşlemi defalarca tekrarlarken Reagan'ın sözleri kafamda tekrarlandı.

Eşit olmayan demirlere doğru yürürken, Hayden beni durdurmak için adımımın ortasında kolumu tuttu.

"Tutamakların nerede?" diye sordu, bileklerime baktı, sonra tekrar gözlerime döndü, nasıl bir sonuçla karşılaşabileceğimi biliyordu.

Omuz silktilim. "Hiçbir fikrim yok, Hayden." Üzgün bir şekilde söyledim.

"Bende olduklarını sanıyordum-" "Hey Reagan, Adrianna'ya fazladan bir çift kabzanı ödünç verir misin?"

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ona, kolumu çekerek. "Bana katlanamadığını biliyorsun ve dürüst olmak gerekirse, ondan herhangi bir iyilik istemiyorum."

Bu sabah kabzalarımı çantamda gördüğüme yemin edebilirdim. Reagan'ın onları bilerek çıkarmış olabileceği düşüncesi aklımdan geçti. Bunu ona hiç yakıştıramadım. Düşmemi istemeye kararlı görünüyordu. "Madem bu kadar zengin, o zaman neden daha fazlası yok?" Gıcırtilı sesi çivi gibi Kara tahta. Fare gibi ses çıkarmaması için ses tellerine tebeşir sürmek için her şeyimi verirdim.

"Merak etme, Reagan. Ellerimdeki kanlı yırtıkları seviyorum. Tebeşir ellerime değdiğinde çok iyi hissettiriyor.

kırmızı, tahriş olmuş cildim, ellerimi çiğ hale getiriyor. Seni öldürmeyen şey sadece güçlendirir, değil mi?"

At kuyruğumu sıkarak alçak barı kavradım ve kayarak kipe geçtim. Kalçalarım gerideyken bacaklarımı gidebildikleri kadar uzattım, böylece mükemmel bir yatay çizgideydim ve karnımdaki çekimi hissettim. Ayak parmaklarımı bara getirdim ve bir kip yaptım, sonra amuda kalktım, üç saniye tuttum ve kollarım düz olacak ve kalçalarım bara çok hafifçe dayanacak şekilde kayarak bir kip yaptım.

Reagan'a döndüm. "Sanırım bu, Koç'un bugün tutacaklarım olmadığı için benimle daha fazla

ilgileneceği anlamına geliyor."

Bir kez daha alçak barın üzerinde amuda kalkarak aşığı indim ve straddle pozisyonunda dönerek alçak barı serbest bıraktım. Kalçalarım havadayken vücudumu tamamen döndürdüm ve yüksek bara uzandım.

Barı kavradığımda tebeşir hafifçe serpildi ve gözlerimi kapattım. Birkaç hafif serbest bırakma hareketi yapmak, ağrıyan kaslarımı esnetirken kolaylıkla çubuktan çubuğa sallanırken ısınmamı sağladı. İyi hissettirdi ve itiraf etmeliyim ki vücudumdaki çekimi sevdim. Her şey uçup gitti.

Bir stres giderici gibiydi ve her seferinde onu kucakladım. Özellikle de şimdi.

Birkaç amuda kalkma ve piruet ile ısındım, onları dikey olarak vurduğumdan emin oldum, sonra bir Dev'den bir flyaway inişine geçtim. Bir kez daha ısındım ve tekrar bir flyaway yapmak yerine ikili bir düzen yapmaya karar verdim. Isınma hareketleri arasında pek yaygın değildi ama uzun zaman önce ustalaştığım ve uykumda bile yapabildiğim bir şeydi.

İki dev tamamlandı, bıraktım. Bar yüksek sesle sekti, yaylar zıpladı. Havada uçtum, vücudumu bir tahta gibi düz tuttuğumdan ve kalçalarımı açtığımdan emin oldum, topuklarımı yere sürmeden önce iki kez geri döndüm. Hafif bir yalpalamayla yere indim. Baldırlarımdan yukarıya doğru bir alev yükseldi ama onu kafamdan uzaklaştırdım.

"Güzel, Aid!" Hayden kulplu beygire doğru yürürken heyecanla bağırdı.

Reagan'ın yapabildiği tek şey ters ters bakmaktı. Ben bir şey söyleyemeden Koç Kova salonun öbür ucundan bağırdı: "İyi iş Adrianna. Biraz daha sıkılaş."

Doğal olarak yalpaladığımı gördü ama hiçbir şey adamı geçemedi. "Bu sadece bir ısınmaydı, Koç." Ben de karşılık verdim ve o da onaylarcasına başını salladı, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Bu Kova'nın haftalardır bana söylediği ilk gerçek şeydi. Buna ihtiyacım vardı, Reagan'ın söylediklerinden sonra onun desteğine ihtiyacım vardı. Onun gözünde ilerleme kaydettiğimi, sıkı çalışmamın fark edilmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Jimnastik becerilerimle ilgili komutlar dışında neredeyse hiç konuşmuyorduk. Aramızda olanlardan sonra onun katı kişiliğini kabullenmişim.

Döndüm ve bara tırmanmak ve rutinine başlamak için adım atan Reagan'a parlak bir şekilde gülümsedim. Ama başlamadan hemen önce ayaklarıma fazladan bir tutamak seti fırlattı.

"Biliyorsun, Koç seninle böyle çalışıyor çünkü kendini kötü hissediyor. Burada olmak için yeterince iyi değilsin ve asla olamayacağın da ortada. Sence neden seninle bu kadar çok zaman geçiriyor? Hayden'la da aynı şekilde. Holly bana Hayden'ın hiç arkadaşın olmadığını ve sürekli yalnız olduğunu, bu yüzden sana acıdığı için seninle arkadaş olduğunu söyledi. Yine de şaşırmadım. Hayden iyi bir adam. İhtiyacı olanlara yardım etmek için elinden geleni yapmak onun doğasında var."

Birkaç dakika önce hissettiğim memnuniyet kaybolmuştu. Onun kalpsiz sözleri karşısında yine gözlerim yaşardı. Aylarca süren sıkı çalışma ve duygusal kaçınma yüzeyde fokurdadı. Ağlamak istemiyordum ama sözleri canımı yaktı ve gözyaşlarımdan taşmaya hazır olduğunu hissettim.

"Burada kimse seni sevmiyor ve sahip olduğun tek arkadaşın da gerçek bir arkadaş değil. Koçun ve tek arkadaşın sana hiç güvenmiyor." Alaycı bir şekilde güldü. "Artık gitmelisin. Asla bir Olimpiyat jimnastikçisi olamayacaksın, Adrianna Rossi. Gereken özelliklere sahip değilsin ve asla da olmayacaksın."

Bununla birlikte gülümsedi ve bara doğru döndü. Kalbim göğsüme çarparak tebeşir kasesine doğru yürüdüm. Midem bulanıyordu. Sözleri kulaklarımda çınlıyor, gittikçe daha da ağırlaşıyordu. Bunlar doğru olamazdı.

Hayatımın gerçekliği karşısında yanağımdan koca bir damla yaş süzüldü ve hemen sildim. Tutacaklarımı unutmanın utancı boğazımı tıkadı ve Reagan'ın az önce bana yaşattığı aşağılanma yüzünden göğsüm sıkıştı. Bir kase dolusu tebeşirin içinde boğuluyordum. Her nasılsa çevremden tamamen habersizdim. Evdeki sümüklü kızlara alışkındım ama Reagan gerçek bir kötü kızdı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bana serseri mayın gibi davranmamam, olayları dengeli ve kontrollü bir şekilde ele almam öğretilmişti ama sözleri acımasızdı ve derinden etkiledi. Tek yapmak istediğim misilleme yapmaktı.

Ama yapmadım. Bunun yerine, daha yüksek bir yol seçtim ve bir gözyaşı daha kaseye düşerken

ellerimi pudralamaya başladım, sözleri kafamda tekrarlanıyordu.

Derin bir nefes aldım, nefes verdim ve tüm saçmalıkları dışarı attım. Etrafımdaki spor salonuna baktım ve

Bana dikkatle bakan Kova ile göz göze geldik.

Zayıf görünmek istemiyordum ama yanağımdan aşağı yuvarlanan ılık bir gözyaşını daha durdurmanın yolu yoktu. Kova'nın gözleri karardı, çenesi gerginleşti. Bana bir kez daha bakmadan önce uzun bir süre Reagan'a baktı. Bu kez karnımın sıkışmasına neden olan bir endişeyle doluydu. Bakışları anlatmak istediğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

Parmaklıklara doğru dönmeden önce Reagan'ın bana ulaştığını görmemesi için gözyaşlarımı sildim. Ona bu savaşı kazandığını göstermeyi reddettim.

Ama savaşı kazanamazdı.

OTUZ ALTI

TKova ve benim birbirimizin etrafında paten kaydığımız üç uzun hafta geçti. Adil olmak gerekirse, öncelikle jimnastiğe odaklandım.

Düşündüğüm kadar kolay olmadı. Aslında, düpedüz zordu. Bir spor salonunda olmak ve haftada yaklaşık elli saat antrenman yapmak tek başına göz korkutucu bir görevdi. Kova'nın standartlarına ulaşabilmek için ekstra dans dersleri alıyor ve vücudumu dönüştürmek için saatlerimi harcıyordum. Ne yazık ki, bu standartlara ulaşip ulaşamayacağımı bilmiyordum, çünkü o bana bunu kesinlikle söylemiyordu.

Buna bir de antrenör ile sporcusu arasında yaşanan yasadışı bir ilişkiyi ekleyin ve işin nereye varacağını görün. Özellikle de bu saatlerin bir kısmında bizzat çalıştırmak zorunda olduğu bir sporcuyu.

Onu sinsi bakışlar atarken, spor salonunda bana gereğinden fazla dokunurken, antrenmanlar uzun sürerken yakalamıştım. Onun savunmasına göre, ben de aynı şeyi ona yapıyordum. Aramızdaki gerilim artıyordu ama nereye gidiyordu? Hiçbiri için bir çıkış yolu yoktu. Sadece demleniyordu, baskı sağlıklı bir seviyeye yükseliyordu.

En kötüsü, başka biri fark eder mi diye endişelenmeye başladım. Özellikle de Reagan'ın yaptığı yorumlardan sonra.

İşler beni zorluyordu. Baldırımda bir sorun olduğundan neredeyse emindim ve bu da ne duruma ne de hayatıma yardımcı oluyordu. Ağrı başlangıçta gelip geçiyordu, bu yüzden ona odaklanmama eğilimindeydim. Ama artık daha sık ortaya çıkmaya başladığından, ciddi bir şey olup olmadığını merak etmeden edemiyordum. Beni her zamankinden daha fazla strese sokuyordu. Aklımdan geçen tüm düşünceler beni geriyor ve dairemin sessizliği içimi kemiriyordu.

Bugün benim tek izin günümdü. Huzursuzdum, yapayalnızdım ve boşluğu dolduracak hiçbir şey yoktu. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Avery hiçbir yerde yoktu, bu da beni kızdırıyordu. Eğer onu tanıyorsam, gizemli adamıyla birlikte olma ihtimali yüksekti. Bana birkaç kez "siktir git" demişti zaten. Bulabildiğim her santimetrekareyi temizledim ve Netflix'te izlemeye değer hiçbir şey yoktu. Hayatımın monotonluğundan kaçmama yardımcı olur umuduyla bir kitap okumayı bile denedim.

Hiçbir şey yardımcı olmadı.

Dünya Kupası'na geldiğimden beri olan biten her şey beni çıldırtmaya başlamıştı. Başım çatlayacak gibiydi. Kafamı dağıtmaya ve her şeyi unutmaya ihtiyacım vardı ve beni rahatlatacak tek şey jimnastikti.

Antrenman yapmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Bunun getirdiği rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Spor salonunun kapısını çekerek açtım ve asi kumral saç tellerimi yüzümden uzaklaştırdım.

Spor salonu genellikle Pazar günleri kapalıydı, bu da yalnız olacağım ve takımımın ve antrenörlerimin sürekli gözlemi altında olmayacağım anlamına geliyordu.

Tam da istediğim şey.

Dans odasının ışıklarını açarak eşyalarımı ahşap zemine bıraktım ve radyonun bulunduğu rafa doğru yürüdüm. Kova'nın gerçek spor salonunda radyo varken terapi odasına radyo koymaması ne tuhaftı. Müziğe ihtiyacım vardı, aksi takdirde sessizlik düşünce trenimi mahvedecekti.

Almak zorunda bırakıldığım aptal bale derslerinde öğrendiğim beceriler üzerinde çalışmaya karar verdim. Onları daha ne kadar almak zorunda kalacağımı merak ediyordum. Düşündüğüm kadar kötü değillerdi, sadece onları umursamıyordum. Belki de Kova'nın gözünde beni vasat bir jimnastikçi ve inanılmaz bir jimnastikçi olmaktan ayıran şey buydu. Baleden nefret ettiğim bir sır değildi ama artık ona ihtiyacım olmadığını düşünecek kadar da saf değildim. Balenin jimnastikte büyük bir rol oynadığını kabul etmekten nefret ediyordum. Bileşenler sadece esnekliğimi ve dengemi artırmakla kalmamış, aynı zamanda gerekli olan koordinasyon ve disiplin, özellikle yerde büyük bir fark yaratmıştı.

Dans, özellikle de bale, jimnastikte sürekli eğilip bükülmekten dolayı bozulan duruşumu düzeltti. Tıpkı balerinler gibi jimnastikçilerin de her harekette sıkı olmaları gerekiyordu - istenmeyen hareket kontrolünü ortadan kaldırarak. Eğitimsiz bir göz için bile özensiz bir dansçıyı tespit etmek kolaydı. Jimnastik de aynı şekildeydi ve her şey merkezimi inşa etmekle başladı.

Birkaç tuşa bastıktan sonra Ellie Goulding'in *Love Me Like You Do* şarkısı hoparlörlerden titreşerek ruhumu canlandırdı. Şimdiden yüz kat daha iyi hissettim ve şiirsel sesinin beni alıp götürmesine izin verdim.

"GÖĞSÜNÜ İNDIRIYORSUN."

Sıçradım, arka bacağımı aşağıya attım ve kalbim hızla çarparak korkuyla etrafımda döndüm. Kova'nın sempatik olmayan sesi konsantrasyonumu bozdu ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi ona baktım.

"Ne?" Nefes nefese sordum.

"Göğsün. Göğsünü indiriyorsun," diye ikinci kez belirtti.

Kollarını kavuşturmuş, rahatça kapının pervazına yaslandı. Uzun bakışlarıyla vücudumun uzunluğunu inceledi. Mayo yerine siyah mini egzersiz şortu ve yeşil spor sütyeni giymiştim. Ter sırtımın alt kısmından aşağı süzülürken tenimi nemlendiriyordu. Üzerimdeki büyük boy tişörtü daha önce çıkarıp yere atmıştım. Uzun saçlarımı başımın tepesinde dağınık bir topuz yapmıştım. Düzeltmeyi umursamadığım küçük saçlar dökülmüştü.

Kova'nın söylediklerini düşündüm ve neredeyse hırlayacaktım. Bu adam. Yemin ederim, derimin altına girmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kesinlikle göğsümü indirmiyordum.

"Hayır, değilim."

Ağzının kenarı sanki "*Gerçekten bana meydan mı okuyacaksın?*" der gibi yukarı doğru çekildi.

Kollarını bırakan Kova kararlılıkla ilerledi. Her adımda kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Bana yaklaştıkça tenim karıncalanıyor, vücudumda titreşimler dolaşıyordu. Birden onun varlığının ve dans odasında ne kadar تنها olduğumuzun aşırı farkına vardım.

"Evet, öylesin," diye karşılık verdi. "Tekrar yap."

Birkaç adım geri çekilerek derin bir nefes aldım ve tekrar hareket etmeden önce Jeté'yi gözümde canlandırdım. Omuzlarım geriye doğru gevşemiş ve göğsüm öne doğru kavisli bir şekilde, kollarımı zarifçe yana açarak iki adım attım. Uzun bir bacağımı öne doğru tekmeledim, ardından diğer bacağımı döndürmek için kalçamı havada döndürdüm ve yere inmeden önce ayak parmaklarıma dokunarak bacaklarıma hızlıca makas tekmesi attım.

Gözlerinde hoş, alaycı bir parıltı taşıyan Kova'ya baktım. "Bana hâlâ göğsünü düşürmediğini mi söyleyeceksin?"

"Yapmadım. Yapmadığımı biliyorum."

Kova başını yana eğdi. "Arka salınımında çok fazla güç var, bu yüzden dengeleyemiyorsun.

Tekrar yap ama bacaklarını o kadar açmaya çalışma. Aynada kendini izle."

Dediğini yaptım, ama bu sefer mükemmelden daha az hissettim. "Bu yarım yamalak bir dönüştü," diye itiraf ettim.

Kova'nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı, kaşları aşağı indi ve ben onun onayını midemde hissettim. "Öyleydi. Korkunçtu. Ama sana nedenini söyledim ve sen yalan söylediğimi düşünüyor gibisin."

Tekrar yaptım. Ve tekrar. Dört deneme daha yaptım ve attığım her adımda giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordum, tüm bunlar olurken o dikkatle bakan gözlerle beni izliyordu. Onun yanıldığını kanıtlamak istiyordum, çünkü göğsümü düşürüp düşürmediğimi kesinlikle biliyordum.

Beşinci turu bitirdikten sonra parmaklarımı terli saçlarımda gezdirdim ve sıktım, bu kadar basit bir harekette ustalaşamadığım için sinirlenerek inledim.

"Bana nasıl doğru yapılacağını göster." Bir kaşını kaldırdı.

"Lütfen?"

Sessizce başını salladı. "Benimle gel."

Kova'yı takip ederek beni pistin ortasına götürdü. Önümde durdu ve avuç içlerim dirseklerinin tepesinde duracak şekilde ön kollarımı kavradı. Kollarımız yanlarımızda sıkıca bükülüp birbirimizi tutana kadar beni öne doğru çekti.

Doğrudan gözlerimin içine bakarak açıkladı. "Güç için bir kez zıplayacaksın, sonra tekrar zıplayacaksın ve öncekiyle aynı hareketi yapacaksın, sadece bu sefer kollarımı tutuyorsun. Bu sana ivme kazandıracak ama aynı zamanda geri tekmeni kondisyona sokmanı ve göğsünü yukarıda tutmanı sağlayacak. Barre üzerinde yaptığınızın aynısı ama sizi ben tutuyorum. Göğsünüz kollarımın arasında barfikste olduğu gibi düşmeyecek."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve tekmeye atladım, sadece homurdanarak göğsüne yaslandım, tarçın ve narenciye kokusunun bir ipucunu aldım ama daha fazla bir şeyin izini sürdüm. Her ne ise, ilahi kokuyordu ve duyularıma saldırıyordu.

"Tekrar. Ama bu sefer bacaklarınızı tekme hareketinin izin verdiği kadar açın. Bunu on kez yap ama sonuncusunda bacağın havadayken dur. Anladın mı?"

Kaşları birbirene çarptı. "Ama az önce bana onları bu kadar açmamamı söylemiştin." "Bu farklı. Kollarıma yaslanamayacaksın. Sadece bana güven."

Zıpladım ve sonra tıpkı bana söylediği gibi on kez geri tekme attım, her tekmede bacaklarımı olabildiğince açtım. Kova haklıydı. Burada göğsümü indiremezdim ve bu açıda sırtımda hafif bir sıkışma hissettim. Hareket etmedim. Avuç içlerim terliyordu ve keşke dengemi sağlamak için onun kollarını tutmadan önce ellerimi tebeşirleseydim. Gözlerimiz tüm bu süre boyunca kilitli kaldı, hiç dalgalanmadı. Bu tekmeyi doğru bir şekilde tamamladığımı görme ısrarı içimde bir şeyleri değiştirdi.

Nefes nefese kalmış bir halde Kova'nın göğsüne doğru eğilerek, bacağım arkamda havada uzanmış bir şekilde konuşmasını bekledim. Egzersizden dolayı hava etrafımızda dolaşıyordu ve bu açıdan onun kokusunu daha iyi alabiliyordum, bunu istemem gerekmiyordu ama küçük bir nefes çekmekten de kendimi alıkoyamıyordum.

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Bu gece onun kollarında formumu eleştirmesini beklerken bir şeyler farklı hissettirdi. Yaydığı

gücün, tutuşundaki kudretin, kalın kirpiklerinin arasından aşağıya bakışının daha çok farkına vardım. Tam bir hâkimiyet. Gücünün ne anlama geldiğini düşününce midem sıkıştı.

ve spor salonunda yalnız olduğumuz gerçeği... yine.

Başımı bu garip açıdan boynumun izin verdiği ölçüde eğerek, yüzüme düşen nemli perçemlerin arasından baktım.

Kova'nın gözlerindeki bakış tenimi ısıttı. Parmakları sanki kızgınmış gibi kollarımın altında sıkılaştı. Herhalde yine yanlış yapmamıştım. Normalde benim için çok kolay olan bir hareket bu gece bana bu kadar sorun çıkarıyordu. Boynumu sıkmak ister gibi bana bakması da bana iyi gelmiyordu.

"Neyi yanlış yaptım?" Nefes nefese sordum.

Sorum üzerine Kova'nın çenesi ileri geri kilitlendi. "Ayak parmağını göster. Göğsünü daha yukarı kaldır." Gerçekten mi? Hepsi bu muydu? Ayak parmağımı mı göstereyim?

Dirseklerimin kabuğunu serbest bıraktı ve ellerini yavaşça göğüs kafesime, *çıplak* göğüs *kafesime*, spor sütyenimin alt kısmının oturduğu göğüs kemiğimin hemen altına doğru kaydırды. Kalbim göğsümde kabaca atarken elleri sıkıca tuttu.

"Nefesini sabit tut. Sana ne öğrettiğimi hatırla. Karnınla nefes al," dedi, sesi alçaktı.

Hareket

edemiyordum.

Düşünemiyordu

m.

Ve sanki nefes nefese kalmışım gibi derin nefesler almamaya çalıştım.

OTUZ YEDİ

H dokunuşu vücudumda aynı anda patlayan bir kıvılcım kümesini ateşledi.

Daha önce başka birine karşı böyle bir tepki vermemiştim, onun varlığına nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Nefesim kesilirken karnımda ısı birikti, bacağım hala arkamda yüksekte tutulurken baldırlarımın ve ayak bileğimin yanmaya başladığından bahsetmiyorum bile.

"Göğsünüz çok düşük ve kalçalarınız kare şeklinde değil," dedi sinirlenerek.

Bu lanet herif. Damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Beni sinirlendiriyor, ne yaptığımı bilmediğimi ima ediyordu. Göğsüm biraz düşük olabilirdi ama kalçalarım kesinlikle dikti.

Burnum alevlendi ve bacağımı indirip meydan okurcasına ayağa kalktım. Sıcak elleri belime, oradan da kalçalarımaya kayd.

"Kalçalarım kare şeklinde," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunu başlangıç jimnastiğinde öğrendim." Bana meydan okudu.

"Ya beynin yerine boktan bir koçun vardı ya da bunu yapmanın doğru yolunu hiç anlamadın. Kalçan dışarıda ve göğsün *aşağıda*. Bu, jimnastikçiler arasında en başından itibaren doğru şekilde eğitilmedikleri takdirde çok yaygın bir hatadır. Antrenman sırasında bunu yaptığını birçok kez gördüm ve buraya son gelişinde bunu düzeltmiş olabileceğimizi düşünmüştüm ama sanırım yanlışmışım. Bu konuda benimle bir daha tartışma Ria. Bu işi senin yaşadığından daha uzun süredir yapıyorum. Neden bahsettiğimi biliyorum, küçük kız. Şimdi bara git ve sana ne kadar yanlış olduğunu göstereyim."

"Küçük kız mı?" Alay ettim ve onu ittim. "Senden buraya gelip bana yardım etmeni istemedim. Öylece içeri girdin ve zamanımı böldün. Ve eğer antrenman sırasında beni hata yaparken görseydin, çeneni kapalı tutacağından şüpheliyim. Yaptığım en ufak şeyi bile didiklemeğe bayılıyorsun. *"Yeterli değil. Daha hızlı. Daha yükseğe. Neden bu şekilde yapıyorsun? Bu hiç iyi değil. Tekrar,"* ağzından çıkan tek şey bu gibi görünüyor. Eğer bu değilse, nefesinizin altında Rusça bir şeyler mırıldanıyor sunuz."

Midem bulandı. Aman Tanrım. Belki de sahte bir Rus aksanıyla eklememeliydim.

Bir adım öne çıktı ve ben geri adım atmaya reddettiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ölüm sessizliğinde bir sesle, "Eğer iğrenç müziğin salonumda bangır bangır *yankılanmasaydı*, buraya gelmek zorunda kalmazdım. Kaldır kışını da bara git. Seninle ilgili düzeltmem gereken o kadar çok şey var ki. Seni şimdi düzeltmezsem, ileride bana daha çok iş çıkaracaksın. Gün içinde bunun için yeterli saat ya da sabır yok."

Kollarımı bırakarak geri çekildim. "Spor salonuna gelme sebebim bu değildi. Bilerek etrafta kimse yokken geldim, böylece yaptığım her şey için alay konusu olmak zorunda kalmayacaktım. Bir kez olsun jimnastik rutinini düşünmemeye ve birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Pratik yapmak zorunda kalmadan özgür olmaya ihtiyacım vardı."

"Özgür olmaya mı ihtiyacın var? Senin hayatın jimnastik!" Kükredi. "Düşünmene izin verilen tek şey bu. Yemek. Uyu. Çevir. Tekrarla. Başka bir şey yok! Buraya zamanımı eğlence için harcamaya gelmedim. Buradasınız çünkü sonuç alıyorum ve sizi bir sonraki seviyeye taşıyabilirim, istediğiniz şey de bu. Olimpiyatları istiyorsunuz. *Sen istiyorsun*. Beni değil. Ben çoktan oldum. Senin bana ihtiyacın var, tam tersi değil. Benim sana ihtiyacım yok, anlıyor musun? Seni bir iyilik olarak aldım, bir pazarlık için bir pazarlık. Eğer sadece eğlence için buradaysan, işimiz bitti demektir. Senin üzerinde çalışmak, seni mükemmelleştirmek için tonlarca zaman harcadım, başka bir jimnastikçiyle hiç yapmadığım kadar, Tanrı biliyor buna ihtiyacın var. En azından bu süreçte biraz saygı gösterebilirsin."

Ondan, kibirli tavrından, koyu yeşil gözlerinden ve kendini beğenmiş ses tonundan nefret ediyordum. Göğsüm gergindi, sözleri çok sertti. Beni aşağı çekti ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Ama o haklıydı. Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Jimnastik benim hayatımdı. Uğruna çalıştığım her şeydi. Çenemi kapatıp kabul etmeliydim ya da çekip gitmeliydim.

Ayak parmaklarımın üzerinde durarak etrafımda döndüm ve duvara monte edilmiş bir bale barına yöneldim.

"Bana doğru yolu öğretin, Usta," dedim alaycı bir tavırla. Kendimi tutamadım. Bu gece her zamankinden daha cesur davrandığımın farkındaydım. Bugünlerde yaptığım tek şey antrenman sırasında emir almak olduğu için muhtemelen benim bu fevri tavrımla ne yapacağını bilmiyordu. Kırılma noktama ulaşmıştım.

"Barı kavrayın ve bacağınızı geriye doğru tekmeleyin. Orada tut."

Hareket ettiğini duymadım ama Kova aniden omzumun yanında duruyordu. Ellerinden biri iç baldırımı kavrarken diğeri beni yerimde tutmak için göğüslerimin arasında düz duruyordu. Parmaklarını açmıştı, bir parmak ucu yanlışıyla göğsümün dolgun tepesine değdi. Nefesim kesildi, yoğun havayı içime çektim ve onun bunu fark edip etmediğini merak ettim.

Sıcak parmakları etimi kavurdu. Kova kalçamı sertçe sıktı, bacaklarımın arasında nem birikti. Dudağımın iç kısmını ısırdım, ona karşı tepkimi gizlemek zorundaydım. Bunu kontrol etmem gerekiyordu ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Aynaya bak," diye tükürdü.

Baktım.

"Gördün mü? Göğsün, bacağının yüksekliğine göre çok alçakta. Göğsünüzü yukarı kaldırmak için kollarınızla barı itin."

Göğsümü kaldırdım ve sırtımda hafif bir yanma yankılandı.

"Daha fazla."

Yaptım ama yanık, rahatsız edici açıyla sırtımda daha yukarılara tırmandı. "Daha fazla devam edemem."

Kova yapamam kelimesini duyunca gözlerinden hançerler çıkardı. Direnişimi görmezden gelerek göğsümü kendisi yukarı itti, bacağımı bırakmadı ve bedenimi doğal olmayan bir pozisyonda bükte. Ciğerlerimden hava fışkırırken homurdandım. Bacağımı indirmeye çalıştım ama o izin vermedi.

"Sizin zayıflığınız esneklik eksikliğiniz."

"Biliyorum," diye bağırdım. Ciddi bir acı içindeydim ve o sohbet etmek mi istiyordu?

"Biliyorsun ama yine de sana öğrettiğim şekilde kendini şartlandırmıyorsun? Eğer alıştırmaları kullanmayacaksan neden o özel seanslarda zaman harcadım? Bu kendini bana kanıtlamak değil."

Konuşabilmem için bir santim yukarı kalktı. "Şartlandırıyorum, görünüşe göre yeterli değil."

Daha fazlasını yapacağım." "Şimdi kalçana bak."

Orospu çocuğu.

"Formunuzla olmanız gereken yer burası."

Tanrım, haklıydı. Kalçam dışa doğru dönmüştü ve omuzlarımla aynı hizada değildi.

Kova, "Bacağına sabit tut ve hareket etme," diye emretti. Boynumdan aşağı boncuk boncuk ter damlarken

pozisyonunu korumak için savaştı.

Hâlâ iç uyluğuma sıkıca sarılmış ve tehlikeli bir şekilde seksime yakın olan elini kullanarak, sanki bükülmüş kaslarımı hissediyormuş gibi yavaşça uyluğumun dış kenarına doğru kaydırıldı. Nefesim kesildi ve eli neredeyse kışkırtıcı bir şekilde bacağımdan yukarı kayarken dokunuşunun verdiği hislere karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Heyecan vericiydi. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen, tam da o anda, onun dokunuşunu doğru duruşu öğrenmekten daha çok istiyordum.

"Kımıldama, Ria," diye fısıldadı.

Diğer eli kasıtlı bir şekilde belimde gezindi ve çıplak tenimde dans eden bir sıcaklık izi bıraktı. Barı daha sıkı kavradım, parmak eklemlerim beyazlaştı.

Tanrım, çok iyi hissettirdi. Boğazımda bir mırıltı yankılandı. Dokunuşunu şehvetli bir şekilde düşünmemeye çalıştım ama bu anlamsızdı. Ellerini üzerimde, vücudumun her yerinde görmek istiyordum. Bana daha fazlasını yapmanın doğru yolunu göstermesini istiyordum. Teninin sıcaklığının benimkine baskı yapmasını, boynuma Rusça fısıldamasını istiyordum. Parmakları karnımın alt kısmına oturmuştu ve kalçalarımı bir santim daha hareket ettirsem, serbest kalmak için yalvaran zonklayan noktaya çarpacaklardı. Onun dokunuşuna ihtiyacım vardı, yetenekli elinin daha aşağılara kaymasını arzuluyordum.

Kova'nın eli uyluğumun üst kısmında gezinerek cinsel organımı sıyırdı. Yakınlığı, ne yaptığının, neye dokunduğunun farkında olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Elinin şehvetine odaklanmamaya çalıştım ama sürekli yanımdan geçip aşağıya inerken bu hiç de kolay değildi.

Bana doğru eğilerek, "Ne kadar sağlam durduğunu görüyor musun?" diye sordu. Dudaklarım titreyerek başımı salladım. "Kalçalarının nasıl düz ve aşağıda olduğunu görüyor musun?" Eli yavaşça leğen kemiğimin etrafında dolaştı. Tekrar başımı salladım. "Her zaman istediğimiz şey bu. Bunu yapabileceğini biliyorum, Ria."

Kalçalarımı dikleştirmek gibi basit bir konuda bile bana olan inancı göğsümün güvenle kabarmasına neden oldu.

Derin bir nefes alarak kalçalarımı birazcık oynattım. Bu rahatsız pozisyonda nefes almaya çalışırken kendime yardım edemeyeceğimi söyledim ama elinin daha aşağıya inmesini istemenin içimi kemiren açlığına da engel olamıyordum.

Parmaklarının uyluğuma yaptığı baskı, hareket etmemek için mücadele ettiğini gösteriyordu. Sonunda uzun ve kararsız bir parmağı tümseğimin yarığına değdi ve neredeyse inliyordum.

Eli hızla kalçama kaydı ve parmakları etrafımı sarıp beni kavradı. Kalçasıyla bana doğru eğildi, bunu sabitlemek için kaldıraç olarak kullandı ve kendini bana yapıştırdı. Leğen kemiği yan tarafıma batarak gerçekten ne kadar yakın olduğunu gösterdi. Kalçamı kavradığı gibi, doğru şekilde dengelemek için öne doğru döndürdü.

Bir homurtu ile bacağım istemsizce aşağı kaydı ve kollarım gevşedi. Dizlerim büküldü ve dengemi kaybederek Kova'nın bana çarpmasıyla birlikte bara doğru yığıldım.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Tüm o dokunuşlar kalçalarımı eşitleyebilmek içindi.

Kova'nın kolu belimi kavradığında ve beni ayağa kaldırdığında ikimiz de nefes nefese bir yığın halinde bara yaslanmıştık. "Hadi, tekrar dene."

Ayakta durmak istemiyordum, hareket edemiyordum. Vücudum ağrıyordu ve o pozisyonda durmaktan bitkin düşmüştüm.

"Ayağa kalk Adrianna," sıcak nefesi nemli boynumda ürpertiler yarattı. Sırtımı göğsüne dayamış ve kıcımlı kalçalarının arasına sokmuşken, vücudunun sertliği işlevimi yerine getirmemi zorlaştırıyordu.

Kova'nın tutuşu sıkılaştı. Onun yakınlığı, nefesinin boynumda gezinmesi ve parmaklarının içime

girmesiyle yorgun bedenimde bir sıcaklık dalgası dolaştı. Kalbim hızla çarpıyordu ve bunun sebebinin efor değil, o olduğunu biliyordum. Garip bir şekilde, Kova'ya verdiğim bu tepkiden, içimden akıp giden bu duygudan memnundum.

Damarlarım. Merakım beni alt etti ve bu anı kucakladım.

Hâlâ kıcıma yapışmış, gerçekten olması gerekenden çok daha yakınken, cüretkâr olmaya karar verdim. Karnımın alt kısmı zonkluyordu, içimde daha fazlası için bir sızı birikiyordu, bu yüzden ona yaslandım, sırtımın baştan çıkarıcı bir kavisıyla yavaşça tam boyuma kalktım ve onu tüm doğru yerlere vurdum. Hatta içime bastırıldığı açıkça belli olan ereksiyona baskı uygulayacak kadar ileri gittim.

Kova tısladı. Muhtemelen onu daha önce hiç olmadığı şekilde baştan çıkarıyordum. Umursayıp umursamadığımı sor.

Ben yapmadım.

Ve beni en çok korkutan kısım, kendini tutmamasını dilediğim kısımdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kırık bir fısıltıyla.

Dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum."

"İnce bir çizgide ilerliyorsun, Ria. Beni sınıyorsun."

Kasıklarına tekrar bastırarak cevap verdim. Kolu etrafımda sıkılaştı, parmakları belimde gezinirken şortumu bir nem dalgası kapladı.

Tanrım, birlikte yalnız kaldığımız gece hissettiklerimi bana da hissettirmesini istiyordum.

"Senden uzak duramadığım şey ne?" diye fısıldadı. Başı omzuma düştü ve dudakları tenime kondu. Bedenim onun tutuşuyla eridi. Çırpınırken nefesi sırtıma doğru derinleşti. Hareket etmedi ve ben nedenini biliyordum.

Ben on yedi

yaşındaydım. O

otuz iki

yaşındaydı.

Bir adım daha atarsak çiğneyeceğimiz pek çok yasa vardı.

Şu anda içinde bulunduğumuz durumu biri görseydi kariyerimizin mahvolacağından bahsetmiyorum bile. Ama o anda her şeyi unuttum.

OTUZ SEKİZ

K Ova'nın tutuşu güçlüydü. Onun tutuşuyla döndüm, bir santim bile kıpırdamadığı vücuduna bakacak şekilde döndüm. Sırtım dirseklerimin dayandığı bara dönüktü. Gözlerinin içine baktığımda tıpkı benimkiler gibi arzuyla dönüyordu. Genç olabilirdim ama aptal değildim. Biri beni istediğinde bunu anlayabilirdim. Şehvet, tutku, istek, ihtiyaç, hepsi oradaydı. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselirsem sanırım dudaklarına dokunabilirdim.

Şehvetin sinirlerimdeki hafif titremeye baskın gelmesiyle sınırları zorlamaya karar verdim. Bu pozisyonda olma şansını bir daha asla elde edemeyebilirdim. *Carpe diem!*

Ayak parmaklarımın ucunda dururken baldırlarımdaki kaslar gerildi. Ağzının önünde durarak nefes nefese fısıldadım, "Esnekliğim bu kadar kötüyse, bana esneme yolları gösterin."

Kova'nın çenesi kilitlendi, yeşil gözlerindeki bakış içime işledi ve kalçaları sanki tek vücut oluyormuşuz gibi içime bastırdı. Boğuk bir nefes aldım ve bu delilik anında bir tür kaldıracıya ihtiyaç duyarak barı kavradım. Keşke gözlerinin içinden geçen düşünceleri okuyabilseydim.

Ellerinden biri göğüs kafesimden kalçama doğru indi. Sertçe sıktı ve ben inledim, kalçalarım zevkten onunkilere doğru kabardı.

"Kalçalarınızı esnetmek için yöntemler mi istiyorsunuz? Sana birkaç tane gösterebilirim," dedi derin, hırıltılı bir sesle, gözleri konuşmadığı kelimelerle parlıyordu. Dudaklarım bir iç çekişle aralandı.

Eli kıcıma doğru kıvrıldı, daireler çizerek sürtündü ve zaten ılık olan tenimi ısıttı. Kıcımın ortasına doğru kaydı ve sertçe çekerek beni kavradı. Kuvvetli çekişinden dolayı şortumu bir ıslaklık kapladı. Büyük eli küçük kıcımı yoğururken Kova bir parmağını yanaklarımın arasına bastırdı. Şortum yukarı kalktı, bana unutulmamam için masaj yapmaya devam ederken serin hava kıvrıma çarptı. Benden kendimi ona akla gelebilecek her şekilde teslim etmemi ve sahip olduğu her fanteziyi gerçekleştirmemi istese, tereddüt etmezdim. Bana sahip olabilirdi. Kalp atışlarımın gümbürtüsü kulaklarımda yankılanıyordu. Bacaklarım çoktan jöle gibiydi, kalçalarım ona doğru kıvrılmıştı, aletini ağrıyan seksime karşı hissediyordum. Boğazımdan bir uğultu kaçtı ve karnım istekle sıkıştı.

Daha uzağa gitmesini istedim. Daha uzağa gitmesine *ihtiyacım vardı*. Tanrım, benim neyim vardı böyle?

Kıcımı bir kez daha sertçe sıktı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Devam etmemi ister misin?" diye sormaktan çok belirtti.

Gözlerim sadece dokunuşundan dolayı ağırlaşmıştı ve cevap vermem kolay değildi. "Söyle."

"Evet." Dilimden döküldü.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru çekildi ve bana seksi bir yarım sırıtış verdi. Dizleri büküldü, daha iyi kavrayabilmek için kalçalarını içime doğru itti. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı, nefes nefese bir inilti boğazımdan kaçtı, bu sefer onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Eli kırımın kıvrımında döndü,

döndü ve iç uyluğuma doğru kaymaya başladı. Şortumun sıırlıklam olduğunu ve ne kadar ıslak olduğumu anlaması için tek yapması gerekenin elini cinsel organımın dikişı boyunca gezdirmek olduğunu bildiğimden sertçe yutkundum. Dokunuşu heyecan vericiydi ve durmaması için dua ettim.

"Bunun bana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum, Koç," dedim tatlı bir sesle. "Hiçbir şeyin gerildiğini hissetmiyorum." Bir an durakladı ve sonra kedi gibi reflekslerle hareket etti.

Eli hızla uyluğumun arka tarafına doğru kayd, böylece bacağıı havada düz duruyordu ve dizimin arkasını tutuyordu. Hamstringimde hafif bir keskinlik, bir çekme vardı ama bu benim için yeni bir şey değildi. Ne de olsa dik bir pozisyondaydım.

"Kalçalarını kare yap."

Gıcırdattım. "Öyleyim."

"Hayır, değilsin Ria," diye karşılık verdi, sesinde bir gerginlik vardı. "Beni gerçekten tekrar deneyecek misin?"

Omuz silktim. Gerçekten kalçalarımın kare şeklinde olduğunu düşünüyordum.

Benim umursamaz tavrıma ters ters baktı. "Buraya seninle oyun oynamaya gelmedim." "Oyun oynadığımı kim söyledi?" Gözlerimde ateşle karşılık verdim.

Kova'nın çenesi titredi. Kelimelerin anlatamadığı çok şeyi gözler anlatırdı. Bu pozisyon beni son derece açıkta bırakıyordu ve onun seks hakkında düşündüğünü anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu.

Yani, öyleydim. O da öyle olmalıydı.

Kova bacağıı bırakmayı başardı ve boyu nedeniyle bacağıı kolayca omzuna yaslandı. Her iki elini de kalçalarıma kaydırđı ve bu kez kalçalarımı aynı hizaya getirdi, aynı anda ayağımı da kaydırarak doğru şekilde konumlandırdı. Bunun gibi küçük şeyler, kalçalarımı yanlış kare yapmak, beni geri tutan şeydi. Bacağım omzunda hareket etti ve ince spor şortunun üzerinden ereksiyonunu hissedebiliyordum... ve bunu istiyordum. Tanrım, daha fazlasını hissetmek istiyordum. Hepsini. Görmek.

Ağzım sulanmaya başladı, kan gelgit dalgası gibi içime hücum etti. Aleti sert bir şekilde içime bastırırken, ciddi bir şekilde uzlaşmacı bir pozisyonda hareketsiz durduk. O kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi ona sürtmek istedim.

"Şimdi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır, daha önce yaptığım herhangi bir esneme gibi hissettiriyor," diye yalan söyledim. Bana meydan okudu.

"Öyle mi?"

"Evet," kalçalarımı biraz döndürdüm ve sert ucunu hissettim. "Oh, Tanrım," diye mırıldandım.

Kova elini kalçamın alt tarafına bastırıp bacağıı omzundan yukarı kaldırdı ve ben de homurdandım.

Sonra hissettim.

Tanrım, bunu hissettim.

Sadece bacağııdaki çekiş değil, aleti de ıslaklığımın içine doğru süzölüyordu. Yüksek sesle nefes alıp verirken gözlerim zevkle kapandı. Kalçamı omzumla buluşması için daha sert bastırdı. Üzerimdeki gücü inanılmazdı. Beni bu pozisyonda tutması için çok az şeye ihtiyacı vardı.

Onun merhametine kalmıştım.

"Başa çıkmak senin için çok mu zor?"

Cevap vermediğimde diğeri eli bardan kıcıma doğru hareket etti ve onu kavradı. Yer değıştirerek daha derine yerleşti ve kıyafetlerimizin izin verdiği ölçüde beni içine hapsetti. Kova bu sefer geri

çekilmedi, kalçaları beni inciteceği endişesi olmadan benimkilere bastırdı. Yüksek sesle inledim ve başım arkaya düştü.

Tanrım.

Kova iç çekişime, kalçamı daha da geriye, titremeye başladığı omzumu geçecek şekilde bastırarak cevap verdi. Daha fazla dayanamadım, zor nefes alıyordum. Ben burada Gumby değildim. Vücudum

doğal olmayan bir açıyla geriliyordu, yine de ihtiyacım olan şey buydu. Çekiş sıkıydı, kaslar yırtıldıkça neredeyse acı veriyordu ama birçok nedenden dolayı hiçbir şey söylemedim.

Eli baştan çıkarıcı bir şekilde bacağımdan aşağı inerken ve dudakları köprücük kemiğime konarken nefesim boğazımda düğümlendi. Omzuma ve boynuma küçük öpücükler kondurdu. Barre ikimizin de ağırlığından dolayı sırtımı zedeliyordu ama şikâyet etmedim. İstedğim buydu, bu yüzden hepsini aldım.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldandı, ağır ağır nefes alıyordu. Eli sırtımdan aşağı süzüldü, şortumun içine girip çıplak tenime dokunduğunda beni şok etti.

Dudaklarım mühürlüydü ama gözlerimin içine bakarsa cevabını alacaktı. "Bana durmamı söyle," diye tekrarladı, neredeyse yalvarırcasına, sıcak etime karşı. "Durma."

Kova başını kaldırdı. Gözleri kısıldı, parmakları daha derine gitti, göbeğime doğru kayd ve ilk kez arkadan şişmiş dudaklarımı sıyırdı. Kendini tutamayarak yüksek sesle inledi ve aleti merkezime doğru seğirdi. Tayt şortun darlığı nedeniyle iç çamaşırı giymemiştim.

Parmakları yarığıma süründü ve neredeyse o anda orgazm oluyordum. Kova'nın dili dışarı kaydı ve alt dudağında gezindi.

"Bana durmamı söylemen gerekiyordu."

"Elimde değil. Daha fazlasını istememe neden oluyorsun. Sadece senin yanımdayken hissettiğim bir şey."

Kova tereddüt etti, sözlerim onu olduğu yere mıhladı. Eli hareket etmeyi bıraktı ve geri çekildi. Kaldığı yerden devam etmesi için neredeyse yalvaracaktım.

"Ne istediğini bilmek için çok gençsin," dedi ciddiyetle.

"Kim demiş? Sen mi?" Bacağım omzundan aşağı kayd ve yere değdi. Kalan boşluğu kapatmak için bana doğru adım attı. Avuç içleri kıcıma indi ve yavaşça daireler çizerek sürtünmeye, tenimi ısıtmaya başladı. İçimi çektim ve kalçalarımı ona doğru döndürerek Kova'ya ne istediğimi ne kadar bildiğimi gösterdim. Arzuladığı şeyi ifade etmekten korktuğuna dair bir fikrim vardı, bu yüzden bir uzvun dışına çıktım ve onun için yaptım. Bakışlarını yorumlamaya çalışırken göğsüm daraldı. Eğer buradaysam ve kendimi isteyerek ona veriyorsam, bana sahip olmasını istiyordum.

Çenemi kavradı, vahşice tutarak kendine doğru çekti ve karnım sıkıştı. Bir eli şortumun içine kayarken gözlerinin içine baktım. Parmakları tekrar kalktı ve dudaklarımın dış kısmında gezinerek giriş yerimle alay etti.

"Lütfen," diye yalvardım. "Geçen sefer bitirmemiştin. Eve geldiğimde kendim halletmek zorunda kaldım."

Kova'nın gözleri karardı. "Yalvarmana gerek yok, Ria," sesi çatallaştı. "Ne istiyorsan alabilirsin. Aslında, benden almanı isterdim. Böylesi daha kolay olurdu."

Aman Tanrım. Sözleri neden kalbimi ele geçirdi, bilmiyordum. Ama kesin olan bir şey vardı ki, ben haklıydım. O da benimle aynı şeyleri istiyordu, sadece bunu dile getiremiyordu ve benden bunu kabul etmemi istiyordu. Kabul etmek istiyordum, sadece her şeyi nasıl harekete geçireceğimi bilmiyordum. Nereden başlayacağımı, ne söyleyeceğimi. Ne yapacağımı. Sinir küpüydüm. Aynı anda hem alıp hem verirken bunu Kova için nasıl karmaşık hale getireceğim, memnuniyetle harekete geçeceğim bir meydan okumaydı.

Vücudum güçlü bir patlamanın eşiğindeydi, henüz tam olarak kucaklayamadığım çok yeni bir şeydi. Bir öpücükle başlamaya karar verdim.

Ayak parmaklarımın ucuna basarak yüzünü kavradım ve kendime çektim. "Seni istiyorum," diye fısıldadım ağzına doğru. "Çok fazla," ve dudaklarımı onunkilere dikerek ikimizi de şok ettim.

Boynumun arkasını kavrarken, diğeri eli açıklığıma girmeye çalıştı. Parmakları beni nazikçe okşarken kalçalarımı avucunun içinde döndürerek inledim. Beni sertçe öptü, neredeyse morarttı, tereddütlerine rağmen beni ne kadar çok istediğini belli etti.

Klitorisimde baskı hissedebilmek için kalçalarımı tekrar onunkine doğru yuvarlayarak inledim ve sessizce daha fazlasını istedim. Becerikli bir parmak yarığımdan aşağı süzüldü ve içeri girdi. Ellerim yüzünden, sertçe yutkunduğu boynundan aşağıya, gergin omuzlarına doğru kayarken dilini ağzıma çektim. Her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlayarak biraz sıktım. Ellerim göğsünün her santimetresinde dolaştı, kaya gibi sert kasları, bakmaya doyamadığım güzel ve güçlü kollarına doğru uzanıyordu. Her kaviste böyle bir kıvrım ve keskinlik. Ellerim belini çevrelediğinde gömleğinin eteklerine uzandım.

Boynumdaki eli kavrayışını gevşetti ve diğer eli şortumun sıcaklığını yumuşak bir şekilde terk etmeden önce açıklığının üzerinde son bir okşama yaptı. Geri adım atarak tutkulu dudaklarımızı ayırdı ve ben de istediğimi aldım. Kova boynunun arkasına uzandı ve gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve yere attı.

Gözlerinde bir parıltıyla ve kollarını iki yana açarak ona gelmemi söylerken, geri çekilirken her hareketini takip ettim. *Ne istiyorsan al.* Dans salonunun diğer tarafına doğru geri geri yürürken gözlerimiz hiç ayrılmadı. İkimiz de ilk hamleyi onun yapmayacağını biliyorduk. Bunu gerçekten istediğimden emin olacaktı ve ben de istiyordum.

Ona ulaştığımda boynunun arkasını kavradım ve bacaklarımı beline dolayarak vücuduna tırmandım. İlk kez birlikte olduğumuzdan beri bunu yapmayı hayal ediyordum. O büyüktü ve ben küçüktüm ve onun kollarında böyle tutulmak istiyordum.

Kova bana sıkıca sarıldı, bir eli boynumda, diğeri kığımın altındaydı ve beni çevirip sırtımı duvara yasladı.

Aradaki mesafeyi kapatıp göğsünü göğsüme bastırırken gözlerinde sıcaklık parlıyordu. "Ne yapıyoruz?" diye sorduğunda dudaklarımdan bir nefes uzaktaydı.

OTUZ DOKUZ

"Bilmiyorum." Bacaklarımı sırtına dolayarak kalçalarımı yukarı kaldırdım. Şaftı uzun ve ağırdı, merkezime doğru bastırıyordu. Kova'nın çenesi büküldü. Yüzünü benimkine doğru çekerek ama o geri çekildi.

"Ria, başlamak üzere olduğun şeyi bir düşün." Yavaş ve ağır nefesler aldı.

Çılgınca başımı salladım. Zaten biliyordum çünkü bunu defalarca hayal etmiştim. "Neye başlayacağımızı." Parmaklarım saçlarına dolandı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

Son yorumumu duymazdan geldi ve "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. Hiç tereddüt etmedim. "Evet" dedim.

Gözleri yüzümde geziniyor, bulamayacağı bir belirsizlik arıyordu. "Emin misin?" Başımı salladım.

"Aldığımız risklerin farkındasın, değil mi? Başımıza neler gelebilir?"

"Farkındayım."

Kaşları birbirine kenetlendi, sesi asıktı. "Karşılaştığımız tepkiler mi?"

"Farkındayım. Bununla savaşmaktan, birbirimizin etrafında dans etmekten yoruldum. Seni istiyorum." Göbeğimi onun ereksiyonuna bastırdım.

"Ben ancak bu kadar zorlanabilecek bir adamım." Kova'nın çenesinde bir tik oluştu. "Bunu bana söylememeliydin."

Dudağımı ısırdım. "Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman bunu yaptığım için kendimi o kadar kötü hissetmeyeceğim." Ağzını şimdiye kadar sakladığı bir şevkle benimkine dikti ve ben de öpücüğüne teslim oldum.

Kova ağırlığını üzerime vererek yüksek sesle inledi. Vücudunun benimkinin üzerindeki hissi, bu adamın sertliği öforikti. Mutluluktan başım dönüyordu. Bana sevgiyle sarıldı, parmakları sanki ağzımla sevişiyormuş gibi yüzümü okşuyordu. Bu öpücük çok daha yavaş ve metodikti, bana neler yapabileceğini gösteriyordu. Sıcak, kalın dili benimkinin etrafında dönüyordu. Parmaklarım saçlarını çekiştiriyor, kirli sakalları yüzüme değdiğinde kalçalarım ona karşı dalgalanıyordu. Becerikli ağzıyla beni boğuyordu ve ben doyamıyordum.

Kova dudaklarıma doğru nefes nefese geri çekildi. "Gerçekten durmalıyız."

Onu görmezden geldim. Dudaklarımı yalayarak başını yana doğru eğdim ve ağzımı boynuna dayadım. Dilim dışarı çıktı, tuzlu teninin tadına baktı ve küçük bir ısırıkla onu ağzımın içine çekti.

Duvarı iterek Kova etrafında döndü ve birleşen bedenlerimizi yere indirdi. Dudakları tekrar benimkileri buldu ve öpücüğü hızla derinleştirdi. Kollarını başımın iki yanına koyarak beni içine hapsetti. Üzerimde bir canavardı, benim küçük bedenime göre çok büyük ve iriydi. Azgın

ereksiyonu bacaklarımın arasına yerleşti. Uzunluğunu, tenimin tenime değmesini ve belki de daha fazlasını hissetmek istiyordum. Seks ilk seferinde korkutucu olabilirdi, hayır

Kiminle olduğum önemli değildi, ama kendimi kimseye saklamıyordum.

Uyumayı planladığımdan da değil.

"Spor salonunda başka kimse var mı?" diye sordum ağzına karşı.

Başını iki yana salladı. "Sadece biz. Buraya gelmeden önce etrafa bakındım ve seni buldum."

Onu daha iyi kavramak istiyordum. Ellerim saçlarından ayrıldı ve muhteşem bir şekilde tonlanmış sırtına doğru ilerledi, aşağı doğru kayarken her çıkıntıyı ve kası hissettim ve ellerimi kıcını tutmak için elastik bel bandının altından kaydırdım.

Çıplak.

Komando gibi giyiniyordu ve her zaman böyle olup olmadığını merak ettim. "Normalde boxer giymez misin?"

Kova ellerim tenine dokunduğunda gerildi, sonra rahatladı. Onun sırtışı benim cevabımdı ve eridim.

"Bir çift boxer'ım bile yok," diye itiraf etti.

Teni o kadar ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti ki her yerine dokunmak istiyordum. Eğer bir çifti yoksa, bu antrenmanlarda da giymediği anlamına geliyordu. Bu beni neden daha çok cezbetti, hiçbir fikrim yoktu ama altının çıplak olması hoşuma gitmişti. Kalçalarım vücuduna uyum sağlamak için olabildiğince genişledi, göğsümden hafif bir inilti kaçtı ve sıcaklığıma daha derinden yerleşmesine izin verdi.

"Tanrım," diye nefes aldım. "Bu çok iyi hissettiriyor." "Tahmin ettiğimden de fazla."

Muhtaç dudakları tekrar benimkilerle buluştu, öpücüğü çılgıncaydı ve dönen kalçaları hiç durmadı. Ereksiyonunu yavaşça bana karşı ileri geri salladı ve ağzımdan bir inilti daha çıkardı. Her seferinde klitorisime vurarak beni daha da yukarı itiyordu. Vücudum yanıyordu, tenim nemliydi. Onun böyle seviştiğini hayal ettim.

"Çok sertleşmişsin, çok büyümüşsün," dedim öpücükler arasında ve o da kıkırdadı. Kalçalarım onun etrafında sıkılaştı, zevk neredeyse dayanılmazdı.

Şansımı deneyerek ellerimi yavaşça kalçalarına doğru götürdüm. Tereddüt ettim, bana izin verecek mi yoksa durmamı söyleyecek mi diye merak ediyordum.

Elim vücutlarımızın arasında kayarken, başparmağım meme ucumu tırmıkladı ve kalçalarım titredi. Bana dokunmasını beklemiyordum ve bunu tekrar yapmasını istediğimi fark ettiğimde kendime şaşırdım. Ayrılmış dudaklarım ve hararetli nefesimle, başparmağını sertleşen meme ucumun üzerinde daireler çizerek gezdirirken kararmış yeşil gözlerine baktım. Vücudumda dolaşan hislerden bunalmış bir halde kelimeler bulamıyordum ve bunun yerine ona doğru eğildim.

Elimi aramıza soktum, tepkisini ölçmeye çalıştım ama hiçbir şey belli etmedi. Küçük tüyler parmaklarımı gıdıkladı, başparmağı hızlandı ve kalçaları hareket etmeyi bıraktı. Parmaklarımı buklelerinin yumuşaklığından geçirdim, aşağı inmeden önce shaftının etrafında döndüm.

Torbasını avuçlamamı beklemediğinden oldukça emindim, vücudu her yerde kasıldı ve nefes alıp vermesi zorlaştı.

"Adrianna," diye homurdandı, boynundan bir damar fırlamıştı. Rus aksanı her zamankinden daha güçlüydü. Adımı böyle söylemesine bayılırdım.

"Bana durmamı söyleme," diye yalvardım, elimle onu okşarken. "Oh, Tanrım. Ben..." Bana daha hızlı ve daha hızlı süründüğünde kendimi bıraktım. O yüksek noktaya ulaşmaya çok ihtiyacım vardı.

Kova yavaşça boynuma doğru eğildi. İstemedi de olsa taşaklarını kavradım ve tuttum. Kova

irkildi.

"Adrianna, rahatla. Onlar stres topu değil. Onlar hassas."

Boynuna doğru kıkırdadım ve yumuşakça olarak özür diledim. Boğazından boğuk bir inilti kaçtı ve ben

içten içe gülümsedi. Dudaklarını boynuma bastırarak çenem boyunca ağzı açık öpücükler bıraktı ve "Gitmeliyim, gitmeliyim" dedi. Ama hiç ayağa kalkmadı. "Bilmelisin ki," dedi öpücükler arasında, "bunu daha önce başka bir jimnastikçiyle hiç yapmadım. Onlara hiç böyle bakmadım-" diye duraksadı.

"Neyin yolu?" "Hiçbir şey. Boş ver."

Gözlerini sıkıca kapattı ve beni görmezden geldi. "Kova-" Ağzı boynumu baştan çıkarıcı bir şekilde emdiğinde tüm düşüncelerimi kaybettim. Onu tutuşumu gevşettim ve yüksek sesle inleyerek daha fazla erişmesine izin verdim.

"Ahhh... çok iyi hissettiriyor."

Sonunda elimi hareket ettirdiğimde Kova geri çekildi ve bana baktı. Parmaklarımın arkası ereksiyonunu tabandan uca doğru nazıkçe kaydırды. Yavaşça, başparmağım uzandı ve aynı deseni takip etti, sonra ucunu daire içine aldı. Kova ürperdi, gözleri sıkıca kapanmıştı. Yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim.

Penisinin üst kısmına doğru ilerlerken, nem parmaklarımı kapladı.

"Elini çek," dedi. Ama onu görmezden geldim. O da benim gibi ıslanmıştı ama o kadar değil. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydım.

Elimi açtığımda, parmaklarımı onu okşamak için doladığımda sert, sıcak et beni kavurdu. *Gerçekten* büyük ve kalındı. Birinin onunla nasıl seks yaptığını anlayamıyordum. Ben baskı uyguladıkça elime karşı nabızı atmaya başladı ve ardından göğüs ucumu sıkıştırarak beni kalçalarımı sıkmaya zorladı. Sırtım eğildi. Zevkle birlikte gelen acı beni neredeyse uçurumdan aşağı atacaktı. Kova dudaklarını göğsüme indirdi. Parmakları spor sütyenim boyunca dans ederek izin istiyor ama girmiyordu.

"Elini çek," diye tekrarladı.

"İstemiyorum."

"Adrianna, kendimi kaybetmeden önce sadece bir süre dayanabilirim. Bu gerçekleştiğinde geri dönüşü yok.

Kendimi kontrol edemeyeceğim."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama biliyormuş gibi davrandım. "Sorun değil."

"Hayır, öyle değil. Şu anda düşündüğüm şeyler," dedi ve sertçe yutkundu, "kendimden dehşete düşmeliyim."

"Anlat bana."

"Siktir,

hayır."

"Lütfen..."

"Hayır."

"Ya... ya sana ne düşündüğümü söylersem?" Penisinin ucunu sıkarak fısıldadım. "Ahh..."

Kesinlikle hayır. Lütfen yapma, bilmek istemiyorum." Alnını benimkine yaklaştırdı, gözleri Ben onu okşadıkça kapanıyordu. Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken elleri hareket etti ve başımın iki yanında yumruk oldu.

"İstiyorum..." Sesim titreyerek başladım, "Bunun amımda kayarken nasıl hissettireceğini bilmek istiyorum... içimin derinliklerinde."

"Hayır. Hayır. Hayır. Şimdi olmaz, asla olmaz." Aynı anda hem homurdandı hem de inledi. Sesi çakıl taşına benziyordu. "Bana böyle şeyler söyleme. Burada tutunmaya çalışıyorum."

İnledim. Zonkluyordum. "Boşalmam lazım ve bunu burada hissetmek istiyorum." Penisini girişime doğru yaklaştırdım ki bu kötü bir fikirdi. Gözlerim kapandı ve ikimiz de birbirimize karşı gerildik.

"Tanrım," diye klitorisimi okşadı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım, sesim yabancıydı. Kıyafetlerimin arasında bile inanılmaz hissettiriyordu. Kova o kadar yüksek sesle inledi ki ürperdim. "Hayır... Yapamayız..."

"Benim evime dönebiliriz."

"Delirdin mi sen?"

Ona bakışlarımla ve kaşlarımı hafifçe kaldırarak cevap verdim. Kova vücudum ve onun vücudu hakkında daha fazla şey keşfetme isteği uyandırdı bende. "Asla bir şey söylemem, sır saklamakta iyiyimdir."

"Aynen öyle. Daha fazla bir şey olmaması için bir sebep daha. Eğer sevişirsek baban beni mahveder, çünkü oraya geri dönersek olacakları biliyorsun. Zaten kıyafetlerini yırtmama iki saniye kaldı."

Çenem düştü. Nutkum tutuldu.

Başını çılgınca salladı. "Artık seninle yalnız kalamam. Bir dizi nedenden dolayı güvenli değil."

"O zaman burada yapalım," diye ağzımdan kaçırdım. "Hiç şansın yok."

"Lütfen, Kova, sana yalvarıyorum. Bunu yapmak istiyorum. Beni çok iyi hissettiriyorsun, bu duyguyu daha fazla yaşamak istiyorum."

"Düşündüğün anlamda yapmıyorum, Ria. Seni incitebilirim. Seks senin sandığın gibi her zaman nazik ve tatlı değildir."

"Biliyorum, böyle düşünecek kadar saf değilim." Duraksadım, sonra dedim ki, "Lütfen ben... benim evime gidelim. Ayrı bir yer ve birileri gelir diye endişelenmemize gerek yok."

Kafasını kaldırdı. "Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, pek sayılmaz. Sadece hislerimle hareket ediyorum ve şu anda ne istediğimi ve ne yaşamak istediğimi biliyorum." Şansımı denedim ve yutkundum. "Ve bence sen de biliyorsun."

Kova geri çekildi ve dizlerinin üzerine, açık bacaklarımın arasına oturdu. Çenemi kapalı tutmalıydım, o zaman belki de durmazdık. Hemen vücudunun sıcaklığını, üzerimdeki ağırlığını, meme ucumu okşayan başparmağını özledim.

Ben ikimizin arasına bakarken elini saçlarında gezdirdi. Pantolonunun içinde bir direk varmış gibi dimdik duruyordu. Bakışlarımı takip etti, büyük ereksiyonunu avuçladı ve şortunun üzerinden kendini okşamaya başladı. Göğsü kiraz gibi kızarmıştı ve dövmesi dikkatimi çekti. Önümdeki saf cinsellik beni büyülemişti. Başka bir erkeğin bunu yaptığını hiç görmemiştim ve bunu son derece büyüleyici buldum. "Sırılsıklam olmuşsun," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla. "Bunu görebiliyorum." Dudaklarını yaladı. Sıcaklık yükseldi göğsümden yukarı çıktı ve yanaklarımı yaktı.

Aletini bırakarak iki elini de kalçalarımın altına koydu ve bacaklarımı aşağı doğru bastırdı. Elleri yukarı doğru kenetlendi, başparmakları kabaca tenimi kazıyordu. Seksime yaklaştığında kalçalarımı sıktım, elinin tekrar orada olmasını umutsuzca istiyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre içinde başparmağını şortumun üzerinden klitorisime yerleştirdi. Sırtım eğildi ve başım geriye uçtu, boğazımdan yüksek sesli bir iç çekiş çıktı

KIRK

"PKollarını başının üzerine koy ve kıpırdama. Kıpırdama, Ria."

Emrettiği gibi yaptım ve gözlerimi onunkilere diktim. "Sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum. İşte bu

Bir şeyler yapabilmemizin tek yolu... Kendime güvenmiyorum." Ani fikir değişikliğini sorgulamadım ve istediğini yapmasına izin verdim.

Zonklayan küçük tomurcuğuma daireler çizerek sürtünmeye başladı, o enfes his tüm gücüyle geri geldi. Kalçalarım esnedi ve o da durdu. "Hala."

Şiddetle başımı salladım, sonra da ağzımdan kaçırdım: "Orgazmın eşiğindeyken kıpırdamadan oturmak kolay değil."

Durakladı ve cevap verdi, "Eğer dinlersen senin için çok daha iyi olacak. Güven bana."

Kova sürtünmeye devam etti ve her ne kadar hoşuma gitse de, amımla parmağı arasında bir engel olmamasını diledim.

Etrafımda yavaş ama sabit bir daire daha çizmesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Kalbim boğazımda düğümlendi, vücudum karıncalanmaya başladı. Kalçalarım titriyordu. İçimden bir damla ıslaklık kaydı ve bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Göğsüm yükselip alçaldı, elinin her vuruşunda nefesi derinleşirken meme uçlarım küçük çakıl taşlarına dönüştü.

Kova dokunuşuna baskı uyguladı ve bu yoğun hissin her dakikasını severek yüksek sesle bir iç çektim. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarım yuvarlanmaya başladı ama o durdu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yok bir şey," diye yalan söyledim ve ince şortuma rağmen klitorisimi çimdikledi. Sırtım kamburlaştı, zevkli acı girip çıkmama neden oldu. "Kova..." İnledim.

"Bana ne düşündüğünü söyle yoksa dururum." Daha sert ve daha hızlı ovuşturdu. "Söyle bana," dedi ve durakladı.

İnledim, gerçekten de ara verdiğimde inledim ve sonra ona gerçeği söyledim. "Aramızda hiçbir şey olmamasını, kıyafet ya da başka bir şey olmamasını, böylece parmaklarını hissedebilmeyi nasıl istediğimi düşünüyordum..." Yutkundum, "içime doğru itiyor."

Hırladı. "Ve?"

Hafifçe içine girdim, parmakları tehlikeli bir şekilde şortumun açıklığına doğru kayıyordu. "Ben... ıslandığımı hissedip hissetmediğini merak ettim... kıcımdan aşağı damladığını görmek gibi." Tanrım, yüzüm yanıyordu ve nefesimi tuttum.

"Ria, bunu başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama şortunu çıkar. Şimdi." Dondum kaldım, göğsüm oksijensizlikten yanıyordu.

"Çıkar onları, yoksa ben çıkarırım," dedi.

Onun beni çıplak göreceği düşüncesi kafamı güvensizlikle doldurdu. "Ama bana hareket etmememi söylemiştin."

Kova'nın göğsündeki derin gümbürtü parmaklarımın bel bandında titremesine neden oldu. Yüzümün önünde bulanıklaşan iki eliyle şortumu hızla yırtarak beni açıkta bıraktı ve alt tarafım ona tamamen çıplak kaldı. Ben de hiç tereddüt etmeden ona izin verdim. Bir erkekle bu kadar ileri gitmekten biraz tedirgin olsam da, dokunuşuna, ona daha yakın olmaya duyduğum ihtiyaç her şeyin önüne geçti ve talebine boyun eğdim.

"Siktir," diye tısladı parmakları yumuşak, dolgun etimin üzerinde dans etmeye başladığında. İlk dürtüm bacaklarımı kapatmak oldu, ama gözlerindeki merakı çekici buldum, bu yüzden kendi içgüdülerime karşı savaştım. Titrek bir nefes göğsünü terk edip dudaklarının arasından hızla çıkarken aşağıya bakarken huşu içindeydi.

"Bu kadar çıplak olduğunu fark etmemiştim," derken sesi çatallaştı ve Rusça bir şeyler mırıldandı. "Tek bir saç teli bile yok. Çok pürüzsüz..."

Dokunuştaki değişikliğin bu kadar sert olmasını beklemiyordum ama Kova iç bacaklarımdan kavradı ve beni kendine çekti. Merkezime doğru eğildi, burnu tereyağı yumuşaklığındaki tenimi sıyırdı ve içine çekti. Başını yana eğdi, dili dışarı kaymadan önce yüzüyle beni hissetti.

Yine nefesimi tuttum. *Yapmayacaktı.*

Kalın kirpiklerinin arasından bakarak, bilerek benimle göz göze geldi. Nefesi kılsız seksime değdiğinde ağzı amıma sadece santimetre uzaklıktaydı. Kalçalarım ona karşı seğirdi ve yüksek sesle memnun bir inilti çıkardım. Bu tam bir işkenceydi.

"Bana ne oldu bilmiyorum, kendimi çılgın bir adam gibi hissediyorum." Sözlerinin amımda gezindiğini hissedebiliyordum. "Böyle çok güzelsin, yapmak istediklerim, düşündüklerim," diye itiraf etti, kirli sakalı beni gıdıklıyordu. "Parlıyorsun, sırılsıklamsın ve benim için yere damlıyorsun. Sana bunu yapmayı seviyorum."

Yerde mi?

Göğsüm alev alev yanıyor, kan yüzeye çıkıyordu. Klitorisim acı içinde zonkluyor, serbest bırakılmayı arzuluyordu.

Burnunun ucu yarığımın tepesine dokundu. "Bacaklarını daha fazla aç," diye emretti, sözleri merkezime sürtünüyordu. Durakladı, gözleri yeşilin yeni bir tonuna büründü. "Alabilir miyim?"

Gözlerim şehvetten ağırlaşmıştı ve yuvarlanarak kapandılar. Bana mı soruyordu? Sormasına gerek yoktu, sadece alabilirdi ve ben de buna izin verirdim. Tek yapabildiğim başımı sallayıp onu beklemektir.

Dilini düzleştirdi ve seksimi aşağıdan yukarıya doğru kaydırarak nazikçe öptü. Başım geriye fırladı, ciğerlerimden bir hava fişkirirken ellerim ahşap zemine çarptı. Hayatımda hiç bu kadar inanılmaz derecede nefis, bu kadar kolay bağımlılık yapan bir şey hissetmemiştim. Uyuşturucuyla kafayı bulmak gibiydi, onun ne olduğunu bildiğimden değil ama bunun daha iyi olduğunu hayal ettim.

Dili yumuşak ve dikkatliydi ve gözleri sanki benim tadıma bakıyormuş gibi kapalıydı. Tüm vücudum karıncalanıyor, kafam bulanıklaşıyordu. Bir orgazm yükselmeye başladığında ağzına karşı daha da ıslanıyordum. Serbest kalmak için yanıp tutuşuyordum, dişleri klitorisimi kazıdığında karnımda arzu birikiyordu.

"Oh, Tanrım, Kova," diye inledim. Zevk o kadar yoğun ki ağlayabilirdim.

Kova geri çekildi ve ben kaybımı hemen hissettim. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve sordum, "Ne... ne yapıyorsun? Neredesin..." Sustum.

Bana cevap vermedi. Onun yerine yüzüstü yattı ve ağzını tekrar amımın üzerine kapattı. Parmağı beklenmedik bir şekilde içeri girip çıktığında, her santimimi keşfettiğinde, şişmiş dudaklarıma alaycı bir şekilde masaj yaptığında, beni ezberliyormuş gibi aşağı ve yukarı geri

döndüğünde yere düştüm ve iç duvarlarımı sıktım.

"Çok iyi." Ağzına doğru sallandım. Boğazımdan kaçan küçük inlemelere engel olamıyordum. Tam daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda bir parmağını daha soktu. Merak ettim, acaba benim bir

bakire, ama meme uçlarım tepki olarak sıkılaştı ve daha fazla düşünmeden uyluklarım titredi. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Ağzı klitorisimi emdiğinde cennetin sınırındaydım, uçmaya hazırdım. Sıçradım.

Biraz daha derine iterek emmeyi kesti ve "O kadar darsın ki iki parmağımı zor sokuyorum. Benim için rahatla, *Malys*. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Sözleri kalbimi sıkıştırdı. Açıklanamayan bir nedenden dolayı ona inandım.

Yüzüne baktım ve başka bir şey gördüm. Nemli boynunda bir damar zonkluyordu ve gözleri vahşi yeşil kürelerdi. Zorlanıyordu, rahatsız edici düşüncelerle kuşatılmıştı. Bundan pişman olmasını, onu itmişim gibi hissetmesini istemedim, bu yüzden uzandım ve diğer elini aradım. Onu bulduğumda gözlerimiz kilitlendi ve her şeyimi bakışlarıma verdim. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve güven verici bir şekilde sıktım.

Her şeyi riske atıyordu.

Bir erkeğin arzudan dudağını ısırdığını hiç görmemiştim ama Kova ısırdı. Sertçe yutkundu ve tekrar içime girdi. Kalçalarım başının etrafında kenetlendi ve gözleri kapandı.

"Kahretsin, bunun için cehenneme gideceğim," dedi parmaklarını içimde kıvrarak.

"Ahhh," diye nefes nefese kaldım, kalçalarım sarsıldı. "Oh, Tanrım." Daha derine itti, başparmağı klitorisimi daire içine aldı ve haykırdım.

"Yüce Tanrım, çok sıkısın."

"Kova, lütfen." Dudaklarını yalayarak daha hızlı daireler çizdi. Orgazma o kadar yaklaştım ki tadını alabiliyordum.

Kalçalarım eline karşı sallandı ve duramadım. Daha fazla itmesini istedim ama itmedi ve ben de daha fazlasını istemek istemedim. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlası için biraz korkuyordum. Yapabileceklerinden korkmuyordum, bana acı çektireceğinden korkmuyordum ama bilinmeyenden, gelecekte ve benden yayabileceklerinden korkuyordum.

Ve tekrar istememi sağla.

Serbest kalmanın eşiğindeyken durakladım. Kova ağzını tekrar üzerime yerleştirdi ve emdi ve Tanrı'ya şükür emdi. Yoğun hava bizi boğdu, kalbim göğsümde çılgınca atarken, yükselen zirve devralıncaya ve her şeyi unutuncaya kadar kafamda pek çok düşünce zıpladı.

İnleyerek haykırdım. Kalçalarım ileri geri hareket ediyor, dalgalar içimi parçaladıkça zevkle yavaşça sallanıyordu. Kova'nın bacağıma dolanan bileğini kavrayarak, dilinin saf coşkusundan havaya uçarken, bu anın asla bitmesini istemediğim için hayatım pahasına tutundum. İnledim ve ayrılmış dudaklarımdan derin bir iç çekiş kaçtı.

"İşte bu, *Malys*, ver onu bana," dedi başparmağını dolaştırarak ve güçlü titremeleri benden çekerek. Orgazm hafiflediğinde ellerim gevşedi ve dizlerim yanlara doğru çöktü. Şaşkınlıkla tavana baktım ve Kova'yı tekrar bacaklarımdan arasına nasıl alabileceğimi merak ettim. Bu muhtemelen hayatım boyunca yaşadığım en güzel duyguydu.

Tamamen doymuştum. Kova kamburunun üzerine oturdu. Ona baktığımda ağzı sularıyla kaplıydı. O kadar ki utanmıştım. Küçük şortumu yakaladı ve tekrar üzerime geçirmeye başladı. Şortu giydikten sonra doğruldum ve ona yaklaştım, ağırlık şortunu çadırlayan devasa ereksiyonu fark ettim. Taşakları morarmış olmalıydı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, gözlerini çevreleyen siyah perdelerin arasından umutsuzluktan başka bir şey görmeyi beklemiyordum. Kaşlarım çatıldı, midem bulandı. Henüz yüzünü silmemişti ama bu eğilip onu öpmemi engellemedi.

Dillerimiz erotik bir şekilde yavaşça dans ederken Kova başımın arkasını ona doğru tuttu. Bu sefer onun üzerinde kendi tadımı aldım ve bu beni çabucak tahrik etti. Tekrar. Bedenim ısınıyor,

başka bir orgazm için can atıyordu.

Kalçalarının üzerinden kaydım ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Kova'nın beni iteceğinden endişeleniyordum ama o tam tersini yaptı. Beni göğsüne yakın tuttu, sanki beni terk etme düşüncesinden nefret ediyormuş gibi bir aşık okşamasıyla. O sıcaklık ve rahatlıktı ve kalbim onu kucakladı. Kollarını sıkarken, ereksiyonu bize doğru gerildi. Kalçalarım sertliğe karşı yavaş dalgalar halinde hareket etmeye başladı. Kova'nın parmakları başıma gömüldü, parmaklarından çaresizlik yayılıyordu. Boğazından bir hırıltı koptu ve ben inledim, daha sert sallandım, klitorisim her seferinde ona çarpıncaya kadar öğüttüm. Neredeyse oradaydım, yine çok yaklaştım.

Kova arkasına yaslanıp yere uzandı, böylece ben de kalçalarına sarılabildim. Uzun zaman önce gevşemiş olan saçlarım etrafımıza döküldü. Ereksiyonu farklı bir açıdaydı ve ucu şortundan kayarak göbük deliğine çarptı. Sıcak ve sertti. Neredeyse onun içinde eriyordum, sıcak tenini tenimde hissettiğimde ağzının içinde inliyordum, daha çılgınca hareket ediyordum, orgazmın aşağıda yandığını hissediyordum. Genişliği hassas dudaklarımın her santimine çarparak beni daha yükseğe gönderdi. Ellerini başımın arkasından kalçalarımı kavramak için hareket ettirdi ve kalçalarımı sertçe onunkilere doğru yuvarlayarak dönmeme ve ona sürtünmeme yardım etti. Bir elini şortumun içine soktu ve kalçamın yanağını sertçe kavrayarak bacağıma yukarı kaldırdı. Ben onun üzerinde hareket ettikçe aleti daha çok ortaya çıkıyordu. Henüz görmemiştim ama görmeyi çok istiyordum. Giysilerimizi yırtıp atmak ve gerçeğini hissetmek için her şeyimi verirdim, yağlanmış yarığımın onun üzerinde kaydığını hissedirdim.

Dudaklarımdan bir zevk iniltisi kaçtı. Kova homurdandı, boyu aramızda seğiriyordu. Evcilleşmemiş hayvanlar gibi hararetle öpüşürken küçük çılgınlıklar yükseldi. Ayak parmaklarım bacaklarının altında kıvrılırken Kova'nın elleri sıkılaşıncaya beni sıktı. Orgazm tekrar içime işlerken ona asıldım. İkimizin de dudaklarından zevk çılgınlıkları dökülürken içimde sarsıldı. Kova boğazının derinliklerinde inledi, ben açgözlülükle onun aletinin her tarafına sürtünürken altımda titriyordu.

Yeryüzüne geri süzülürken ter derimi kapladı.

"Adrianna," dedi sanki nefes almak için çırpınıyormuş gibi. Adrianna, Ria değil. Kova tutuşunu gevşetti. Geri çekilip acı dolu gözlerine bakarak karşılık verdim. Yüzündeki sıkışmış ifadeden kaşlarım çatıldı.

Tek söylediği "Git, *lütfe*," oldu.

Sertçe yutkundum, kabul ettim. Ayağa kalkarak hızla kapıya yöneldim. Tam çıkarken, serin bir hava gövdeme değince durakladım.

Aşağı baktığımda spor sütyenimin üzerinde nemli bir daire olduğunu gördüm. Üzerimde inci tanesi büyüklüğünde bir sıvı damlası fark ettim. Kafam karıştı, yapışkan maddeye dokundum ve başparmağımla işaret parmağım arasında ovaladım.

Omzumun üzerinden Kova'ya baktım. Dizlerinin üzerinde oturuyordu ama vücudunun duruşu göğsüme bir sızı sapladı. Eğilmişti, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi ve yüzü ellerine gömülmüştü.

Öfkeli ereksiyonu gitmişti ve ikiye ikiye bir araya getirdim. Boşalmıştı ve bundan dolayı utanç içindeydi. O anda, eylemlerimizin ağırlığını gerçekten hissettim. Ona bakmak beni fiziksel olarak incitti. Normal bir insan onun davranışından ahlaki olarak tiksinierek diğer yöne doğru koşardı. Muhtemelen yetkili birine bile söylerdi. Ama ben yapmadım ve yapmazdım da. Özellikle de bunun iğrenç olduğunu düşünmediğim için.

Ne de olsa babam annemden yirmi üç yaş büyüktü. Yaş benim için sadece bir rakamdı.

KIRK BİR

I Ertesi sabah içeri girdiğimde Kova ile göz teması kuramadım. Çok garipti. Onu nasıl terk ettiğimi görmek bütün gece aklımdaydı. Kırılmış.

Spor salonunun önüne geldiğimde arabalar çoktan otoparka dizilmişti. Güneş binanın arkasına doğru süzülüyor, kasvetli gri gökyüzü yukarı doğru itiliyordu. Gün doğumu, kendimi kötü hissettiğimde izlemeyi en sevdiğim şeydi ve aylardır bir tane bile görmediğimi fark ettim. Göğsümde bir sancı yankılandı, ani bir memleket hasreti hissi bir kez daha içime aktı.

Normalde ilk gelenlerden biri ben olurdum ama bugün öyle değildi. Birkaç dakika geç kalmıştım ve normalde bu beni rahatsız ederdi ve Kova'dan oldukça renkli kelimeler duymamı sağlardı, ama onunla karşılaşmaktan panikliyordum, bu yüzden ondan kaçmak için birkaç dakika arabamda oturdum. Zaten bana bir şey söyleyeceğinden de şüpheliydim.

Dünya Kupası'na adım attığımda hızla dolabıma gittim ve soyundum. Bugün üzerimde sade bir siyah leo vardı. Saçlarım zaten at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama birkaç rimel sürmeye ve ince, siyah bir göz kalemi çekmeye karar verdim. Koridordan sesler geliyordu ve ayak sesleri yaklaştıkça kalbim hızlanıyordu. Her şeyi metal dolabın içine tıktırdım ve kapatmadan önce geçmelerini bekledim. Geçtiklerinde sessizce nefesimi verdim ve odadan çıkıp spor salonuna doğru ilerledim.

Ayaklarım mavi zemine değdi ve sabah esneme hareketlerime başlamak için ısınma alanına doğru ilerledim, Kova'nın özel seanslarımız sırasında bana öğrettiklerini de ekledim. Onun bakışlarıyla karşılaşmaktan özellikle kaçınıyordum ama varlığı göz ardı edilemezdi. Bu imkânsızdı. Tenimdeki tüyler diken diken oldu ve ensem karıncalandı. Spor salonunun diğer tarafında erkek takımından başka bir koçla konuştuğunu biliyordum. Göz ucuyla Kova'nın bana ters ters baktığını görebiliyordum ama dönüp bakmadım.

"Selam Adrianna," dedi Holly yanıma gelerek. Sahte bir gülümseme yapıştırdım yüzüme.

"Koçlar bize yarın için izin verdiğinden beri, kumsala gidip bir plaj günü geçirmeyi düşünüyorduk. Sen de gelmek ister misin?"

Durakladım. "İznimiz var da ne demek?" İzin almayı göze alamazdım.

"Dinleyin, nadir tatil günlerimizi sorgulamıyoruz, onları akıllıca kullanıyoruz. Yarın bir grup arkadaş sahile gidiyoruz ve spor salonu dışındaki bazı arkadaşlarımız da geliyor. Bize katılmanı çok isterim."

Dudağımı ısırdım. Reagan orada olacaktı. Bana davranışından sonra, onunla fazladan zaman geçirmek isteyeceğim son şeydi. Bununla birlikte, sahili ve normalliği özlemiştim.

"Tabii. Saat kaçta?"

"Olabildiğince çok vakit geçirmek için erken gidiyoruz. On bir gibi mi?"

"Buradaki plajların nerede olduğunu bilmiyorum. Takip edebilmem için sizinle buluşabilir miyim?"

"Tabii ki. Benim ve Hayden'ın evine gelmek ister misin, bizimle ata binebilirsin?"

Kocaman gülümsedim. "İyi bir plana benziyor."

Holly gitmek için döndü ama ben onu durdurdum. "Hey, Holly?" "Evet?"

"Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Gülümsemesi gözlerine ulaştı. "Her zaman."

DAHA İYİ BİLMELİYDİM, SATIR ARALARINI OKUMALIYDİM. NE ZAMAN BİR KOÇ IZIN VERSE.

önce sizi aşırıya itti ve çalıştırdı. Denizciler için yapılan acemi birliği talimlerinden bahsediyorum. Bu noktada, yarın kıyıya vurmak yerine dinlenmek daha iyi bir seçenek gibi geliyordu. Ölüm bile.

"Bunu bize neden yapıyorlar?" Yerde bir ileri bir geri ayakta takla attıktan sonra Holly'ye sordum. Kaslarım ağrıyana kadar pike pozisyonunda ipe tırmandım, amuda kalkarak defalarca zeminde yürüdüm, başım dönene kadar öne eğildim ve giriş üzerinde o kadar çok amuda kalktım ki sayısını unuttum. Ve bu sadece başlangıçtı. Tonozdaki ayakta inişler, vücut gerginliği egzersizleri yaptık ve gözlerimizde yıldızlar görene kadar koştuk. Hâlâ çalışmamız gereken barlar vardı. Saatlerdir çalışıyorduk. Seksen yedinci milyon güçte kondisyon. Mide kaslarım ağrıdan sertleşmişti ve kusmanın eşiğindeydim. Vücuduma yaşatılanlardan başka bir şey düşünecek zamanım olmamıştı.

Holly omuz silkti. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Bahse girerim kız arkadaşıyla kavga ediyordur," diye araya girdi Reagan ve ben de dönüp ona baktım. "Kim, Kova mı? Ne demek istiyorsun?"

Reagan bana alaycı bir bakış attı. "Bugünkü davranışlarını fark etmedin mi? Bütün gün her zamankinden daha kaba ve kötü davrandı. Madeline'in Kova'ya sakın olmasını söylediğini duydum ve o da ona karşılık verdi. Bunu yaptığından gerçekten korktum. Bırakın bir antrenörü, başka bir jimnastikçiyle bile bu kadar sert konuştuğunu hiç görmemiştim ve bu beni şaşırttı. Bir şeylerin doğru gitmediğini böyle anlarsınız."

Sorununun kaynağının ben olduğuma dair şüphelerim vardı.

Holly ona yan gözle bakarak, "Evet ama Madeline de daha iyi değil," diye ekledi.

Reagan kabul etti. "Bu işkence seansının yakında biteceğini umalım. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

Üç saat sonra gitmemize izin verildi. Tüm vücudum darmadağın olmuştu ve yatağa girip ölmek istediğim bir zamanı hatırlamıyordum. Sırtım, kollarım ve bacaklarım ağrıyordu. Her yerim çok kötü ağrıyordu.

Bugünün en kötü yanı mı? Dışarıdaki pistte kilometrelerce koştuğumda sağ baldırım sanki yanıyormuş gibi kavurucu bir sıcaklıkla parladı. Bacağımdaki ağrı gün geçtikçe artıyordu ama bugün varlığını iyice hissettirdi. Neredeyse antrenörlere şikayet edecektim ama bunun yerine biraz Motrin aldım ve bununla başa çıktım. Umarım buz banyosu işe yarar.

Sitime girerken Hayden da arkamdan geldi. Topalladığımı görünce yanıma gelip yardım etmeyi teklif etti. Ona gerek olmadığını söyledim ama o ısrar etti ve buz banyosu önerdi.

Buz torbalarını ayaklarımın dibine bırakıp anahtarlarımı almak için cebime girdim ve kapıyı açtım. Kapıyı iterek açarken omzumun üzerinden baktım, "Bana yardım ettiğin için çok teşekkürler Hayden."

"Sorun değil," diye gülümsedi, elinde iki torba buz tutuyordu.
Evime girdik ve  şıkları a tımd. Buzları mutfağıma getirdi ve

sızdırma ihtimaline karşı lavabonun

içine yerleştirdim. "Önce biraz
çay yapmanızı öneririm."

Durakladım, dudaklarımı büzdüm. "Çay?"

"Evet, küvette otururken içmek için sıcak bir şeyler. Muhtemelen ilk başta büyük bir fark yaratmayacaktır, ancak sıvının ısısına odaklanırsanız, biraz yardımcı olabilir."

Dolaplarımı karıştırırken hiç çayım olmadığını fark ettim. Normalde içtiğim bir şey değildi, bu yüzden hiç almamıştım. Ancak kahvem vardı. Çok ama çok fazla kahve.

Etrafımda döndüm. "Kahve işe yarar mı? Çayım yok." "Evet."

Hayden banyoma girdi ve küveti doldurmaya başladı. Küçük bir kahve fincanı çıkarırken, yardım teklif etmesinin ne kadar hoş olduğunu düşündüm. Tek başıma olmaya ve ihtiyaçlarımı kendim karşılamaya alışmıştım ama neyse ki Hayden konuşmaktan ve ısrarcı olmaktan korkmuyordu. Bu yüzden bana planlarını kesin bir dille anlattığında, kolayca kabul ettim. Bekleyen acıyı hafifletmek için her şeyi yapardım.

Tam bir fincan kahve hazırlamayı bitirmiştik ki, bir tıkırtı dikkatimi çekti. Koridordan banyoya doğru baktım ve Hayden'ın eğilmiş, ikinci buz torbasını küvete boşalttığını gördüm. Kollarının kaslı pazularını ne kadar sıkıttığını ya da sırtının kumaşın altında nasıl esnediğini fark etmeden edemedim.

Cep telefonumun çalma sesi beni ürküttü. Çantamdan aldım ve telefonu açmadan önce arayan kimliğimdeki *Biricik BFFFFFFF*'ye bakarak başımı salladım.

"Sonunda bir telefonla beni onurlandırman ne güzel."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Senden iki hafta boyunca haber alamıyorum ve sonra birkaç gün cevap vermediğim için bana kızılıyorsun? Çok meşguldüm."

"Dur tahmin edeyim, sen ve yeni sevgilin," dedim alaycı bir tavırla. "Bir mesaj yeterli olurdu, biliyorsun. Seksen yedi kez "siktir git" butonuna basmak değil. Sana bir şey oldu sandım. Amber alarmı vermeye hazırdım."

Avery abartmama kıkırdadı.

"Nerelerdeydin?" Sesimi yumuşatarak sordum. "Seninle konuşmayı özledim."

"Biliyorum, özür dilerim." Avery durakladı ve sonra, "Erkek arkadaşımın kavga ettim. Oldukça zordu... Sanırım ayrıldık, Aid."

Avery'nin sesindeki üzüntüyü duyunca şaşırdım. "Peki neden beni arayıp içini dökmedin? Senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun."

"Sanırım bu konuda konuşmak istemedim. Gerçekten çok
üzüldüm." "Bir erkek için bu kadar üzülmen hiç hoş değil."

"Benim bir aptal olmamı mı kastediyorsun?" diye hüzünle güldü. "Evet."

Sonra kafama dank etti. "Bu kadar ertelemeğin tek bir anlamı olabilir. Onu seviyorsun. Onu seviyorsun ve ben *onun* kim olduğunu bile bilmiyorum." Avery'nin sessizliği çıkarımımı doğruladı.

"Ave? Ağlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Gırtlaktan gelen sesi onu ele veriyordu.

Kalbim onun için acıyordu. "Bu kadar üzgün olduğuna ve seni teselli etmek için yanında olmadığımı inanamıyorum. Şimdi kendimi boktan bir arkadaş gibi hissediyorum."

"Sorun değil, yakında atlatacağım... Umarım."

Aklıma bir fikir geldi. "Biliyor musun, yarın izin günüm. Buradaki bazı jimnastikçilerle sahile gidecektim. Neden arabayla gidip sahile gelmiyorsun ve geceyi orada geçirmiyorsun? Ertesi gün antrenmanım falan olduğu için sıkıcı olur ama gelip biraz izleyebilirsin."

"Aid, bir milyon mil uzaktasın."

"Gülünç olmayın, en fazla üç saat, o da trafikle birlikte. Buradaki erkekleri ve neye benzediklerini görmelisin. Peşinden koştuğun her kimse, spor salonumdaki göz alıcı şeylerle gözlerini ziyafet çektikten sonra kolayca unutulacak. Erkek takımı." Onu neyin baştan çıkaracağını biliyordum.

Avery canlandı. "Erkek takımı mı? Hayden'ı mı kastediyorsun?"

"Hayden dışında başka erkekler de var, sadece onlarla pek konuşmuyorum. Ama bu bakmadığım anlamına gelmiyor." Ben güldüm, Avery de güldü. "Yani gelecek misin?" İnledi ve ben de ittim. "Lütfen, Avery?"

"Oh, tamam," diye kabul etti, sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Kulaktan kulağa sırtarak bir aşağı bir yukarı zıpladım.

Hayden yanımda belirdi, yüzünde endişe okunuyordu. "İyi misin?" diye mırıldandı. Çılgınca başımı salladım. "Evet! İyi olmaktan çok daha fazlasıyım!"

"Ha? Ne?" Avery'nin sesi beni konuşmamıza geri döndürdü. "Ah, pardon. Hayden'la konuşuyordum."

Onun adını duyunca şaşırarak sesini yükseltti. "Hayden şu anda senin evinde mi?"

"Evet, buzlu suda ıslanmama yardım edecek."

"Buzlu su mu?"

"Banyo küvetimi buz torbalarıyla dolduruyor ve su ekliyor. Şişliği hafifletmeye ve kaslarımı onarmaya yardımcı oluyor, böylece aynı hızda antrenman yapabiliyorum, ya da bana öyle söylendi. Bugün acımasızdı, muhtemelen şimdiye kadarki en kötü günümdü. On-on beş dakika kadar oturup dua edeceğim."

"İlginç... ve sıkıcı. Yarın sabah yedi gibi yola çıkayım mı?" "Mükemmel!"

Seni görmek için sabırsızlanıyorum!" Heyecanla söyledim.

"Görüşürüz, kız arkadaşım."

"Çok heyecanlıyım! Hemen döneceğim!" Dramatik bir şekilde yatak odama girip kapıyı kapatarak bağırdım. Çekmecelerimi karıştırıp yırtık pırtık giysiler aradım. Hızlıca küvette giyebileceğim kıyafetlerimi giydim ve Hayden'a işimin bittiğini haber vermek için yatak odamın kapısını açtım. En iyi arkadaşımı uzun aylardır görmemiştim ve yarın yeterince hızlı gelemezdi.

"Avery ile tanışman için sabırsızlanıyorum. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum." Şortumu ve spor sütyenimi düzeltiyor, Hayden'ın cevap vermesini bekliyordum. Cevap vermeyince başımı kaldırdım ve yanaklarım kızardı.

"Çenenin topla, Hayden. Beni hiç böyle küçük kıyafetler içinde görmemiş gibi davranıyorsun."

KIRK İKİ

Hağzı hareket etti ama ilk başta hiçbir şey çıkmadı. "Var, ama..." Kıkırdadım, yüzüme pembe bir gülümseme yayıldı. "Kapa çeneni," dedim şakacı bir şekilde. "Şimdi gel de bana yardım et."

"Yardım..." Omzumun üzerinden başını kaşıyan Hayden'a baktım. "Seksi bir vücudun var. Cidden, harika."

Son birkaç aydır antrenmanların yoğunluğundan vücudumun değiştiğini biliyordum ama o söyleyene kadar ne kadar değiştiğini fark etmemiştim. Banyomda durup buz dolu küvete baktım ve dudağımın içini ısırdım.

"Yani sadece tırmanacak mıyım?" "Temel olarak."

Derin bir nefes aldım, göğsüm kabardı ve elimi arkama doğru uzatarak onunkini aradım. Ayak parmağım buz gibi suya batarken elini elime doladı ve parmaklarını sıktım.

"Kahretsin."

"Sadece dalmayı göze almalısın."

"Biliyorum," diye cevap verdim buz küplerine bakarak. "Sadece suya attığım ilk adım beni şok edecek." Hayden'a baktım ve derin bir nefes verdim. "Tamam. Yapıyorum." Kurşunu ısırdım ve bir ayağımı buzlu suya attım.

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım!"

"Devam et."

Ben de öyle yaptım ve iki bacağım da suya girdiğinde güç almak için Hayden'a baktım. Tüylerim diken diken oldu ve vücudumu bir ürperti sardı. "Ayak parmaklarımı hissedebileceğimi sanmıyorum."

"Dramatik olma."

Dudaklarımı büzdüm ve çömeldim. En kötü kısmı suyun leğen kemiğime çarpması olacaktı. Okyanusta yüzdüğümde bile, soğuk her zaman kalçalarımı ve göğüslerimi şok ederdi. Bunu aradan çıkardıktan sonra o kadar da kötü değildi. Ama bunun aynı şey olmayacağına dair bir his vardı içimde. Uzaktan yakından alakası bile yok.

Nefesimi tutarak Hayden'ın elini bıraktım ve yavaşça içeri girdim. Ellerim küvetin kenarını kavradı, kığım buza çarptığında parmak eklemlerim beyaza döndü ve gıcırdadım.

"Ahhhh... Bu çok soğuk!"

Hayden güldü. "Devam et."

Vücudumdaki tüm kaslar şoktan kasıldı. Anında donup kaldım ve dişlerim takırdadı. Bırakın on beş dakikayı, beş dakika bile dayanmamın imkânı yoktu.

Su karnıma çarptı ve göğüslerimin üzerinden kayarak göğsüme doğru yükseldi. Karnım sıkıştı. Neyse ki siyah bir spor sütyeni giymiştim, yoksa Hayden sivri meme uçlarımı görecekti. Sesli bir nefes aldım ve arkama yaslanmaya çalıştım ama sırtımı soğuk seramiğe bastırmak istemedim. Zaten yeterince üşüyordum ve bunu daha da arttırmaya gerek yoktu.

Yutkundum. "Tamam, varım." "Şimdi nefes al."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Omuz silkti. "Gerçekten başka seçeneğim yok. Normalden daha zor bir antrenman yaptığımda soğuk su terapisi yaparım. Bazıları işe yaramadığını söylüyor, bazıları ise yemin ediyor. Ben gerçekten kas ağrılarına ve iltihaplanmaya iyi geldiğine inanıyorum. Bugün hepimiz için acımasızdı ve seni topallarken gördüm. Kötü durumda olacaksın. Belki bu sana yardımcı olur."

Dudaklarım çatırdıyor, çenem isteğim dışında titriyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. "Evet, Koç bugün tam bir pislikti."

"Hangisi?"

"İkisi de." Durakladım. "Hayden? Nasıl oluyor da bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesela sen buradasın, bana yardım ediyorsun. Her şeyin ötesine geçtin. Neden?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum... Sende, seninle birlikte olmak istememe neden olan bir şey var. Kızlar sinsi olabiliyor. Benim Holly'im var ve burada sırtımı dayayabileceğim kimse yok ve günde bu kadar saat eğitim almak bir kişi için çok fazla."

Hayden beni şaşkına çevirdi. Sözlerindeki samimiyeti içime çekerken gözlerimiz birbirine kilitlendi. Minnettar bir gülümseme geveze dudaklarımı büktü. "Teşekkürler," dedim usulca. "Arkadaşlığınız benim için çok şey ifade ediyor." Gülümsemesi bir an için duraksadı ve kendimi kötü hissettim. "Yani bunun yardımcı olacağına yemin ediyorsun?"

"Herhangi bir söz vermiyorum ama içimden bir ses öyle olacağını söylüyor." "Hayden, sana bir şey söylersem hiçbir şey söylemeyeceğine söz verir misin?" "Elbette."

Ciddi bir nefes alarak itiraf ettim. "Baldırımda bir sorun var. Haftalardır ağrıyor ve bugün neredeyse ara vermek isteyecektim."

"Fark ettim. Koçlarla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Hayır, çünkü dinlenmek için izin alamam ve bana bunu yaptıracaklarını biliyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Adrianna, artık konuşman gerektiğini biliyorsun, böylece her neyse halledilebilir ve daha büyük bir şeye dönüşmez."

"Ama bunu yaparsam, dinlenmem söylenecek. Bunu yapamam, Hayden."

"Şart değil. Belki de sadece biraz kas terapisine, buz ve ısı uygulamasına ihtiyacınız vardır. Bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da bir şeyler söylemen gerektiğidir. Sadece kendine zarar veriyorsun."

Haklıydı. "Bir daha ağırırsa doktora giderim."

Üç dakika sonra Hayden ayağa kalktı ve bana büyük boy beyaz bir havlu uzattı. "Küveti boşalt ve içime gir."

Başımı sallayarak ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudum iyice sıkışmıştı. Hareket etmek canımı acıtıyordu ve banyomda buzul esintisi varmış gibi hissetmek de yardımcı olmuyordu. Jimnastik her zaman güllük gülistanlık değildi, bunu biliyordum. Acı kaçınılmazdı. Ayağa kalkmak için güç toplamak, tutkumun ve adanmışlığımın test edildiği zamanlardan biriydi. Vücudumu sıfırın

altındaki sıcaklıklara daldırmaktansa milyonlarca başka şey yapmayı tercih ederdim. Tüm bunların iyileşmemi hızlandırması ve bir gün buna değmesi için parmaklarımı çaprazlamam gerekiyordu.

Çıkıntının üzerinden adım atmak için aşağıya baktığımda sırtım kamburlaşmıştı, bir adım bile atmaya korkuyordum.

Yardım. Spor sütyenimin içinden meme uçlarını belli oluyordu ve Hayden'ın görebileceğini hissediyordum ama şu anda umurumda değildi. Donuyordum ve mümkün olduğunca çabuk ısınmak istiyordum.

Neredeyse kollarına atılıyordum. "Beni sıkıca tut," diye yalvardım.

Hayden havluyu vücuduma sıkıca sardıktan sonra ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirerek beni ısıtmaya çalıştı. "Tuttum seni." Başımı göğsüne yasladım, bedenimin sıcaklığını arıyordum.

"Yaklaşık otuz dakika sonra ılık bir duş alabilirsin. O zamana kadar sana biraz kahve getirelim."

"Otuz dakika! Otuz dakika boyunca böyle kalmak zorunda mıyım?"

"Kıyafetlerini değiştirebilirsin ama hepsi bu kadar" dediğinde sırtımı daireler çizerek ovuyordu.

Başımı sallayarak odama koştum ve bulabildiğim en sıcak tutan giysileri çıkardım; kabarık bir çift kadife eşofman altı ve büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt. Şortumu ve spor sütyenimi çıkardım ve halının üzerine bıraktım. Sırılsıklam olmaları umurumda değildi, daha sonra toplardım. Hava külot ve sütyenle uğraşmak için çok soğuktu, bu yüzden hemen kapüşonluyu, kabarık çorapları, pantolonu giydim ve yatağımın ucunda katladığım fazladan bir battaniyeyi alıp etrafıma sardım. Derin bir nefes aldım, dışım biraz daha sıcaktı ama içim iliklerime kadar üşüyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken pelüş halı için çok minnettardım. Hayden'ın sırtı bana dönüktü ve hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm, kollarımı beline doladım ve başımı kürek kemiklerinin arasına yerleştirdim. Kıkırdadı ve arkasını döndü. Sakinleştirici kolları ve karizmatik kahkahası dürüst ve gerçekti.

Hayden'da hiç beklemediğim bir rahatlık bulmuştum. Gözlerimi kapatıp iç çekmek istedim. Bana korunduğumu ve istendiğimi hissettiriyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Ben sadece bir endişe kaynağı değildim. Hayden beni önceliği haline getirmişti. Programlarımız çok yoğun ve onun da en az benim kadar meşgul olduğu işler vardı ama bana yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. Onda yapmacıklık yoktu, en azından şu ana kadar gördüklerimden öyle olduğunu düşünmüyordum.

Başını salladı ve bana içten bir gülümseme verdi. "İçecek sıcak bir şeyler ister misin?"

"İstiyorum ama henüz değil. Önce bana biraz sarılabilir misin?" Tek yapmak istediğim onun yanına kıvrılmak ve sıcaklığından beslenmekti.

Hayden cevap vermeden eğildi ve beni bacaklarımın altından kucaklayıp göğsüne bastırdı. Yürüdü ve bizi kanepenin ucuna oturttu, ben de onun yanına sokuldum. Buna ihtiyacım vardı. Hayden battaniyeyi ayaklarımın altına ve etrafına sardı ve beni güçlü kollarına aldı.

"Her şey için teşekkürler Hayden," diye mırıldandım.

"Ne zaman istersen, bebeğim," dedi, koltuk minderlerine gömülerek.

Dondum kaldım ve elleri hareket etmeyi kesti. Dilinin sürçtüğünü ve bunu söylemek istemediğini hissediyordum. Alt dudağımı ısırarak şansımı denedim ve çenemi göğsüne dayayarak yukarı baktım. Hayden'ın çenesi bana bakarken esnedi. Çelik mavisi gözleri altın sarısı kirpiklerinin arasından süzülüyordu. Yüksek elmacık kemikleri ve bal rengi teni. Kalbim hızlandı. Hayden çenesini aşağı indirdi, dudakları sadece birkaç santimetre uzağıma geldi. Nefesi benimkine karıştı, ben ne olacağını görmek için beklerken ayrılmış dudaklarıma çarptı.

"Seni öpmek istiyorum ama öpmeyeceğim," diye itiraf etti. Bunun yerine beni daha yakın tuttu ve ısıtmaya devam etti.

"HAYDEN? NEREDESİN?"

Uzaktan gelen boğuk, çılgınca sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Oh, kahretsin. Adrianna'nın evinde uyuyakalmış olmalıyım." Hayden halsiz bir şekilde cep telefonu ile konuştu. O

elinin topuğuyla gözlerini ovuşturdu. "Elbette öyleyim. Ne oldu sanıyorsun? Telefonum titreşimdeydi." Hayden bana baktı. "Hiçbir şey olmadı, Holls. Merak etme." Esnedi. "Plaj mı? Bunun kızlara özgü bir şey olduğunu sanıyordum."

Konuşmasını dinlememeye çalıştım ama başaramadım. "Evet, ben gidiyorum. Görüşürüz o zaman," dedi Hayden ve telefonu kapattı.

"Sesini o kadar açmışsın ki her kelimesini duydum, biliyorsun değil mi?"

Omuz silkti, gözleri yarı kapalı. "Sesi kısmak istemedim, şu anda çok fazla iş var."

Güldüm ve ona bitkin bir şekilde baktım. "Bir düğmeye basmak için mi?"

Hayden kanepeye uzandı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladıktan sonra battaniyeyi üzerimize çekti ve "Evet, öyle. Yorgunum ve biraz daha uykuya ihtiyacım var." Saçlarımı okşadı.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Yanına kıvrıldım ve "Buna alışabilirim" dedim.

Bana karşı gülümsediğini hissettim. "Ben de alışabilirim," diye fısıldadı.

Bir saat daha uyuduk ve sonra istemeye istemeye, ikizinden bir kez daha sinirli bir telefon almak istemiyorsa dışarı çıkması gerektiğine karar verdi. Avery yakında burada olacaktı ve ben hazır olmak istiyordum.

Eşyalarımı hızla topladım, mayomu giydim, biraz dudak parlaticısı sürdüm ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım.

KIRK ÜÇ

W Bir saat içinde Avery kapımı çaldı. "Ave!
Sonunda burada olduğuna inanamıyorum!"
"Aman Tanrım, seni çok özledim!" diye haykırdı.
Onu içeri çekmeden önce kollarımızı sıkıca birbirimize doladık.
Avery geri çekildi ve bana baktı. "Gerçekten iyi görünüyorsun. Seni son gördüğümde biraz daha zayıf ama genel olarak iyi. Daha fazla kas ya da onun gibi bir şey, sanki büyüme atağına girmişsin gibi." Başını yana eğerek durakladı. "Hâlâ büyüme atakları yaşayabiliyor muyuz? Çünkü on üç yaşımdan beri büyüdüğümü sanmıyorum."
Kıkırdadım. "Teşekkürler, Ave."
"Sadece benden daha zayıf olma. O zaman arkadaş olamayız."
Ona evimi hızlıca gezdirdim ve çantasını boş yatak odasına yerleştirdim. "Eski sevgilin hakkında konuşmaya hazır mısınız?"
Çantasını karıştırırken Avery'nin yüzü düştü. Midemde bir düğüm oluştu. Bir şey saklıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu.
Acı dolu gözlerini bana kaldırarak başını salladı ve sesi çatallaştı. "Hayır."
Avery'ye doğru yürüdüm ve kolumu omuzlarına attım. Onu yanıma çektim ve iyice sıktım. Kalbi kırık bir şekilde iç geçirdi. Arkadaşıma neyin musallat olduğunu bilmemekten nefret ediyordum.
Saatin kaç olduğunu fark ettim. "Yola çıksak iyi olur."
Avery'nin şık BMW'sine atladık ve Hayden ile Holly'nin dairesine doğru yola çıktık, yolda havadan sudan konuştuk.
"İkinizin bu kadar... samimi olduğunuzu bilmiyordum," dedi Holly, ben Avery'yle yanıştıktan sonra Hayden ve bana bakarak.
Çenem düştü ve Hayden ile ben aynı anda konuştuk. "Öyle değil-"
"Düşündüğün gibi değil-"
İkimiz de durakladık ve kıkırdadık. "Gerçekten, düşündüğün gibi değil Holly. O gerçekten harikaydı, yaslanacak bir omuz. Daha fazlası değil."
Hayden'in yüzünde incinmiş bir ifade belirdi ama bunu hemen gizledi. Onu yakalamıştım ve seçtiğim kelimeler yüzünden kendimi çok kötü hissettim.
Hayden bir adım öne çıkmadan önce gözlerini bana dikti. "Holls, lütfen bunu olduğundan daha fazla büyütme. Spor salonunun ilişkiler konusunda nasıl olduğunu biliyorsun."
"Merak etmeyin, siz çok tatlı bir çift olsanız bile asla tek kelime etmem," diye gülümseyerek sözlerini tamamladı.

Yanaklarım alev aldı ve Hayden havayı değiştirmek için ellerini çırttı. Ters bir şapka taktı ve ağzına bir parça sakız attı. "Hadi sörf yapalım ve bugünü en iyi şekilde değerlendirelim, çünkü yarın cehenneme geri döneceğiz."

GÜNEŞ, AKKOR HALİNDEKİ OKYANUSA KARŞI BATARKEN, PEMBELERİN VE DENİZİN HUZUR VEREN TONLARI Gökyüzünde turuncular uzanıyordu. Bir havluya sarınmışım, ayaklarım fildişi kum tanelerinin altına gömülmüş, kükreyen dalgalara bakıyordum.

Burası benim mutlu olduğum, teselli bulduğum yerd. Tuzlu havayı içime çekerken dünyanın yükünün omuzlarımdan kalktığı, her gün yaşadığım baskıyı üzerimden attığım yer.

Bunu çok özlemişim.

Kumsal benim huzur kaynağımdı ve Avery'den ziyarete gelmesini istediğim için mutluydum. Belki de hayatında olup bitenleri çözmesine yardımcı olurdu. Çırpınan dalgalar ve tuzlu havada huzurlu ve sakinleştirici bir şeyler vardı. Küçük özel adada yaşadığım kaotik dünyamdan uzaklaşmak için geldiğim yerd burası. Oturup saatlerce okyanusa bakardım, tıpkı şimdi olduğu gibi ve hiçbir şey düşünmezdim.

Holly ve Hayden'ın birkaç arkadaşı geldiğinde küçük bir ateş yakılmıştı. Emily ve Gavin'in birkaç kasaba ötedeki başka bir spor salonunda jimnastikçi olduklarını öğrenmişim. Ortaokulda Hayden sayesinde tanışmışlar ve o zamandan beri arkadaş kalmışlar.

Bizimle birlikte oturdular ve birisi Doğruluk mu Cesaret mi oyununu önerdi. Tanışmak için kolay, akılsızca sorularla başladık, daha fazlasına dönüşene kadar devam ettik.

Hayden'ın arkadaşı Gavin sinsi bir sırıtışla, "Hayden, sana striptiz yapman için meydan okuyorum," dedi.

"Ah, hadi ama," diye karşılık verdi Hayden, ayağa kalkarak. Ateşten uzaklaşarak bize sırtını döndü, şortunu çıkardı ve ellerini havaya kaldırarak koşmaya başladı. "Evet!" diye bağırarak okyanusa doğru koşmaya başladı.

Avery "Arkanı dön!" diye bağırdığında güldüm ve ağzımı kapattım.

Keyfini hissederek ona baktım. Hüznü gitmiş, yerine mutluluk gelmişti. Gözleri kocaman açılmıştı ve hayatımda gördüğüm en büyük sırıtışa sahipti. Koluma vurdu ve "Aman Tanrım. Hayden'a bak!" dedi.

Hayden arkasını dönmüş ve koşarak geri dönüyordu. Aslında bir şey göremeyecek kadar uzaktaydı ama yaklaştığında elleriyle kendini örttü. Gavin ona sörf şortunu fırlattı ve o da tek eliyle yakaladı. Arkasını döndü ve tekrar giydi. Hepimiz onun mükemmel yuvarlak kıkına bakarken sessizleştik.

"Çırlıçıplak koşma sırası Gavin'de!" Avery şakayla karışık bağırdı. Hayden kız kardeşine baktı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Holly gözlerini devirdi. "Gerçek."

"Hiç kondisyon çalışmasını atladın mı?"

Kardeşine alaycı bir bakış attı. "Tabii ki gördüm. Kim yapmadı ki?"

"Emily," dedi Holly. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

"İki elinin de yırtık olmasını mı tercih edersin yoksa üç kez kırışın üzerinde durmayı mı?" Sorusu karşısında içten içe ürperdim. O yollardan geçtim.

"Bu iyi bir fikir," dedi Emily.

Emily düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine yapıştırdı. Ellerini kaldırıp avuç içlerini gösterdi ve el salladı.

parmaklarını. "Sanırım kirişin üzerine oturmayı tercih ederim. Bu ellerimden çok daha çabuk iyileşir." "Ah, siz çocuklar çok sıkıcısınız," dedi Gavin. "Biri cesaret gösterebilir."

Emily etrafındaki gruba baktı. Reagan eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. İki çift göz de bana doğru yöneldiğinde nabzım daha sert atmaya başladı. Reagan'ın yüzüne yavaşça sinsi bir gülümseme yayıldı ve gözleri parladı. Bunu biliyordum.

"Adrianna. Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Emily.

Hiçbir şekilde cesaret edemezdin. Beni tamamen küçük düşürecek bir şey yapmaya cesaret edebilirdi. Ben de gerçeği seçtim.

"Bakire misin?"

Bir anda tüm gözler üzerime çevrildi. Cevabımı beklerken tek ses ateşin çıtırtısı ve kıyıya vuran dalgaları.

"Eee?" Reagan zorladı.

Bir avuç kuru kum alıp sıkıca kavradım ve keşke Reagan'a fırlatabilseydim diye düşündüm. O sadece benim pahama oyunu bir çentik yukarı taşıdı.

"Evet," dedim, kumun parmaklarımdan arasından kaymasına izin vererek. Yan yan sıırıttı ve tek kaşını kaldırdı.

"Bakire olan başka biri var mı?" Reagan gruba sordu.

Herkes aynı anda cevap verince kimin hala bakire olduğunu bilen tek kişi ben oldum. "Sen bakire misin?" Reagan'a sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve aslında cevabı beni şaşırttı.

"Sanırım gerçekten de herkes için bir insan var," diye takıldım. Avery gülerken gazozunu tükürdü ve ağırlığını bana yasladı.

Reagan'ın kaşları öfke ve kinle alçaldı. "Ava."

Avery başını Reagan'a doğru çevirdi ve ona ters ters baktı. "Ben

Avery." "Aynı şey. Doğruluk mu cesaret mi?"

Kendi kendime kıkırdadım. Avery pek fazla şeyden korkmazdı. "Cesaret."

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Hayden'la öpüşmen için sana meydan okuyorum," dedi cesaretinden gurur duyarak.

Hayden'a baktım ve kaşları neredeyse kafasından fırlayacaktı.

Reagan'ın ne yaptığını biliyordum. Bana zarar vermeye çalışıyordu. Ama bilmediği şey, Avery'nin Hayden'ı öpmesinin beni zerre kadar incitmeyeceğiydi. Hayden'ı gerçekten harika bir arkadaş olarak görüyordum, daha fazlası değil. Gerçi onun bunu görmediği çok açıktı.

Kimse bir şey söyleyemeden Avery ayağa fırladı ve benim yanımdan Hayden'ın yanına geçti. Dizlerini Hayden'ın önündeki kuma bıraktı, Hayden hareketsiz otururken mavi gözleri şokla doluydu. Tecrübelerime dayanarak onun namuslu ya da bakire olmadığını biliyordum ama yine de taş gibi bir suratla oturuyordu.

Avery tereddüt etmedi ve Hayden'ın yanaklarından tutarak yüzünü kendi yüzüne çekti. Dudaklarını onunkilere bastırmadan hemen önce, onay için bana doğru baktı. Nazik davrandığını biliyordum, bu yüzden karşılığında gülümsedim. Avery'yi tanıyordum, sırf Reagan'ı kızdırmak için bir gösteri yapacaktı.

Gözleri kapanana kadar bir iki saniye daha benimkilerde kaldı ve o da onu öptü. Grubun geri kalanıyla birlikte, cesaretin hepimizin beklediğinden biraz daha uzun sürmesini sessizce izledim. Avery Hayden'ın kucağına tırmandı, kaşları tekrar alınının üzerine kalkarken gözleri kapalı kaldı. Bir kolunu onun beline doladı, diğerini rüzgârda uçuşan saçlarının arasından geçirdi ve onu bir zamanlar beni öptüğü gibi öptü. Tutku ve yoğunlukla.

Biri boğazını temizledi ve öpücük aniden kesildi. Hayden'ın dudakları kızarmış ve şişmişti, Avery onun üzerinden kalkıp yanımdaki yerine otururken gözleri kocaman açılmıştı.

dünyada bir bakım.

Gözlerimi Reagan'a çevirdim ve yüz ifadesinden keyif aldım. Cüretinin geri tepmesi yüzünden öfkeden kuduruyordu.

Kulaktan kulağa gülümsedim.

"Pekâlâ," dedi Avery ellerini birbirine sürterek. "Sıradaki kurbanım kim?"

KIRK DÖRT

"A Drianna, buraya gel," dedi Kova, iki parmağıyla beni işaret ederek. Üç saattir antrenmandaydım ve barlar üzerinde çalışıyordum. Öğle yemeğimden önce sadece bir saat kadar daha. ve ben bekleyemedim. Dün plajdan su içinde kalmıştım, bu yüzden aldığım her mola çok önemliydi. "Evet?"

Elimi yüzüne doğru kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Bileklerini görmeye dayanamıyorum. Ofisime git ve masamın çekmecesinde senin için bir çift bileklik var." Gözlerimin içine baktı. "Tak onları." Dudaklarımı düzleştirdim ve başımı salladım. Kova'nın çok küçük bir şeyi çok büyük bir sorunmuş gibi gösterme gibi bir huyu vardı. Bileklerim iyiydi.

"Selam Ave," dedim soğuk lobiye adımımı atarken gülümseyerek. Uyumuş ve Palm Bay'e dönmeden önce antrenmanımı izlemeye gelmişti. Son yirmi dört saat boyunca yanımda olması gerçekten çok iyi olmuştu ve gittiğinde onu çok özleyecektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, katlanmış metal bir sandalyede oturuyordu, bir elinde cep telefonu vardı. Başımı salladım ve gözlerimi devirerek bileklerimi havaya kaldırdım. "Görünüşe göre bu koçumu rahatsız ediyor." Bana şaşkın şaşkın baktı. "Ellerin mi?"

"*Bileklerinin görüntüsü beni çok rahatsız ediyor,*" dedim en erkeksi Rus tonlamamla. Avery kahkahalarla patlayana kadar bir an hareketsiz kaldı.

"Ciddi misin?" diye sordu sırtarak. Başımı sallayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bileklerimi sarma şeklimi beğenmemiş ve benim için yeni bileklikler almış. Onları hemen almam gerekiyor."

Kaşları birbirine çatıldı, çikolata rengi gözleri içine kayd. "Fish Lips'in senin için yeni spor kıyafetleri mi var? Onları o mu aldı?"

Güldüm ve parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturdum. "Bunu çok yüksek sesle söyleme," diye fısıldadım.

Avery çıplak lobide etrafına bakındı. "Paranoyaklaşmayı bırak, burada başka kimse yok. Onun yerine Koç Öpülebilir dememi mi tercih edersin?" Omzunun üzerinden ve camın arkasından spor salonuna doğru ilerlemekte olan Kova'ya baktı. "Gerçekten de çok güzel dudakları var, harika bir vücudu olduğundan bahsetmiyorum bile. Kaslarını neredeyse görebiliyordum. Ama her zaman hayata kızgın gibi mi görünüyor?"

Kova ile göz göze gelerek ona doğru baktım. "Çoğunlukla. Burada ne kadar kalacaksın?" Telefonundaki saate baktı. "Çok uzun değil-"

"Haydi, Ria. İyi gidiyorsun ve bunu bozmak istemiyorum." Kova lobiye daldı,

Avery'nin önünü kesti. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda kaba davranmadı ve beklenmedik iltifatı beni susturdu. Kova nadiren çalışmalarım hakkında olumlu yorumlarda bulunurdu ama son zamanlarda bunu daha sık yaptığını fark ettim.

Yerde kayan bir sandalyenin sesi gevşek çene bakışımı kırdı.

"Merhaba," dedi Avery, elini uzatarak Kova'ya doğru yürürken. "Ben Avery, Adrianna'nın evden arkadaşı."

Kova onun elini sıktı. "Seninle tanışmak bir zevk, Avery."

"Aynı şekilde," diye karşılık verdi. "Ben de tam *Ria*'ya eskiden antrenman yaptığı salona kıyasla sizin salonunuzun ne kadar etkileyici olduğunu söylüyordum."

Ria. Sesler kayboldu ve beni bir kara deliğin içinde bıraktı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama o tek cümlenin ne anlama geldiğini biliyordum. Tek bir kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalarken kalbimin ritmi kulaklarımda çılgınca çarpıyordu.

Ria.

Tek düşünebildiğim, bir keresinde Avery'ye kütüphanedeki "aşkımın" bana *Ria* diye seslenen tek kişi olduğunu söylemiş olduğumdu.

Bilinçaltımda Avery'nin kimseye tek kelime etmeyeceğini biliyordum ama mesele bu değildi. Şu anda o kadar çok sorun vardı ki, hangisini önce ele alacağımı doğru dürüst düşünemiyordum.

Avery'nin bana *Ria* dediğini duyduğumda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Yüce Tanrım. Hasta olacaktım.

"Memnun oldum Koç," diye bitirdi Avery megawatt gücünde bir gülümsemeyle.

"Sana da." Kova bana dönerek, "Arabamdan bir şey almam gerekiyor. Bileklikleri al ve benimle hemen spor salonunda buluş." O ön kapıdan çıkarken başımla onayladım.

Endişeli gözlerimi Avery'ninkilere dikerek en kötüsüne hazırlandım ama onun yerine Cheshire sırıtışıyla yüz yüze geldim.

En iyi Ricky Ricardo sesiyle, "Yapman gereken bazı açıklamalar var," dedi. Berbattı. "Avery."

Omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Şşş," sesini alçalttı. "Başka bir şey söyleme. Sırrın benimle güvende. Ama konuşabilmemiz için öğle yemeği molasına kadar bekleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Ona minnettar bir

gülümseme verdim. "Sadece

bir soru," dedi. Gözlerim fal

taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"O tatlıya gidemedin mi, Hayden? *Onun* için gitmek zorunda mıydın? Kıçına tekmeyi yemeye mi çalışıyorsun?"

Benden kısık bir kıkırdama kaçtı ve Avery de güldü. "Bir anda oldu."

Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi ve bana boş boş baktı. "*Bu* öylece olmaz. Hayden olur. Fish Lips değil."

Gülümsüyormuş gibi yaparak dudaklarımı büzdüm.

Avery'nin yüzü düştü. "Oh, Tanrım. Ne saklıyorsun?"

"Hayden'ın başına bir şey gelmiş olabilir."

Gözleri büyüdü ve şakacı bir şekilde koluma ters vurdu. "Şimdi yapman gereken ciddi bir açıklama var!"

Derinden gelen bir ses ikimizin de omuzlarımızın üzerinden pencereye bakmamıza neden oldu. Kova dışarıda cep telefonu ile bir ileri bir geri volta atıyordu. Öfkeli bir şekilde gökyüzüne bakıyor, öpülesi dudaklarından bir dizi Rusça sözcük dökülürken telefonu kavıyordu. Çıkarabildiğim tek şey Katja adıydı. Kalbim küt küt atmaya ve terlemeye başlamıştı.

"İşe dönsen iyi olacak. İsteddiği zaman tam bir pislik olabiliyor."

Avery başını salladı ve yerine oturdu. "Git hadi."

Kova'nın ofisine doğru yürürken kapıyı açtım ve kiraz ağacından masasına doğru ilerledim. Ortadaki çekmeceyi açarak bileklikleri aradım, kalemleri ve ataçları bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. Sol taraftaki çekmeceyi kontrol ettim ve adımlarımı tekrarladım ama hiçbir şey bulamadım. İlerleyerek başka bir çekmece açtım ama bir şey tamamen açılmasını engelledi. Eğildim, çekmeceyle göz hizasına geldim ve elimi içine soktum, yolumdaki her şeyi hareket ettirmeye çalıştım ve çekmeceyi açtım, bileklikleri aramak için derin çekmecenin etrafındaki şeyleri karıştırdım. Çekmecesi bir felaket ve ciddi bir örgütlenme ihtiyacı var.

Hafifçe buruşturulmuş bir kağıt parçası dikkatimi çekti ve üzerine kalın, siyah bir kalemle ismimin karalandığını görebiliyordum. Açmak isteyip istemediğimi düşündüm. Sırtım dik ve kâğıt elimde toplanmış bir şekilde yavaşça ayağa kalktım.

Yani beni ilgilendirmezdi ama merakıma yenik düştüm.

Sevgili Ria,

Kendimi her zamankinden daha fazla seni düşünürken buluyorum, bunun ahlaksızlığın ötesinde olduğunu çok iyi biliyorum.

Çoğu gün kendimle ne yapacağımdan emin değilim. Hasta, kızgın ve en önemlisi de seni istememem gereken şekillerde istediğim için suçluluk duyuyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Bundan öğreniyorum ve bunun pek çok açıdan yanlış olduğunu biliyorum. Parmaklarım seni eğitmek için bedenini her kavradığında içimde kaynayan bir ateş olmamalı. Düşüncelerimden dolayı dehşete düşmek, yüzeysel bile değil.

Umutsuzca meşgul kalmaya, sen başka bir koçla çalışırken sana doğru bakmamaya çalıştım ama çok başarısız oldum. Her zaman aklımdasınız, görüş alanımdasınız.

Ama en kötüsü de ne? Bazı günler bunun yanlış olduğu umurumda bile olmuyor. Bazı günler düşüncelerimin dağılmasına izin veriyorum ve gerçekten reşit değilmişsin gibi davranıyorum. Çünkü bana nasıl baktığını gördüm, elinin vücuduma dokunuşunda bunu hissediyorum. Derinlerde bir yerde senin de beni benim seni istediğim kadar çok istediğini biliyorum. Masum dilinin tenimi okşadığını, ürkek ellerinin bedenimde dolaştığını düşündükçe bedenim akıl almaz bir arzuyla canlanıyor. Doyuramadığım derin bir acı yarattınız. Yanardöner, yeşil gözlerin beni büyülüyor. Seni ne kadar zorlarsam zorlayayım, asla vazgeçmeme isteğin bana ilham veriyor. Beni heyecanlandırıyorsun, Ria. Şansımı denemek ve neler olacağını görmek için beni çok isteklendiriyorsun. Seninle konuşmak kadar küçük bir şey bana durumumuzu unutturuyor.

Sana sadece bir kez sahip olmak en tatlı günah olurdu. Ama bir öpücük başka bir öpücüğe yol açacak ve sonra ellerim senin mükemmel, genç vücudunda dolaşacak.

*Ŗimdiye kadar olduğu gibi. Ve korkarım ki bir dahaki sefere kendimi durduramayacağım.
İstiyorum ki*

Dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını, çıplak bedenini üzerimde hissetmek. Ben senin sıkı bedenini kavrarırken, sıcaklığımız havayı doyuruyor. Bu, çok yanlış olduğunu bildiğim halde sana yapmak istediğim ve hissettiğim şeylere değinmiyor bile. Ahlaken yanlış. Uygunsuz. Kurallara aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve yasalara.

Tanrım, ne zaman yakınıma gelsen kafamı karıştırıyorsun. Sen, benim tatlı Adrianna'm, tam bir baştan çıkarıcısın. Seni istememem gerektiğini biliyorum. Seni bu sıfatla düşünmemeliyim bile, ama konu sen olunca kendimi kontrol edemiyorum.

Oh, ama yankıları buna değer. Hızını ayarlamana bile izin verirdim. İlk başta.

Ne demek istediğimi anlıyor musun, Malysh? Her yerdeyim, düzgün düşünemiyorum. Ve eğer içimde zonklayan bu ihtiyacı serbest bırakmazsam, kim bilir neler olacak.

Seni bu şekilde düşünmekten, bana bunu yapmandan nefret ediyorum. Bu etik değil. Ben ancak bu kadarına katlanabilen bir adamım ve düşüncelerimi kâğıda dökmenin durumla başa çıkmama yardımcı olacağını umdum.

Keşke bu mektubu size verebilseydim de her gün yaşadığım iç kargaşayı görebilseydiniz ama bunu göze alamam. Biri öğrenirse her şeyimi kaybedebilirim.

Şimdilik, Katja'nın yapması gerekecek. Ama sana duyduğum bu ihtiyacı daha ne kadar bastırabilirim bilmiyorum.

K

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Az önce ne okudum ben?

Bu mektubu bulmak milyon yıl geçse de beklediğim son şeydi. Şok içinde titreyen parmaklarımın arasındaki kâğıt parçasına bakarken şaşkınlık kafamı bulandırıyordu. Koç Kova benim hakkımda böyle düşüncelere sahipti ve Katja onun ihtiyaçlarını engellemek zorundaydı. Benim de neredeyse her gün onun hakkında düşündüğüm düşüncelerin aynısı.

Tamam, tam olarak aynı değil ama benzerleri. Vay anasını.

Kova'nın bana karşı derin hisleri ve sadece onun anlayabileceği bir arzu hali vardı, çünkü şu anda bunun ne kadar ileri gittiğini anlamaya çalışmak aklımı başımdan alıyordu. Ama Katja'nın bu derin arzuları karşılayan kişi olduğu düşüncesi bana pek iyi gelmedi. Kıskançlık, kökleri ağır çekimde büyüyen bir ağaç gibi içimde filizlendi. Sinirlerime dolandı ve göğsümü sıktı.

Titreyen ellerimle çekmecenin geri kalanında bileklikleri aramaya devam ettim. Ayağa kalkıp etrafa bakındım, belki yerde ya da raftadırlar diye düşündüm ama yine bir şey bulamadım.

Derin bir nefes alarak salona geri döndüm, gözlerim yerde ve

mektup elimde sıkıca katlanmıştı. Bir sorun olduğunu belli etmek istemiyordum ama gizli itirafından sonra göz göze gelemiyordum.

Kâğıdı elimde daha sıkı tuttum, bu sözleri yüzüme söyleyemediği için hayal kırıklığına uğramıştım. Duygularını herkesin bulabileceği bir yere, kâğıda yazmak zorundaydı. Birbirimize karşı defalarca açık, dürüst ve samimi olmuştuk, aramızdaki bağ en başından beri bunun üzerine kurulmuştu. En azından ben öyle olduğunu varsayıyordum.

İsa'ya. Mektup son derece kişiseldi. Ama birinin bulma riskini göze alarak neden masasında bıraktığı beni şaşırttı. Mektubu burada tutmasının tek mantıklı nedeni Katja ile birlikte yaşıyor olması ve yakalanmak istememesiydi. Yine de bu benim gözümde yeterli değildi. İsteyeceğim son şey koçumla olan uygunsuz ilişkim hakkında sorgulanmaktı. Ofisine her gün kaç kişinin girdiğinden emin değildim ama eğer biri o mektubu bulsaydı, bu bizim sonumuz olurdu. Jimnastik. Benim hayatım. Onun hayatı.

Birinin yaylı zemine taklalar atarak inişinin sesiyle kapıyı açıp Kova'ya doğru ilerlerken dudağımı çiğnedim. Kalbim hızla çarpıyor, endişeden derim diken diken oluyordu. Bu, dünya tarihindeki en garip konuşma olacaktı.

"Kova?" Yaklaştığımda bana baktı. "Bileklikleri bulamadım." "O zaman yeterince iyi bakmamışsın çünkü bileklikler orada."

Yüzüm kızardı, midem bulandı. "Um, yeterince baktım ama çekmecelerinden biri sıkışmıştı ve ben...um," diye kekelemeye başladım. "Ben, şey..."

"Sen, um, ne, Adrianna? Çıkar ağzındaki baklayı." Ellerini daireler çizerek acele etmemi söyleyerek alay etti. Sesimi fısıltıya indirerek, "Bir şey çekmecenin açılmasını engelliyordu. Sonunda açıp çekebildiğimde bunu buldum."

Elimi uzattığımda, beyaz buruşuk kâğıda baktı. "Burada açmanı tavsiye etmem. Ondan kurtulmalısın, yakmalısın ya da herhangi bir şey yapmalısın." Gözlerinin arasında yavaşça oluşan şaşkın ifadeyi izledim. "Lütfen," diye sessizce yalvardım.

Önce ne olduğunu anlamamış gibi göründü, sonra yüzünde şok ve vahiy belirdi. Kimsenin konuşmalarımızı duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Kimse bize doğru bakmadı ve bakmış olsalar bile Kova'nın bana bir şey anlattığı anlaşılıyordu. Yanakları kızardı ama hemen bembeyaz kesildi ve elimdeki kâğıdı kaptığı gibi cebine soktu.

"Bunu okumaya nasıl cüret edersin?" diye dişlerini gıcırdattı.

Çenem düştü. "Bu ne cüret? Belki okumamalıydım ama üzerinde adımı gördüm. Bunu herhangi birinin bulması için masanda bırakmaya nasıl cüret edersin?" diye tısladım. "Şanslısın ki ben buldum ve başka kimse bulmadı," diye karşılık verdim. Kova bana alışık olmadığım bir şiddetle baktı. "Lütfen, kurtul ondan."

Derin bir nefes aldı ve bana ters ters baktı. "Bilekliklerin çekmecedeki olmadığından emin misin?"

Kafamı salladım, bir kez daha şaşırmıştım. Küçük aşk notunu görmezden mi gelecekti? "Olumlu. Onları bulamadım. Bu konuda ne yapacaksın?"

Kova eliyle çenesini ovuşturdu, gözleri dalgındı. "Bunu bu gece halledeceğim."

KIRK BEŞ

"E Bugün mükemmel bir iş çıkardın, Ria. Senden çok memnunum," diye fısıldadı Kova kulağıma yakın bir yerden.

Elini kalçama koydu ve uzaklaşmadan önce bana hafifçe vurdu. Ona bakmamak için kendimi zor tuttum.

Elinin yönü değişti ve yorumunu onaylamak için başımı kaldırmadım. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Sabah antrenmanı bitmek üzere olduğu için bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama mektubu bulduğumdan beri bana söylediği ilk şeydi. Beni eğitmediği sürece bana hiç bu şekilde dokunmamıştı ve ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyordum.

"Sana ne söyledi?" Lobiye girdiğimde Avery sordu.

Kova'nın övgü dolu sözleri ve bunların beni ne kadar mutlu ettiği üzerine düşüncelere dalmışken, ne dediğini anlamaya çalışarak en iyi arkadaşıma baktım. Şaşkın bir bakışla yüzümü inceliyor, sonra bakışlarını tebeşirle kaplı ellerime indiriyordu.

"Ne?" Ben sordum.

"Koçun. Az önce sana ne dedi?"

Soyunma odasına doğru yürümeye devam ettim ve o da beni takip etti. "Hiçbir şey... eğer bir beceri daha eklemek istiyorsam iniş yapmam gerekiyordu." Çantamı ayaklarımın dibine bıraktım ve dolabımın kapısını açtım. Pantolonumu giymek üzereyken Avery elini omzuma koydu.

"Yüzünüzde o küçük sırtışı görmek için tüm söylediklerinin bu olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Yüzüm düştü ve dizlerim titredi. Kahretsin. Gizlediğimi sandığım sırtışımı fark etti. Ben de kafamı kaldırmadan kurnazlık yaptığımı sanıyordum. Çabucak bir şeyler bulmam gerekiyordu, aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

"Üzerinde bu kadar uzun süre çalıştıktan sonra kasanıza yarım bir bükülme eklemenize izin verildiğini duymak sizi heyecanlandırmaz mıydı?" Bilmiş bir gülümsemeyle sözümü bitirdim. Biri bizi duyacak diye ödüm kopuyordu.

Avery niyetli bir bakışla yavaşça başını salladı. Durakladı ve "Yalan söylüyorsun. Yalan söylediğini biliyorum."

Gözlerimi kapattım. "Burada olmaz, Ave. Arabaya binene kadar bekle.

Tamam mı?" Kabul etti ve geri çekildi.

Fermuarlı ceketimi giyerken Kova'nın sözlerini ve ne anlama gelebileceklerini düşündüm.

"Bugün harika iş çıkardın, Ria. Senden çok memnunum." Bana hiç bu kadar iltifat etmemişti.

Avery "Tamam, şimdi anlatmaya başlasan iyi edersin" dediğinde cipimde on saniyeden fazla

kalmamıştık. Olan biten her şeyi bilmek istiyorum ve hiçbir ayrıntıyı atlama. Eğer bunu yaptığını öğrenirsem," dediğinde duraksadı ve bir sonraki sözlerini düşünerek önüne baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama sana bir şey yaparım."

Bir kahkahayı bastırarak gözlerimi devirdim. Çok korkutucu görünmeye çalışıyordu ama hiç de öyle değildi. "Tüm ilginç detayları mı istiyorsun?"

"Bardağımı hemen doldur!" diye bağırdı, elini sanki bir bardak tutuyormuş gibi uzatarak. Hafif bir sırtısla başımı salladım. Dizini yukarı çekti ve bana bakmak için döndü.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedim World Cup'tan çıkıp arabayı ana yola sürerken. "En başından başlasak nasıl olur?"

Derin bir nefes alarak nefesimi verdim. "Gerçekten bir şey olmadı... Öpüştük. Ne olmuş yani?"

"Bu çok büyük bir anlaşma. Çok büyük. Yani ne zaman kütüphaneci çocuktan bahsetsen, o gerçekten Kova'ydı. Ve sen pes edene kadar kütüphaneci çocuğu birkaç ay sakladığın gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu benim bildiğimden çok daha uzun süredir devam ediyor."

Dudağımın içini ısırdım. "Evet."

"Tamam, başka bir yalan. Bir öpücükten daha fazlası oldu o zaman. Orgazmlar onun yüzünden miydi?" İnledim ve o da koluma vurdu. "Beni parçaları birleştirmeye zorlamayı bırak ve bunu benim için yap. Seks yaptınız mı?"

Ona doğru baktım. "Hayır, seks yapmadık. Dürüst olmak gerekirse Ave, bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Birlikte ne kadar yakın çalıştığımıza, haftanın altı günü kaç saatimizi bire bir geçirdiğimize baksana. Bir gün özel bir seans sırasında konuşmaya başladık ve oradan devam etti. Koç modunda olmadığında gerçekten iyi bir adam. Onunla konuşmak doğal geliyor... Hoşuma gidiyor."

Gideceğimiz yere giderken olan her şeyi ona anlattım, saatler önce bulduğum not da dahil olmak üzere tek bir ayrıntıyı ya da kelimeyi bile atlamadım. Avery içten içe güvenilir biriydi ama durumun doğası gereği bunu ona söylemek korkutucuydu, kendime saklamamın bir başka nedeni de buydu. Yine de bu hatayı görmezden gelemezdim. Ve şaşırtıcı bir şekilde göğsümden bir ağırlık kalktı.

Bir alışveriş merkezine girip kamyonetimi park ettim ve etrafıma bakındım. Avery taş suratlı bir şekilde oturuyordu. Ön camdan bakarken kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Avery? İyi misin?"

Yavaşça bana doğru döndü, şeytan çıkarır gibi ve alçak bir sesle, "Bunun için cehenneme gideceksin," dedi.

Yüzüm düştü ve koluna bir yumruk attım. "Hayır, yapmayacağım. Aptal gibi davranmayı bırak. Hadi yemeğe gidelim. Çok fazla zamanım yok."

İkimiz de atladık ve yan yana küçük bir açık hava restoranına doğru yürüdük. Bu kadar yorucu bir antrenmandan sonra çok acıkmıştım ama midem düğümlenmişti, bu yüzden salata muhtemelen en iyisiydi.

"Bardağım dolup taşıyor Ria, taşmak üzere. Yeterince uzun bir bardak almadım. Zaten az önce bana doldurduğun meyve suyuna yetecek kadar uzun bir bardak olduğunu da sanmıyorum. Kafamın içinde maraton koşan bu düşünce saldırısına hazırlıklı değildim!" diye abartılı bir şekilde haykırdı.

"Bu kadar dramatik olma."

Oturduğumuzda "Lütfen bana ona karşı ciddi hisler beslemediğini söyle" diye yalvardı. Etrafta beni dinleyecek birilerini aradım ve dış masaların boş olmasına şükrettim.

"Doğrusu, bilmiyorum. Ondan hoşlanıyor muyum? Evet, muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Ve siz tek bir kelime daha etmeden önce, inanın bana, bunun ahlaki açıdan ne kadar yanlış olduğunu biliyorum. Ama elimde değil."

"Asla bir yere gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Bu mümkün değil." Omuz silktim.

"Sen akıllısın, bunu bir düşün." Sıkıntı yüzüne yansımıştı. Avery suyundan bir yudum aldı. "Onunla seks yapmayı planlıyor musun?"

Ona gerçeği söyledim. "Planlamıyorum ama öylece olursa, sanırım yaparım. Evet."

Bana komik bir bakış attı. "Bu *öylece* olmaz, Adrianna. Kazara düşemezsin ve içine bir alet giremez. Bu işler böyle yürümez."

"Şşş..." Bir parmağımı gülümseyen dudaklarıma bastırarak söyledim. "Öyle değil!"

Avery devam edemeden masamızda bir garson belirdi. Yemek siparişlerimizi aldı ve sonra

bana doğru döndü.

"Salatanızın yanında ne tür bir sos istersiniz?" Avery benim için konuştuğunda bir liste sıraladı.

"Rus'u alacak! Ağzındaki hafif baharatlı, yoğun, kremi kıvama bayılır."

Çenem düştü ve yanaklarım her zamankinden daha sıcaktı. En iyi arkadaşşıma öldürücü bir bakış attım ve onun nereden geldiğini merak ettim. Garson kız bana şaşkın bir bakış attı ve ben de sıkı bir gülümsemeyle onayladım. Yanına sos ve ızgara tavuk eklenmesini istedim.

Garson kız uzaklaştığında "Sen bir pisliksin, bunu biliyorsun," dedim.

Avery yüksek sesle güldü. "Mecburdum! Tamam, dinle, bir dakikalığına şeytanın avukatlığını yapacağım." "Oh, Tanrım."

"Bana söylemediğin için çok kızgın olsam da, neden söylemediğini tamamen anlıyorum. Muhtemelen ben de aynısını yapardım. Mesele şu ki, ikinizin arasında her ne oluyorsa, bunu şimdi durdurmayı gerçekten düşünürdüm. Bu, ikinizin de çalıştığı dev bir gökdelen binasında rastgele tanıştığınız yaşlı bir adam değil. Saygın bir işi ve düzenli bir kız arkadaşı olan bir koç. Şu sinir bozucu yaş farkından bahsetmiyorum bile. Belki senden büyük olsaydım bir şey demezdim. Ama değilsin. Yaptıklarınızı ve yakalanırsanız ikinizin de karşı karşıya kalacağı sonuçları gerçekten düşünmeniz gerekiyor. İşler çirkinleşebilir. Her şeyi ayın lezzeti için bir kenara atmak yerine, henüz öndeyken durmak akıllıca olacaktır."

"Ayın lezzeti mi? Avery, bu cümleleri nereden buluyorsun?"

Omuzlarını silkerek sırttı. "Annemden."

"Biliyorum, biliyorum.. Yine de bilmiyorum. Yani," derin bir nefes alarak nefesimi verdim ve park yerine baktım. Omuzlarımda çok fazla yük vardı ve Avery'ye söylememe rağmen hepsi geri geliyordu.

"Ona karşı böyle duygular beslemek istemiyorum, bana deli diyebilirsiniz ama onun da bana karşı böyle duygular beslemek istediğini sanmıyorum. Ama o mektubu okuduktan sonra nasıl hissettiği gün gibi ortada. Sanki aynı odadayken birbirimizin o kadar farkındayız ki, bunu görmezden gelmek zor. O benim koçum. Pek çok insan incinirdi ve doğru ya da yanlış ne olursa olsun, bunlar ayın lezzeti duygular değil."

"Aid, sen sadece bir ergensin. Sana ciddi bir şey olmaz. Bunu yaparak hayatını riske atıyor."

"Biliyorum ve ben jimnastiği kaybedeceğim, o çok daha fazlasını kaybedecek." Durakladım. "Sence hepsi kafamın içinde mi?"

"Hayır, ama belki de biraz karasevdadan kaynaklanıyordur. Yakışıklılık, sallanan vücut, olimpik jimnastikçi..." kaşlarını kaldırarak devam etti. "Bunda sevilmeyecek ne var? Ondan etkilenmemek için kör olmak gerekir. Onunla ilk tanıştığında baktığım resimlerde bile aklım başımdan gitmişti. Şahsen mi? Kelimeler kifayetsiz kalır. O muhteşem."

"Ne yaptığını ve aldığı riski biliyor olmalı, değil mi?" Ben sordum.

"Mesele de bu. Bildiğini sanırsınız... belki de biliyordur ve belki de umurunda değildir. Erkekler doğru kafayla düşünmez. Kaç yaşında olduğunu biliyor, bu kesin. Sağduyu kırmızı bayrak uzak dur diyor, ama aleti genç, ateşli kız, hemen ileri!" Sırtını dikleştirdi ve omzumun üzerinden işaret etti.

Avery'nin sahte İngiliz aksanını duyan var mı diye etrafıma bakındım. "Yaptığın seslendirmeler ve canlandırmalarla komedyen olmalısın. *Titanik* filminden miydi o?"

"Kesinlikle öyleydi," dedi gururla.

Garson kız yemeklerimizi getirdi. Krutonları ayıkladım ve üzerine çok az sos gezdirdim.

Salata. Bu sosun içinde çok fazla yağ ve bok vardı, kalçalarımın ihtiyacı olmayan bir şey.

Bir ısırık aldım, konuşmamızı ve Kova'ya karşı hislerimi düşünürken yavaşça çiğnedim. "Akıntıya kürek çekeceğim ve bizi nereye götüreceğini göreceğim. Tedbirli olduğumuz sürece sorun çıkmayacaktır."

"Olmalı, anahtar kelime. Sadece dikkatli ol," dedi ve ben de başımı salladım. "Senin incindiğini ya da onun kelepçelenerek götürüldüğünü görmek istemiyorum."

KIRK ALTI

TAK, TAK, TAK.

Cecenin dokuzunda kapımı kimin çaldığını anlamaya çalışırken yorgun yüzümü şaşkınlık kapladı. Yorganı üzerimden atıp ayaklarım pelüş halının üzerinde ilerlerken kıyafetime baktım. Siyah bikini külotu ve uçuk pembe bir kolsuz bluz karşılama için uygun kıyafetler değildi. Ziyaretçiler. Oldukça inceydi ve yakından bakarsam göğüslerimin dış hatlarını görebiliyordum.

Ancak, kapıya cevap vermeyi planlamıyordum. Ta ki gözetleme deliğinden bakıp Kova'yı görene kadar.

Yüce Tanrım. Onun burada ne işi vardı? Kalbim karnıma düşmeden önce kaburgalarım şiddetle çarpıyordu. Derin bir nefes alarak nefes verdim ve iki sürgüyü de açıp kapıyı çektim. Serin hava tenimi okşadı.

Kova bir kolunu kapının pervazına dayamış duruyordu. Yüzü aşağıya eğikti, her yerinde umutsuzluk vardı ve bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Kalbim onun için acıyordu. Koyu renk, yıpranmış bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Sıkı vücudu kıyafetini tamamlıyordu ve başını kaldırdığında dudaklarım aralandı.

"Kova," diye fısıldadım, yağmur ormanları kadar karanlık gözlerle bakarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Boğazından bir hırıltı çıktı, dudağının üst kısmı kalktı. Siyah kirpiklerinin arasından baktı. "Kapıya hep böyle mi cevap verirsin?" diye sordu içeri girmeden önce.

"Evet, lütfen içeri gelin." Sözlerimden alaycılık akıyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, yatarken bunu giyiyorum. Seni ya da başka birini beklemiyordum." Durakladım ve ona alaycı bir bakış attım. "Bu da spor salonunda giydiklerimden pek farklı değil," diye karşılık verdim ve kapıyı kapatıp kilitledim.

Kova arkasını dönerek vücuduma ateşli bir bakış attı ve gözleri göğsüme takıldı. Bakışlarını takip ettim ve meme uçlarımın serin havadan dolayı küçük çakıl taşları gibi sertleştiğini fark ettim. İçimden iç çektim. Bunun olmasından nefret ederdim.

Boğazımı temizleyerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kendimden emin bir şekilde ayağa kalktım. "Burada olmanızın bir nedeni var mı?"

"Konuşmamız gerek ve ben bunu spor salonunda yapmak istemedim. Sanırım ne hakkında olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım ve yanından geçip mutfığa doğru yürüdüm. Kova da hemen arkasından geldi. Paslanmaz çelik buzdolabımı açarak bir şişe Aloe suyu aldım.

"Bir tane ister misin?" Omzumun üzerinden sordum ama gözleri kıcımdıydı. Onun üzerinde

küçük bir güce sahip olduğumu görmek iyi hissettirdi ve gülümsedim. Gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmamam gerektiğini biliyordum ama gizliden gizliye hoşuma gidiyordu, bu yüzden sırtımı dikleştirdim ve ona daha fazlasını vermek için doğal olarak popomu dışarı ittim.

Ben bir içkiye uzanırken bir manzaranın. "Hayır."

Arkamı dönerek buzdolabına yaslandım, dizimi bükerek ayağımı üzerine koydum. Sessiz kaldım ve onun varlığını açıklamasını bekledim.

"Önce üzerine bir şeyler giyer misin?"

İçtiğim suyun üzerine tükürdüm, elimin tersiyle çenemi sildim. "Ciddi misin sen?" Bir kahkaha attım. "Tekrar söylüyorum, bu gerçekten de her gün spor salonunda giydiklerimden farklı değil. Vücudumun kimsenin görmediği diğer kısımlarını görmüş olmanızdan bahsetmiyorum bile."

Bana ters ters baktı. "Hayır, değil. Yakınından bile geçmiyor."

"Evet, öyle. Üzerimi değiştirmeyeceğim. Yorgunum ve siz gittikten sonra doğruca yatağa gideceğim. Bütün gün spor salonunda boğucu bir mayo giydikten sonra, bu çok daha rahat, hafif ve sanki üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyor. Vücudumun nefes almaya ihtiyacı var."

Kova nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Lütfen üzerinize bir şey giymenizi rica ediyorum."

Derin bir nefes alarak gözlerimi devirip yatak odama doğru yürüdüm ve sevdiğim büyük boy bir omuz gömleğini aldım. Önce atletimi çıkarma zahmetine katlanmadan başıma geçirdim. Oturma odasına geri döndüğümde Kova kanepemin ortasında oturuyordu. Arkasına yaslanmış, gözleri kapalı, ellerini başının arkasında birleştirmiş ve bacaklarını iki yana açmıştı. Gergindi, son derece stresliydi ve havada yoğun bir endişe vardı.

Kanepeye doğru ilerledim ve dizimi destekleyerek kol dayanağına oturdum. Kova ağır gözlerle bana baktı ve yüksek sesle içini çekerek elini yüzüne götürdü. Arka cebine uzanıp plastik bir torba çıkardı ve bana uzattı. Bileklikler.

Nazik bir gülümseme yüzümü hafifletti ve kalbim yumuşadı. "Bunlar için teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. "Bunlar bileklerinize, taktığınız bantlardan çok daha fazla yardımcı olacaktır. Aslında bunlarla banda ihtiyacın olmamalı. Bunlar daha büyük ve uzun, ekstra dolgu ile daha dayanıklı. Bir dene bakalım. Eğer beğenirsen senin için daha fazla sipariş vereceğim."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim..." Durakladım, yutkundum. "Kova?" Tanrım, bana baktığında gözleri beni çok etkiledi. Gözlerini ıstırap dolduruyordu. "Mektubu getirdin mi?"

Başını salladı ve nedense kalbim onun için acıdı. "Artık endişelenmene gerek kalmasın diye icabına baktım. Sonsuza dek gitti."

Sessizce bütün öğleden sonra aklımda olan şeyi sordum. "Bunu neden yazdın?" Omuz silkti, tavana baktı.

"Neden?" Bastırdım.

"Bir anlık zayıflık mı? İçki içiyordum... Dikkatsiz davrandım." Boğazını temizleyerek, "Annem vefat ettikten sonra bir süre bir terapistle gittim. Duygularımı kağıda dökmemin terapötik olabileceğini söyledi. İlk başta bunun duyduğum en saçma şey olduğunu düşündüm, ta ki bir gün deneyene ve kendimi milyonlarca kez daha iyi hissedene kadar. O zamandan beri bunu yapıyorum. Alışkanlık sanırım." Dairemdeki varlığının daha da bilincine vardım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve arkama yaslandım,

Bacaklarımın arasındaki ani zonklamayı hafifletmeye çalışıyordum. "Kova, notun bizi yakalatabilirdi." "İnan bana Adrianna, bunun çok iyi farkındayım."

"Başka kopyanız yok, değil mi? Belki de birkaç kez yeniden yazdınız ve hala ofisinizde duran çöp kutusuna attınız?"

Bana eğlenceli bir sırıtma yaptı. Ellerimi kaldırdım. "Hey, ben sadece tüm temellerimi korumaya çalışıyorum." "Hayır, o sadece bir taneydi. Genelde tek bir şey yapmam yeter, o

da işe yarar."

"Benim hakkımda yazmak sana yardımcı oldu mu?"

Doğrudan gözlerimin içine bakarak hiç tereddüt etmedi. "Hayır."

"Azıcık bile mi?"

"Daha da kötüleştirdi." şaşkınlıkla başını salladı. Elleri dizlerinin üzerinde yumruk olmuştu.

"Günden güne azmini görüyorum ve bu beni ateşliyor."

"Ama bütün kızlarda aynı dürtü var."

"Hayır, sporu seviyorlar ve onları harekete geçiren de bu. Her jimnastikçi profesyonel olmak istemez. Bazıları liseden sonra emekli olmaktan ve hatta üniversitede yarışmaya devam etmemekten memnun. Hiçbiri sizin gibi Olimpiyatları istemedi çünkü fırsat penceresinin ne kadar küçük olduğunu biliyorlar. İşte bu noktada aynı hedefleri, aynı ruhu paylaşıyoruz. Bana kendimi hatırlatıyorsun. Karşına çıkan engellere rağmen yoluna devam etme kararlılığını gözlerinde görüyorum."

İtirafı midemi bulandırdı. Esas olarak, bunca zamandır beni sandığımdan tamamen farklı bir gözle gördüğü için. Bana tepeden baktığını, üzerinde yürüdüğüm zeminden nefret ettiğini sanmıştım, oysa durum tam tersiydi. İçimde bir şeyler kıpırdadı ve bir an için her şey için kendimi suçlu hissettim.

"Özür dilerim."

Kova'nın gözleri kısıldı, gözlerinden şok akıyordu. "İçinde yaşayan tutku için asla üzölme. Bu herkese nasip olmayan bir yetenek. Görmek ferahlatıcı."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, mektuptaki sözlerini ve arkasındaki samimiyeti düşündüm. Duygularını yazmıştı çünkü onları ifade etmesine izin verecek bir şekilde ifade edemiyordu. İnsanın duygularını kaleme alması alışılmadık bir şey değildi ama duygularını bu kadar iyi saklamasını ya da böyle hissetmesini bir türlü anlayamıyordum.

Titrek kelimelerle, "Sen... benim için gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordum.

Kova bana dönüp baktığında duygularını ya da hislerini gizlemedi. "Her kelimesi."

Dudaklarım aralandı, vücuduma sert bir sıcaklık yayıldı. Onun inancı beni suskunlaştırdı. "Neden bana söylemedin?"

"O kadar basit değil." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve yaptıklarından utanmış gibi yere baktı. "Eğer başka bir koçla antrenman yapmak istersen bunu anlayışla karşılarım. Sadece söyle ve ben de işleri değiştirip bunu gerçekleştireyim."

"Hayır," sesim çatallaştı. "Senden başka kimseyi istemiyorum." Ve istemedim de. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koçtu.

"Dünya Kupası'nda başka biriyle de aynı başarıyı göstereceksin." "Hayır," dedim, bu kez meydan okurcasına daha yüksek sesle.

Kova pişmanlık dolu bir nefes verdi ve bana döndü. "Ria, bence en iyisi bu. Bu şey," ellerini aramızda ileri geri oynattı, "bu şey sona ermeli. Ve sen bana bu kadar yakınken, ben seni eğitirken, gelecekte olaklardan korkuyorum." Gözlerindeki inanç güçlüydü, bunu kastettiğini biliyordum. "Bilmeni isterim ki ben asla..." dilini alt dudağında gezdirdi, "başka bir jimnastikçiyle asla böyle bir şey yapmadım. Bir gün evlenmeyi planladığım kadını aldattım. Benim için anlamı olan her şeyi kaybedebilirdim. İtibarımı, spor salonumu kaybedebilirim." Sessiz kaldım ve devam etmesine izin verdim. Göğsümde orman yangını gibi yayılan acı ve kıskançlığa rağmen, Katja ile evlenmeyi planladığını duymak daha çok acı veriyordu. "Senden asla faydalanmak istemedim."

Sertçe yutkundum. "Yutmadın."

"Reşit değilsin, Adrianna. Sana dokunmamam gerektiğini biliyorum. Bu çok yanlış. Burada tamamen ben hatalıyım."

Biraz küstahlaştım çünkü tüm yükü onun taşımasını istemiyordum. "Eğer doğru hatırlıyorsam

dokunmaktan çok daha fazlasını yaptın. Bana iki inanılmaz orgazm yaşattın." Dudağıımı ısırdım, dans odasında ona nasıl bindiğimi düşününce yanaklarım kızardı. Oda havasızlaştı ve vücudum

dokunuşu için kaynamaya başladı. "Bu en-"

Sözümü keserken gözlerinde ateş parlıyordu. "Ne yaptığının tamamen farkındayım," diye tersledi. "Peki, neden durmak zorundayız?"

"Şu anda ciddi misin sen?" Kova ayağa kalktı ve oturma odamda volta atmaya başladı.

"Durumun büyüklüğünü kavrayamıyor musun?"

Ayağa kalktım ve ona meydan okudum. "Anlıyorum ama ben *rıza* gösteriyorsam bu yanlış değil. Bunu anlamıyor musun?"

Başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Henüz gitmesine hazır değildim, gitmesini istemiyordum.

"Bana böyle şeyler söyleme. Aynı şey değil ve bu yine de onu doğru yapmaz."

"Hoşuma gitti Kova ve ben de en az senin kadar istedim. Hiçbir şey için kendini suçlama." Adam olduğu yerde durdu. "Yap. Şimdiki zaman."

Dönüp bana doğru ilerlerken düzeltmesine usulca gülümsedim. Kova beni oturma odamın duvarına yasladı. Elini düz bir şekilde duvara dayadı ve başını eğerek alnını benimkine bastırdı. Üzerinden gerginlik yayılıyordu, uzaklaşmak için verdiği mücadele kararsız gözlerinde gün gibi açıktı.

"Sorun da bu zaten. Seni hâlâ istiyorum, Ria." İçime doğru nefes aldı ve ensemini avuçladı. "Yapmamalıyım, ama yapıyorum ve bu çok yanlış ve iğrenç. Ve bunu seviyorum."

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum," diye fısıldadım dürüstçe, dudaklarına bakarak. "Aksanın çok seksi." Ellerimi sert göğsünün üzerine koydum ve yukarı doğru kaydırdım. Gerildi ama buna aldırmış etmedim. Onu tekrar öpmek, dudaklarının dudaklarıma yapıştığını, dilinin dilime dolandığını hissetmek istiyordum. Beni öpme şekli, çok yetenekli ve hükmediciydi, aldığı komutu seviyordum. Hiç kimse beni onun öptüğü gibi öpmemişti. İçimde bir güven kükredi, ben de onu tuttum ve bir adım attım.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda kalbim beklentiyi kovaladı. Yüzler eğildi, dudaklarımıza hafifçe dokunduk ve ben ona doğru inledim. Ellerini kalçalarımın koyup beni sabit tutarken ellerim saçlarına dolandı. Başparmağı leğen kemiğimin üzerinde küçük daireler çizerek kalçalarımın arasında ıslaklık yarattı. Ani ağrıyı hafifletmeye çalışarak bacaklarımı birbirine kenetledim.

Korktuğum gibi beni reddetmedi. Aslında tam tersi. "Seni bu kadar çaresizce istemem beni sapık mı yapıyor?"

KIRK YEDİ

"No," diye hemen cevap verdim.

Çünkü öyle olmadı.

"İyi, çünkü öyle olsaydı, umurumda olmazdı. Ben seni istiyorum."

Aramızda bir santim bile kalmayacak şekilde olabildiğince yaklaşarak güçlü bedenine yaslandım. Göğüslerim göğsüne bastırdı ve onu tutkuyla öptüm. O önden gidip tempoyu ayarladı, ben de onu takip ettim ve elini sıkarak beni ödüllendirdi. Dillerimiz kışkırtıcı bir şekilde dönerek aramızdaki arzuyu artırdı. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Kova'nın başının belaya girmesi umurumda değildi, bir gün evlenmeyi planladığı bir kız arkadaşı olması umurumda değildi. Bu andan ve bizi nereye götüreceğini görmekten başka hiçbir şey umurumda değildi.

Ayrıca, onu iyi hissettirmek hoşuma gidiyordu.

Kova'nın ellerinden biri yanımdan aşağıya ve sırtıma doğru ilerledi. Kıçımı avuçlayabilmek için gömleğimin arkasını kaldırdı. Onu iyice sıktı ve aynı anda alt dudağımı ısırdı. Boğazımdan hafif bir iç çekiş kaçarken gözlerim kapandı. Dokunuşu inanılmazdı, sanki milyonlarca küçük öpücük tenimi kaplıyordu ve ben onun içinde eriyordum. Kalçaları kalktı, kotundaki şişkinlik bana doğru itilirken bacakları daha da genişledi.

Ellerim sert omuzlarında ve göğsünde gezindi. Tenini dokunuşlarımda altında hissetmek için çaresizdim. Onu hafifçe kavradıktan sonra kalçalarım onunkilerin içine girdi. Sertçe bastırdım ve ne olduğunu anlamadan Kova büyük boy gömleğini çıkardı ve yere fırlattı.

Daha fazlası için ona doğru eğilmek üzereyken beni aniden durdurdu ve ellerimi aşağı doğru iterek geri çekti. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde zarifçe dans ederek atletimin ince askısına ulaştı ve onu omzumdan kaydırды. Nefesim derinleşti, tişörtüm yavaşça kalktı ve meme uçlarım sert küçük noktalar haline gelirken, parmağı göğsümde döndü ama ince kumaşı geçmedi. Eli boynuma dolandı, beni kavradı, parmakları hassas tenime sürtündü.

"Bunu bana neden yapıyorsun Adrianna," dedi boğuk bir sesle. "Neden seni bu kadar çok istememe neden oluyorsun?"

Beni utandıracak şekilde seni istememe neden oluyorsun."

"Sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmıyorum."

"Hayır, haklısın ama durmamı da kolaylaştırmıyorsun. Sadece almam için beni zorluyorsun. Yalvarışlarım geri tepti. Sen alıyorsun ve ben daha fazlasını istiyorum, sana daha fazlasını vermek istiyorum. Bunu görebiliyorum ama hareketlerimi durduramıyorum," dedi dürüstçe, diğer kayış onun yardımıyla omzumdan düşerken. Gömleğimi tutan tek şey şişmiş göğüslerimdi.

Dudağımı ısırarak usulca sordum: "O kadar kötü olur

mu?" "Tahmin ettiğinden daha fazla."

Derin bir nefes aldım ve sırtımı dikleştirdim, göğüslerim kalçalarımla birlikte hafifçe ona doğru yükseldi. Onun

Parmağı tenimde nazıkçe geziniyor, açıkça aşağı inmek için izin istiyordu. Gözlerindeki kararsızlığı, kendisiyle savaşıırken gözlerinin arasında oluşan kırıışıklığı izledim. Doğruyla yanlış ayırt edebiliyordu. Onunla alay ettiğim için kalbimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Göğsümün dolgun kısmına geldiğinde dilini tekrar alt dudağında gezdirdi. Gözlerindeki bakış, kızgın tenimde ateşten bir yol açtı. Kova bana arzulandığımı, istendiğimi, dünyada önemli olan tek şeyin ben olduğumu hissettirdi.

"Seni istiyorum," diye başını salladı ve gömleğimi aşağı doğru iterek pembe meme ucum dışında göğsümün büyük bir kısmının görünmesini sağladı. Ereksiyonu karnımı zorluyordu ve kendimi giderek ıslanırken buldum. Kimsenin bizi bulamayacağı dairemde onunla yalnız olmanın, istediğimizi yapmanın çok lezzetli bir şekilde yasaklanmış bir yanı vardı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, o kadar sert çarpıyordu ki boynumda atan nabızı görüp görmediğini merak ediyordum. Külotum üzerime yapışıyor ve onun kaba, nasırlı elinin belimde aşağı yukarı kayması da yardımcı olmuyordu. Göğsüm yükseldikçe areolalarım gömleğimin kenarından kayıyordu. Ben nefesimi tutarken Kova durakladı ve tüylerim diken diken oldu.

"Sonuçları zarar verici olabilir." Gömleğimin geri kalanını yavaşça aşağı çekti, parmağının arkası esnek etimi sıyırdı. "Ama bu göze almak istediğim bir risk," diye homurdandı, sonra ağzını meme ucumun etrafına kapattı. O kadar sert emdi ki başım geriye uçu ve duvara çarptı, inledim.

Gömleğimin yakası göğüslerimin altına oturdu, onları yukarı ve birlikte itti, ikisini de avuçladı ve aynı anda meme uçlarımı emmeye çalıştı. Atletim boldu, askıları pazılarımın etrafındaydı ve kollarımı beline doladım. Ellerimi gömleğinin altına soktum ve tırnaklarımı sırtının alt kısmında ve yanlarında gezdirdim, ellerimi ön tarafına, karın kaslarına getirdim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. "Bu harika hissettiriyor."

"Sikime sürtünmenden anlayabiliyorum." Ona sürtündüğümün farkında bile değildim ama içimde lezzetli bir sürtünme oluşuyordu ve daha fazlasını istiyordum.

Başı yana eğikken eğildim ve boynunda ıslak bir iz yaladım. Beni arzudan çılgına çevirdi ve içimi yırtan çılgınlığı durduramadım. Ağzına saldırdım. Ellerim her yerdeydi, tişörtünü kaldırıp sıcak tenini kendi tenimde hissederken, onu içimdeki her şeyle yoğurup kavradım.

Kova dondu kaldı, benden bir adım uzaklaşana kadar hızla geri çekildi. "Siktir!" diye bağırdı ve irkilmeme neden oldu.

"Sorun nedir?" Ben de bağırdım. Sekizde bir yapmaktan bahsediyorum. Bunun nereye varacağını biliyordum. Birbirimize bakarken sessizlik bizi sardı. Şansımı deneyerek tamamen içgüdülerimle hareket ettim, "Durmanı istemiyorum. Neyi anlamıyorsun? Bunu istiyorum," dedim, "istiyorum "a vurgu yaparak. "Eğer bunu istemeseydim, tam tersini yapıyor olurum."

Kova'nın çenesinde bir kene çalıştı. "Ne istediğini bilmiyorsun!" "Öyle mi? Kim demiş?"

"Bunları istemeni sağlamak benim için bir şey değil. Sana nerede ve nasıl dokunacağımı biliyorum." İşkence gözlerini ele geçirdi. "Ne istediğini bilmek için çok gençsin. Bu senin için şehvetten başka bir şey değil."

Aynı fikirde olmadığım için başımı salladım. "Bunu sen yaptın," diyerek çıplak göğsümü işaret ettim, "bana." Omuzlarımı geriye atarak ona doğru yürüdüm, uzandım ve ereksiyonunu cesurca kavradım ve kotunun üzerinden okşadım. Gözleri kapandı, derin bir inilti duyuldu. Vücudu sertleşti. "Ve bunu sana ben yaptım. Eğer ben bunu istemeseydim, sen bunu istemeseydin, bu kadar ileri gitmesine izin vermezdik." Gözlerini açtı ve "İstediğin kadar inkâr et ve eve gidip kız arkadaşını becer, Kova." dedim. Kaşlarımı mükemmel bir şekilde kaldırarak sordum: "Zaten notunda da öyle yazmıyor muydu? Beni beceremediğin için kız arkadaşını becermek zorunda olduğunu."

Nabzım hızla atıyordu ve ellerimi sabit tutup kendimden emin görünmek için mücadele ediyordum. Daha önce hiç

Bize gelince çok kışkırtıcı davranıyordu ama oyuna gelmekten bıkmıştım ve bunu anlamasının zamanı gelmişti. Bütün o ileri geri konuşmaları beni kırbaçlıyordu.

Kova'nın gözleri ağırlaşmıştı, kapakları aşağıya düşüyordu. Bana doğru bir adım attı, ben de geri adım attım. Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Sen çılgılık atana kadar içinde olmak istiyorum. O çevik, küçük bacaklarını kalçalarımın dolamak ve olabildiğince içine girmek istiyorum." Ben daha fazla geri çekilemeyinceye kadar bana doğru yürüdü.

"Sikim içine gömülüyken orgazm olurken yüzünü izlemek istiyorum, ellerin başının üstünde, böylece beni sonuna kadar itmeme engel olamazsın." Boynumun dibini kavradı, çaresiz sözleri benimde süzülüyordu. "Ve en iğrenç kısmı da bana hayır demeni istiyorum, benimle savaşmanı istiyorum. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Ben yine de alırdım. Çünkü ikimiz de senin istediğinin bu olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?" Beni kucağına aldı ve hışımla yatak odama gitti, beni yatağa fırlattı ve kalçalarımın arasında dinlenemeden külotumu hızlı bir çekişle yırttı.

"Bekle." Gözlerinin üzerinden bir gölge kayarken isteğimi anlamamış gibi görünüyordu. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama Kova'nın başka planları vardı. Başparmağı cinsel organımı buldu ve tüm sağduyum aklımı terk etti.

Bedenimi tararken Kova'nın gözleri gece gökyüzü kadar karanlıktı.

"O kadar güzelsin ki acıtıyorsun." İnanamayarak başını salladı. "Sakin kalmak için içimdeki bu dürtüyle savaşmaya çalıştım ama tek düşündüğüm, tek istediğim sensin." İç bacağıma kavradı ve dudağımı ısırdım. "Spor salonundaki azmin, seni ne kadar yıpratırsam yıpratayım pes etmeme ısrarın, sen güçlüsün Adrianna. Sen bir savaşçısın ve bu beni tahrik ediyor.

"Sana vücudunun neye ihtiyacı olduğunu göstereceğim." Durakladı ve usulca ekledi, "Sen benim en büyük zayıflığımsın. Seni gördüğüm andan beri cazibemle savaşıyorum."

Onun sözleriyle kalbim kabardı.

Yavaşça kot pantolonunu çıkardı ve tişörtünü sıyırdı. Yatağa tırmandı ve ben boyuna iyice bakamadan kalçalarımın arasına yerleşti. Ten tene temas ettiğimizde hep birlikte inledik. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, vücudunun benimkinin üzerindeki hissini seviyordum. Basınç, ağırlık, vücutlarımızın birbirine kaynaşmasının sıcaklığı tarif edemeyeceğim bir duyguydu. Nihayet.

"Öp beni," diye fısıldadım ve öptü. Tanrım, hem de nasıl. Dilini ağzımın içine soktu, bir kez daha vermem gereken her şeyi aldı benden. Elleri bileklerimi kavradı ve başımın üzerinde, ona dokunamayacağım bir yerde tuttu. Kısıtlanmak ve onun tutuşuna karşı güreşmek hiç hoşuma gideceğini düşünmediğim bir şeydi, ama kafamda onun her kaprisine teslim olmama neden olan şeyler yaptı. Kalçalarımı bir dalga halinde yukarı yuvarlayarak, seksimi yavaşça okşamadan önce sert uzunluğunun iç uyluğuma doğru kaydığını hissedebilmek için hareket ettim. Bu temas karşısında nefes nefese kaldım.

"Lütfen, biraz daha ver."

"Seni incitmemeye çalışıyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Dirseklerini kulaklarıma dayamış, beni içine hapsetmişti. Onun kucağında kendimi güvende hissediyordum ve bana gerçekten acı çektiğini hayal bile edemiyordum.

İnledim, biraz daha sert ve yavaşça tekrar yuvarlandım. Seksi, derin bir inilti ve amıma doğru bir itme ile ödüllendirildim. Hay sikeyim. Bunu bana Kova yaptı. Vücudumun onu mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde istemesini sağladı.

"Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız. Anladın mı?" Çılgınca başımı salladım. "Evet."

"Emin misin?"

Bu gece bekâretimi kaybedeceğim düşüncesiyle kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu. Çıplak boyunu vajinamın dikişinin üzerinden kaydırđı ve başımı sallayarak nefes aldım. Sırılıslam olmuştum ve şimdi o

benimle kaplıydı.

Kova'nın göğsünden benimkine doğru bir titreşim yayıldı. Vücudunun ağırlığı ve sert gövdesinin altındaki kaslar heyecan vericiydi. Böyle bir adam tarafından domine edilmek tüm rasyonel düşüncelerin önüne geçti.

Ellerimi yatak başlığına koydu. "Sıkı tutun ve sakın bırakma. Anladın mı?"

"Evet."

Kova arkasına yaslandı ve sikini avucunun içine aldı. Sonunda gerçek anlamda bakabildim ve leğen kemiğinde uzun, kalın bir şafta giden küçük kesik tüyler gördüm. Kendini okşamaya başladı, bileğini yavaşça uzunluğuna doğru çevirdi ve geri kalanından daha koyu olan ucunu sıktı. Tam daha fazla büyüymeyeceğini düşündüğüm anda, boyunun uzamasını izledim. Kova'nın vücuduna bakmaktan asla yorulamazdım, o bir sanat eseri idi. Günahkârdı, şehvetten çıldırmış bir adamdı ve bunun sebebinin ben olmama bayılıyordum.

Eğildi ve dilimi ağzına çekerek sert bir öpücükle ağzını ağzıma bastırdı. Kendini kaplamak için sikini yarığımın içinde yukarı aşağı kaydırdı ve sonra içeri itti.

İrkildim. Bacaklarım otomatik olarak belini sıktı ve bu müdahaleden acı duydum. Giriş yok. Alay yok. Ön sevişme yok.

Hazırdım ama yine de yandı.

Ve lanet olsun, çok acımişti. Ama belli etmedim.

KIRK SEKİZ

Iyapamadım.

Bakire olduğumu bilmesine gerek yoktu. Erkekler birinin bekâretini almaktan hoşlanmazdı çünkü genellikle duyguların da buna bağlı olduğunu varsayarlardı ve Kova'nın böyle düşünmesine izin veremezdim. Göğsümde titreşen iniltisi her şeye değdi.

İçimdeki bu rahatsız edici basınç yabancıydı ve hiç de hayal ettiğim gibi hissettirmiyordu. İkiye bölünmüşüm, kalın bir çelik çubuk içime girmiş gibi hissetmenin verdiği yakıcı acıyla savaşıırken ellerim yatak başlığını daha sıkı kavradı. Sonunda bunu yapıyor olmamız ne kadar hoşuma gitse de, aynı zamanda bitmesini de istiyordum. Acı şiddetleniyordu.

Ona dayanmasını, genişliğine alışabilmem için bana bir dakika vermesini söylemek istedim ama yapmadım. Yapmayı düşünebildiğim tek şey kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde hareket ettirmeye başlamaktı. Ne yaptığımı ya da nasıl yaptığımı bilmesem de, nasıl seks yapılacağını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Kova'nın elleri tekrar bileklerimdeydi ve onları o kadar sert kavıyordu ki gerçekten acıtıyordu.

"Çok sıkı. Sıkı."

İnan bana, biliyorum.

Kova çekildi ve tekrar içeri girdi ve yemin ederim klitorisime vurduğu anda serviksime de vurdu. Acı ve zevk bir aradaydı ve garip bir nedenden ötürü şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyordu.

"Ria... Harika hissediyorsun," diye nefes aldı boynuma doğru ve nabzımı hızlandırdı. "Tahmin ettiğimden daha iyi."

"Sen de öyle." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Duramıyorum." Boynunda bir damar zonkladı. "Durmanı istemiyorum."

"Çok darsın," dedi, siki tekrar içeri kayarken birleşmiş bedenlerimize bakarak. "Ve ben daha sonuna kadar bile girmedim."

Kova dirseklerinin üzerine eğildi ve kulak mememi ağzına almadan önce köprücük kemiğimden kulağıma doğru yavaşça ıslak bir iz yaladı.

"Sanki bakireymişsin gibi," diye fısıldadı bana merakla bakmadan önce. Donakaldım ve ona sıkıca sarıldım. Ben daha da sıkarken iç çekerek omzumu ısırdı. Sıcak bir nefes aldı ve başı omzuma düştü. Kova homurdandı, göğsündeki titreşimden aldığı zevk dalga dalga bana ulaşırken gözlerini sıkıca kapattı. İlişkimiz dürüstlikle bağlıydı. Yalan söyleyip bakire olmadığımı söyleyemezdim. Ve eğer bu kadar önemli bir şeyi atlarsam, hissedeceği hayal kırıklığını hayal bile edemezdim. Bu yüzden onu baştan çıkarıcı bir şekilde sertçe öptüm, her şeyimi ortaya koydum. Mükemmel karşılık verdi. Bunu bilmesine imkan yoktu.

Adam çekildiğinde Kova inledi. "Siktir, evet."

Yakıcı, gerici ve yırtıcı acıya odaklanmak yerine, ısırığın verdiği mutluluğa odaklandım.

Bileklerimi tutuşu, beni öpüş şekli ve muhteşem vücudunun ağırlığını benimkine bastırması. İyi hissettirmek için yeterli bir baskıydı, sanki tam olarak ne kadar uygulayacağını biliyordu. Acı veren vuruşlar hoş karşılanan vuruşlara dönüştü ve yumuşamaya başladım. Göğsüm onunkine doğru yükseldi, sertleşen meme uçlarım onun sıcak tenini sıyırdı.

Dirseklerinin üzerinde yükselip gözlerimin içine baktı, sonra yüzümü kavradı ve öpmek için eğildi. Ağzını benimkinin üzerine eğdi, aleti tekrar içime girerken dili içeri daldı. Mücadele ettiğim gerginlik kayboluyordu ve sonunda bundan zevk almaya başlamıştım.

"İşte böyle," diye fısıldadı. "Gevşiyorsun." "Bunu söyleyebilir misin?"

Bana bilmiş bir bakış atarak sıırttı. Daha derine itti, Kova orada tuttu. Nefesim boğazımda düğümlendi ve alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarladım.

"Şu anki gibi. Bu kadar derinde olmanın bana acı verdiğini söyleyebilirim. Sikimi mengene gibi kavramışsın." Yutkundum. "Canın acıyor mu?"

Hâlâ sırtarak ofladı. "Kesinlikle hayır. Çok iyi hissettiriyor."

"Daha önce hiç senin gibi biriyle birlikte olmadım. Buna alışık değilim." Bu da gerçektir.

Ağzını benimkine yaklaştırarak beni derinden öptü. Dudaklarıma karşı "Sadece rahatla ve bırak ben yapayım," dedi ve ben de kabul ettim. Belki de deneyimsizliğimi hissetmişti. Ne olduğundan emin değildim. Sadece kontrolü ele aldığı için mutluydum.

Kova aşağı uzanarak elini dizimin altından geçirdi ve yukarı kaldırdı, biraz daha derine uzanırken sırtına yerleştirdi. İç çekmekle homurdanmak arasında bir yerde boğazımdan bir nefes kaçtı. Farklı bir açıydı, ama klitorisime vururken yumuşak, eşit vuruşlar mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla zevk almamı sağladı.

Kolayca içeri girdi, acıyı sildi ve yerine coşku getirdi. Zevk beni tamamen ele geçirmişti ve tek düşünebildiğim Kova ve benim seks yapıyor olduğumuz gerçeğiydi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve onun ağzına doğru inledim. Sessiz soluklar göğsümden kaçtı. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Durduramadım. Çekip tekrar sokması nefesimi kesmişti. Sadece doğru miktarda basınçla uzun derin vuruşlar. Parmaklarının benimkilerin arasından geçişi, ellerimi yatağa tutuşu. Dilinin boğazımın sütunundan aşağı kayması, tenimi çekiştirmesi. Ve kalçalarını kaldırışı içimde bir ateş girdabının oluşmasına neden oldu. Her geri çekilişinde klitorisime vuruyordu... Ve Tanrım, bu inanılmaz bir histi.

Dizlerinin üzerine geri çekilen Kova kalçalarımı kavradı. Elleri belimin küçük genişliğinden neredeyse birbirine değiyordu.

Başparmağı klitorisimin üzerinde kayarken ve daireler çizerek sürtünmeye başlarken hızını sabit tuttu. Beklenmedik dokunuş karşısında dizlerim zıpladı ve kalçalarım yataktan kalktı. Çok fazla uyarılmıştım, vücudumda çok fazla his uçuşuyordu ve düzgün düşünemiyordum.

Kova içimde hareketsiz duruyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişken, her bir ayak bileğini omuzlarının üzerinde dinlendirdi. Her pozisyon içimde farklı bir noktaya çarpıyordu, bu yüzden tekrar hareket etmeye başladığında gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum.

"Zevke odaklan, Ria. Gözlerini benden ayırma."

Başımı salladım, vücudum nemle ıslanmıştı. Eli hızlandı ve orgazmın yükseldiğini hissettim. Her sokuşunda başparmağı daha hızlı dönüyor, çıkardığında ise yavaşlıyordu. Acı gitmiş, yerine katıksız bir mutluluk gelmişti. Başka bir şey yoktu. Kendimi yüksekte hissediyordum, sanki yüzüyordum, her santimi hissediyordum, vücudumdan akan her hissi. Ayak parmaklarım karıncalandı, sıcaklık omurgama tırmandı...

"Çok, çok iyi..." İnledim. "Tam orada..."

Daha tek bir kelime bile edemeden içimde bir orgazm dalgası oluştu ve bağırdım. Kalçalarım

Kova'ninkiyle hızla buluşarak onunkine karşı kabaca çırpındım. Güçlü bir dalgalanma beni o kadar sert vurdu ki, yemin ederim ki mutlu bir seks dalgası bedenimi ele geçirirken yıldızları gördüm ve onun etrafında titredim. Bitmesini istemiyordum. Damarlarımdan akan inanılmaz his, anlamak için deneyimlenmesi gereken tarifsiz bir duyguydu.

"Etrafımda nabzının attığını hissedebiliyorum," diye homurdandı, boynundaki damarlar gerilmişti. Kalçalarımı sert bir şekilde tutarak yatağa yapıştırdı ve beni kilitledi. Tekrar tekrar itti, beni yavaşça kendinden geçirdi, orgazmımı daha da yükseğe çıkardı.

Bacaklarım omuzlarımdan kayarak cansız bir şekilde yatağa düştü. Kova üzerime yığıldı, vücudunun ağırlığının benimkiyle kaynaşması çok lezzetliydi ve ben bunun tadını çıkardım. Boynunu kavradım ve ağzımı acımasız bir öpücükle onunkine yapıştırdım. Birkaç dakika önce bana verdiği hazzı tekrar hissetmek istiyordum.

Ve yakında.

"Bunu bana tekrar, tekrar ve tekrar hissettir," diye yalvardım dudaklarına karşı.

"Malysh, seninle işim bitmedi." Kova'nın kalçaları bana doğru itildi, aletini sonuna kadar çekip tekrar içeri soktu. Her darbeye yatak başlığım duvara doğru sallanıyordu. Bir koluyla kalçalarımı yataktan kaldırdı, böylece omuzlarım hala şilte üzerinde düz dururken yükseldiler.

"Fuuuccckkk," diye bir küfür koptu Kova'nın ağzından. Aleti içimde seğiriyordu ve sertleştiğinden neredeyse emindim.

Tanrım, ateşin sancıları içinde çok güzeldi.

Sırtımı kamburlaştırarak onun pençesinde titredim ve ıslaklığımın kalçalarımdan sızdığını hissettim. Kova tısladı ve sonra meme ucumu ısırarak için ağzını aşağı indirdi. Sertçe.

Vücudum eğildi ve dilini zonklayan ucun üzerinde gezdirip tekrar ısırırken çığlık attım. Ellerim yatak başlığını bıraktı ve güçlü pazularını kavradım, tırnaklarım derisine batıyordu. Daha sonra zevk bir kez daha içime işlerken saç tellerini çektim. Ona karşı sertçe sallandım, vücudumun kontrolünü tamamen ele geçiren coşkulu ecstasy'de boğuldum.

"Ria," Rus aksanı güçlüydü. "İçinin derinliklerine boşalmam gerek."

Onun sözlerini duyunca yüksek sesle inledim. Başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan beni çekip yatağa bakacak şekilde ters çevirdi. Başımı aşağı bastırdı ve kalçalarımı bir çekişle yukarı çekti.

"Sırtını yasla, yüzünü yatağa dön. Şimdi."

Sonra uyluklarımdan iç kısmına dokunarak bacaklarımı açmam için beni yönlendirdi. Leğen kemiğimi kavrayarak kalçalarımı yukarı kaldırdı ve hareket etmemem için açı verdi. Aleti hala dikti ve kalçamı sıyrıyordu ve tam tekrar sokacağını düşündüğüm anda beni şok etti. Yüksek sesle nefes aldım ve gerildim.

Sıcak dili vajinamın üzerinde düz bir şekilde klitorisimin etrafında dönüyordu.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdim, ortasından aşağı inip dilini daha da içime soktuğunda. Tüm alçakgönüllülük pencereden dışarı çıktı, ağzına karşı sallandım. Beklenmedik bir şekilde kasıldım ve içimden yoğun miktarda sıvı sızdığını hissettim. Beni tamamen ağzına almak zorundaydı.

Elleri hala beni tutarken, onun merhametine kalmıştım. Ama beni tekrar saf bir coşkuyla havaya uçurduğu sürece umurumda değildi.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşünürken, Kova dilini her yerde gezdirerek, hassas tomurcuğumu fiskeleyerek ve sonra dudaklarımı birbirine sıkıştırıp ağzına alarak beni tekrar şaşırttı. Zevk beni bir rüzgar gibi çarptı ve yüzüne doğru sallandım.

Son bir hamleyle, seksimi geçip kıcıma gidene kadar bu sefer işinin bittiğini düşündüm.

Donup kaldım. Bana kalırsa burası sadece çıkışların olduğu bir bölgeydi. Eğer bir yere yapışacağını düşünüyorsa

Beni yalamayı bitirdiğinde kocaman siki oradaydı.

Bir elini her iki yanağına koyarak onları açtı. "Kova?" Titrek bir nefesle sordum.

"Şşşt..."

"Kova," dur demek üzereydim ki dilini deliğime bastırdı ve ağzıyla beni ovmaya başladı. Neredeyse ölüyordum.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Yorganıma doğru nefes nefese sordum.

Vücudumu sarsan baskı yüzünden neredeyse ağlayacaktım. Bunu itiraf edeceğime inanamıyordum ama yaptığı şey son derece uyarıcıydı. Vücudumda titreşen sinir uçlarına vururken ellerim battaniyeyi kavradı. En çılgın rüyalarımda bile, kıcıımı yalarken bana saldıran duyguların saldırısını asla hayal edemezdin.

Kova beni görmezden geldi. Bunun yerine oturdu ve ağrıyan seksimle aynı hizaya geldi.

KIRK DOKUZ

"Adrianna?"
"Hmm..."

"Derin bir nefes al." Göğsüm genişledi. "Şimdi nefes ver. Canın yanacak ama buna değecek."

Kova bir elini sırtımın kabarıklığına bastırdı ve uzun, hızlı bir süzülüşle içime girdi. Acıyordu, haklıydı. Yüce Tanrım, çok acımişti. Gözlerim yaşardı ve acıyı dindirmek için doğrulmaya çalıştığımda eli beni tuttu.

"Nefes al."

Kova çekildi ve yavaşça geri iterken boğazından bir inilti çıktı. "İyi misin?"

Dudaklarımdan uzun bir nefes döküldü. "Ben iyiyim, sadece biraz acıyor."

"Ne kadar sıkı olduğunu sevsem de, benim için rahatlamana ihtiyacım var, *malysh*," dedi.

Kova beni yatıştırmak için ellerini kaburgalarımın bir aşağı bir yukarı gezdirdi. O içimdeyken, eğildi ve omurgama öpücükler kondurdu, elleri etrafıma dolandı ve göğüslerimi avuçladı. Göğsünü sırtıma bastırarak, geri çekilmeden yavaşça içime girmeye başladı. Vücudunun bu şekilde benimkinin üzerinde olması, birikmesi, ağırlığının baskısı garip bir şekilde sakinleştirici bir şeydi. Üzerimde ne kadar büyüktü. Kova sanki beni işaretlemeye çalışıyormuş gibi üzerime çıktı. Bu pozisyon çok acıtıyordu ve acıya rağmen, zevk sonunda onun önüne geçmeye başlamıştı.

"İnanılmaz hissediyorsun. Saatlerce amına gömülü kalmak istiyorum." Burnu boynumun kenarından yukarı doğru sürüklendi. "Ama ben neyi seviyorum biliyor musun?"

"Ne?" Fısıldadım.

Eli göğüslerimin arasından kayarak boğazıma dolandı. Onu kavradı ve ben gerildim.

"Aminı yalıyordum. Dilim klitorisinin üzerinde hareket ettiğinde ağzıma sızdın." Onun etrafında kenetlenerek inledim. "Tadı hayal edebileceğimden daha güzeldi. Çok tatlı ve yumuşak, yumuşak ve pürüzsüz. Aminin içinde saatler geçirebilirdim."

Nefes nefese kaldım, içimden yüksek sesli, sıcak bir nefes çıktı. Onun sözleriyle ıslandığımı hissettim. "Kukun benim için yaratılmış, Adrianna." Adımı bu kadar tutkuyla söylemesi beni neredeyse oracıkta orgazm edecekti. "İçinde nasıl hissettiğimi asla unutmaman için ona sahip olacağım, bu geceden sonra beni asla unutmayacaksın," diye sertçe fısıldadı, yüzümü tutup beni öptü.

Asla unutamayacağımdan oldukça emindim.

Arkasına yaslanıp hızlandı ve ellerini vücudumun her yerinde gezdirmeye başladı, güzel bir saplak atmadan önce kıcıımı sıktı.

Neredeyse çözülüyordum.

Ne yaptığının farkına varmadan, geri itiyor ve onun sert vuruşlarını karşılıyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyordum. Daha derin bir açığa ihtiyaç duyarak bacaklarımı ayırdım. Kova'nın parmakları saçlarımın arasında dolaştı, yumruğunun etrafında döndürdü ve sertçe çekti, beni dizlerimin üzerinde durmaya zorladı. Ağzını boynuma bastırdı, diğer eliyle göğüs ucumu sıkı ve beni kendisine doğru çekti. Kalçalarım onunkilerin üzerine indi ve içimde hissettiği yeni açıyla haykırdım. Tekrar boşalmaya o kadar yakındım ki, bitirebilir miyim diye soracağı her şeyi yapmak için yalvarmaktan çekinmedim.

"Hoşuna gitti mi?" diye kulağıma fısıldadı, nefesinin sıcaklığı boynumu karıncalandırdı.

Çılgınca başımı salladım, sonra boynumu ısırdı ve kollarında titredim. "Küçük amcığında sikimin olmasını seviyor musun? Benim yaptığım gibi hayal ettin mi? Tam burayı yaladığımı hayal ettin mi?" Bir parmağını büzüşen popoma bastırarak sordu.

O anda hissettiğim duyguların içimde titreştiğini hiç hissetmemiştim ve o zaman bu duygunun asla geçmesini istemediğimi fark ettim.

"Elimin karnından aşağı kaydığını ve klitorisinle böyle oynadığımı hayal ettin mi?" Hareketi takip ederek sordu. Kafamdaki bulanıklığı dağıtmaya çalışarak yanıt vermeyince, "Ria, cevap ver. Hoşuna gidiyor mu?"

O kadar çok inliyordum ki, "Bayıldım," demeyi nasıl başardığımı bile bilmiyorum. Hepsini."

Sonra tüm dürüstlüğümlle dedim ki, "Kova? Bana vermek istediğin her şeyi ve her şeyi vermeni istiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Kova kendini tuttuğu her şeyi serbest bıraktı. Beni yatağa fırlattı, kalçalarımı arkadan kavradı ve sertçe itmeye başladı. Parmaklarının tenime batma şekli yüzünden yarın morluklarım olacağına hiç şüphe yoktu. Her yerini hissediyordum ve buna bayılıyordum. Onun merhametine kalmıştım.

Birkaç dakika içinde tekrar boşalıyordum, ona karşı sallanıyordum, taşaklarının klitorisimi tokatladığını hissediyordum. İçimde bir zevk patlaması yaşanırken vücudum terden ıslanmıştı. Hazdan karıncalanıyordum, vücudum tamamen ve tamamen tükenmişti. Bundan daha iyi olduğunu hayal edebileceğim başka bir duygu yoktu. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamazdı.

Vajinam hassaslaşmış ve şişmişti ama Kova daha sert ve daha hızlı pompalamaya başladı. Parmakları tenimi kesiyor olmalıydı, ama fark edemeyecek kadar seksten uçmuştum. Kalçaları kıcıma o kadar sert vurdu ki yataktan yukarı kaydım ve çekildiğinde hemen onun kaybını hissettim.

Kova'nın kalçaları benimkilere karşı titredi ve boğuk bir ses çıkardı. Saçlarımı yüzümden çekerek omzumun üzerinden baktım ve sırtımın her yerine boşaldı. Başını arkaya atmış, gözlerini sıkıca kapatmış, beyaz, ılık sıvı her tarafıma fişkirirken boynundaki damar gerilmişti. Aletini bir mengene gibi kavramıştı, daha fazlası fişkirirken aletin ucu morarmıştı. Kollarındaki kaslar gibi göğsü de efordan kıpkırmızıydı.

Kova tek başına hayatımda gördüğüm en erotik şeydi. Eğildi ve boynumu öptü, burnunu burnuma soktu.

"*Malysh*, bu inanılmazdı, daha iyisini isteyemezdim. Kımıldama. Seni temizlememe izin ver."

Yarın yürüyemeyeceğimden oldukça emindim-şimdi hareket etmem konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Kova nemli bir bezle döndü ve sırtımı ve bacaklarımın içini silerek temizledi. Onun beni bu şekilde temizlemesi biraz garip ama samimiydi.

"Yuvarlan."

Emrettiği gibi yaptım ve bacaklarımı açıp orayı da temizledi. Yüzünde rahatlamış bir ifade

belirdi ve ben de ona "Sorun ne?" diye sordum.

Gözlerime baktı. "O kadar sert davrandım ki kanamana neden oldum diye endişelendim ama sadece birkaç damla var." Bez parçasını yere bırakarak yatağa tırmandı ve beni kendisine doğru çevirdi. Ona doğru kıvrıldım ve o parlak yeşil gözlerine baktım. Kova'nın becerikli parmakları saçlarımla oynayarak onları hareket ettiriyordu. Birinin saçlarımla oynaması harika bir histi, ama bu akıllara durgunluk veren bir seksten sonra olunca daha da iyiydi.

Birkaç dakikalık rahat bir sessizlikten sonra bir dirseğinin üzerine oturdu ve bana doğru eğildi. Elleri kafa derime masaj yaparken sırtüstü yuvarlandım, gözlerindeki yoğunluğa kapıldım ve kendimi ona teslim ettim.

Eğilirken Rusça bir şeyler fısıldadı ve ağzımdan sadece birkaç santim önce İngilizce konuştu. "Adrianna, çok güzelsin."

Sonra dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve beni yavaş ve derin bir şekilde öptü. Kalın dili dilimin etrafını sarmış, elleri saçlarımı hiç bırakmazken çekiştiriyordu. Beni tutkuyla öptü, beni beceriyle öptü. Bir bacağına benimkinin üzerine kaydıran Kova vücuduma tırmandı ve bacağıma kalçasına doladı. Büyüyen boyu kalçama oturdu, dizini hassas açıklığıma bastırdı, tek yaptığı beni anlamsızca öpmekti. Vücudunun ağırlığı benimkinin üzerindeyken, kalbim o anda onun olmuştu. Beni tüketti, kalbimi ve ruhumu.

Öpüşmeyi kesen Kova geri çekildi ve ben onun ciddi gözlerine baktım. Çenemi kavrayarak itiraf etti: "Sende ne olduğunu bilmiyorum ama seni tekrar tekrar istiyorum. Bütün gece seni istiyorum, zaman ayırmak ve her santimini keşfetmek için. Bana hayır de, *Malysk*. Bana hayır de."

Ona nasıl hayır diyeceğimi bilemiyordum çünkü aklımda hayır diye bir düşünce yoktu. Seks sonrasının puslu mutluluğu tarafından yönlendiriliyordum ve tek yapabildiğim gözlerine bakmaktı. Ve eğer bu o geceyse - eğer bu onunla geçireceğim tek geceyse, vermek istediği her şeyi alacaktım. Ona direnmek söz konusu olduğunda hayır kelime dağarcığımanın bir parçası değildi ama bu gece söz konusu olduğunda böyle bir şey yoktu.

Sanırım cevabımı biliyordu. Kalçası ona sürtünmemden dolayı ıslanmıştı. Kaç kez orgazm olduğumun sayısını unutmuştum ama bir tanesinin daha tırmandığını hissettim. Kalçalarım onun etinde hafifçe dönüyor, dudaklarım aralanıyor ve meme uçlarım sertleşiyordu. Onu reddedemezdim, vücudum saf bir coşkunun eşiğindeyken nasıl reddedeceğimi bilmiyordum.

Bu sefer öpmek için sırtımı eğdim ve ağzını buldum. Kova beni kendine çekti ve sırt üstü dönerek beni üzerine yerleştirdi. Bacağı yukarıda ve genişken, nefes nefese kaldım ve bacağına sürerken ağzını öptüm. Duramıyordum, çok iyi hissettiriyordu ve ağır kaslı kalçasını sıkmaya başladım. Kalçasını vajinama bastırarak bu şekilde orgazm olmak istiyordum. Kova'nın elleri her tarafımdaydı, sırtımda, saçlarımdaydı, nefes alışlarım daha yüksek ve daha sık hale gelirken kalçalarımı ona doğru tutuyordu.

Dudağımı ısırmadan önce ağzıma karşı "Benim için gel, aynen böyle" dedi. Seks havayı filtreliyordu ve ben onun içinde boğuluyordum. Kalçalarım titredi ve kontrolümü kaybettim, ama hassas olmama rağmen onu son bir kez içimde istedim.

Sormadan kalçalarımı kaldırdım ve shaftını girişime doğru açtım ve aşağı kayarak alabildiğim her santimi aldım. Kapasiteme kadar dolmuştum. Kova'nın parmakları kalçalarımın saplandı, mücadele ederken kaslı kollarındaki damarlar ortaya çıktı. Sırtım eğildi ve göğüslerimi öne doğru itti. Kova doğrulup dudaklarını meme ucuma sardı, aynı anda hem emiyor hem de içime giriyordu. Bir eli boynumun kıvrımında, diğeri belimin arkasına sarılmış olan Kova beni kendisine bağladı. Birbirimize karşı yavaş ve istikrarlı bir şekilde sallanırken, ikimiz de başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluk durumuna düşerken, orgazm hızla geldi ve bizi ele geçirdi. Bu bilinçaltıydı. Ve yavaş ve istikrarlı olmak açık ara en iyi yoldu. Kendimden geçerek inledim. Penisini içimde seğiriyor,

seksimin duvarlarına çarpıyordu. Aramızdan sıcaklık sızıyor, orgazmının sıcaklığı tenimi kaplıyordu.

Geri çekilerek alnımı kendi alnına bastırđı. Saçlarım her yerdeydi, sıcak havayı içimize çekerken yüzümüzün kenarlarını koruyordu. Birbirimize doğru nefes alıp veriyorduk, farkındalık içimizde akarken dikiş yerlerimiz birbirine bağlanıyordu.

Yumuşak aletini içimden çıkaran Kova içgüdüsel bir sesle, "Ria, sen benim felaketim olabilirsin," dedi.

Beni bir kez daha temizledi ve birkaç dakika sessizlik içinde yattık. Vücudum tamamen doymuştu ve Kova usulca konuştuğunda gözlerim kapanmak üzereydi. "Seni bütün gece boyunca yorulmadan götürebilirim ama gitmem gerek."

Kafam hâlâ şehvet tarafından tüketilen puslu bir arzu alanıydı. Gitmesini istemiyordum ama kalamayacağını da biliyordum.

Yataktan kalktım, Kova giyinirken ben de üzerime bir şeyler geçirdim. Kapıya vardığımızda bana döndü. Çenemi yavaşça ellerinin arasına alan Kova, dudaklarını alnıma bastırđı ve birkaç dakika öylece kaldı. Çenemi yukarı kaldırdı ve ağzını benimkinin üzerine eğerek bana şimdiye kadarki en yumuşak öpücüğünü verdi. Beni daha yakına çekti ve parmak uçlarımda durdum, ellerim sırtına dolanırken o beni söyleyemediğı her şeyle öptü. Kalbim göğsümden fırladı, duygularım beni ele geçirdi ve ona tutundu.

"Lütfen, bunu söylemekten nefret ediyorum ama kimseye bizden bahsetme," sesi dudaklarıma doğru kırık bir fısıltı gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Asla yapmam," diye söz verdim. Sonra, gitmişti.

Kapımı sürgüleyerek kapattım ve odama dönene kadar ayaklarım pelüş halıya bastı. Çarşafplarımın arasına tırmanırken etrafım Kova kokuyordu. Zihnim ileri ve geri sarılmış bir film gibi oynuyordu. Günün nasıl başlayıp nasıl bittiğinden başlayarak her şey hızla işledi. Biri bana bekâretimi jimnastik koçumla kaybedeceğimi söyleseydi, milyon yıl geçse de ona inanmazdım.

Ama planlanmış gibi değildi. Bana geldi, doğru setin oluşmasını bekledi ve izledi. Ve oluştuğunda, ben de onunla birlikte yüzdüm. Tıpkı sahildeki dalgalar gibi, bir kez kıvrılıp yüzmeye başladığınızda, onu kıyıya kadar götürmekten başka seçeneğiniz yoktur.

Aksi takdirde, suyun altında kalırsınız ve nefes almak için yukarıya doğru tırmanmak zorunda kalırsınız. Sahilde yaşayan herkes asla akıntıya karşı yüzülmemesi gerektiğini bilir.

ELLİ

I Dünya Kupası'na gireli üç dakikadan fazla olmamıştı ki aparatların sesi ve antrenörlerin bağırışları etrafımı sardı.

Birkaç gece önce yaptığımız şeylerin görüntüleri zihnimden geçerken karnımda beklenti köpürdü. Gergindim. Benim ve onun programı nedeniyle onu görmemiştim. Benim yanımda nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve doğrusu, keşke seslenebilseydim de bundan kaçınabilseydim. Kıyafetlerimi çıkarıp leo'mu giydikten sonra eşyalarımı dolabıma yerleştirdim.

Koridordan geçip spor salonuna doğru yürürken içimi bir paranoya kapladı. Aklımda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

ve yüzümü asmamaya çalışıyordum. Ama her şey değişti. Ve tek düşündüğüm buydu.

Bekaretimi koçumla kaybettim. Aslında onu koçum olarak görmüyordum. Onu Kova olarak gördüm, gömülü duyguları ve acı tatlı bir geçmiş i olan bir adam.

Midemde ağır bir endişe yumağı vardı. Duygularım ve hislerim iş in içine girdiğinde, her şey eriyip gidiyordu - onun yaşı, babamın arkadaşı olması, yakalanırsak eylemlerimizin sonuçları. Sadece iki insan arasında bir bağ vardı. Ama her şeyi bir bağlama oturtan yere geri dönmek beni eylemlerimizle yüzleşmeye zorladı.

"İyi misin?" Holly sordu ama ben sorusunu duymadım. "Adrianna?"

Kafamı kaldırdım. "Ha?"

"Sana iyi olup olmadığ ını sordum. Hasta görünüyorsun." Yüzünü endişe kaplamış tı.

"Oh, ben iyiyim. Öğle yemeğ im benimle uyuşmuyor, hepsi bu." Yalan dilimden rahatça döküldü. "Sadece bir uyarı, Koç Kova bugün nadir görülen bir formda."

Yüreğ im ağzıma geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yüzünde çatık kaş larla dolaşıyor ve durmadan emirler yağ dırıyor. Madeline bile bir noktada atladı."

"Bu diğ er günlerden pek farklı değ il." Gergin bir kahkaha attım. "Ama uyardığ ın için teşekkürler."

"Adrianna!" Koç Kova bağı rdı, ellerini gürültüyle çırparak beni irkiltti ve dikkatimi çekti. Gözlerim onunkilerle kilitlendi ve karnım sıkış tı. "İki mil. Ş imdi."

Lanet olsun. Bu sıcakta iki mil, delirmiş .

Aceleyle baş ımı salladım. Kova'nın bana öğ rettiğ i gibi birkaç esneme hareketi daha yaptım ve sonra dolabıma doğru yürüdüm. Ş ortumu ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra koçumun sıkıcı geçmemesi için kulaklığ ımı ve iPhone'umu aldım. Aslında koşmak o kadar da kötü olmayacaktı çünkü antrenmana baş lamadan önce düş üncelerimi kontrol altına almam gerekiyordu. Ayrıca ondan ve garip davranış larımı fark eden herkesten uzaklaş mak muhtemelen en iyisiydi.

Kimse fark etmedi. En iyi haliyle paranoya.

Ayaklarım kaldırıma değdiğinde, caddenin karşısına doğru koştum ve biraz müzik açtım. Çok geçmeden bir mili tamamlamıştım ve üzerimden ter damlıyordu. Birkaç tur daha ve--

Düşüncelerim, yakıcı bir alevin ayak bileğime kadar ilerleyip beni olduğum yerde durdurmasıyla bir anda durdu. Ciğerlerimdeki hava çekilmişti. Tanrım, canım yanıyordu ve baldırımı tutarak yere yığıldım. Güneş gözümü kör ediyordu ve parmaklarım kasıma masaj yaparak rahatlamaya çalışırken şakaklarımdan ter boşanıyordu. Antrenman dışında, ne zaman uzun süre koşsam baldırım alevleniyordu. Belki daha fazla esnemem gerekiyordu, belki de incik ateliyle uğraşıyordum. Buna neyin sebep olduğundan emin değildim ama kontrol altına almam gerekiyordu.

Sadece sol bacağımda birkaç işaret ve esneme hareketi yaptım, umarım kaslarımı biraz daha esnetir ve koşuyu bitirebilirim. Zihnimi boşaltarak ayağa kalktım ve şortumdaki çakıl taşlı kiri sildim. Ayak bileğimden baldırıma doğru yayılan acıyı görmezden gelerek tekrar koşmaya başladım. Dudağımı ısırdım, yaralı tarafımdaki darbeyi hafifletmek için diğer bacağıma baskı uyguladım ve yere yığılmak istememe rağmen onunla savaştım. Koşunun geri kalanını tamamladım ve acı içinde topallayarak spor salonuna geri döndüm.

Kapıdan içeri girdiğim anda serin hava yüzüme çarptı ve rahat bir nefes aldım. Georgia sıcaklığı ölümcül olabiliyordu. Ağrı ve nem yüzünden başım dönüyordu. Hemen annemin bana alıştırdığı bir şişe Aloe suyunu aldım ve otururken yarısını içtim.

Çantamı karıştırıp temiz bir leo aldım ve banyoya üzerimi değiştirmeye gittim. Yapış yapış olmuştum ve sıcaktan bunalmıştım. Nemli kıyafetlerimi çıkarıp siyah bir mayo giydim ve ardından yüzüme su sıçrattım. Vücudumun geri kalanını bir havluyla sildikten sonra deodorant sürdüm. Aynada kendime baktığımda yanaklarımın kızardığını ve yeşil gözlerimin her zamankinden daha parlak olduğunu gördüm. At kuyruğumu düzelttim, saçımı hiç boyamamış olmama rağmen kızıl alt tonlar mükemmel yerleştirilmiş röfleler gibi görünüyordu.

Neyse ki ayak bileğimin arkasındaki ağrı azalmaya başlamıştı. Tekrarlamayacağından ya da en azından hissetmeyeceğimden emin olmak için biraz Motrin aldım ve bugün antrenman yapacağım sahaya çıktım.

Kova'yı ararken, bakışlarım onun ince yontulmuş bedenine takıldığında kalbim göğsümde kekeledi. Ağzımın içini çiğneyerek, gözlerimiz sonunda kilitlendiğinde onun her santimini içine çektim. Ellerini kalçalarına dayamış, omuzları gergin bir şekilde yerde beni bekliyordu.

"Artık gençleşmiyorum, o yüzden kımıldayın," diye sinir bozucu bir şekilde alkışladı.

Rahat bir nefes aldım. Normal Rus siki haline geri dönmüştü. Belki de endişelerim boşunaydı.

"Isınma. Sashay'ler, amuda kalkarak yürüyüşler, öne doğru sıçrayarak geçişler, yerde ayakta durma. Talimatı biliyorsunuz. Sana hatırlatmama gerek yok." Haklıydı - bana hatırlatmak zorunda değildi - bu yüzden neden hatırlattığından emin değildim. Belki de spor salonuna dönmem için bana otuz saniyeden fazla süre tanırса, her seferinde yaptığım gibi bunu kendi başıma yapabileceğimi görecekti.

"Sonra devam edin ve iki ters takla atarak bir geçiş daha yapın. Her biri on set." Diye ekledi, sonra da hışımla gitti.

Çenem düştü. On set mi? Normalde üç ila beş set yapardık. Şimdi yüz set mi istiyordu? İki mil koştuktan sonra beni öldürmeye çalışıyordu.

Başımı salladım ve başladım. İlk otuz dakika iyiydim, sonra zeminde ayakta taklalar atmaya başladığımda, alt bacağımıdaki ağrı geri geldi, ama çok hafifti, üstesinden geldim. İlerleyip çift ters trampenlere başlayana kadar ağrı gözümü kör etti.

Her iki ayağım da sertçe yere indiğinde, yakıcı bir acıyla geri sıçradım. Bir şekilde kolay inmezsem sonunun kötü olacağını biliyordum. Bu yüzden aşağı inerken vücudumu sıktım ve

darbeyi kırmak için ayak parmaklarımla üzerine olabildiğince nazıkçe indim. Yere çömeldim ve sıkıntıyla baldırımını tuttum, hava

ciğerlerimden vuruldu. Kasıma hızla masaj yaptım, yanmayı biraz hafifletmek umuduyla ağrıyı yoğurdum ama bu sadece daha da kötüleştirdi. Isınmaya devam edebilmek için topallayarak geri dönerken midem düğümlendi.

Aptalca bir fikirdi. Bir takla daha attıktan sonra aynı şey oldu, ancak bu sefer bacağımı tutarak yere düştüm ve küçük bir çığlık attım.

Madeline koşarak geldi. "Neyin var? Neyin acıyor?"

Dudaklarımı düzleştirdim ve başka tarafa baktım. "Önemli bir şey değil.

Sadece yanlış yere indim." "Ağlamak üzereymiş gibi görüldüğünde hiçbir şey değildir."

Dişlerimi sıktım ve içime attım. "Ben iyiyim."

"Kova!" Madeline salonun öbür ucundan bağırarak onu yanına çağırdı. "Bir baksana."

Kova Rusça bir şeyler mırıldanarak koştu. Daha iyi görebilmek için eğildi. "Bir bakayım."

Geri çekildim ve o da gerildi. Gözleri karardı ve burnu alevlendi, umursamaz tavrımdan rahatsız olmuştu. "Buradaki yerini unutmuş gibisin. Bana bacağını ver."

"Ben iyiyim, sadece yanlış yere indim." Israr ettim.

Koç Kova beni görmezden geldi ve iki eliyle bileğimin etrafını yoklamaya başladı, çevirip çevirip acıyıp acımadığını sordu. Sonra ayak bileğimin arkasını tuttu ve çimdikledi. Ben de refleks göstererek nefes aldım ve bileğimi tuttuğu yerden çektim. Gözlerini benimkilere dikti ve ben panikledim, dirseklerimin üzerine düştüm çünkü refleksimin ne anlama geldiğini biliyordum.

Yalan söylediğimi biliyordu.

"Bırak bizi gidelim." "Nereye gidiyoruz?"

"Terapi odası. Daha iyi bakmam lazım."

Ciddi bir yaralanma geçirebileceğimi fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Tavana bakarken kalbim küt küt atıyordu. İşime geri dönebilmek için bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek istiyordum. Benim dünyamda her dakika önemliydi, bu da boşa geçirecek bir saniyem bile olmadığı anlamına geliyordu.

Kova çömeldi ve beni kucakladı. Seks yaptığımızdan beri ilk kez dokunuyorduk ve bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Beni bir bebeği kucaklar gibi sert göğsüne bastırdı. Destek için bir kolumu omzuna doladım ve başımı göğsüne yasladım. Gerçekten güzel kokuyordu ve acıdan çok onun parfümüne odaklanmaya çalıştım. Biriyle göz teması kuramayacak kadar perişan haldeydim, bu yüzden başımı öne eğdim. Onun sıcaklığı duygularımı yatıştırdı ve beni rahatlattı. Jimnastikte bir sakatlık iki şekilde sonuçlanabilir: küçük ya da felaket.

Benimkinin felaket olduğunu düşünmüyordum ama doktor da değildim. Dinlenmek için uzun bir süre izin almamın mümkün olmadığını biliyordum. Buraya başladığımdan beri bunun olabilmesi için çok yol kat etmiştim.

Kova beni terapi odasına taşıdı ve koyu mavi, plastik minderli muayene masalarından birine oturttu. Ben geriye doğru kaymaya çalışırken, o önümde durdu ve kalçalarımı kavrayarak beni nazikçe kaydırdı. Baldırım incinmişti, Tanrı aşkına sakat değildim.

"Arkana yaslan." Masanın kenarında durdu, kollarını acımasızca göğsünün önünde kavuşturdu. "Bacağı ne zamandır seni rahatsız ediyor?"

Yalan söyleyip söylememeye karar verirken dudağımı ısırđım.

"Ve bana yalan söyleme, Adrianna, çünkü her iki şekilde de öğreneceğim."

Kahretsin. Kova bacağımı kaldırdı. Masanın üzerine koyarken dizim büküldü. İşaret parmağı ve başparmağıyla beni incelemeye başladı. "Birkaç aydır sanırım. Tam olarak ne zaman başladığını

hatırlayamıyorum, sadece dolambaçlı bir fikrim var."

"Ne tür bir ağrınız var?"

"Baldırım ağrıyor. Bazı aktiviteler alevlenmesine neden oluyor. Yanma hissi gibi ama biraz ovalarsam iyi oluyorum. Çoğu zaman zorlayarak atlatıyorum."

"Bu senin ilk hatandı. Asla acıyı zorlamayacaksın, bu sadece sakatlığını uzatır. Devam et."

"Bazen ağrı ayak bileğimin arkasına doğru ilerliyor. Bazen işaret ettiğimde ve esnettiğimde acıyor."

Hassas kaslara masaj yapmaya başladı ve rahatlamak için inlememek için kendimi zor tuttum.

Parmakları büyüleyiciydi. Muayene masasının kenarına tutundum.

"Bileğin şişmiş."

Aşağıya bakarak ikisini karşılaştırdım ve haklı olduğunu anladım.

"Bir keresinde ayak bileğinizin arkasının kırıldığını hissettiniz mi ya da bir kırılma sesi duydunuz mu?" "Hayır." Durakladı, açıklığa kavuşturmak için bana baktı. "Gerçekten hissetmedim."

"Ailenizi arayacağım ve reşit olmadığınız ve yanınızda bir veli olmadan muayene olamayacağınız için sizi doktora götürmeleri gerekecek. O zamana kadar masaj yapacağız ve buz koyacağız."

Karnım sıkıştı ve doğruldum. "Onları aramama gerek yok. Sadece toparlayabilirim ve gitmeye hazırım. Gerçekten, ben iyiyim."

Bacağımı bırakan Kova iki elini de masanın üzerine, kalçalarımın yanlarına koydu. Sesini alçaltarak, "Adrianna, zaten olduğundan daha fazla sakatlanmanı riske atmayacağım. Burası benim spor salonum ve herkesin güvenli ve sağlıklı bir şekilde çalıştığından emin olmak benim sorumluluğum. Görünüşe bakılırsa, orta derecede bir Aşil sakatlığınız olabilir. Ancak uygun tıbbi müdahale olmadan tam olarak ne olduğunu veya nasıl tedavi edileceğini söyleyemem ve o zamana kadar antrenman yapmayacaksınız."

Gözyaşlarımla savaşırken tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Karanlık etrafımı sardı. Nefesim daralmaya başladı. Bunun olmasına imkân yoktu. Hayal kırıklığımı bastırarak, "En azından buz koyup bugün bitirebilir miyim?" diye sordum.

Bana cevap vermedi, sadece baldırımın arkasına masaj yaptı. Parmaklarının bir dokunuşuyla sıkı kaslarımı nasıl çalıştıracağını çok iyi biliyor gibiydi. Ağır bir iç çekerek gözümden düşen tek damla yaşı sildim.

Birkaç dakika bacağımla ilgilendikten sonra Kova sessizce, "Şimdilik şort giymelisin," dedi.

Ona baktım ama ben daha sormadan parmakları tenimi sıyırdı. "İnsanlar bunların ne olduğunu sorabilir." Aşağı baktığımda, üst baldırımda küçük, soluk siyah ve mavi morluk halkaları fark ettim. Kova'nın hissettiği bikini çizgime yakındılar. Nefesimi içime çektim ve nazik dokunuşuna devam etmesine izin verdim.

"Daha önce fark etmemiştim," dedim usulca. "Ama onları parmaklıkların üzerinde çürüttüğümü rahatlıkla söyleyebilirim."

Endişe keskin çenesini oymuştu. Üzerimde bıraktığı morluklardan dolayı gerçekten sıkıntılı görünüyordu. "Başka izlerin var mı?"

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Seni incittim," dedi sorgulamaktan çok.

"Bana zarar vermedin, Kova," diye fısıldadım. "Canımı yakıyor olsaydın, sana durmanı söylerdim." Durdu, bana baktı. "Söyler miydin?"

ELLİ BİR

I Çok şey söylemek istedim ama kelimeleri bulamadım.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken hava yoğunlaştı. O gecenin anıları beynime hücum etti, yanaklarımı kızarttı ve dudaklarımı araladı. Cevabımı biliyordu.

Kova'nın parmakları bikini çizgim boyunca ilerledi ve biraz fazla daldı. Nefes alışım yavaşladı. Güpegündüz, herkesin ne yaptığını görebileceği bir spor salonundaydık. Neyse ki sırtı terapi odasının kapısına dönüktü ve yasak dokunuşunu koruyordu.

"Ellerimi kendime saklamak benim için çok zor," diye o kadar sessiz fısıldadı ki duymak neredeyse zordu. "O geceyi düşünmeden edemiyorum - ne kadar yanlış olduğunu, senin içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini. Yansımaları şaşırtıcı bir şekilde ne kadar umursamadığımı." Avuç içi uyluğumun iç kısmına yayıldı ve onu açmaya zorladı. "Onca yıllık koçluğun arasında," Beni oturur pozisyona çekerek yüzünü ona çevirdi. "Mücadele ettiğim annelerin ikna çabaları, jimnastikçilerin ayartması, sonra sen geldin ve bunu bozdun. Uzun yıllardır antrenörlük yapıyorum, meslektaşlarım bana sporcularıyla olan ilişkilerinden bahsettiler. Bundan nefret ettim."

Gözlerim büyüdü, kalbim kekeledi. Bekâretimi aldığı geceyi düşündüğümde, dokunuşunun ateşi kanımı daha da kaydattı. Bacaklarım masadan sarktı, elleri kalçalarımdaydı kaldı.

Sonraki sözleri hiç beklemediğim türdendi. "Seninle yalnız kalmak benim için güvenli değil."

"Neden güvenli değil?"

"Adrianna, bu konuya burada giremeyiz, ama nedenini biliyorsun." Durakladı ve ardından olabilecek en yıkıcı sözleri söyledi.

"O gece bir hataydı," diye itiraf etti. Dudaklarım kalbimle birlikte ayrıldı, ciğerlerimden sık bir nefes fışkırdı. "Pek çok açıdan."

"Öyle söyleme," diye fısıldadım, çenem titriyordu.

Omuz silkti. "Hayat bu. Katja'yı yine aldattığının farkında mısın? Sen gelene kadar onu aldatmayı hiç düşünmemiştim. Beş yıllık bir ilişki boşa gitti ve ben bunu itiraf bile edemiyorum," diye tısladı usulca, "çünkü sen benim lanet jimnastikçimsin."

Parmakları bacaklarıma batıyor, sakın kalmak için mücadele ediyordu.

"Madem bu kadar pişmansın, neden başka bir koç değil de sen buradasın?" Kova hiçbir şey söylemedi, öylece dik dik baktı.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsedim ve "Ben de öyle düşünmüştüm" dedim.

Masadan atladım ve kapıya doğru topallayarak yürüdüm. Ben çıkamadan Kova önüme geçti ve kapıyı çarparak kapatıp kilitleti. Dirseğimden tutup beni çevirdi ve kapıya doğru itti. Bir elini başımın üzerine koymuş, diğer eliyle de kalçamı tutuyordu.

Kalça. Neyse ki kötü bacağımdı, yoksa bu zorlanma canımı yakardı.

Kova eğildi. Ağzımın üzerinde durarak onu durdurdum. "İlişkilerin yasak olduğunu söylediğini sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

"Kuralları ben koyarım, unuttun mu? Ben koçum. Sen jimnastikçisin. Hem bunun bir ilişki olduğunu kim söyledi ki? Öğrenmen gereken çok şey var, Ria."

"Bu bir ilişkiden çok daha fazlası. Sadece bunun gerçekliğini kabul etmek istemiyorsun."

Ayak parmaklarım yerde kalmak için mücadele ederken bacağım sıkıca kalçasına dolandı. Eli kalçamın üzerinden kayarak kıcıımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Ereksiyonu merkezime doğru gerildi ve ben açmaya zorlamadan önce gözlerim kapandı. Vahşi gözleri benimkilere bakıyordu. Kova başını eğdi ve kalçalarını döndürdü, boğazımdan bir zevk mırıltısı kaçtı.

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim nefes nefese.

"Kafam karışıyor," diye karşı çıktı. "Bu senin sahip olmana izin verilen tek ve yegane ilişki, eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Hayden'dan kurtul."

Gözlerim kısıldı. "Hayden sadece bir arkadaş, ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Bana eğlenen bir bakış attı. "Ben dün doğmadım. Siz çok yakınsınız, benim için çok yakın."

"Ondan kurtulmayacağım, buraya geldiğimden beri sahip olduğum tek gerçek dostum o. Onu hayatımda istiyorum."

"Sana bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Ya da belki sen de onu istiyorsundur?" "O sadece bir arkadaş." Tekrar onayladım.

"İkinizin bakışları dostça olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyor."

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlarken gözlerim ağırlaştı. "Öpüşmüş olabiliriz de olmayabiliriz de."

"Damarıma nasıl basacağını gerçekten iyi biliyorsun." Kova parladı, dudağı kıvrıldı. Kıskançlığının açığa çıkması karnımı sardı. "Başka ne oldu? Sana dokundu mu?" Onu görmezden gelme sırası bendeydi. Baş ve işaret parmağıyla çenemi kavradı. "Bunun sonuçları olabilir, Adrianna. Beni test etme."

"Yani seni zaten test ettiğimden daha fazla mı test edeceğim?" Yarım bir sırıtışla dudaklarımı büktüm. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Hayden hayatımda kalıyor."

Kova eğildi ve duygusal bir şekilde boynuma sokularak fısıldadı, "Bu ne zaman oldu? Ben senin amının derinliklerine girip seni anlamsızca becerdikten önce mi sonra mı? O da sana benim gibi dokundu mu? Seni benim gibi boşaltabiliyor mu?"

Ciğerlerimden bir hava fişkırdı. Tüm vücudum yanmak üzereydi. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Gözleri ağzımda, yüzümü kendine doğru çekti ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Beni tüm varlığıyla öptü, içime daldı. Kova'nın kalçaları benimkilere kuvvetle bastırdı ve kendi bölgesini işaretleyerek beni sahiplendi.

Gömleğini avucumun içine aldım, onu sıkıca tuttum, ağzı beni yutarken sert göğsünün sıkıca benimkine bastırdığını hissettim. Kova'yı çok istiyordum ama kendini tuttuğunu görebiliyordum ve bunun bir nedeni vardı. Güpegündüz Dünya Kupası'nın içindeydik.

Aramıza uzanarak elimi onun sertliğine doğru kaydırđım ve şortunun üzerinden kavradım. Gerildi. "Bunu tekrar istiyorum," diye itiraf ettim ağzına karşı, aynı anda hem uzunluğunu hem de alt dudağını çekiştirdim.

Kova geri çekildi ve sırıttı, zümrüt gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Açgözlü küçük kız. Tekrar isteyeceğini biliyordum."

Islaklık bacaklarımdaki kumaşı kaplarken kan yanaklarıma doğru yükseldi. Ne ukala bir Rus'tu o

ve buna bayıldım.

"Peki bu nedir?" Nazlı nazlı sordu.

Sorusunu anlamadığım için durakladım. Şaşkınlığımı gördü ve elini uzatıp benimkini büyüyen ereksiyonunun üzerine örttü. "Bu ne Adrianna?" diye tekrarladı ve bu kez onu tutan elimi sıktığında anladım.

Bakışlarım onun omzuna kayarken gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Sorusu karşısında yanaklarım bir kez daha utançla alevlendi, bakışlarına karşılık veremedim. Ne olduğunu biliyordum, o da bildiğimi biliyordu ama anlaşılan söylememi istiyordu.

"Bir penis," dedim sessizce.

"Yanlış cevap. Tekrar dene."

Derin, sessiz sesi nefes alış verişimi yoğunlaştırırken kalbimin çarpmasına neden oldu. "Gözlerini benden ayırma, Ria." Emredici ses tonu dikkatimi toplamamı istiyordu.

Gözlerim tekrar yukarı fırladı ve onunkilerle kilitlendi. "Sik. Sikini istiyorum."

Sırıttı ve Tanrım, sıırıttığı zaman muhteşemdi. İç çamaşırlarını ıslatan ve benimkiler gibi düşmelerine neden olan türden bir sıırıttış. Söylediği gibi gerçekten de annelerden ve jimnastikçilerden uzak durup durmadığını merak etmeme neden oldu. Elimi tekrar sıktı ve sertleştiğini hissedebiliyordum.

Kova'nın başı yana eğildi, gözleri tenimde gezindi. Eğilerek dilini köprücük kemiğime yerleştirdi ve boynumun kıvrımına doğru ilerletti. Tenimi ağzına çekti ve kulağıma ulaşana kadar devam etti. Tanrım, bana neler hissettirebiliyordu.

"Dilinin beni elin gibi okşamasını istiyorum. Söyle bana, elin nerede, Ria?"

Dudaklarım aralandı. Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Onun üzerimdeki hissinden, sözlerinin içimdeki her damarı titretmesinden dolayı vücudumu saran ürpertiye durdurmanın bir yolu yoktu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, sıcak hava tenimde geziniyordu. "Bir kez daha dene." Kulağımın hemen dibinde yavaşça fısıldadı ve bacaklarım neredeyse kopacaktı. Beklediğini bildiğim o kelimeyi söylediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Neredeyse hiç söylememiştim ve evdeki kız arkadaşlarımın çoğu da söylememişti, ama yine de hiçbirisi yaşlı bir adamın peşinde değildi.

Ancak ondan aldığım tepki her şeyin ötesine geçti.

Nefes alarak parmak uçlarımda durdum ve cesaretle kulağına fısıldadım. "Sik. Sikini istiyorum, Koç."

Kulağımın dibinde kısık sesle inledi ve bu kalbimin teklemesine neden oldu. Ona karşı böyle tepki vermeme neden olan şey neydi? Kova'nın vücudu gerildi, söylediğim kelimelerle içten içe mücadele ederken gücü parmaklarımın ucunda hissedildi.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve ben buna neden olduğum için çok sevindim. Ergen bir çocukla karşılaştırıldığında bir erkeğin pençesinde olmak tamamen farklı bir şey. Bu bir uyanıştı.

"Aynen öyle. O *benim* sikim. Ve eğer onu istiyorsan, bunu bana kanıtlamayı öğrenmen gerekecek. Sikimi istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim nefes nefese.

Kova *sikini* içime doğru itti. "Söyle. Ve bu sefer gözlerimin içine bak."

Nefesimin altında mırıldandım ve bu bir inilti gibi çıktı.

"Adrianna..." diye inledi ve sonra doğruldu. "Kelimeyi kullanamıyorsan bu büyüklükte bir ilişkiye gerçekten hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Başımı çelişkili bir şekilde salladım ve onun bana kullandığı cümleyi kullandım.

"Bana durmamı söyle." Hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki sert bakıştan

sessizliğinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Aletini okşadım, başına baskı uyguladım ve tekrar, "Bana durmamı söyle, Koç" dedim. "Yapma..."

Midem kasıldı ve kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Daha yeni başlamışken bunu bitirmesini istemiyordum ama karşı olduğu bir şeyi yapmasını da istemiyordum.

Birbirimizden birkaç santim uzakta durmuş, birbirimizin gözlerinin içine bakıyor, çok daha fazlasını arzuluyor ama arzuladığımız şeyi alamıyorduk. Sadece on yedi yaşında olabilirdim ama bir erkek olarak bana yapmak istediklerinin aksine koçum olarak ne yapması gerektiğini bilerek verdiği iç savaşı okuyabiliyordum. Kısıtlamayla sarılmış sert vücuduna ve gözlerindeki açgözlü bakışa bir bakış her şeyi anlatıyordu.

Boyunu bıraktım ve omuzlarım çöktü. Büyük bir hata yaptığım korkusuyla gözlerim yere düştü ve ona daha fazla bakamadım. Bıkkın bir iç geçirdim. Gözlerindeki kararsızlığın içine gizlenmiş arzuyu doğru okuduğumu sanmıştım. Görünüşe göre doğru okuyamamışım ve bu canımı yaktı. Bu reddedilmenin ilk gerçek tadıydı ve beraberinde getirdiği duygu saldırısıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kararı açıldı ve doğru düşünebilmem için uzaklaşmam gerekiyordu ama varlığının beni hapsediği görünmez kafesten bir adım daha atmadan Kova parmaklarını bileğime dolayarak beni anında hareketsiz bıraktı.

Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde çenesinin aşağıya doğru indiğini gördüğümde kafam karıştı. Elimi yavaşça vücuduna doğru geri çekti ve daha önce olduğu yere koydu. Sikinin üzerine.

"Daha önce bitirmeme izin vermedin. Yapma...dur diyecektim."

Kapı çalındığında Kova eğilerek ağzıma birkaç santim yaklaşmıştı. İkimiz de yerimizden sıçradık, ikimizin de yüzünde eşit oranda korku ve şok vardı.

"Masaya git," diye fısıldadı sessizce. Koştum, uzandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak tavana baktım. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, kulaklarımda öyle yüksek sesle atıyordu ki tek duyabildiğim buydu. Mide bulantısı midemde düğümler oluşturdu ve panikten titreyerek savaştım. Ağzım çöl kadar kuruydu. Kapının diğer tarafındaki kişiyle göz teması kurmamın imkânı yoktu. Spor salonunda bir şey yapmak dikkatsiz ve aptalcaydı.

Kapı açıldığında vücudumu gergin bir ter kaplamıştı.

"Madeline," dedi.

Sikeyim.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi. "Kapı neden kilitli?"

Donup kaldım.

"Bağışlayın beni. Kilitli olduğunu fark etmemiştim. Sırf bu yüzden topuzu değiştirmeyi düşünüyordum." Yalan, lezzetli dudaklarından hızla yuvarlandı.

"Kova, Reagan seni arıyor."

Kova konuşmadan önce çenesini ovuşturdu. "Ah, yakında çıkacağım. Ben de tam Adrianna'ya antrenmana dönmeden önce bir doktora görünmesi gerektiğini söylüyordum. Görünüşe göre bizden bir sakatlık saklıymış."

Gerçeklerden çok uzak değildi ama hiçbir şeyin olağan dışı görünmemesi için onun izinden gitmem gerekiyordu. Tükürürken tavana bakmaya devam ettim, "Doktora görünmeme gerek yok. Sadece biraz buz ve sargıya ihtiyacım var."

Madeline Kova'ya döndü ve "Nesi var?" diye sordu. Kova ona hızlı bir özet geçti.

Bana doğru yürüdü. "Biliyorsun Adrianna, Koç Kova haklı. Eğer şimdi tıbbi yardım almazsan, Aşil tendonunun tamamen yırtılması ve haftalarca oynayamama riskiyle karşı karşıya kalırsın. Bu kadar yol kat ettikten sonra bunu görmekten nefret ediyorum."

Madeline'in içten sözlerini ve endişeli ses tonunu duydum. Garip bir nedenden dolayı gözlerim yaşardı. Haklıydı ve aklımın bir köşesinde haklı olduğunu hissediyordum. Sadece bunu kabul etmek

istemiyordum.

Kabul ederek, "Babamı arayıp haber vereceğim" dedim.

Saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı. "Eğer onca yolu sırf bu yüzden gelmek istemezlerse

Bir randevunuz varsa, memnuniyetle sizinle gelirim," diye teklif etti Madeline.

Ona baktım ve minnetle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Elbette. Bana haber ver, orada olacağım." Odadan çıkmadan önce gülümsemesine karşılık verdi. İnatçı olabilirdim ama uğruna çalıştığım her şeyi riske atacak kadar aptal değildim. Bir doktor tarafından kontrol edilmek yapılacak en sorumlu şeydi, bunu kabul etmek sadece birkaç dakika sürdü. Bir sakatlığı küçümsemek pek de iyi bir fikir değildi. Ben bundan daha iyiydim.

Kova kapının kapalı olduğundan emin olduktan sonra bana doğru yürüdü. Elini masanın üzerine koydu ve bana baktı, neredeyse hoş ve sakin görünüyordu.

"Şimdi, sana biraz buz koyayım."

ELLİ İKİ

I Madeline'in bana doktora kadar eşlik etmesi sürpriz olmadı.

Babam iş için eyalet dışındaydı ve anneme Madeline'in teklifini söylediğimde hemen kabul etti. Madeline'in her halükarda daha iyi olacağını çünkü yaralanma ve ardından gelecek tedaviyle ilgili ne yapacağını bileceğini söyledi. Bununla birlikte, benim için Georgia'nın bu tarafında iyi tanınan ve beni hemen görebilecek saygın bir doktor buldu.

Madeline ve ben de şu anda bu durumdaydık. Dr. DeLang benden biraz daha uzun boylu, oldukça genç görünümlü Asyalı bir doktordu. Ufak tefek yapısı boyuyla ve duruşuyla çelişiyordu. Yaramın kısa bir özetini yaptıktan sonra, muayene masasında yüzüstü yatmamı ve bacaklarımı sarkıtmamı emretti. Garip bir pozisyon olduğu kesindi ama ben kim oluyordum da onu sorguluyordum.

Ayağımı tutarak nazıkçe döndürdü ve çevirdi. Nefesimi tuttum, teşhisi konusunda gergindim. "Ayak bileğin biraz şişmiş. Bu nasıl bir his?"

"İyi. Çok fazla acımıyor." Topuğumun üstündeki noktayı çimdikledi. "Aşil tendonunu yırtmışsın gibi görünmüyor, bunu hissedebilirdim." Sonra baldır kasımı sıktı. "Reflekslerin de iyi. Ağrı ne zaman başlıyor? Belirli bir zaman var mı?" Oturmam için beni okşadı.

"Bazen antrenmana başladığımda başlangıçta oluyor ama kısa bir süre sonra ağrı geçiyor. Eve döndüğümde geri geldiğini hissediyorum. Ya da bazen koşarken ağrıyor."

"Peki jimnastik eğitiminiz," dedi dosyaya yazarak, "bu yeni başladığınız bir program mı, belki de vücudunuz bu tür bir baskıya alışık değildi?"

"Bu yılın başlarında başladım... Haftada yirmi beş saatten neredeyse elli saat eğitime çıktım. Sizce buna ne sebep oldu?"

Yukarı baktı. "Hmmm... Tendonun yırtılmadığından emin olmak için ultrason teknisyenini getireceğim. Tıbbi olarak konuşursak, sakatlığınızın aşırı kullanımdan, bir şeyleri çok hızlı ve çok erken yapmaktan kaynaklandığını söyleyebilirim. Bununla birlikte, yanlış inişten, darbeden veya önce yeterince ısınmamaktan da kaynaklanıyor olabilir. Sporcular arasında yaygın bir sakatlıktır."

"İzin almak zorunda kalmayacağım şekilde tedavi edilebilir mi?"

"Önce taramada ne çıkacağını görelim." Dr. DeLang gülümsedi ve odadan çıktı.

Madeline'e bakarak, "Ne olduğunu sanıyorsun? İzin alamam, yapamam," diye yalvardım. Sırtımı ovaladı. "Üzülme. Ne diyeceğini bile bilmiyoruz."

Ultrason yapıldı ve doktor nihayet sonuçlarla dönene kadar yirmi acı verici dakika daha geçti.

"Pekâlâ," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Haberler iyi. Aşil tendonunu yırtmamışsın." Gülümsedi. "Kötü haber ise oldukça kötü bir zorlanmanız var. Yaranızı iyileştirmek için elimizde birkaç seçenek var."

İzin önermemesi için Tanrı'ya dua ettim.

"Antrenmandan önce ve sonra bol bol esneme hareketleri yapın, birkaç saatte bir kaslarınızı buzlayın, iltihaplanmayı azaltmak için buz banyosu yapabilirsiniz. Çok fazla ayakta durmanız gerektiğinden, bantlamak korumaya yardımcı olabilir. Masaj terapisi de yardımcı olan bir diğer yöntemdir. Sizi bir spor tıbbi terapistiyle görüştüreceğim. Sakatlığınıza daha fazla zarar vermemek için antrenmana geri dönmenden önce onu görmemiz gerekecek. O zamana kadar iltihaplanma için bazı ilaçlar yazabilirim."

Hızlıca kare bir kâğıda bir şeyler karaladı ve bana uzattı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sorunuz olursa arayın, sizi içeri alalım."

"Teşekkür ederim," dedi Madeline.

"Sizce yakında spor doktorunu görebilecek miyim?" Dr. DeLang'a sordum.

"Programının ne olduğundan emin değilim, arayıp öğrenmeniz gerekecek." Dudaklarımı düzleştirerek başımı salladım ve teşekkür ettim.

Madeline'in arabasına bindiğimizde yüksek sesle içimi çektim ve annemi aradım. "Anne, benim. Az önce doktordan çıktım."

"Peki nasıl gitti?" diye sordu.

"Aşıl tendonumu incittim ve terapiye ihtiyacım var. Doktor bana bir terapistin numarasını verdi. Size numarayı versem ve benim için ayarlasanız olur mu?" "Gerek yok. Ben size bir doktor bulurum."

Durakladım, alnım annemin neden kendi doktorunu bulduğuna dair şaşkınlıkla birbirine kenetlendi. "Anne, fizyoterapisti görene kadar antrenmana geri dönemem. Ne zaman arayıp randevu almayı düşünüyorsun?"

"Bugün oldukça doluyum ve-"

Kalbim düştü, başım arkaya düştü. Bana ne zaman zaman ayırabilecekse o zaman ayırırdı, daha erken değil. Gözlerim yaşardı. "Anne, bu gerçekten çok önemli," diye vurguladım.

"Her şey seninle ilgili değil, Adrianna. Dünya sen istediğin zaman durmuyor. Arayacağımı söyledim ve fırsatını bulduğumda arayacağım."

Dilimi ısırarak ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım. Madeline arabayı Dünya Kupası'na doğru sürdü. Kızgınlık içimi kemirirken sessiz kaldım.

Madeline gözlerinde sempati ile bana baktı. "Her şey yoluna girecek. Bakalım Koç Kova ne diyecek."

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim

Madeline." Bacağımı okşadı. "Elbette."

World Cup'a girerken Madeline arabasını park etti ve biz de içeri girdik. "Git Kova'nın ofisinde otur, biz de birazdan orada olacağız."

Başımı sallayarak arka tarafa doğru ilerledim ve Holly ile karşılaştım. Holly dolabını kapatıp benimle yüzleşirken "Nasıl gitti?" diye sordu. "Hiç iyi değil. Aşıl tendonumu incittim."

Gözleri büyüdü. "Bu dışarıda olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır, neyse ki hayır. Yine de terapi görmem ve yırtılmamasına dikkat etmem gerekiyor sanırım. Bu beni kesinlikle devre dışı bırakır."

Ağzı yukarı doğru çekildi. "Dikkatli ol, jimnastikle birlikte yağ ve su gibi gider." "Değil mi? Kova'nın ofisine gidip onu ve Madeline'i beklemem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Reagan yanımdan hızla geçerek omzumu dürttü. "Plaja mı gidiyorsun?" diye sordu dolabını

açarken. Gözleri kaşlarını çatarak kıyafetlerimi taradı.

Avcı yeşili Victoria's Secret elbiseme ve Tory Burch sandaletlerime baktım. Hayır.

Ona bu zevki tattırmak istemediğim için gözlerimi devirdim, onu görmezden geldim ve oradan uzaklaştım. Doktor randevumdan sonra Reagan'la uğraşacak havada değildim.

Kova'nın ofisine girip oturdum ve annemle yaptığım konuşmayı düşünerek beklemeye başladım. Birkaç dakika içinde kendimi tamamen önemsiz hissetmemi sağlaması ne kadar komikti. Ondan yardım istemiştım ve o da bana yardım etmişti. Ondan iki kez istemek bambaşka bir hikayeydi. Babamı aramak daha iyi bir alternatif olurdu ve bunu buradan ayrıldıktan sonra yapmaya karar verdim. Umarım bir kereliğine de olsa onun üzerinde çalıştığı projeye öncelik veririm.

Birkaç dakika içinde her iki koç da ofisteydi, Kova masasının arkasına oturmuştu. Ben haberlere üzülerek bakarken Madeline ona ayrıntılı bir bilgi verdi. Yıkım beni vurdu. Gözlerimin arkasında öfkeli yaşlar oluştu. Bu kadar çok çalıştıktan sonra bunun olduğuna inanamıyordum. Büyük ya da küçük herhangi bir sakatlık her sporcuyla geride bırakırdı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Kova, Madeline kapıyı arkasından kapatıp gittikten sonra dikkatimi çekerek. Konuşurken gözleri yüzümde kaldı. "İyi olan şey dışarıda kalmayacak olman ve bunun tedavi edilebilir olması."

"Diğer doktoru görene kadar dışarıda kalmamı istemiyor musun?" Göğsümde umut çiçekleri açtı.

"Dışarıda kalmayı göze alamazsın, Adrianna. Bu yüzden şimdilik ekstra kondisyon ve hafif egzersizler yapabilirsin. Oradan devam edeceğiz. Yine de bazı becerilerini azaltmamız gerekebilir." Bunun laf olsun diye söylenmiş bir söz olduğunu biliyordum ama antrenman yapmama izin verdiği sürece umurumda değildi. "Madem buradasın, seni Parkettes Invitational yarışmasına kaydettirdiğimi söylemeliyim. Seni elit olarak nitelendirmemiz gerekiyor, ama önce yeni elit becerilerle onuncu seviye olarak yarışacaksın ve nasıl olduğunu görüp oradan devam edeceksin. Bu yarışmada ülkedeki en iyi onuncu ve elit seviyedekiler yarışacak, dolayısıyla bu senin için iyi bir test olacak."

Yüzüme yayılan gülümseme kulaktan kulağa yayılıyordu. Tam olarak duymak istediğim şey değildi, elit olarak nitelendirilmek istiyordum, ama bu doğru yönde atılmış bir adım olduğu için kabul edecektim. "Ne zaman?"

"Ocak ayına üç aydan biraz daha az bir süre kaldı. Bu da yapacak çok işimiz olduğu anlamına geliyor."

Yaralanma hakkında ailenle konuştun mu?"

İnledim. Mutlu ruh halim gitti. Arkama yaslandım, gözlerimi kaçırdım ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Annem, vakti olduğunda bir doktorla temasa geçeceğini söyledi." Sesim yumuşadı. "Beni ilk sıraya koyması, gerçekten önemsedğini göstermesi için her şeyimi verirdim. Meşgul olduğunu, kimseyi aramadan günler geçebileceğini söyledi. Buradan çıkarken babamı arayacaktım çünkü kim bilir ne kadar meşgul."

Kova telefonu aldı ve çevirdi. "Onunla konuşacağım."

Gözlerim tekrar Kova'ya kaydı. Sessizce oturmuş, telefonu kulağına dayamış birbirimize bakıyorduk. Çenesinde bir günlük büyüme olduğunu ve saçlarının dağınık olduğunu fark ettim. Gözlerinin altında koyu halkalar belirgindi ve daha iyi düşünemedim, "Yorgun görünüyorsun," dedim.

Gözleri zayıflamıştı. Kova konuşmak için ağzını açtı ama babamın sesini duydum.

"Frank, ben Kova... Evet, o iyi." Babama doktor ziyaretini ve tedaviyi anlattı. "Adrianna eşinizle konuştuğunu ve zamanı olduğunda arayıp randevu alacağını söyledi. Frank, zaman bizim tarafımızda değil ve kızının bir an önce görülmesinin ne kadar önemli olduğunu ne kadar vurgulasam az."

Kova bana baktı, babamı dinliyordu. "Bu iyi, beni arayıp haber verir misin? Spor salonundan çok uzun süre uzak kalmaz." Başını salladı. "Evet, o burada." Kova telefonu bana uzattı. Ayağa

kalktım, telefonu almak için uzandım ama masası çok genişti, bu yüzden etrafından dolandım ve Kova'nın yanında durdum. Telefonu elinden alarak masanın kenarına rahatça yaslandım ve telefonu kaldırdım

kulağıma.

"Hey, baba."

"Benim tatlı bezelyem, sesini duymak çok güzel." Gülümsedim. "Senin sesini de."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi iyi hissediyorum, ağrı o kadar da kötü değil ve hiç de kötü bir zorlanma değil. Zorlayabilirim ama kimse beni dinlemez. Ne yaptığımı biliyorum," dedim küstahça ve o da kıkırdadı. "Annemle konuştum... Benim için her şeyi halledebilir misin lütfen? Yapacağını söylediğini biliyorum ama bu gerçekten bekleyemez. Koç beni ilk elit yarışına kaydettiğini söyledi, o yüzden hazır olmak istiyorum."

"O küçük güzel yüzünü merak etme. Her şey çoktan kontrolüm altında. Kova gün sonuna kadar benden haber alacak."

"Teşekkürler, baba." Durakladım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim, tatlım. İşe dönmem gerek ama yakında konuşuruz. Onu tekrar tak."

Vedalaştım ve telefonu Kova'ya uzattım. O babamla konuşmaya devam ederken ben de çoktan yıpranmış soluk pembe ojelerimi karıştırdım ve öylece kaldım. En az Kova kadar ben de izin almayı göze alamayacağımı biliyordum. İlerlemek için harcadığım onca uzun ve yorucu saatten sonra on adım geri mi atacaktım? Böyle bir şey olmayacaktı.

Gün içinde yeterli saat yoktu ama ne olursa olsun yarın sabah erkenden antrenmanda olmayı planlıyordum.

Kova telefonu kapattı ve sandalyesini bana doğru çevirip bacaklarını açarak arkasına yaslandı. Başını yana eğmiş, böyle rahatça arkasına yaslanmış otururken çok seksi görünüyordu. Gizli gözleri vücudumun üzerindeydi. Dudaklarının yavaşça seksi bir kıvrım oluşturması ve gözlerinin tekrar benimkilerle buluştuğunda ışıldaması için ne düşündüğünü bilmek istedim. Odadaki hava değişmişti. Yalnız kaldığımızda, bakışlarının yoğunluğu beni her zaman çözerdi ve ona daha fazla bakarsam söylediği her şeyi kabul edeceğimi bilirdim.

Masasının üzerindeki cep telefonu titredi. Kova telefona baktı ama sonra uzanıp susturdu. Doğruca ona bakarak sessizce, "Çalışmaya devam etmeme izin vermelisin," dedim.

"Hiçbir şey yapmanıza izin vermek zorunda değilim."

KOVA BENİ KIŞKIRTIYORDU. TELEFONU TEKRAR TITREDİ VE BU SEFER ONA BAKTIM. BİR MESAJ ALMADIM. yüzünü buruşturup sesli mesaja göndermeden önce üzerindeki ismi okuma şansı buldu.

"İkimiz de mümkün olduğunca çok pratik yapmam gerektiğini biliyoruz. Özellikle de bir gün Olimpiyat hayalime ulaşmak istiyorsam. Gerekirse yer rutinimi azaltacağım, bileğimdeki baskıyı azaltmak için sadece giriş ve barlarda çalışacağım. Her şeyi yapmaya hazırım, yeter ki beni izin almaya zorlamayın."

"Belki de bu senin için uygun değildir."

Kırmızı gördüm. "Bu da ne demek oluyor? Benim için değil mi? Neden her zaman bir pislik olmak zorundasın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu görmezden geleceğim. Vücudunuz geçirdiğiniz değişime hazır değildi ve sakatlandınız. Belki de temellere geri dönmek daha iyi bir fikirdir."

Nefesimin altında mırıldanarak kafamın içinde ona

küfrettim. Kova gerildi, öne doğru eğildi. "Ne dedin sen?" "Hiçbir şey. Kendi kendime konuşuyordum."

Ofis telefonu çaldı ve hiç beklemediğim bir anda zıpladım. Arayanın kimliğine bakmak için masasının üzerine eğildiğinde kaşları birbirine kenetlenmişti ve omzu kalçama değdi. Arayanı sesli mesaja yönlendirirken bakışlarını takip ettim. Arayan kişi için önemli olmalıydı ve neredeyse telefonu açmasını önerecektim.

Arkasına yaslanarak, "O elbiseyi bilerek benimle alay etmek için mi giydin?" dedi.

Böyle bir şey düşünmesine sinirlenerek başımı ona doğru çevirdim. Gözleri göğsümdeydi, ben de onun ağır bakışlarını takip ettim. Katlanmış kollarımın baskısıyla farkında olmadan birbirine bastırılan göğüslerim, v yaka elbisemin içinde bana geniş bir göğüs dekoltesi veriyordu. Geniş derken, iyi bir günde normal büyüklükteki B kuplarını kastediyordum. Elbiseyi giyerken fazla düşünmemiştim ama sanırım bilinçaltımda onun bakışlarını üzerime çekmek istiyordum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Kova'nın takındığı kendini beğenmiş bakış ona yakışıyordu. Spor salonunda ya da onunla yalnız kaldığım birkaç seferde bile gülümsediği pek görülmemişti. Her zaman çok ciddi, çok düşünceli, çok... ateşliydi.

Ve büyük pisliği de unutmayalım.

ELLI ÜÇ

Ellerini kucağında rahatça kavuşturmuş sandalyesinde sallanırken gözleri sinsice titriyordu. Gülümsemesi daha da büyüdü ve kalbim erimeye başladı. O an fark ettim ki Kova gülümsedi, yanağının gamzeyle çukurlaştığını görmek hoşuma gitti ve bunu daha çok yapmasını diledim. Kaygısızdı ve muhtemelen benimle flört ettiğini fark ettim.

"Kendini övme. Bu sabah giyinirken seni düşünmüyordum bile."

Bulaşıcı gülümsemesi daha da büyüdü. Kendi gülümsememle ve tüylerimin diken diken olmasıyla savaştığım zorunda kaldım. Telefon tekrar çaldı ve bu sefer Kova ona uzandı.

"Ne," diye tersledi. Bir an sonra ana diline döndü. Kısa boylu, kırpılmış ve öfkeliydi. Birkaç saniye önce benimle konuştuğunun tam tersiydi. "Hayır, bunu yapmak istemiyorum," diye ısırdı diğer uçtaki kişiye. Konuşmanın ne hakkında olduğunu ve neden aniden bu kadar sinirlendiğini merak ediyordum. Katja ismini duyduğumda vazgeçtim. Kova bana aile hayatı hakkında içini dökmüştü ama kız arkadaşı hakkında hiçbir şey söylememişti. Onunla olan ilişkisini ve nasıl bir araya geldiklerini merak ediyordum ama ses tonunun aniden değişmesiyle bugün bunu sormak için uygun bir gün olmadığına karar verdim. "Reddediyorum-" dedi ama sözü kesildi. Sesini duyabiliyordum ve o da aynı derecede ateşliydi. Tekrar Rusça bir şeyler gevelemeden önce gözleri büyüdü ve çarpıcı yüzünde bir çatıklık oluştu. Sesi yükseldi ve eli ahizeyi sıkıca kavradı, sonra da kadın konuşmaya devam ederken ahizeyi kapattı. Başını ellerinin arasına aldı ve gözlerini ovuşturdu. Her ne oluyorsa iyi bir şey olamazdı. Vücudu sınıksız sarılmıştı, öfke ondan yayılıyordu. Ben konuşmadan önce birkaç dakika rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Bu elbiseyi senin için giydiğimi bir an bile düşündüysen, o zaman sen delisin."

Kova başını kaldırdı ve vücudunu bana doğru eğerek gözlerini vücudumda gezdirdi. Omuzları gevşedi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını daha geniş açtı. Bu beni mutlu etti. Onu bu kadar rahatsız ve üzgün görmek hoşuma gitmiyordu. Gözlerimin geniş omuzlarının üzerinden şortundaki kalın çıkıntıya doğru kaymasına engel olamadım. Kalçasında uzanan sert hatları görmezden gelmenin imkânı yoktu. Kıyafetlerinin altında tam olarak nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım ve düşünceyle vücudum ısındı. Öne doğru oturdu. Eli yana düştü ve parmakları bacağımın arkasında dans etti. Dokunuşu bir kelebeğin kanat çırpışı kadar yumuşaktı ve vücudumda bir sıcaklık dalgasına neden oldu. Yavaşça nefesimi verdim ve kıpırdamadım, yüzümde hiçbir şey belli etmedim.

"Ah, *Malysh*, ben kesinlikle deliyim," dedi alçak bir sesle ve kaşlarını çatı.

Elini şakacı bir şekilde tokatladım.

Sadece geri koydu.

"Dur!" Sırıtarak fısıldadım.

Kova kıkırdadı ve Tanrı yardımcım olsun, bu sese bayıldım, yüzündeki kocaman sırıtışa bayıldım.

"Neyin peşindesin bilmiyorum ama kes şunu."

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkti.

"Ya biri içeri girerse?" Verdiği tek cevap kalçamın daha yukarılarını yoklamak oldu. Elini tekrar tokatlayarak uzaklaştırdım ve "Sana ne oldu böyle?" diye sordum.

"Bir anlaşma yapalım," diye teklif etti.

Başımı yana eğdim. "Anlaşma mı?" Şüpheyile sordum.

Kova ellerini dua eder gibi yüzünün önünde birleştirdi. Bir an derin düşüncelere dalmış gibi göründü ve sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırarak konuştu.

"Babanla konuşmasam ya da randevu almasam bile, eğer bu gece seni görebilirim, yarın gelip antrenman yapmana, ekstra kondisyon çalışmana izin vereceğim. Tabii ki rutinleriniz azaltılmak zorunda kalacak çünkü yaralanmanız riskini göze alamam ama izin almanızı istemeyeceğim. İzin almak gerçekten gerekli değil. Sadece tedbirli olmamız gerekiyor."

Çenem düştü. İzin almak zorunda kalacağımı düşündürttü bana! Sanırım bir an için nefesim kesildi.

Kova ayağa kalktı ve önüme geçerek beni sırtımı dikleştirmeye zorladı. Varlığı dikkatimi çekiyordu ve kalbim bu dikkati tamamen ona verdi. Bu hükmedici, otoriter yanı beni en başta ona çeken şeydi.

"Seni tekrar görmek istiyorum," diye itiraf etti Kova.

Ellerimi bırakıp masasının kenarını kavradım, bacağı kalçama değdi. Daha da yaklaştı, o kadar yakındı ki nefes almak için neredeyse hiç boşluk kalmamıştı ve hissettiğim şeyin bacağı olmadığını fark ettim.

Hava gerginlikle çatırdıyordu, aramızdaki kimya barizdi. Katja'yla yaptığı konuşma yüzünden hâlâ gergin olduğu belliydi ama çok istememe rağmen bu konuyu açmayacaktım. Kalbim hızla çarpıyor, karşı koyduğum ürpertiyle tenim karıncalanıyordu. Gözlerim aşağı bakarken Kova ellerini kollarımda gezdirdi, köprücük kemiğimin üzerinden nazikçe geçti ve boynumu kavradı. Çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı ve gözlerimiz yavaşça kilitlendi. Tanrım, bu konuda eğerler, ve'ler ya da kıçlar yoktu. Kova'ya aşık oluyordum ve fena halde aşık oluyordum. Onun muhtaç bakışları beni tamamen büyülemişti. Gözlerinde dönen arzu, göz kapaklarının inişi ve burnunun parlayışı, dudaklarının dolgunluğu. Tüm dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi bana bakıyordu. Tek kelime etmeden beni baştan çıkarıyordu ve onun da benim için aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Paylaştığımız bu sessizlik anında yaşlarımız unutulsa da aramızdaki bariz bağ inkâr edilemezdi. Yoğunluk beni boğmaya başladı. Kalbim, adını koyamadığım yeni bir duyguyla sarıldı. Yere baktım, bakmak zorundaydım. Kova'nın ben onunlayken dünyayı yok eden bir tarzı vardı.

"Bana bak," dedi sessizce. Başımı salladım. "Ria, bir daha söylemeyeceğim." Onu ikinci kez görmezden geldiğimde, parmağı çenemde gezindi ve başımı yukarı kaldırdı, ama gözlerimi kapattım.

Nefes nefese bir mırıltıyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Gözlerini aç." İtaat ettiğimde, sonraki sözleri ılık tenimde fısıldadı. "Seni tatmayı bitirmedim." Başparmağı dudağıma bastırdı.

"O kadar kolay değil."

"Oh, ama öyle." Parmak eklemlerinin arkası boynumdan aşağı ve köprücük kemiğimin üzerinden kaydı. "Anlaşmamı kabul et."

Tereddüt ettim, aklım teklif ettiği şeydeydi.

Eli göğsümü hafifçe okşayarak aşağı inmeye devam etti. "Malysh..."

"Tatmak ne demek ki? Kulađa gerçekten tuhaf geliyor." Ama sıcak, diye dűşündüm. Alçak sesle kıkırdadı. "Tam da bu yüzden sana göstermem gerekiyor."

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Yapmak istiyorsun. Arada fark var."

"Eğer buraya o çürük elbise ve altın sandaletlerle gelmemiş olsaydın, belki de hiçbir anlaşma teklif edilmeyecekti. Ama seni görmek bakış açımı tamamen değiştirdi."

"Ama bu gerçek bir anlaşma bile değil!" Şakayla karışık karşılık verdim. Haklı olduğumu bilerek omuz silktilti. "Yani *beni... tatmak* istemen benim suçum mu? Kova, seçtiğin kelimeler bazen beni endişelendiriyor."

Yüzünde oluşan sırıtış neredeyse beni gülümsetecekti. Aslında güldürdü ve ben de güldüm. Bir elimi sert göğsüne bastırarak onu geri itmeye çalıştım. Kımıldamadı. "Hayır," dedim tekrar. "Git buradan," diye kıkırdadım.

Kova'nın eli kalçama indi ve elbisemin dikişini yukarı itti. Her an birinin içeri girebileceğinden endişelenerek elini gönülsüzce tokatladım ama elini hızla benimkinin altına soktu ve asıl hedefine geri döndü. Elbisemi ipeksi pürüzsüz kalçamda daha yukarı itti ve kalçamın kıvrımıyla buluştu.

"Bugün sana ne oldu böyle? Kızıışmış bir köpek gibisin." Onu uzaklaştırmak için gömleğini kavradım ama tek yaptığım onu daha da yaklaştırmak oldu. Nefesim kesilmişti, şehvet ve adrenalin içime pompalandıkça kalbim hızla çarpıyordu.

Göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. "Sanırım kelime seçimlerin bazen beni endişelendiriyor."

Gözlerimi devirerek gülümsememeye çalıştım. "Seçtiğim kelimelerde yanlış bir şey yok, çok teşekkür ederim. Şimdi, dur." Külotumun içine sokmaya çalıştığı hızlı parmaklarına karşı koymakta zorlandım. İçimden bir sıcaklık aktı ve ona doğru iç çektim. Gerçekten durmak istemiyordum ama Madeline bizi neredeyse yakaladıktan sonra durmamız akıllıca olacaktı. Bileğini kavradım ve "Git... Katja'nın tadına bak ve beni yalnız bırak" dedim.

"Çoktan yaptım. Birçok kez."

"Aynı eski... tattan sıkıldınız mı?"

Sırıtarak omuz silktilti. "Aslında tam tersi."

Ben hırladım, o güldü. Elini külotumun dantelli kenarına daldırdı ve ben de boğuk bir sesle, "O zaman git bir daha yap," dedim.

"Şu anda onu değil, seni istiyorum." Sözleri içimde bir duygu ve his girdabının oluşmasına neden oldu. "Eminim şu anda sana dokunsam amın ıslanırdı."

Kahretsin. Haklıydı, külotum bana yapışıyordu ama bunu kabul edemezdim. Hedefine ulaşamaması için kalçalarımı geriye atmaya çalıştım ama hiç şansım yoktu. Benimle savaşıyor, beni itiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, kendimi onun gibi gülümserken ve gülerken buldum. Onu tekrar uzaklaştırmaya çalıştım ama adam bir kaya kadar sağlam yapılıydı.

"Cidden, bu da ne demek oluyor? Hepimizin özel bir zevki mi var?"

Dili boynumda ıslak bir iz yaladığında ve dudakları yakıcı bir öpücükle dudaklarımı yakaladığında neredeyse derimden fırlayacaktım.

"Seni itmenden hoşlanıyor musun?"

Onu tekrar ittim ve olduğu yerde kaldı. Hareket etmesini istemiyordum ve etmediğine de sevinmişim. Sabit durması, aramızdaki gerginlik ve mücadele hoşuma gitmişti. Onu kendime yaklaştırdım ve içime çektim.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Öyle de diyebilirsin."

Daha öncesini ve daha fazlası için nasıl hızla geri geldiğini, tutuşunun nasıl güçlendiğini düşündüm.

İçgüdülerimle hareket ederek eğildim ve pazusunu ısırdım. Çok sert değil ama geri çekilmesine yetecek kadar.

"Bundan hoşlanmıyorum, benimle kavga etmene bayılıyorum," diye itiraf etti nefes nefese, geri

ekilip dudaklarımı ısırđı. "Gözlerindeki kararsızlığı görmek hoşuma gidiyor. Sikimi sertleştiriyor."

Gözleri arzuyla karardı ve onun tepkisini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Karnım guruldadı. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvana benziyordu ve bu ilgimi çekiyordu. Bu beni diğer tarafa çığlık atmaya göndermeliydi.

ama bedenimi ve ona koşmayı ne kadar çok istediğimi inkar edemezdim. Ondan bu tepkiyi alabileceğimi bilmek heyecan verici ve güçlendiriciydi.

Külotumun içine uzanan becerikli parmaklarının dokunuşuyla daha da ıslandım ve damarlarımda bir ateş fırtınası koparak beni ona doğru salladı.

"Ah, ıslanacağını biliyordum." Gerildim ve boğazımda düşük bir inilti ile savaştım. "Ah, çok sıkı." "Katja seninle kavga ediyor mu?"

Kaygan kayganlaştırıcı, kalın bir parmağını kolayca içeri kaydırmasına izin verdi. Nefesim kesildi ve onun etrafında kenetlendim. Parmağı klitorisime değdiğinde titreyerek pazılarını kavradım. Başım göğsüne düştü.

"Benim istediğim gibi değil," diye fısıldadı boynuma doğru.

Tuhaf bir nedenden dolayı bu beni memnun etti. Onun veremediği bir şeyi ona verebilmeyi sevdim.

"O da benim gibi sıkı mı?"

Soruma cevap vermedi ve bu göğsümü yaktı. Kıskançlık içimde alevlendi çünkü onun sessizliği benim cevabımdı. Her ne kadar istesem de, bu sıcaklık beni onun her kaprisini kabul etmeye itse de, bunu yapmamam gerektiğini düşünüyordum. Ne zaman yalnız ya da yakın olsak, kendimi ondan daha fazlasını isterken buluyordum. Bu henüz alışık olmadığım ya da nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir duyguydu.

Artık dikkatini çektiğime göre, onu kendine getirmem gerekiyordu. Birkaç saniye daha geçerse, bu durdurulamayacak bir şeye, ikimiz için de çok tehlikeli bir şeye dönüőecekti.

"Ya biri içeri girerse?"

Eliyle çenemi kavrayarak beni öne doğru çekti ve başımın arkasını tutarak beni sertçe ve uzun uzun öptü, dilini ağızıma soktu ve benim de onu öpmemi sağladı. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime yakın tuttum. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir azimle ağızımı yalayıp yuttu. Şevk ve açlıkla doluydu ve zar zor tutunduğu küçük kontrol ipliği elle tutulur, somuttu.

Kova geri çekildi. Parmağını kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmağını yalayarak temizledi. Gözlerimin içine baktı ve nefes nefese, "Bu gece benimsin," dedi.

Elinden kurtuldum ve koşar adımlarla uzaklaştım. Kapıya geldiğimde, adımları seslendiğinde durdum ve omzumun üzerinden baktım.

"Gücünü koru. Sonrası için ihtiyacın olacak."

"Bunu göreceğiz," diye cevap verdim ve ofisinden çıkıp kapıyı yüzüne kapattım.

ELLİ DÖRT

SKova sözünü tutmuş ve hava karardıktan sonra ortaya çıkmıştı.

Kız arkadaşından nasıl kaçtığını sorgulamadım ve doğrusu bilmek de istemedim. Aramızda gerçek bir ilişkinin asla olamayacağını, en azından yakın zamanda olamayacağını farkındaydım, yine de bu onun her gece Katja'ya gitmesinden hoşlanmadığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Onu beklerken sinirlerim gerilmişti. İlk başta gerçekten ortaya çıkacağından emin değildim ama her ihtimale karşı hazır olduğumdan emin olmak istedim. Spor salonundan sonra duş aldığım da, pürüzsüz ve ipeksi olana kadar her yerimi dikkatlice tıraş ettim. Çıplak vücudumun her santimini lavanta kokulu losyonla köpürttüm ve dalgaların daha dolgun olması için saçlarımı biraz köpükle havayla kuruttum. Kıyafet seçmek kolay bir iş değildi. Onu bekliyormuş gibi görünmek istemiyordum ama aynı zamanda pijamadan daha fazlasını giymek istiyordum. Bir çift sade, kıvrılmış, koyu renk kot şort ve omzu açık, büyük boy, fildişi bir gömlek seçtim. Biraz cüretkâr olmak isteyerek, genellikle içime giydiğim bikini ve sütyeni atladım.

Sonunda işe yaradı çünkü Kova'ya kapıyı açtığımda saniyeler içinde ellerini saçlarıma dolamış ve dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. Kapıyı ayağının tersiyle çarparak kapattı ve beni koridordan yatak odama taşırken ağzımı yalayıp yuttu.

"Bir saniye daha bekleyemem," dedi ve beni yatağa fırlattı. "Beni deli ediyorsun." Kollarım başımın üzerine düştü ve gömleğim göbeğime kadar yükseldi. Esnek göğüslerim şeffaf malzemeyi gıdıklıyordu ve sertleşmiş meme uçlarımla mükemmel küçük daireler çizdiğini biliyordum. O bana öyle karanlık bir arzuyla bakarken vücudumdaki ısı artıyordu ki midem altüst oldu. Hızlı bir çekişle şortumu çıkarıp yere bıraktı ve bacaklarımla arasında durdu.

Kova bir elini karnımda gezdirdi, bileğini bükerek beni siyah külotumun üzerinden kavradı ve dokunulmak için yalvaran şiş dudaklarımı okşadı.

Büyük eli ön tarafa kaydır ve kıvrımlarımla kıvrımından aşağı süzüldü, bir parmağı yavaşça içime girdi. Kalçalarım dalgalandı ve Kova inledi. Aramıza baktığımda kalın bir damarın ön kolundan aşağıya doğru süzüldüğünü gördüm. Bunu neden bu kadar ateşli bulduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaslı gücü ve seksapeliyle dikkat çekiyordu. Kalçaları sanki içimdeymiş gibi ileri geri hareket ediyordu. Basketbol şortunu değiştirmemişti ve geniş ereksiyonu önümde hızla büyüdü. İnledim ve yatak çarşaf larımı kavrayarak daha da ıslandım. Bu kadar ıslak olmak neredeyse utanç vericiydi.

Kova kalçalarını merkezime doğru itti, bu da elinin baskı yapmasına neden oldu ve beni inletti. Parmağı her santimimi okşarken kalçaları bacaklarımla açık tuttu.

Tanrım, bunun gibi bir orgazm yaşayabilirim.

Güçlü dokunuşunu, üzerimdeki güçlü pozisyonunu sevdim. Sert ama şehvetliydi. Becerikliydi,

sanki ne yaptığını tam olarak biliyordu, bu da benim hiçbir fikrim olmadığı için güzeldi.
Parmağını çekerken, harekete eşlik eden sesler yüzünden yanaklarım yandı. Kova

aşağı baktı ve baş döndürücü bakışlarımız birbirimizi taklit etti. Yavaşça bir parmak daha ekledi ve baskı sıkı ama iyiydi. Başparmağı klitorisime indiğinde kalçalarım titredi ve göğsümde bir inilti titreşti. Kalçalarım parmaklarının üzerinde dönerek hareket etmeye başladı. Daha fazlası, daha fazlasına ihtiyacım vardı ve hızlı olmasını istiyordum.

"Adrianna," dedi boğuk bir sesle, parmaklarını göbeğimden çekerek. "Seni bu şekilde boşaltmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama önce aklımda başka şeyler var," elini bana doğru sertçe bastırdı ve ben tekrar inledim, parmakları amımdan kıcıma doğru uzanıyordu.

Sikeyim. Benimle alay ediyordu.

Elinin baskısı ve gücü, alçakta duran parmakları o kadar sıcak geliyordu ki, bana daha sert dokunmasını, avucunu zonklayan ellerime sürtmesini istiyordum.

"Evet..." İçimi çektim, yaptığı şey hoşuma gitmişti. Sanki aklımı okumuş gibiydi. "Bu çok iyi hissettiriyor.

Aynen böyle."

Kova durakladı. "Ne yapar?"

Nefes nefese ona dürüstçe cevap verdim. "Elin, beni ne kadar sert ittiğin. Yumuşak dokunuşlar güzel ama bu çok daha iyi hissettiriyor. Bacaklarımı açık tutman da hoşuma gidiyor." Kalçalarım ona göstermek için eline doğru yuvarlandı ve bacaklarımı daha geniş açtım.

"Ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?" Kova'nın gözleri karardı. Uyarılmaktan ağırlaşmışlardı ve vücudu gerilmişti. Doğru kelimeleri bulmak için kendisiyle savaşıyormuş gibi başını salladı. "Benden ne yapmamı istediğini söylemen hoşuma gidiyor. Seni bu kadar iyi hissettirdiğimi bilmek sarhoş edici derecede güçlü."

Sözlerimin doğru olduğunu anlaması için gözlerinin içine baktım. "Beni iyiden de iyi hissettiriyorsun, Kova."

"Ateşle oynuyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, *Malysh*," diye gırtlaktan güldü. Kova elini geri çekti ve başının arkasına uzanıp gömleğini çıkardı. "Dur sana göstereyim."

Kova dizlerinin üzerinde üzerime sürünürken şilte eğildi. Parmaklarım granit gibi karın kaslarının izini sürdü, karnını oyan her girinti ve her koru gözden kaçmadı. Avuçlarım sert göğsünde ve meme uçlarında gezinirken duyulabilir bir nefes aldı. Parmaklarım omuzlarındaki keskinlikte gezindi. Ağırlığını üzerime bırakan Kova, beni anlamsızca öpmeden önce gözlerimin içine baktı. Bedenim onunkinin etrafında dönerek onu kendine kilitledi. Sıcaklığı vücuduma yayıldı, ısıımız birbirine karıştı. Dili boynuma, kulağımın etrafına ağzı açık öpücükler kondurmadan önce yavaşça içeri girip çıktı ve lobumu ağzına çekti. Sırtım dikleşti, göğsümü ona doğru ittim. Tamamen onun kontrolü altındaydım ve bunun tek yaptığı ateşi daha da körüklemek oldu.

Ellerim kaslı sırtına indi ve onu kavradım. Kova dokunuşumun altında esnedi ve kalçaları merkezime doğru yavaş ve istikrarlı bir şekilde sallanmaya başladı. Ereksiyonu içeri ve dışarı bastırdı ve bir şekilde ne kadar nemli olduğumu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Geri çekilerek alnını benimkine bastırdı ve gözlerini sıkıca kapattı. Ateşli öpücüklerinden başım dönmüştü ve ona sıkıca sarıldım. Kendimizi sabitlemek için mücadele ederken sıcak hava nefeslerimize karıştı.

Kova topuklarının üzerine oturmak için hareket etti. Kaşları kalktı ve külotumu çıkarırken bana gördüğüm en seksi yarım sırtışı yaptı, sonra dizlerimi geri itti.

"*Sana nasıl tatmak istediğimi göstereyim.*"

Tanıdık geldi ve Kova yüz ifadem karşısında gülümsedi. *Tadına* bakmak... demek istediği

buydu. Kahretsin, bu adam muhteşemdi ve bana inanılmaz şeyler yapmak istiyordu.

"Önce dudaklarınla tanışacağım." Eğildi ve dilinin ucuyla amımın dikiş yerinin etrafında ve içinde nazikçe gezindi. Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatırken dudaklarımdan zevk dolu bir iç çekiş döküldü.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet," diye inleyerek onayladım.

"Seni dilimle ısıttıktan sonra," başını kaldırdı ve gözleri sinsi düşüncelerle parladı. "Seni bu şekilde gereceğim." Kıvrımlarımı kuvvetle çekerek, sertçe emerek ilerledi. Dili içeri girdi ve göbeğimin etrafında dolaştı.

Dayanamadım. Bu adama. Bana yaptıklarına.

İnledim, gözlerimi sıkıca kapattım ve kalçalarımı ona doğru ittim. Bacaklarım onun güçlü omuzlarına dolandı. Onu istiyordum.

Hayır, ona

ihtiyacım vardı.

Her şeyine.

"Kımıldama. Ve ellerini kendine sakla. Anladın mı?" Hararetle başımı salladım, parmaklarımın saçlarında olduğunu fark etmemiştim.

Lanet olsun. Durmasını istemiyordum. Böyle talepkar olduğunda bana istediği gibi sahip olabilirdi. Emrettiği her şeyi yapardım. Ona duyduğum açlık fokurduyor ve arzu patlamaya hazır bir volkan gibi yükseliyordu.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Aferin kızıma. Şimdi nerede kalmıştık?" Tekrar eğildi ve seksime yaptığı kötü işkencelere devam etti.

"Isındıktan ve gerildikten sonra, inişinize ulaşmadan önce atmanız gereken adımları göstereceğim."

Ağzım açık kaldı ve o sıırttı. Attan

in. Doruk. Aynı şey.

Kova'nın bana oral seks yapması hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. O gece dans odasında bir an için boşalmış olsa da bu çok uzun sürmemişti. Bu uzun tempoya daha ne kadar dayanabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üzerimden damlayan nem biraz utanç vericiydi ve bunu çekici bulmayacağından endişeleniyordum.

"Mükemmel olana kadar pratik yapacağız."

Dili içeri girip çıkıyor, her tarafımda dans ediyor, her yerimi hissediyordu. Eğer güç istiyorsa, bunu ona verecektim. Aşağı uzandım, parmaklarımı saçlarından geçirdim ve onu kendime doğru bastırdım, omuzlarını kalçalarımınla sıktım.

Aniden geri çekildi. Yeşil gözleri şimdi karanlık bir ormanın rengindeydi. Vahşi. Evcilleşmemiş. Gizemli. Bileklerimi kavrayarak kalçalarımın yanına yerleştirdi ama ben ona karşı koymaya çalıştım. Sert bakışları bana dokunmak yok kuralını dinlemediğimi ve bundan tahrik olduğunu söylüyordu. Kullandığı güç ve kuvvet bir afrodisyaktı ve ben buna doyamıyordum.

"Yap. Yapma. Hareket etme."

Dili tekrar içeri girdiğinde, dudaklarımı o kadar şehvetli bir şekilde yalayıp çekerken içimden bir hava fışkırdı ki yatağın içinde eridim ve boğazımdan bir inilti çıktı. Kalçalarımı onun ağzına karşı bir dalga halinde döndürdüm, hareketlerimden tamamen utanmamıştım. Her derin, tatlı yalama başımı döndürüyordu.

Sonra ihtiyaçtan çılgına döndü. Elleri vücudumun her yerinde dolaşıyordu. Kollarının ne kadar

gergin ve sıkı olduğundan kendini tuttuğunu biliyordum ve tutmamasını diledim. Bırakmasını ve beni hemen almasını, bana her şeyini, sahip olduğu her şeyi vermesini diledim.

"Kova... Aman Tanrım. Çok yaklaştım."

Başını kaldırdı ve gözlerimiz kilitlendiğinde kalbim durdu. Seks yapmış olsak da, bu çok daha samimi hissettirdi.

Ağzının kenarı bir cüretle yukarı doğru çekildi, gözleri saplantıyla parlıyordu.

"Devam et ve inişini yap."

ELLİ BEŞ

Hağzı amıma geri döndü ve gözlerim geri yuvarlanırken benden inilti dolu bir iç çekiş fişkırdı. Bu his, dilinin üzerimde olması, yalaması ve emmesi, saf erotizmdi.

Sırtım dikleşti ve kalçalarım onun açgözlü ağzına doğru yuvarlanırken başımı geriye attım. Kova'nın elleri uyluklarımın altına sıkıca sarılmış, beni ağzına doğru tutuyordu. Damarlarımdan akan ezici hisler beni yüksek sesle nefes nefese bıraktı, nefes nefese kaldım. Yüce Tanrım. Kova'yla savaşımaya çalıştım ama dili daha hızlı çalışarak klitorisime vurdu. Beni kilitledi ve hassasiyetle yaladı.

"Oh, Tanrım!" Haykırdım, kalçalarım başının etrafında gerildi. Gevšemem için dış uyluğuma bir tokat attı ve ben de hemen gevşedim.

"Kova, lütfen, bu çok fazla."

Vücudum patlamaya hazır bir ateş aleviydi. İnlemelerime engel olamadım ve haykırdım. Parmaklarım onun koyu renk saçlarının arasından geçerek saçlarını avucumun içine aldı ve amımı ağzına daha da bastırdı. Kova açgözlü bir hale gelmişti. Kalçalarımıdaki tutuşu güçlüydü ve bu anda ona her şeyimi vermek istiyordum. Ağzını yerinde tutmak için mücadele ederken, içimi kesen zevkin gücüyle bacaklarım omuzlarında makaslanıyordu.

Bir şekilde hava almak için ayağa kalktığında, geri çekilmeyi ve yatağında daha yükseğe çıkmayı başardım. Nefes nefese kalmıştım, zevkten sarhoş olmuştum. Gözlerim, eminim, Kova'ninkiler kadar parlak ve aynıydı. Ağzı tamamen özümle kaplıydı ve alçaktan çömelleme şeklinden geri çekilmemem gerektiğini biliyordum.

"Kötü hareket, Adrianna."

Öne fırladı ve gömleğimin eteklerini çekiştirerek göz kamaştırıcı bir hareketle üzerimden çıkardı. Tamamen çıplak kalmıştım. Önümde diz çökerek bacaklarımı açtı ve kavrayarak omuzlarının üzerine çekti. Kalçalarım yatağın üzerinden kalkarak havada asılı kaldı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Aslında evet demek istemiştım ama ona hayır demek aklımı başımdan aldı ve kendimi durduramadım.

Kova bir kolunu belime atıp beni yerimde kilitledi, göğüslerim yukarı kıvrıldı ve eğer böyle cılgınca bir ihtiyaç içinde olmasaydım, onların yerleştirilmesinden utanırdım. Ama utanmadım.

Eğilerek, "Tadın inanılmaz." dedi. Sonra dilini düzleştirdi ve beni aşağıdan yukarıya doğru yaladı. Ben kollarında kıvranırken klitorisimi okşadı ve şişmiş küçük yumruyu emdi.

"Sana inanmıyorum," diye inledim. Vücudum alev alev yanıyordu, göğsüm zevkten yanıyordu.

"Seni her gün yiyebilir ve yorulmayabilirim." İfademi görmezden gelerek diliyle amıma girdi. Kalçalarım yükselirken orgazm hızla yükseliyordu. Farklı açı, farklı pozisyon, neden olduğundan emin değildim ve umurumda da değildi. İnlemeye başladım, aksine mutluluk dolu bir halde ona

yenik düştüm.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Kalçalarım yavaşça ağzına doğru yuvarlanırken o da beni hızla ve ustalıklarla emip yutuyordu. Ellerinden biri değişti ve klitorisimi ovma için hareket etti. Vücudumdaki hassas, küçük sinirler milyonlarca minik, gümüş yıldıza dönüştü.

"Oh, evet, evet, evet," diye inledim. Tüm bunların etkisiyle neredeyse ağlayacaktım. Zevk içimde zum yaparken başparmağı daha sert ve daha hızlı ovuşturdu, kalçalarım ağzına doğru eğildi.

"Durma," diye yalvardım. Ağzından gelen titreşim, dişlerinin ısırıldığı zamanki karıncalanma ile eşleşti, patlamama neden oldu. Bir orgazm patladı, içime sertçe çarptı ve daha önce bilinmeyen bir zevkle içimi parçaladı.

Ama Kova vazgeçmedi. Daha sert emdi, dilinin beni silmek için tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaştığı noktaya kadar her son damlayı alırken höpürdeten sesler çıkardı. Küçük sesler çıkarmayı, vücudumu sarsan o tatlı coşkuyu hissetmekten ağlamayı durduramıyordum.

Bedenim gibi kalbim de tamamen onundu.

Orgazm yatıştığında, Kova kalçalarımı dikkatlice yatağa indirdi. Harcanmışım, bacaklarım tamamen açık, bir yığın lapa gibiydim.

Kalbim, aynı.

Hayatımın en inanılmaz yükselişinden inerken, ateşli gözler vücudumun uzunluğunu taradı ve meme uçlarım sertleşti. Bacaklarımın arasında diz çökerken yüz hatlarını yırtıcı bir açlık kaplamıştı. Gözlerim yavaşça gövdesini takip etti. Fizikini geliştirmek için saatlerini harcayan sert kaslar karnını sarıyordu ama tüm dikkatimi çeken karnından çıkıntı yapan ve kemerinin altında kaybolan damardı. Şaftını avuçlayıp şortunun üzerinden okşadığında bana öyle bir bakış attı ki kendimi seksi hissettim.

Kollarımı uzattım. Bana gelmesini istedim. Ona ihtiyacım vardı.

Kova *bana* en erotik sırtışını *yaptıktan* hemen sonra şöyle dedi: "Şimdi *sana* nasıl attan inin."

Sözleri ve güçlü vücuduyla benimle alay ediyor, boğuk ses tonuyla karışan Rus aksanı neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu. Bu noktada fiziksel olmanın ötesine geçmişti ve neredeyse bana daha fazla dokunması için yalvarıyordum.

Burnu boynumu sıyırdığında "Senden hoşlanıyorum, Kova" diye fısıldadım. Sonunda ellerimi sırtına koydum ama o gerildi.

"Ne oldu? Sorun nedir?" Cevap vermeyince, bunun dürüstlüğümden kaynaklandığını düşündüm ve "Bu hiç adil değil. Sıcak ve soğuk ruh hallerinden bıktım."

Geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı, gözleri sert ve sessizdi.

"Evet, anlıyorum, ama bir an beni istiyorsun ve bir an sonra şalter atıyor ve tuhaflaşıyorsun. Bana kamçı etkisi yapıyorsun."

Kova nefesinin altında Rusça mırıldandı. Şakacı, baştan çıkarıcı havası gitmiş, yerine Koç Kova gelmişti. Ciddi. Titiz. Mükemmeliyetçi. *Dick*.

Bir elini çenesinde gezdirerek, "Açık sözlülüğün beni hazırlıksız yakaladı ve birbirimize karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadığımız için neden böyle olduğunu bilmiyorum," dedi. Ağır bir iç geçirdi. Kova üzerimden kalkmak için hamle yaptı ama ben hızla doğruldum ve kolunu tuttum.

Ağrıdığından ve morardığından emin olduğum taşaklarını tekmeleme dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü. Gözleri parladı. "Sana karşı dürüst olduğumda bana kızamazsın. Bu ne bana ne duygularıma ne de sana haksızlık olur."

"Adil değil mi?" diye alay etti. "Adil olmayan şey, seni istememem gerekirken istemem. Seni tamamen kendime istiyorum," diyerek göğsünü tokatladı. "Gerçek bu. Benim olmanı istiyorum, başkasının değil. Sana düşünmemem gereken kirli şeyler yapmak istiyorum. Görüntüler..." diye

sözünü kesti ve

Başını. "Kendimi seni eğerken ve seni olabildiğince sert bir şekilde alırken hayal ediyorum, kanayacağını biliyorum ve kanarsan da umurumda değil. Sen sikimi derin derin yalarken gözlerinin yaşardığını görmek istiyorum. Ellerimi arkadan bağlayıp seni bir tokatla hayal bile edemeyeceğin yüksekliklere çıkarıyorum. On *yedi* yaşında *olman* hiç adil değil. Ne yapmam gerektiğini biliyor musun? Kız arkadaşımı seni becermek istediğim gibi becermek zorundayım, *onun* derinliklerindeyken seni düşünüyorum çünkü seni incitmek istemiyorum." Durakladı ve şöyle dedi: "En önemlisi de bu yanlış bir şey ama yine de müstehcen bir nedenden ötürü böyle olmasını seviyorum. Yakalanma riskinden zevk alıyorum, onu becerirken seni düşünmekten zevk alıyorum. Bu bir hataydı ve bir daha olmasına asla izin vermemeliydim, yine de olduğu için mutluyum."

Topa vurmaya başla. Ona karşılık vereyim diye bilerek benimle alay ediyordu.

"Hata mı? Yalancı," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından, bu sözleri söylemeye cüret ettiği için öfkeliydim. "Bu sabah spor salonunda bunu harekete geçiren sensin, ben değil."

Kova durakladı, ürkütücü bakışları bana sertçe çarptı. "Ben bir yalancı mıyım?" diye fısıldadı.

"Evet, öylesin. Alev alev yanan yeşil gözlerinde, kafandan geçen yasak düşüncelerde bunu görebiliyorum. Bunda da belli oluyor." Kova, sikine uzandığımda nefesini içine çekti. "Beni istemediğini söyle," dedim. Eli hemen pazımı öyle sert kavradı ki, sabaha morluklarla uyanmam olasıydı.

"Çalıştın mı?" Isırarak karşılık verdi. "Çalışmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Ve bu sadece kokteyl saatiydi. İştahımı kabartmaya yetmedi bile."

Tanrım, bu acıttı. Oyun oynamak istiyorsa, tamam. Nasıl isterse öyle karşılık verirdim, gitmemesi için her şeyi yapardım.

"Öyle mi? O zaman neden elimde büyüdüğünü hissedebiliyorum? *Aletinin* büyüdüğünü hissediyorum. Daha sert." Daha yakına eğilerek yalan söyledim ve "Tıpkı Hayden'ın sikinin elimde büyüdüğü zamanki gibi" dedim. Kova'nın gözleri yeşilin doğal olmayan bir tonuna büründü. Onu ovmak için elimi hareket ettirmeye başladım. "Bana bunu istemediğini söyle. Bunun bir hata olduğunu. Birlikte olduğumuz her anın bir hata olduğunu."

"Bunu neden bu kadar çok istiyorsun?" sesi çatladı. "Neden beni zorluyorsun?"

Dudağımı ısırdım, sesindeki umutsuzluk karşısında gözlerim kalbimle birlikte yumuşadı. Omuz silktim. Bu gidip gelmeler beni gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Kova'yı da aynı şekilde etkilediğini söyleyebilirdim.

"Bilmiyorum, sadece hissediyorum. Bu açıklayamadığım bir duygu. Senin etrafında olmayı seviyorum, Kova. Seninle konuşmayı seviyorum, varlığını seviyorum. Bana aynı şekilde hissetmediğini söyleme, aksi takdirde burada olmazdın." Sertçe yutkundum, bir sonraki sözlerimin yüzüme geri fırlatılmaması için dua ettim. "Hissediyorsun, değil mi? Bu bağı? Kimyayı? Bu yüzden bunun bir hata olduğunu söyleyip duruyorsun, değil mi?"

"Kelimleri ağzımdan aldın." İnançsızlıkla başını salladı ve itirafı üzerine gözlerini yumdu.

Gözlerini açıp bana baktığında yüzümde hafif bir gülümseme belirdi.

"Beni bırakmalısın." Ben onu şortunun üzerinden okşamaya başladığımda inledi. Kalçalarını elime doğru itmesi sözleriyle çelişiyordu. "Bu oynadığımız tehlikeli bir oyun."

Göğsü hareket etmeye başladı -benden sakladığını sandığı daha yavaş, daha derin nefesler. Eli kolumda gevşedi ve yavaşça, çok yavaşça, ereksiyonunu okşayan bileğime doğru kaymaya başladı.

"Siktir et."

ELLİ ALTI

KOva göğsüme uzandı ve göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımı sıktı. Vücuduma yayılan keskin sızıdan inleyerek onu içime çektim. Acı ve zevk birleşti. Daha fazlası için karnımın derinliklerinde gizli bir arzu kıpırdandı.

Dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak şortunun bel bandını çekiştirdim ve yavaşça sivrilen kalçalarından aşağı kaydırdım. Karnı parmaklarımın arkasına doğru esnedi. Hafif bir kıl kümesi ve ardından kalın, ağır bir şaft göründü.

"Tanrım," diye inledi, parmak eklemleri beyazlaşana kadar yorganımı yumrukladı.

Şortunu tamamen üzerinden çektim ve şaşkınlıkla baktım. Kova taş gibiydi, vücudu gibi sertti ve dimdik duruyordu. Onu yayılmış bir şekilde görmek kalçalarımı heyecanla kaplamama neden oldu. Tüylerim diken diken oldu ve işte o zaman Kova'nın gerçekte ne kadar büyük bir erkek olduğunu anladım.

"Bu şey içime nasıl sığıyor?" Ağzımdan kaçırdım ve bir elimi ağızıma kapattım. Kova kıkırdadı, omuzları gevşedi ve çıplak bedenini avuçladı.

"Sen ıslakken ne kadar kolay sokabildiğimi bilersen şaşardın."

Elimi uzattığımda, başparmağım kendi kendine hareket etti, sikiindeki belirgin damarı defalarca ovaladı ve baskım altında düzleşmesini, sonra bıraktığımda genişlemesini izledi. Kova nefesini içine çekti. Dilimin bunu yaparkenki ani görüntüsü göğüslerimi dışarı çıkarmış, bir kez daha onun dokunuşunu arzulamıştım.

Penisiyle oynayıp onu tanımaya çalışırken elimin nemli olduğunu fark ettim. Aşağı bakınca başında bir damlacık fark ettim ve dokunmak için hareket ettim. Parmak uçlarımın arasından kaydırdım ve Kova elini benimkinin üzerine koydu. Ona baktım ve bekledim. Elimini ereksiyonunun üzerinde gezdirmeye başladı ve daha sıkı sıkımdan bana işaret etti.

Hızımı artırdım ve onu daha sert ve daha hızlı okşadım. "Evet..." diye mırıldandı anlaşılabilir bir şekilde, "işte böyle."

Öne doğru eğilerek dudaklarımı boynunu emdi. Kova saçlarımı tutarak başımı geriye çekti ve bir öpücük çalmak için eğilmeden önce çenemi kavradı.

Açgözlü dili nefesimi kesti. Saçlarımı bıraktı ve elleri göğüslerime doğru inerek ikisini de sert bir şekilde kavradı ve beni inletti. Başparmakları büzülmüş meme uçlarımın üzerinde daireler çizdi ve ben de onu okşamaya devam ettim. Ama bu benim ya da onun için yeterli değildi. Onun bana yaptığı gibi ben de ona kendimi iyi hissettirmek istiyordum ama bırakın bir erkeği, daha önce hiç bir erkeğin altına yatmamıştım.

"Adrianna..." diye nefes aldı, "bunu ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Seni istemek?"

Tekrar içine kaymak ve seni anlamsızca becermek istiyorum. Tanrım, bana binmeni istiyorum."
Dokunuşu her yerdeydi,

Sanki doyamıyormuş gibi. Bana gösterdiği ilgiyi seviyordum. Daha fazlasını istiyordum, ondan alabildiğim kadarını.

"Beni çözüyorsun," diye itiraf etti. "Daha önce de kendinle oynadın, değil mi?" diye sordu. Sesimi çıkaramadan başımı salladım.

Kova çenesini yukarı kaldırdı ama ağır kirpiklerinin arasından aşağı baktı. "Ben mastürbasyon yaparken sen de kendine dokun." Elimdeki kalın ereksiyona bakarak, "Senin için yapabilir miyim?" diye sordum.

"Ne yapacağım, Adrianna?"

Dudağımı ısırđım. "Beni boşalttığın gibi seni de boşaltmak." Burnu alevlendi ve durakladı. "Hayır."

"Neden olmasın? Ben de istiyorum."

"Ben izlerken kendini orgazm etmeni tercih ederim." Arkama yaslandım ve elimi hassas seksimin üzerine koydum.

Kova'nın karnı eline pompalarken esnedi. O bir güzellik abidesiydi ve karnımda o yeni tanıdık ağrının yanmaya başladığını hissetmem uzun sürmedi. Ama bunu ona yapan, onu okşayan kişi ben olmak istiyordum. Doğrudum ve ondan birkaç santim uzakta dizlerimin üzerine çöktüm. Hâlâ üzerimde yükselen Kova'nın boş elini tuttum ve sıırıslık olmuş kalçalarımın arasına yerleştirdim. Bir iç çekti. Alçalan gözlerine baktım ve elimi sikinin etrafına dolayarak ona bu zevki yaşatmayı ne kadar çok istediğimi kanıtladım. Daha fazla neme ihtiyacım vardı, elime tükürdüm, tıpkı tutacak takıyor olsaydım yapacağım gibi ve elimi ona geri verdim. Alçak bir gümbürtü ondan kaçtı ve göğsü derin bir nefesle genişledi.

Onu sert ama yavaşça okşarken, Kova'nın dudakları duyulabilir bir iç çekişle ayrıldı. Başımın arkasını kavradı ve beni öpmek için eğildi, dilini ağzımın içine daldırdı. Kontrolü ele almıştı ve bu hoşuma gitmişti. Hem de çok. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Vahşiydi, yabaniydi ve ağzımı tutkuyla yalayıp yutuyordu. Hava seksle doluydu ve yemin ederim bir hırıltı duydum.

"Yine çok yakını... İçime sok," diye fısıldadım dudaklarına karşı. Başparmağı klitorisimin etrafında dönüyordu ve onunla tekrar, tamamen bağlantı kurmak için çaresizdim.

"Tanrım, bunu çok istiyorum. Tekrar amının derinliklerinde olmak için her şeyi yaparım. Etrafımda sıkıldığını hissetmek için."

İnledim ve siki elimde seğirdi. "Yapabilirsin, yapabileceğini söyledim."

"İşler öyle yürümüyor."

"Lütfen."

"Hayır... ama bunu yapmaya devam et. Kafayı biraz daha sıkmaya devam et." "Onu istiyorum."

"şu anki hislerimle seni parçalayacağım. Hayır." Sonra dedi ki, "Durma... Siktir, sakın durma."

"Oh, evet," diye inledim, elinin üzerinde geziniyordum. Kalçalarım kendi kendine sallanmaya başladı. Avuç içi klitorisime vurmaya devam ediyordu ve ben doyamıyordum. Pazusunu tuttum ve kolumun altında esnedi. Alayları yüzünden gözyaşlarının eşiğine gelmişim. Saf içgüdülerim beni ele geçirdi ve bacaklarının üzerine tırmanarak onu girişime yerleştirdim. Gözlerimiz kilitlendi ve açıklığıma dokunduğı anda aşağı kaydım. Gerildiğimi hissettiğimde dudaklarım aralandı. Kova tamamen aşağı inmemi engellemek için kalçalarımı tuttu.

"Bu iyi bir fikir değıl," diyerek bana tutundu. Alt dudağımı ısırarak göğsüne doğru nefes verdim. Kova ona bakmak için çenemi kaldırdı. Başını salladı, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle doluydu.

"Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

Beni derinden öptü, ateşî körükledi ve beni birkaç kez üzerine kaldırıp indirdi.

dışarı çekti ve şaftını yakaladı.

"Siktir!" diye bağırdı, penisi zonkluyordu. Vücudu sarsıldı ve bu beni memnun etti. Beyaz sıcak sıvı karnıma çarptı. Bana yapıştı, yavaşça düz karnımdan aşağı damlıyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi.

Elini tekrar kalçalarımın arasına koydum. Memnun bir gülümseme şehvetli dudaklarını büktü. O anda kim olduğumu ya da kime dönüştüğümü bilmiyordum, tek bildiğim Kova'nın varlığından haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkardığıydı. Birkaç dakika sonra boşaldım.

"Bebeğim," dedi sessizce ama kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken bunu duydum. Rahatladım ve artık seksimizle birleşmiş olan boğucu kokusunu içime çekerek bedenine doğru iç çektim. Dudaklarım boynuna yapışmış, ona tatmin edici küçük öpücükler veriyordu. Kendini üzerime bırakmaya devam ederken aleti bana karşı zonkluyordu. Yani, karnımın ve kalçalarımın her yerine.

"İşte bu yüzden tekrar sevişemeyiz. Çok darsın, iyi hissettirmekten çok canını yakar. Geçen sefer canını yaktığım için endişelendim."

Ona karşı ciddileştim ve geri ittim. "Anı öldürmenin yolu, Kova. Beni tekrar becermedikçe bunun değişmesini nasıl bekliyorsun? Senin cüssen herkesi incitir." Daha önce tonlarca penis görmediğim için aslında bundan emin değildim, sadece varsaydım, sanırım hoşuna gitti çünkü kaşları kalktı ve sırıttı.

Gülümsedim, ondan böyle bir tepki alabildiğim için mutluydum. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken sessiz havada bir şeyler değişti. Ne olduğundan emin değildim ama Kova beni öpmek için eğildiğinde bu sefer farklıydı. Daha yavaş, daha dikkatli ve daha nazikti. Daha metodikti. Tutkulu bir öpücüktü, olması gerekenden daha fazla ağırlıkla doluydu. Kendimi onun içine düşerken buldum, kalbim açıldı ve ona tutundum.

"Sana aşışım," diye dürüstçe itiraf etti.

Bu adama fena halde aşık olmaya başlamıştım. Ve bu iyi bir şey değildi.

Öpüşmeyi kesen Kova, "Seni temizleyelim." dedi.

Kalbim durdu. "Henüz gitmiyorsun, değil mi?"

Durakladı ve yana baktı. "Yakında ayrılmak zorundayım, *Malysh*."

"Biliyorum, ama biraz daha kal lütfen." Paylaştıklarımızdan sonra henüz gitmesine hazır değildim.

Kova başıyla onayladı ve yatağımdan kalkıp banyoya girdik. İki bez aldım, ıslattım ve birini ona uzattım. Ben üzerimi temizlemeye çalışırken o elimi itti ve beni kendisi temizledi. Her ne sebeple olursa olsun, bunu yapmasına izin verdiğimde kalbim eridi. Nazik ve tatlıydı ve gözlerindeki şefkatli bakış midemde bir şeyleri sıkılaştırdı. Omzuma bir öpücük kondurdu ve aynı bezle hızlı ve etkili bir şekilde kendini temizledi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sessizce durduk ve giyindik. Bu sefer sadece kısa erkek külotu ve bol bir gömlek giydim. İşim bittiğinde saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Kova yatağıma oturmak yerine oturma odama gitti ve koltuğuma oturdu. Yanına oturmaya gittim ama elimi tuttu ve beni önüne doğru yönlendirdi. Yukarı tırmandım, kalçalarına bindim ve kendimi kucağına bıraktım. Ellerimi göğsüne koyarak kollarını sırtıma doladı ve beni kendine çekti. Kova bana daha önce hiç böyle sarılmamıştı, bu kadar rahat ve bu kadar samimi, ama hiçbir cinsel güdü olmadan. Neredeyse bir sevgilinin sarılması gibiydi.

Kova konuştuğunda birkaç dakika sessizlik oldu.

"Adrianna, sana bir şey sormam gerekiyor," dedi kulağıma doğru. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? Kalbim durdu."

"Hayır."

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altından ama ses tonundaki hayal kırıklığını duymuştum. Vücudu benimkinin altında kıvrıldı ve o anda bunu düşünmediğim için kendimi kötü hissettim. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Geri çekilerek ciddi gözlerine baktım. Elleri kalçalarımaya düştü. "Bu senin hatan değil, Kova. Ben de daha sorumlu davranmalıyım. Sağlıklı düşünemiyordum."

Omzuna baktım, eylemlerimizin sonuçları üzerine düşüncelere dalmıştım. Bundan daha zekiydim ama yine de ciddi bir karar verdim. Bu benim cahilliğimin de ötesindeydi.

"İyi tarafından bakarsak, içimde bitirmedin."

Kova bana sempatik bir bakış attı, elleri kalçalarımaya kaydı. "Hamile kalman için içine boşalmak zorunda değilim Adrianna. Buna pre-come deniyor."

Adının ne olduğunu biliyordum, sadece ona biraz umut vermeye çalışıyordum. "Biliyorum ama bu ihtimal gerçekten çok düşük." Bunu biliyordum.

Dudağımı ısırdım. *İçine gel...* Seksi, bariton sesi karşısında yanaklarım kızardı. Kalçalarım bilerek onun kucağına sokuldu ve uzunluğunu altımda hissettim. Sıcak ve rahatlatıcıydı ve onun kollarında olmanın huzur verici bir yanı vardı.

"Ve evet, yaptım. Seks yaptığımız ilk gece içine boşaldım."

ELLİ YEDİ

S^{Vu} Yüzümdeki kan çekildi.

r.

Tamamen unutmuştum ama içime boşalacağı düşüncesi omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası gönderdi. Sekse hiçbir zaman aşırı ilgi duymamıştım ama Kova içimdeki meraklı tarafı ortaya çıkarıyor, daha fazlasını keşfetme isteği uyandırıyor.

"Her şey bir olasılıktır, Ria," dedi yumuşak bir sesle. Hamile kalma olasılığımı azaltmak için ne yapabileceğimi düşünürken parmaklarım onun kaslı omzunda gezindi. Aklıma bir düşünce geldi.

"Ertesi gün hapına ne dersin?" Parlak bir şekilde önerdim. Ertesi gün hapı gibi bir şey almak istemiyordum, kim bilir neyden yapılmıştı, ama bir bebek büyötmeye de hazır değildim. Hedeflerim, hayallerim ve arzularım vardı.

Kova rahatsız bir şekilde altımda kaydı ve bir elini ağzına götürdü. Sessiz kaldığında, "Seks sırasında korunma kullanılmadığında hamileliği önler" dedim.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Ne işe yaradığını biliyorum." "Oh, şey, hiçbir şey söylemedin."

"Ben de tam bu fikri düşünüyordum." Uzak gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce arkamdaki bir şeye bakıyordu. "Seni hiçbir şey almaya zorlayamam Adrianna. Bu senin seçimin ve senin kararın, ama bence bu senin için en iyisi olacak. Bizim için."

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Sözümü kesti. "Sana hemen söyleyeyim, eğer hamile kalırsan ve bir şekilde bana geri dönerse, ölene kadar bunu inkar edeceğim," dedi, yüzümden düşen bir tutam saçı fırçalayarak.

Nazik sesi ama düşüncesiz sözleri midemi bulandırdı. Ben de en az onun kadar hatalıydım ve bu istediğim son şeydi. "Yine de satın alma konusunda kendimi rahat hissetmiyorum... Benim için alabilir misin?"

Kova tereddüt etmedi. "Evet."

"Ama ya biri seni bunu alırken görürse?"

Kaşları birbirine çarptı ve sonra birbirinden ayrıldı. "Bir sonraki kasabadaki eczaneye gideceğim. Sorun çözüldü."

İkimiz de aynı anda derin bir iç geçirdik. İkimizin de yüzünden rahatlamış bir ifade geçti. Bırakın lanet olası bir bebek sahibi olmayı, yakalanmak isteyeceğim son şeydi. Ve Kova'nın da aynı

şekilde hissettiğinden emin olabilirdim.

"Ne zaman gideceksin? Sanırım etkili olmaması için ne kadar zamanınız olduğuna dair bir son kullanma tarihi var."

Başını salladı. "Sanırım bir hafta falan oldu... Katja-" Durdu, yüzünü pişmanlık kaplamıştı

ve bu beni rahatsız etti. Kendine geldiğinde sessizce, "Katja bunu daha önce almıştı. Buradan çıkınca gidip alacağım. Yarın sabah dolabında olacak, o yüzden spor salonuna erken git ve al. Kimse görmesin diye paketten çıkaracağım."

Göğsüm yanıyordu. Kova onun yanında kendini kontrol edemediği için Katja'nın hap almak zorunda kalması düşüncesi beni deli etmiyordu. Onu sadece kendim için böyle istiyordum.

"Neye benziyor?"

"Küçük beyaz bir hap. Önüne bir şişe Aloe suyu koyarak yan tarafa koyacağım."

Kalbim yerinden oynadı, o bilinmeyen his geri geldi. Kova saçlarımı çekiştirirken gözleri benimkilerin üzerindeydi, kalın dalgalar sırtımdan aşağı dökülüyordu. Saçlarımı kabarttı, birkaç tutamını omzumun üzerinden çekerek göğsümde dinlendirdi.

"Saçların hep yukarıda. Bugün açık görmek hoşuma gitti," diye itiraf etti hüzünle. "Seni ofisimde gördüğümde çok güzel görünüyordun. Seninle daha fazla bir şey yapmaya ya da sana yaptırdığım o saçma anlaşılmayı yapmaya niyetim yoktu ama seni gördüğümde her şey değişti."

"O elbiseyi bilerek seçmedim, bunu biliyorsun, değil mi?"

Kova sırtarak başını salladı. "Bu konuda anlaşılmayacağımız konusunda hemfikiriz."

Ona şakacı ve sert bir bakış attım. Gülümsemesi değişti, daha ciddi görünmeye başladı, gözlerimin içine öyle derin bakıyordu ki en derin düşüncelerimi görebildiğini hissettim. "Sen diğerlerinden farklısın."

Gözlerimi devirdim. "Gelmiş geçmiş en klişe cümle, Kova."

Beni biraz daha sıkı kavradı. "Ne istersen düşün, ama ne yaparsam yapayım ve ne söylersem söyleyeyim, kendimi açıkça sana çekilmiş buluyorum. Tıpkı bir pervane gibi."

Kaşlarım kalktı.

Burnu yanağımı tatlı tatlı sıyırdı. "Bu doğru, bir düşün. Ben pervaneyim, sen alev. Bu karşı konulmaz bir çekim ve sonu tamamen yıkım olacak."

Ne kadar ürkütücü. "Sence güve ayartıldığını biliyor mudur?"

Kova sessizce oturmuş, yüzüne paralel olan göğsüme bakıyordu. Sadece arzuyla bakmıyordu, düşünceli görünüyor, belki de güvenin daha iyisini bilip bilmediğini merak ediyordu. Üzerimde üç kat büyük bir jilet gibi gömlek vardı, kollarımda gevşekçe sallanıyordu ve biraz tenimi gösteriyordu. Parmağının arkası yukarı kalktı ve telaşsızca yuvarlak göğsümün yan tarafını sıyırdı. Karşılığında meme uçlarım büzüştü ve gömleğin içinden göründü.

"Arzu ölümcül olabilir. Ayartma zehirli olabilir. Ama ayartıldığının farkında olduğunu düşünüyor muyum? Hayır," dedi sessizce, parmağını etimin üzerinde daireler çizerek.

"Şu anda olduğu gibi, bu ince kumaşı bir kenara itip dudaklarımı hassas tenine bastırmak istiyorum. Ama çok yaklaşırsam, seni bir kez daha tadarsam," göz kırptı ve gözlerindeki sinsi ışıltıya gülümsedim, "o zaman duramayacağım. Durmak için çok geç olana kadar daha fazlasını isteyeceğim. Ama yaparsam, yap," kol deliğini göğsümün üzerine itti, parmağının arkası bilerek pembe meme ucumun üzerinde tozlandı, "bu bir şey yapmak zorunda olduğum anlamına gelmez, ama şehvet, açlık, istek, hepsi orada, o kadar güçlü bir kuvvetle çekiyor ki, bir son bir düşünce bile değil. Bu saf bir arzu."

Altımda sertleşirken parmaklarım saçlarını okşamaya devam etti. Dili dışarı kaydı ve alt dudağını yaladıktan sonra eğilip nazikçe meme ucumun etrafında düzleştirdi. Hassas tenimi yalayıp çekerken kalbim hızlandı, canlandı. Başının arkasını kendime doğru bastırırken sırtım baştan çıkarıcı bir şekilde yükseldi. Acele etmiyor, dilini tomurcuğun üzerinde gezdiriyor, sonra da daireler çiziyordu. Dudaklarımdan bir inilti yuvarlandı ve bir patlamayla geri çekildi. Ağır göz kapaklarımdan arasından

aşağıya baktığımda, meme ucum sert ve sivriydi, sanki beni yutmak istiyormuş gibi ona bakıyordu. Beni tekrar örttü ve bakışlarımla buluştu.

"Sen beni çağırın parlak bir ışıksın... Ve ben bununla iyiyim. Mesele şu ki, konuşmayı sevdiğimi fark ettim

Sana, Adrianna. Senin etrafında olmayı seviyorum. Annemden ve sırrından başka hiçbir jimnastikçiye ya da arkadaşşıma bahsetmedim, sadece Katja'ya. Seninleyken doğal geliyor. Sadece on yedi yaşında olduğunu unutuyorum. Sen bir savaşçısın ve ne kadar aşağı itilirsene itil, sana karşı ne olursa olsun, yapman gerekeni yapıyorsun ve şikayet etmiyorsun. Güçlü ve dirençlisin. Acımasısısın ve ben bunu çok çekici buluyorum. Bu beni tahrik ediyor ama aynı zamanda sana bu şekilde davranmamın nedeni de bu."

"Bu yüzden bana karşı bir sıcak bir soğuk davranıyorsun."

Başını salladı. "İlk başlarda kovalamaca, etrafta sinsice dolaşma hepsi bunu oluşturuyordu. Bir koç olarak daha iyi biliyorum. Bu tür şeylerin farkında olmamız için almamız gereken dersler var - günün sonunda hala reşit değilsiniz. Ancak bize öğretmedikleri şey, sporcuyu baştan çıkaranın her zaman antrenör olmadığıdır. Bazen, belki de bazen, tam tersi olabiliyor."

"Seni baştan çıkardığımı düşünüyorsun," dedim açıkça. "Çünkü bu ilk başladığında yaşlı bir adamla ne yaptığımı biliyordum, bu yüzden seni elde etmek için yola çıktım."

Başını salladı, alnı çizgilerle kırışmıştı. "Bence bunun her şeyden çok çekicilikle ilgisi var. Cazibe tüm kötülüklerin anasıdır, bazılarının dediği gibi paranın değil. Hayal ettiğiniz her şey olabilir ve aynı zamanda her şeyi yok edebilir. Tüm ilişkiler bir tür şehvete yol açan çekicilikle başlar. Bu bedenden gelen doğal bir tepkidir. Beni bilerek baştan çıkardığını mı düşünüyorsun?" Küçük bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Tam olarak değil." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına fırçalayarak, "Daha iyi olmak, başkalarının senin hakkında yanıldığını kanıtlamak için içinde yanan ateş tehlikelidir ve *bu* başlı başına bir çekiciliktir. Cehennem gibi bir cazibe. Önümüzdeyken durmazsak ikimiz de mahvolacağız."

Durdu ve bir kez daha gözlerimin içine baktı. Yüzüne yayılan suçluluk duygusu güçlüydü ve beni dondurdu. Midemde oluşan ve yüz hatlarıyla eşleşen düğüm, bir sonraki sözlerinin hasara yol açacağını söylüyordu. Göğsümdeki bir sızı tüm vücuduma yayıldı. Yüzüm düştü, kalbim kırıldı. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Gözlerimin arkasındaki yaşlar giderek artıyordu.

"Her şeyi doğru yaptın ama bunun bir sonu olması gerektiğini sen de en az benim kadar biliyorsun. Böyle devam edemez. Artık kenarlarda kaymak yok. Daha fazla kovalamak yok. Her şeyi kaybetmeye değmez."

Alt dudağımı ısırarak, Kova'nın köprücük kemiği üzerinde gezinen parmaklarımı inceledim. Sözleri kötü niyetli değildi ama beni derinden yaralamıştı ve ağlamak istiyordum.

"Haklısın," diye onayladım titrek bir sesle.

"Kimseye bir şey itiraf edemeyiz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak, "Asla kimseye söylemem," dedim.

"Ama biri şüphelenirse, öğrendiğini söylerse bile tuzağa düşme." Kaşlarım birbirine yaklaştı ve o devam etti. "Kim ne derse desin, bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim. Ve sen de konuşamazsın."

Kova'nın telefonu cebinde titredi. Telefonu çıkardığımda ekranda Katja'nın adının yanıp söndüğünü gördüm. Kaşlarını çattı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve ona ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Gitmek zorundayım." Kalçalarımı kaldırdı ve ayağa kalkmam için beni üzerinden kaldırdı.

Gömleğimi düzelttim ve kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. "Katja'ya bu kadar geç kalmanın sebebini ne olarak anlatacaksın?"

"Beni sorgulamayacak."

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordum.

"Ona bu şansı vermeyeceğim," dedi, gözleri vücudumda yavaşça gezinirken. Meme uçlarım sertleşti ve yanaklarım tepki olarak kızardı. Kova şaftını düzeltti ve benim de o yöne bakmama neden oldu. Şortundaki şişkinlik bariz bir şekilde ortadaydı.

Göğsüm sıkıştı, çenem gevşedi. Sertleşmişti, seks istiyordu. Ve seks

Katja.

Beni düşünürken onunla seks yaptığı düşüncesi kalbimi burktu. Böyle hissetmemin aptalca olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Onu kapıya kadar takip ettim. Elini kapı koluna koyarak arkasını döndü. Kova bana baktı ve bir elini yanağıma götürdü. Eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda gözlerim kapandı.

Hızla dışarı çıkıp giderken dudağımı ısırdım, yanağımdan ılık bir gözyaşı süzüldü.

Arkamı dönerek kapıya yaslandım ve kendime sarılarak aşağıya doğru kaydım ve gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

ELLİ SEKİZ

I Spor salonuna normalden biraz daha erken geldiğimde hava zifiri karanlıktı. Kamyonumu park ederken gözlerim şişmiş, zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Yüzümde her zamanki makyaj yoktu ve saçlarım bugün taranmamıştı bile. Dışarı çıktım, arka koltuktan spor çantamı aldım ve kapıyı kapattım. Onu omzuma attım ve World Cup'a doğru yürüdüm.

Bu sabah ürkütücü bir sessizlik vardı. Hiçbir jimnastikçi pistte değildi, müzik çalmıyordu, sıçrama tahtalarının sesi duyulmuyordu. Sadece havada tebeşir ve kahve kokusu vardı ve ben soyunma odasına doğru yürüyüp dolabımın kapısını açarken kâğıtların hafifçe karıştırılma sesi duyuluyordu.

Küçük rafta gözümün önünde duran şey karşısında sertçe yutkundum. Üzerine bir not iliştirilmiş dört paket hindistan cevizi suyu, birkaç yeni Aloe suyu şişesi, yeni bilekliklerle birlikte yeni bir ön sargı paketi ve küçük beyaz bir zarf. Zarfı açmadan içinde ertesi gün hapı olduğunu anladım.

Kova gittikten sonra yatağa girdim ve uyuyana kadar ağladım. Kalbim acıyordu ama durumun gerçekliği de ortadaydı.

Artık Kova ve ben olmayacaktık.

Bilinçaltımda, bunun asla olduğundan daha fazlası olamayacağını biliyordum. Bu hayatta asla işe yaramazdı. Çok tehlikeliydi. Bu en iyisiydi ama duygusal sonuçlarla başa çıkmayı kolaylaştırmıyordu. Onu hâlâ her gün görmek zorundaydım. Onunla havadan sudan konuşmamaya karar verdim, ona özlemle bakmayacaktım, ondan hediye kabul etmeyecektim, hiçbir şey yapmayacaktım. Bunu tamamen platonik tutacaktım. Endişelenmem ve odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı ama kalbim kırılmıştı.

Ona aşık oluyordum.

Aşk değil, aşka inanmıyordum. En azından benim yaşımda. Gerçekçiydim ve on yedi yaşında aşık olunmazdı. Bu mümkün değildi. Ancak ona karşı profesyonel düzeyi aşan duygular beslemeye başlamıştım ve bu beni endişelendiriyordu.

Yine de onun hediyelerini önümde görmek, kabul etmek istemediğim hediyeler, nedense çenemin titremesine ve midemin bulanmasına neden oldu. Sarı yapışkan nota uzanıp Kova'nın el yazısını okudum.

Bunu denemek isteyebileceğinizi düşündüm. Sizin aloe suyunuza benziyor ama bence sizin için daha iyi.

K

Tabii ki daha iyiydi. Kova her şeyi biliyordu.

Pakete uzandım, kartonu hızla yırtarak açtım ve bir şişe çıkardım. Kapağını açtım, burnuma götürdüm ve içime çektim. Tıpkı taze hindistancevizi gibi kokuyordu ve ağzım sulandı. Bir yudum aldım, aslında beklediğimden daha çok sevdim ve küçük zarfı alıp açmadan önce şişenin neredeyse yarısını içtim.

Elimi kavradığımda, küçük beyaz bir hap avucumun içine yuvarlandı. Bana ne kadar aptal olduğumu hatırlatan bir hap. Onu gördüğümde kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Küçük bir hap bir hayatı geri dönülmez bir şekilde değiştirme gücüne sahipti. Daha fazla düşünmek istemedim, bu yüzden tereddüt etmeden hapı ağzıma attım ve küçük bir dua ettim. Hindistan cevizi suyundan bir yudum aldım ve yuttum. Dikkatsiz davranmış olabilirdim ama Kova'nın olduğu kadar benim de geleceğim söz konusuydu. Bunu hiçbir şekilde, hiçbir biçimde tehlikeye atamazdım.

Notu elimde buruşturdum ve eve gittiğimde atabilmek için çantama attım. Kova gibi aptalca davranıp birinin görmesi riskini göze alamazdım.

Günün sonunda Dünya Kupası'na gelmemin tek bir nedeni vardı. Olimpiyat zaferine ulaşabilmek için en iyilerle antrenman yapmak. Odaklanmamın tekrar bozulmasına izin vermeyecektim. Antrenmanlara dalacak ve her zamankinden daha çok çalışacaktım. Jimnastiğin bir son kullanma tarihi vardır. Ve ona giderek yaklaştığıma göre, kısa bir süre içinde başarmam gereken çok şey vardı. Hepsine yanıldıklarını kanıtlayacak ve kalbimi ilk çalan spora sahip olduğum her dakikayı harcayacaktım. Zihnimi, bedenimi ve ruhumu. İhtiyacım olan her şey parmaklarımın ucundaydı. İstedığıme sahip olmamak için hiçbir neden yoktu.

Soyunurken kendimden şüphe duymaya başladım. Bir türlü gitmeyen o sinir bozucu küçük sivrisinek gibiydi. Yeterli zamanım olup olmadığını ya da bir zamanlar düşündüğüm gibi Oyunlara gitmenin mümkün olup olmadığını sorguladım.

Ne yazık ki, aptal küçük sakatlığım yüzünden bazı becerilerimi düşürmek zorunda olduğumu biliyordum. Ama sorun olmayacaktı. Bu sadece beni daha sıkı dövüşmeye itecekti.

Dolabımı kapatıp kilitledikten sonra, Kova'nın elinde bir rulo bantla yerde beklediği spor salonuna girdim. Kalbim yerinden fırladı, ona doğru uzandım. Gözlerimiz kilitlenirken dudaklarım sert ve acımasız bir çizgiye dönüştü. Gözle görülür bir şekilde gerildi, omuzları büküldü, gözlerinin üzerine bir gölge düştü, duygularını korudu, hiçbir şey ele vermedi.

Yaralı bacağım bükülmüş halde yere otururken sessiz kaldım. Kova soğukkanlı bir yüz ifadesiyle karşımda duruyordu. Gözleri okunmaz ve hareketleri profesyonel olsa da, çenesine koyu bir gölge düşüren sakalları ve gözlerinin altındaki şişkin halkalar onu ele veriyordu. Kolonyasının kokusu hafifti ama beni eğilip kokuyu ciğerlerime çekmeye ikna etmeye yetti. Baharatlı ve cüretkâr, bana sadece birkaç saat önce neler olduğunu düşündürdü.

Beyaz atletik bandı baldırımın arkasındaki belirli yerlere yerleştirirken ikimiz de sessizdik. Bu sefer elleri oyalanmadı ve parmakları beni tahrik etmedi. İşin üzücü tarafı, umutsuzca uyarmalarını istiyordum.

İşini bitirdiğinde ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. Nerede olduğunu, bana ne yaptığını düşünmeden eline bakamıyordum. Düşünceleri kafamdan silkeleyerek yerden kalktım ve ayağa kalktım.

"Nasıl hissettiriyor?"

Göğsümdeki ağrıyan organ mı? Çok acıyordu.

Bileğimi döndürdüm. "İyiym, sanırım."

"Bana bak."

Gözlerimi onunkilerle buluşturarak parmağıyla işaret etti ve "Eğer herhangi bir ağrın varsa,

herhangi bir şey olursa, hemen konuşmanız gerekir. Beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Her şeyi yaparım Adrianna. Şu anda senin için boynumu riske atıyorum." Bana bilmiş bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

Dudağımı ağzımın içine çekerek çiğnedim. Ayaklarımı mavi halıda yuvarladım, parmaklarımı sinirli bir şekilde çıtlattım. Kova'nın gözleri ağzımdan ayaklarıma doğru olan hareketi takip etti ve tükürdü, "Çıkar ağzındaki baklayı Adrianna. Neler oluyor?"

Adrianna. Çok acıttı, değil mi? Bu ikinci oldu.

"Hapı aldım," diye fısıldadım sessizce, spor salonunda sadece ben olmama rağmen. "Bileklikler ve hindistan cevizi suyu için de teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin." İlişkimizi nasıl bitirdiğimizi düşününce neden böyle bir şey yaptığına hâlâ biraz şaşıırıyordum.

Kova çenesini eğdi, sonra döndü ve uzaklaştı. Sırtı sert ve kaskatı kesilmişti ve kendi içindeki şeytanlarla uğraştığı belliydi. Rica ederim demeden bunu yapması biraz kabaydı ama en iyisi buydu. Jimnastikle ilgili olmadığı sürece konuşmamıza gerek yoktu.

Bu sabah üç saat boyunca baş düşmanım olan denge aletini çalıştırdım. Benimle ve takımdaki diğer kızlarla çalışırken Kova da rutinimi geliştirmeme yardımcı oldu. Tüm zaman boyunca tipik Rus siki gibiydi, belki de bir kereliğine diğer kızlara karşı daha çok öyleydi. Göz teması kurduğumuzda, bana ne yapmam gerektiğine dair bir örnek verebiliyordu. Emir verdiğinde suratımı asmıyor ve başımı sallıyordum, sonra devam ediyor ve inerken canımın acıyıp acımadığını soruyordu. İlk kez kırıştan gerçekten korkmuyordum ve bu da riske girmediğim ve boynumu riske atmadığım için endişelenmeme neden oluyordu. Biraz korku iyiydi.

Ya da belki de o gün için duygularımdan yoksundum.

Şimdilik baldırlarımın yükünü hafifletecek bir başka etkinlik olan barlara hazırlanmak için ellerimi tebeşirle pudraladığım sırada Reagan'ın diğer kızlarla, sahip olmaması gereken bir erkek arkadaşı hakkında konuştuğunu duydum. Umursadığımdan değil. Hayatımda duyduğum en aptalca kuraldı ama sanırım mantıklıydı. Böyle bir durumda dikkatimiz dağılırdı ve dağıldı da. Kova'yı düşünerek ne kadar zaman geçirdiğime bir bakın. Sanki bir uzvuna mal olacak ölümcül bir hastalığım varmış gibi, fazladan kabza setini ödünç almama izin vermediği günü düşündüm. Başımı salladım ve parmaklarımı birbirine geçirirken ofladım.

ve Kova'nın bana verdiği yeni bilekliklerin etrafındaki cırt cırtlari sardım.

Arka planda çalan klasik müzik sesi dikkatimi piste çekti. Holly, şu an için yapmama izin verilmeyen beceriler içeren rutinini zarif bir şekilde icra ediyordu. Ve aşıll tendonum iyileşip tekrar güçlenmedikçe bunları hiç yapamayacaktım. Kıskanç bir insan değildim ama şu anda kıskançlığın tanımını yapıyordum.

Nefes verdim ve başımı salladım, düşüncelerim her yere sıcıırıyordu. Kimsenin onayına ihtiyacım yoktu. Çok fazla arkadaşla ihtiyaç duyacak bir tip değildim. Amelia Adası'nda yaşarken birkaç yakın arkadaş edinmenin ve geri kalanları uzakta tutmanın daha iyi olduğunu öğrenmişim. Herkes sahtekârdı ve sadece kendilerini düşünüyorlardı. Ben onlara *Wonder Bread* insanları diyordum. Sahte, yapışkan ve tatsız.

Reagan'ın tanımı.

Tanrım, tam bir alaycı gibi konuştum.

Hayden omuzlarımı gevşeten bir gülümsemeyle yanımdan geçti. Cazibesi bulaşıcıydı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Buraya geldiğimden beri onsuz yapamayacağımı düşündüğüm iyi bir arkadaş olmuştu.

Kalçalarıma biraz tebeşir sürerken Reagan'ın şöyle dediğini duydum: "Hayden çok ateşli.

Adrianna'nın neden bakire olduğu beni aşılıyor. Onunla bu kadar iyi arkadaş olduğu düşünülürse, bu gerçekten şok edici.

o buna dokunmadı. Tabii kızlardan hoşlanmıyorsa."

Omzumun üzerinden baktım ve kızlar kıs kıs güldüler. *Ona mı dokundun?*

"Ne kaçırdığını bilmiyor."

"Ya da belki de kendi seviyesinde bir sporcu istediği içindir, ciddi bir çalışmaya ihtiyacı olan ve kendini olduğundan daha iyi sanan bir sporcu değil," dedi ukalaca. "Babamın rüşvet vermesi gereken biri de değil."

Bu sana ders çalıştığın aptal kafe salonunu kazandırdı. Ben bunu bir kazan-kazan durumu olarak görüyordum ama Reagan o kadar dar görüşlüydü ki bunun kendisine de fayda sağladığını göremedi.

Reagan devam etti. "İffetli Adrianna. Bayan Para Torbası kendini ailesinin de ona para ödeyeceği mükemmel erkek için saklıyor."

Kızlar yine güldü. Kanım kaynadı.

"Biliyor musun Reagan," dedim tatlı bir sesle, ayağa kalkıp ona doğru yürürken. "Senin saçmalıklarından bıktım artık. Sürekli aşağılayıcı yorumların hakkında hiç konuşmadım ya da bir şey söylemedim ama bugün konuşacağım. Küçümseyici ses tonundan ve bakışlarından bıktım. Buradaki diğer jimnastikçilerden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama sana bir haberim var. Değilsin. O yüzden neden çeneni kapatıp beni yalnız bırakmıyorsun?"

Yorumum onu şaşırtmışa benzemiyordu. "Oh, bıktın mı?" Kirpiklerini kırıştırdı. İçimden dişlerini dökmek geldi. Başımı salladım, o da devam etti. "Öyle değil mi Adrianna?" diye alay etti Reagan, "Kendini kurtarıyorsun."

Başımı salladım. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Senin bakire olmandan," dedi.

"Özel hayatım seni neden bu kadar ilgilendiriyor? Tabii kızlardan hoşlanan ve beni isteyen sen değilsen?" Bu kadar alçalmak benim doğamda yoktu ama bugün o gün değildi.

"Onunla nasıl arkadaş olabiliyorsun," diye Hayden'a baktı, "ve hiçbir şey yapmıyorsun? V kartımı her an ona verebilirdim."

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama V kartım yanımda değil," dedim tırnak işareti yaparak. "İşte. Bu geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı olacak mı?"

"Uyumayacak mısın? Ne zamandan beri?"

Kafam karışmaya başlamıştı. Bakire olduğumu nereden biliyordu ki? "Ne demek ne zamandan beri?"

"Bakire olduğunu itiraf ettiğin Doğruluk mu Cesaret mi oyunumuzu hatırlamıyor musun?"

Avery. Ama şu anda endişelerimin en küçüğü buydu. Göğsüm ısındı, kan hızla yanaklarıma ve kulaklarıma doğru yükseldi. Yüce Tanrım, bunu ben söylemişim! Bırakın kötü kız takım liderine ne söylediğimi, beş gece önce akşam yemeğinde ne yediğimi bile hatırlayamıyordum. Ancak Reagan'ın hatırlatmasıyla bekaret durumumu kesinlikle ifşa etmişim ve şimdi artık bakire olmadığımı kabul ederek kendimi becerdim.

"Yalan söyledim. O zaman da seni ilgilendirmiyordu, şimdi de ilgilendirmiyor. Barlarda rutinini mükemmelleştiriyor olman gerekmiyor mu?"

Reagan yüzümü inceledi, yanaklarım daha da kızarmıştı.

"Buraya geldiğinden beri seks yapıyorsun," diye açıkladı.

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. Sen parmaklıklara çıkmayacaksan, ben çıkarım."

Etrafindan dolaştıım ama kolumu tutarak beni durdurdu.

"Yaptın, değil mi?"

"Sana ne bundan?" Gözlerimi dikerek kolumu çektim.

Ağzı sinsi bir sırtışla kıvrıldı. "Vay, vay, vay. Havuç kafa kızlığını bozmuş."

"Biliyor musun Reagan, hiç gerçek bir havuç gördün mü? Çünkü onlar yeşil, kırmızı değil. Yani

havuç top teriminin bir anlamı bile yok. Renk körüyseniz diye söylüyorum, ben kesinlikle kıızıl saçlı değilim."

Reagan'ın yanakları renklendi ve ben gizliden gizliye bundan keyif aldım. Kızgındı ve kafasında dönen düşünceleri o kadar hızlı görebiliyordum ki yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı. Onu bir kez olsun suskun bırakmıştım.

"Az önce bir erkek arkadaşım var dediğini duyduğuma eminim. Boş zamanlarımda ne ve kiminle yaptığım seni ilgilendirmez." Onu doğru duymuştum, değil mi?

Alçak çubuğu avuçlayarak salladım ve monte ettim.

"V kartını kime kaptırdığını öğreneceğim. Sonra da erkek arkadaş edinmemiz yasak olduğu için Koç'a söylerim," dedi kinle. "Babamın seni bundan kurtarabileceğini düşünemiyorum."

Onu görmezden gelerek ayaklarımı bara yerleştirdim ve yüksek bara uzanmak için ayağa kalktım. Beni kırmaya zorluyordu ama ben pes etmeyi reddettim. Beni işpiyonlamasına imkân yoktu, eğer öyleyse o da en az kendisi kadar suçluydu.

Amuda kalkarak ısınmak için bir dizi amuda kalkma hareketi yaptım ve ardından bağlantıları eklemeye başladım. Yaptığım her şey çok hafif olmasına rağmen baldırımnda henüz bir ağrı yoktu. Vücudum havada bir bardan diğerine sorunsuzca uçuyordu. Barları seviyordum. Çıtayı yakalamak için sadece kendime güvenerek dünyayı kapatma ve kendimi bırakma hissini seviyordum. Bu sporda sık sık peşine düştüğüm bir adrenalın patlamasıydı. Kollarımın ve omuzlarımın gerildiğini hissettiğimde, kalçalarımı bara yaslayarak ve öne doğru eğilerek yüksek barda dinlenmek için yavaşladım. Sırada piruetler ve hafif bir iniş vardı; burada her şeye baştan başlayacak ve oradan devam etmeye hazır hissedene kadar tekrar yapacaktım.

Bileklerimdeki cırt cırtlara siktikten sonra ellerim barı kavradığında nefes verdim ve bir sonraki hareketimi gözümde canlandırımdım. Farkındalık içime işledi. Sırtıma bir sıcaklık yayıldı ve arkamdan bana kimin dik dik baktığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım.

Omuzlarımın üzerinden baktım. *Kova*.

Öfkeyle bana bakıyordu, sanki beni boğmak istiyordu. Yüzümdeki kan çekiliyor, damarlarıma korku dolduğu için ağırlığım yavaşça bara doğru iniyordu. Kova kenardan dik dik bakıyor, aşılmaz bakışları ciğerlerimdeki havayı boşaltıyordu. Her şeyi duymuştu, Reagan'la olan tüm konuşmayı.

İliklerime kadar

üşüyordum.

Uyuşmuş.

ELLİ DOKUZ

"H" Bakire olduğunu söylediğinde Olly oradaydı."

Sözleri karşısında irkildim.

"Ben hallederim." Kova'nın diğer tarafımda durduğundan besbelli habersiz, sol taraftaki eşit olmayan çubuk setine tırmanırken yine düşüncelerinde kayboldu.

Reagan'ın söylediklerini anlamadım. Yapamadım. Tek odaklanabildiğim Kova'nın kollarındaki damarlar ve çenesindeki keneydi. Burnu alev alevdi ve kulaklarından her an duman çıkabileceğinden emindim.

Kendimi

hasta

hissettim.

Mide

bulantısı.

Artık bakire olduğumu biliyordu.

Kaynayan bakışları yüzünden kalbim o kadar hızlı çarptı ki, kulaklarımda çınladı. Her şeyi duydu.

Her şeyi.

Ve çok kızgındı. Onu orada dururken nasıl görmediğimi hayal bile edemiyorum.

Hayır, öfkeden kudurmuş bir halde bana tiksintiyle bakıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Yorum yapamayacağını bildiği için ellerini iki yanında sıkıca kavuşturmuştu. Bu yüzden orada öylece durdu, kaşlarını çattı, nefret dolu bakışlarıyla beni kesip biçti. Yüzündeki tiksinti midemi bulandırdı. Aramızda paylaştığımız onca şeyden, konuşmalardan ve samimiyetten sonra bana bu şekilde bakmasını istemiyordum.

Göz temasını kesmem gerekiyordu, bu yüzden öne doğru düştüm ve bara asıldım, sanki daha sıkı olmaları gerekiyormuş gibi tutuşlarımı düzeltiyormuş gibi yaptım. Tebeşirin tozunu almak için ellerimi çırtım. Kafamı kaldırdığımda onu görmemek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Bu cihazdan hemen çıkmam gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Aklımda onun ne duyduğuna ve bunu nasıl düzelteceğime odaklanamayacak kadar çok şey vardı.

Hayır, şirret Reagan'ı ve huysuz Kova'yı dinlemem ve jimnastiğe odaklanmam gerekiyordu. Yapmam gereken buydu.

Kahretsin. Şimdi bacaklarım titriyordu. İki dakika içinde hayatımı mahveden her şeyi görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktım ve ısınmaya devam ettim. Basit bir sırt üstü iniş ile bitirdim. Zihnim allak bullak olmuştu, midem bulanıyordu ve kendimi hasta hissediyordum.

Çabucak tebeşirledim ve barlara geri dönmeye çalıştım. Kip yapmadan hemen önce ellerim bara dolanmış bir şekilde durakladım. Yapamadım. İçgüdülerim bana risk almamamı söylüyordu. Ellerim titriyordu, kalbim boğazımdaydı. Dengem bozulmuştu. Kova'nın etrafında olmak ve onunla antrenman yapmak kafamı karıştırıyordu.

Geri adım attığımda kollarım cansız bir şekilde yanlarıma düştü. Kafamı kaldırdım ve Kova'nın salonun diğer ucunda yerde bir jimnastikçiyle çalıştığını gördüm. Ama o hâlâ şiddetle bana bakıyordu. Onun inanılmaz

Gözleri bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

İsa, Meryem ve Yusuf. Ne halt ettim ben?

"Reagan, onu rahat bırak."

Hayden'in sesiyle başım döndü. Tanrım. Keşke birkaç dakika önce burada olsaydı. Gözlerindeki meraklı bakış, hikâyenin Reagan'ın normalde olduğu gibi bir pislik olmasından daha fazlası olduğunu bildiğini söylüyordu ama neyse ki bunu geçiştirdi. Buraya ne zaman geldiğini ya da ne kadarını duyduğunu bilmiyordum.

Reagan kalçasını dışarı çıkardı. "Neden? Aranızda bir şey mi var? Çünkü buna izin verilmediğini biliyorsun." "Kuralların gayet farkındayım, Rea. Aid de öyle. Senden geri çekilmeni ve pençelerini geri çekmeni istiyorum.

Biz arkadaşız, başka bir şey değil." "Yardım mı?"

Hayden su şişesinin kapağını açtı ve onunla göz temasını hiç kesmeden yudumladı. Kapağını yerine koyarak, "Evet-Aid, tıpkı sana Rea dediğim zamanki gibi. Bu bir takma ad, arkadaşlar böyle yapar."

Hayden uzaklaştı, ben de ters yöne doğru yürüdüm. Nefes alamıyordum. Havaya ihtiyacım vardı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı. Paniklemeye başlamıştım ve nasıl sakinleşeceğimi bilmiyordum çünkü konuşabileceğim kimse yoktu. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve beni derinden sarsıyordu. Lobiye çıkarken tutamaklarımı koparmaya başladım, tüm bu süre boyunca koçumun gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum. Yine de bakmadım, çünkü ne söyleyeceklerini zaten biliyordum.

Aldat

ma.

Yalan.

Kandırma.

aca.

Nefret.

Tanrım, ama çok iyiydi. İnanılmazdı. Ve bu gerçeği görmezden gelsem de, yine de beni istemesini istedim. Hâlâ beni arzulamasını istiyordum. Şansım olsa her şeyi tekrar yapardım. Bunu düşünmek bile vücudumun ısınmasına ve kalbimin doğru nedenlerle çarpmasına neden oldu. Bakire olabilirdim ama hiç kimsenin onunla, vücudunun benimkine verdiği hisle ya da bana yaşattığı zevkle kıyaslanamayacağını biliyordum. Aramızda seks ve jimnastikten daha fazlası vardı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Silkelenerek banyoya girdim ve yüzüme soğuk su çarptım. Eve gidemezdim, bu yüzden hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam ve antrenmandan sonra herkes ayrılıp yalnız kaldığımızda Kova'yla konuşmam gerekecekti.

İKİ SAAT SONRA, SAĞDA SOLDA RUTİNİMİ MAHVEDİYORDUM.

Aklımda hiçbir şey yokmuş ve sadece kötü bir antrenman yapıyormuş gibi görünmüş olabilirim ama bunun nedeni bana öyle öğretilmiş olmasıydı.

Ancak biri kafamın içine girse, ne kadar karmakarışık olduğumu görürdü. Düzgün düşünemiyordum. Düzgün sallanamıyordum. Bacaklarım birbirinden ayrılıyordu. Tökezledim, ayaklarım yere sürtündü ve temiz bir iniş yapamadım. Her yerdeydim. Korkunçtu. İnsanlar ne kadar

kötü bir performans sergilediğimi görmeliydi. Eminim Reagan not almıştır.

Barı yakalayamama korkusuyla serbest bırakma hareketlerimi bile yapmıyordum. Ya da daha kötüsü, havada çıldırıp kalçamla bara inmekten korkuyordum. Temel barlara bağlı kaldım ve kolay beceriler, birkaç basit serbest bırakma yaptım. Doğrusu, kalan azıcık akıl sağlığımı korumak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Reagan ve arkadaşları bütün bu süre boyunca nefeslerinin altında fısıldaşıtlar. Ne düşündüklerini umursamadan geçiştirdim. Zaten bir sakatlığım vardı, buna bir yenisini eklememe gerek yoktu, bu yüzden o gün için tedbirli davrandım. Ve

Ne zaman omzumun üzerinden baksam Kova'nın bana baktığını görmem hiç yardımcı olmadı. Berbat bir performans sergilemekle kalmıyor, güzel kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş beni izliyor ve her hareketimi eleştiriyordu. O kadar keskin bakıyordu ki, ona doğru bakmamak için çaba sarf etmeye karar verdim.

Kopuk bir iniş yapmadan ve günün son etkinliğine dönmeden önce sadece bir serbest bırakma daha. Kova ile konuşabilmek için barlarla ve antrenmanlarla işimin bitmesi gerekiyordu.

Kör bir değişim için bir Dev, ivme kazanmak için başka bir Dev, derin bir nefes aldım ve bir Jaeger'e geçmek için barı serbest bıraktım.

Sadece kaçırmak için.

Panikledim, kalbim havadayken yere çakıldı ve benden önce yere düştü. Yıllardır yaptığım çok basit bir hareketi, aklım milyonlarca farklı yerde olduğu için fena halde batırmıştım. Ya çok erken dokunmuştum ya da çok erken bırakmıştım... ya da başımı eğmiştim... ya da tam olarak uzanmamıştım. Birçok şey olabilirdi ve zihnim ve bedenim birbiriyle senkronize olmadığı için hangisi olduğunu bilmiyordum.

Yüzüstü düşerken, düşerken herhangi bir kemiğimi kırmamak için kollarımı dışarıda ve önümde tuttum. Bir jimnastikçinin yapabileceği en aptalca şey düşüşünü kırmaya çalışmaktır. *Merhaba kırık kemikler ve elveda jimnastik kariyeri!* En azından biraz sağduyum kalmıştı.

Kalın dolgulu mavi minderin üzerine düşüp zıpladığımda ciğerlerimden bir hava fışkırdı, tebeşir yüzümün etrafında uçtu. Minderi öperken göğsüm ağır bir şekilde inip kalktı. Zihnim dakikada milyonlarca mil koşarak nasıl bu kadar kötü düştüğümü anlamaya çalışıyordu. Antrenmanlarda sıkça yaşanan bir düşüş olsa da, hem utanmış hem de şok olmuştum ve bana aval aval bakacaklarını bildiğim bakışlarla yüzleşmek istemiyordum.

Derin bir nefes alıp verdim ve gözlerimi açtığımda Kova'nın üzerimde gezindiğini gördüm. Bana yardım etmek için avucunu açtı ve ben de hiç düşünmeden avucunu tuttum.

"Kızlar," dedi doğrudan bana bakarak, "bir sonraki etkinliğe dönün. Ben birazdan orada olacağım."

Yanımızdan geçerken Reagan'dan kıs kıs gülen bir ses geldi. Onun soluduğu havadan cidden nefret etmeye başlamıştım.

"Hemen bara geri dön."

Siktir. Siktir. Siktir. Kalbim hızla çarpıyor, tekrar düşme korkusu damarlarımda patlıyordu. Bu kadar kötü düşmek ve sonra tekrar ayağa kalkıp bunu tekrar yapmak kolay değildi. Korku beni boğuyordu.

"Ben... Sanırım bir molaya ihtiyacım var," diye kekeledim.

Koç, üzerinde durması için uzun, sağlam bir minder getirirken beni görmezden geldi. Bir gözleme bloğu. Onu metal direğin yanına bıraktı ve yukarı tırmandı, beklentiyle bana bakıp bekledi.

"Sana seçme şansı verdim mi? Basit bir serbest bırakma hareketinde çuvalladın. Aslında, bütün öğleden sonra senin çuvallamanı izledim, Adrianna. Çok dağınıksın ve bu utanç verici. On iki yaşındaki bir çocuğun bile yapabileceği basit hareketleri yapamadığın için sanırım temellere dönmemiz gerekecek. Şimdi oraya çık ve tekrar yap."

Başımı hafifçe sallayarak tutamaklarıma biraz tebeşir sürdüm ve barların önünde durdum. Alçak bara tırmanmak için bir kip yaptıktan sonra bıraktım ve yüksek bara atladım.

"Amuda kalk. Kör değişim. Jaeger."

Başımı salladım, ellerimi geriye doğru döndürdüm ve parmak eklemlerim uyluklarıma değecek şekilde yarım pirouette yaptım. Körü körüne öne düşmek, geçirdiğim günden sonra pek de havamda olduğum bir şey değildi ama derin bir nefes aldım ve bir Jaeger yapabilmem için Tanrı'ya dua ettim.

Kalçalarımla bardan sekerek amuda kalktım. Koç ellerini karnıma ve sırtıma koyarak beni yerimde tuttu ve her parmak ucunda bir dokunuş sıcaklığı bıraktı.

"Nefes al," diye fısıldadı sadece kulağıma. "Sakinleş ve odaklan. Bunu yapabilirsin." Başımı salladım, sonra beni yine aynı yerden kavradığı başka bir amuda doğru körlemesine düşüyordum. Tutuşu sağlam, güvenli ve genel olarak kendinden emindi. Düşersem beni yakalayacağını bilmek içimi rahatlatı.

"Sıkı dur." Kalçamın arkasına hafifçe vurdu. "Poponu sık, bacaklarını düzelt." Vücudumda sıkabildiğim her kası sıktım ve bir amuda daha kalkmak için tekrar geriye düştüm. "Daha iyi. Tekrar yap."

Yine yaptım.

"Daha sert vur," dedi. "Sanırım yeterince sert vurmadin ve düşmenin sebebi de bu." "Kova," diye fısıldadım amuda kalktığımda. Aşağı inerken kalçalarımı bara dayadım ve

Kollarım düz bir şekilde kilitlenmişti. Ona bakmak için döndüm. "Yapma," diye mırıldandı.

"Konuşmamız gerek."

"Adrianna, bana tek kelime daha edersen, vücudunu öyle bir kondisyona sokarım ki yarın yürüyemezsin."

Dudaklarım aralandı ve gözleri dudaklarımda gezindi. Zümrüt gözleriyle eşleşen saat beş gölgesi yakıcıydı ve bana emredici bir otoriteyle baktığında vücudum alev aldı. Ses tonundaki ısırik, durmam için açık bir uyarıydı, ben de dinledim. Onu zorlamak istemedim. Şaka yapmadığı belliydi, sinirlenme noktasını çoktan geçmişti.

"Şimdi herhangi bir şey hakkında konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Akıllı ol, Adrianna. O zamana kadar, bu beceriyi sağlamlaşana kadar kullanacaksın ve sonra eve gideceksin. Kemiklerimi kırmana ihtiyacım yok."

Başımı salladım. O haklıydı.

"Şimdi gidelim. Jaeger'ı yap. Ben seni görürüm."

Başka bir amuda kalkmadan önce ona baktım ve "Korkuyorum" diye fısıldadım.

Gözleri empatiyle doldu. "Korku kötü bir şey değildir. Sizi hayatta tutan ve denemenizi sağlayan şeydir. Gözünüzde canlandırın ve sonra peşinden gidin. Kendinden emin ol. Zorla. Ben burada seni izliyorum, hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Ona inandım. Kafamda beceriyi canlandırarak çılgınca başımı salladım. Amuda kalktıktan sonra ellerinin beni görmesini bekledim ve tekrar bırakma zamanı geldiğinde sırtımı dikleştirdim ve ayaklarımı sertçe vurdum. Barı bıraktım ve öne doğru dönerek pike pozisyonuna geçtim. Barı fark edince, sanki yere yüz metre düşecekmişim gibi ona uzandım ve sıkıca kavradım. Koç sözünü tuttu ve elini tam göğsümün altında ve sırtımda düzleştirerek ağır bir darbe indirdi.

Beni yakalamıştı.

Kolay bir kip ile devam ettim ve barın üzerinde dinlendim. Nefesimi tutarken kalbim hızla çarpıyor, damarlarımdan adrenalin akıyordu. Ona baktım ve ıslıl ıslıl gülümsedim.

"Tekrar." Kalçamın arkasına dokundu.

Tekrar ayağa kalkmam için bana otuz saniye bile vermedi. Sinirlerim bozulmuştu ve ancak bir mucize eseri barı yakalayabildim. İlkinden sonra kaç kez Jaeger çalıştığımı sayamadım. Tutuşlarımla bile avuç içlerim yanıyordu ama acı veren ağrıyı engelledim. Omuzlarım jöle gibiydi. Her bırakışta korku biraz daha dağılıyordu. Ama asla yok olmadı. Kova korku konusunda haklıydı, beni canlı ve motive tutuyordu. Aksi takdirde, devam etmek için sporun heyecanını kaybederdim. Sert dokunuşuyla bana kendime olan inancımı ve devam etmem için gereken cesareti verdi. Sporcusunun başarılı olduğunu görmek isteyen bir antrenörden başka bir şey değildi.

Beni göreceğini söylediği yerde bir Jaeger daha sipariş etti, ama görmedi. Sadece beni rahatlatmak için orada durdu. Bunu beklemeliydim ama o anın içinde o kadar kaybolmuştum ki beklemiyordum.

Nefes nefese yüksek bara doğru eğildim ve kireçli havayı yoğun bir şekilde ciğerlerime çektim.

"Eşyalarını topla ve git. Yarınki antrenmanı atla ve otoritemi sorgulama." Aşağı doğru döndüğümde içimde bir güven kükredi. Normalde antrenmanı kaçırdığım için üzülürdüm ama bu şekilde bitirmek bana tam tersi bir his verdi.

Kendi kendime gülümsedim, tutamaklarımı çözdüm ve bilekliklerimi çıkardım. Jaeger'lar hakkında, Kova'nın onları yeniden yapmam için beni nasıl zorladığı hakkında iyi hissediyordum. Eğer yapmasaydı, bir dahaki sefere onlardan korkma ihtimalim olurdu. Bu antrenman iyi başlamış, boka sarmış ve hızla bir felakete dönüşmüştü ve sonra aslında çoğunlukla iyi bir notla sona ermişti.

Kova yanıma geldiğinde eğilmiş çantamı karıştırıyordum. Ayağa kalkarak çantamı omzuma attım ve sert yüzüne baktım.

Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı. "Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, buradan öyle bir kovulursun ki başın döner. Babanın kim olduğu umurumda bile değil. Bu pervasızca ve aptalcaydı ve bir daha asla görmek istemiyorum."

Ve sonra çekip gitti.

ALTI

I Jaeger fiyaskosundan bu yana birkaç gün geçmişti. Geçmiş değiştirilemeyeceği ve sürekli onu düşünmekten iyi bir şey çıkmayacağı için üzerinde durmamaya çalıştım. Bunun yerine, onu mümkün olduğunca bloke ettim ve eğitimi zihnimin ön saflarında tuttum.

Kendimi meşgul ettim ve ödevlerimi yaptım. Hatta önümüzdeki birkaç gün boyunca öğretmenlerimle üzerinden geçeceğim materyali bile çalıştım. Hayatım boyunca bir daha asla kullanmayacağım sıkıcı matematikle işim bittiğinde, aklım dağılmasın diye evimi temizledim ve etrafta bir şeyler yaptım. Aşil tendonum için terapiye gittim ve daha sonra hiç yapmadığım bir şey olan dışarı çıkmaya karar verdim.

Penne a la Vodka orgazmikti. Her gün yiyememem çok kötü. Ancak Şükran Günü hafta sonu olduğu ve ailemle birlikte olmadığım için biraz savurgan davrandım. Bu tatil için eve gitmemek benim için büyük bir mesele değildi. Yine de Noel için eve giderdim.

Esneyerek kimya kitabımı kapattım ve kanepenin üzerine bıraktım. Gözlerim şiş ve kabarıktı ve saçlarım bir saat önce aldığım duştan dolayı nemliydi. Doymuş bir karınla rahatlamıştım ve yatağa sarılmaya hazırdım.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu konuda konuşacak kimsem yoktu. Avery'ye Kova ile seks yaptığımı söylemek istemedim çünkü beni yargılamasını istemiyordum. Yargılayacağından değil ama onunla yaptığım konuşmadan ve Kova'yla ilişkimizi kesmemiz için ısrar etmesinden sonra içimden bir ses hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu. Doğru zaman geldiğinde ona söyleyecektim. O zamana kadar böylesi daha iyiydi.

Sürgülü cam kapıdan zifiri karanlık gökyüzüne bakarak geleceğin ne getireceğini, bir yıl sonra jimnastik açısından nerede olacağımı düşündüm. Ay yüksekte asılı duruyordu ve ben ona bakarken kapımın hafifçe vurulduğunu duydum.

Ayağa kalkarak pelüş halının üzerinde yürüdüm ve parmak uçlarımda durarak gözetleme deliğinden içeri baktım. Derin bir nefes alarak kapının kilidini açtım.

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Tanrım, o kadar muhteşemdi ki.

Eğilip bana bakarken bir kolunu duvara dayamıştı. Delici yeşil gözleri kalın, siyah kirpiklerinin altından fırlamıştı ve daha önce hiç görmediğim kadar çok sakalı vardı. Bu onun lehine işliyordu ve daha fazla uzatmasını diliyordum. Gözlerimiz tekrar kilitlenene kadar baş döndürücü bakışlarıyla vücudumun her yerini taradı. Evime her uğradığında kıyafetim aynı gibi görünüyordu - külot ve gömlek. Kendimi savunmam gerekirse, misafirim olmasını planlamıyordum.

Kova kolunu indirdi ve yanımdan geçip gitti. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kolonyayla karışık temiz kokusunu içime çektiğimde vücudumun kaynadığını hissettim. İlahi

kokuyordu. İçimden bir ses bana bağırmak için burada olduğunu söylüyordu ve neyse ki birkaç gün yalnız kaldıktan sonra her şeyi planlamıştım.

söylemek istedim.

Ceketinin kapüşonunu geriye iterek Kova'nın fermuarını açmasını ve sonra çıkarmasını izledim. Sıkı kollarını salladı. Öfke havayı kalınlaştırdı, kalbim göğsümde fırladı. Üzerinde yıpranmış koyu renk bir kot pantolon ve dar siyah bir gömlek vardı. Ceketini yüksek arkalıklı sandalyeye bırakan Kova bana doğru yürüdü. Sert tavrı karşısında gözlerimin arasında bir kırıksıklık oluştu ve boğazımdaki düğümü yutkunarak geri çektim. Bana doğru bir adım attı ve beni mutfağa kadar takip etti. Sırtımı duvara yasladığımı hissettiğimde kalbim endişeden çılgına dönmüştü.

"Delirdin mi lan sen?" Sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdadı. Direkt konuya girdi. "Senin bir sorunun mu var?"

"Gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?" Ben de karşı çıktım.

Boynunu kırar gibi yana doğru kırdı, bakışlarımı hiç bırakmadı. "Sen bir *Bakire, lanet bir bakire*. Ve seni o şekilde becermeme izin mi verdin? Sana böyle dokunmama izin mi verdin?" Yüzüm buruştu. İğrenç bir tonla bakire dedi ve bu midemi ağrıttı.

"Hiçbir şey yapmana izin vermedim, sen istedin. İkimiz de istedik, açık ve net. Tamam, belki seni biraz fazla zorladım ama ne fark eder ki?"

"Aradaki fark senin bakire olman, Adrianna. Fark bu. Konuşmayı takip etmiyor musun?"

"Eğer yardımı olacaksa, denge aletinde kızlık zarımı bozduğuma yüzde doksan dokuz eminim, bu da bir anlamda bakire olmadığım anlamına geliyor." Kova durakladı, şaşkın görünüyordu, ben de devam ettim. "Aslında bir jimnastikçinin denge aletinde kötü bir düşüş sonucu kızlık zarının bozulması oldukça yaygın bir durumdur ve Tanrı biliyor ki ben de pek çok kez düştüm. Muhtemelen bu yüzden seks yaptığımızda kanamam olmadı."

Kova bir adım daha yaklaştı. Kollarını başımın yanındaki duvara dayayarak beni sıkıştırdı. Gözleri kısılmıştı ve öfkeden kuduruyordu.

"Gerçekten de bana giriş ve kızlık zarı konusunda ders mi vereceksin? Bunların hepsini biliyorum. Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir spor dünyasının içindeyim. Kızlık zarının bozulması artık bakire olmadığın anlamına gelmez, Adrianna." Kova çenesini eğdi ve gözlerimin derinliklerine baktı, gözlerinden öfke akıyordu. "Penetrasyon artık bakire olmadığın anlamına gelir. Kirişte kızlık zarını bozduğum doğru olsa da, ben yine de senin ilk gerçek penetrasyon şeklindim ve bu anlaşılmayacak kadar berbat bir şey. Bana söylemediğine inanamıyorum."

Göğsüm söndü.

"Nasıl berbat oldu?" Kederle sordum.

"Bana karşı dürüst olmalıydın." Ses tonumu yansıttı ve bekaretimi öğrendiğinden beri ilk kez gerçekten pişmanlık duydum.

Kova gözlerini kapattı ve geri çekildi. Mutfağımda çılgınca volta atmaya başladı. Dışarıya saçtığı öfke ve hiddet yoğun ve yoğun, beni sertçe vuruyor ve geri yordu. Onda ilk kez gerçek bir öfke görüyor ya da hissediyordum. Spor salonunda bana bağırdığı zamanlardan tamamen farklıydı ve dürüst olmak gerekirse, bununla ne yapacağımdan emin değildim.

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Seni becermeme, sana dokunmama, içinde *boğulmama* izin verdiğime inanamıyorum," diye mırıldandı kendi kendine. "Bunu asla yapmamalıydım."

Sözlerindeki pişmanlığı hissederek irkildim. "Ne fark eder ki zaten," diye bağırdım, onun sürekli kırbaçlamasından bıkmıştım. "Bunu ben istedim. Bilseydin durur muydun?"

Durdu ve bana baktı, tekrar yakınımda durmak için yürüdü. "Evet, yapardım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Çünkü nasıl bakmak istersen bak, kızlık zarın zaten yırtılmış olsa da olmasa

da benden önce içinde hiç horoz olmadı. Ben yine de senin için bir ilktim ve bu asla olmamalıydı ama oldu. Masumiyetini aldım. Bekaretini aldım. Neden konuşmadın?

ve bir şey söylemek? Sana karşı her zaman dürüst oldum Adrianna, her zaman."

Suçlu hissederek omuz silktim. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim ve senin duracağından korktum." Alçak sesle, manik bir şekilde güldü. "Bu çok boktan bir durum."

Kalbim parçalandı. Kova'yla olmayı seviyordum. O beni zorlamadı. Aksine, ben onu zorladım.

Bu durumu medeni bir şekilde konuşmamamız için hiçbir neden yoktu. Kasıtlı olarak acımasız davranıyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum.

"Kova," dedim usulca, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve beni hareket etmemeye zorladı. "Yanlış bir şey yok mu? Seni durdurmadığıma adım gibi eminim. Denemedim bile. Bir açıklık gördüm ve onu kullandım. Al dediğim ve senin de aldığın an, kendimi tutma şansım yoktu. Bir bakireyi becerdim. Tekrar tekrar. Adrianna, seni *yaladım*, defalarca orgazm oldun," dedi dehşetle. "Hem de reşit olmayan bir bakireyle. Benim lanet jimnastikçim! Bu resimde çok fazla yanlış var. Hapse girebilirdim."

"Bundan önce hapse girebilirdin," diye mırıldandım.

"Ne dedin sen?"

Bana ters ters bakınca kekeledim. "Hiçbir şey..." Bu konuşmanın bu şekilde olmasını planlamamıştım.

Git.

"Biliyorsun, bu *senin* hatan. İlerlemeni durdurmalıydım. Daha güçlü olmalıydım.

ve geçmişte diğerlerine yaptığım gibi seni de geri çevirdim. Ben hiç," diye öfkeyle söylendi, "reşit olmayan birini bırakın, bir jimnastikçiyle bile birlikte olmadım. Benim neyim vardı böyle?" Tekrar ileri geri volta atarak kendini sorguladı. Bir elini saçlarında gezdirerek, "Bu bize her şeye mal olabilir," diye tekrarladı.

Bu bana bir fırsat verdi. "Başka bir jimnastikçiyle hiç birlikte olmadığına emin misin? Bu kadar uzun süredir antrenörlük yaptığınıza ve onlarla bu kadar yakın çalıştığınıza inanmakta zorlanıyorum. Bu mümkün olamaz."

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi, çarpıcı yüzünde tiksinti okunuyordu. "Benim bir tür ucube olduğumu mu düşünüyorsun, Adrianna? Hayır, hayatımda hiç başka bir jimnastikçiyle ya da reşit olmayan bir kızla birlikte olmadım. Bunu hiç istemedim. Sana bunu düşündüren ne?"

Bana doğru yürüdü. "Gerçekten genç kızlardan hoşlandığıma inanıyor musun?" Kendi sorusundan iğrendi.

Omuz silktim. "Cevap ver bana."

"Bilmiyorum. Sanırım nasıl yapamayacağını anlamıyorum." Sorusu karşısında başımı salladım ve omuz silktim. "Kova," dedim usulca ve elimi omzuna koydum. "Kimsenin bildiği ya da bileceği gibi değil."

"Dokunma bana."

Göz kapaklarım düştü ve ona ters ters baktım. Öfke içimde kaynıyor, zirveye tırmanıyor ve patlamaya hazırdı. Sanki yakalanmışız gibi davranıyordu. Bakire meselesi benim için çok da önemli değildi, bu yüzden benim ilk sevgilim olmasından neden bu kadar etkilendiğini anlamıyordum. Keşke bu konuyu kapatsaydı.

"Aşırı tepki veriyorsun ve tüm suçu benim üzerime atman tamamen saçmalık," diye karşılık verdim. "Tango yapmak için iki kişi gerekir. Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamadım."

Arkasını döndüğünde bana attığı bakış beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Delici yeşil gözleri çok canlıydı ve boynundaki damarlar gerilmişti. İçten içe onu böyle görmek hoşuma gidiyordu. Öfke ve hiddet tek bir güzel pakette toplanmıştı.

"Beni takip ettin! Ben de sana izin verdim!" Kükredi, gözleri hararetle bakışlarını vücudumda

gezdiriyordu. Öfkelenildiğinde Rus aksanı daha da kalınlaşıyordu.

"Seni takip mi ettim?" Kesin bir dille tekrarlardım. "Belki yaptım, belki yapmadım. Ama sonuçta hepsi aynı.

Sana yaklaşmama izin verdin. Bana içini atın ve dnyana girmeme izin verdin," dedim yavaşça ona doğru adım atarak. "Beni istedin. Ve bana dokunamayacağını biliyordun ama yine de dokundun. Bundan zevk aldın. Ters psikoloji diye bir şey duydun mu hiç?" Korkuyla geri çekildi ama ben devam ettim. "Neden beni itmedin? Beni alt edemeyecek, durduramayacak değilsin ya."

"Adrianna. Asıl noktayı kaçırıyorsun. Mesele aşırı g kullanmak değil. Kendimi durumdan uzaklaştırmakla ilgili."

Demek istediğimi anlamıyordu, ben de ona doğru ilerlemeye devam ettim. Bu cesaretin nereden geldiğinden emin değildim ama devam ettim.

"İkimiz de senin benden çok daha güçlü olduğunu ve her şeyi başlamadan bitirebileceğini biliyoruz."

"Adrianna," diye uyardı, çenesinde bir tik başladı.

"Sadece ben olmadığımı kabul et."

"Hayır," diye hırladı.

"Yap şunu," diye fısıldadım ona bakarak. Göğüslerimiz o kadar yakındı ki derin bir nefes alsam göğüslerim ona değecekti. Onu baştan çıkarmak ve yanıldığını kanıtlamak için bunu yapmak istiyordum.

"Geri ekilin.

şimdi." "Yap beni."

ALTMİŞ BİR

GKayıp, ağır kapaklı gözler bana baktı. Güçlü kalmaya çalışıyordum ama bana attığı bakış tüm vücuduma bir his yaydı. Hayır denilmesinden hoşlandığını bilmek ve onunla mücadele etmemden hoşlandığını bilmek beni daha da azdırıyordu. İçime başka bir heyecan gönderdi. Onun ihtiyaçları ve istekleri beni tahrik ediyordu ve içimde ortaya çıkardığı bu yönü kucakladım.

Bileğini kavrayarak popomu kavrayacak şekilde çevirdim. Yalan söylediğini biliyordum, bunu çok iyi biliyordu ve bundan nefret ediyordum. Bulanık bir hızla hareket etmeden önce parmakları bir anlığına etime saplandı. Her iki bileğimi de arkamdan sıkıca tutarak beni duvara yapıştırdı ve içime doğru bastırdı. Kalbim boğazıma kaçtı, gözlerim kocaman oldu ve onun derinliklerine bakmaya başladım.

"Benimle taşak geçmeyi bırak," diye fısıldadı boynuma doğru kalınca. "Bunu neden yapıyorsun?" "Her şeyin benim yüzümden olmadığını kanıtlamak için... ve aramızdaki şeyi durdurmak istemiyorum."

"Sen delisin, biliyor musun? Aklın başında değil."

"Belki kafadan biraz deliyim ama sanırım hoşuna gidiyor," diye fısıldadım. Parmak uçlarımda durup kalçalarımı ona doğru iterken ereksiyonu karnımın alt kısmında sert bir açığı oluşturunuyordu. Elimde değildi, onu daha aşağıda hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu daha aşağıda hissetmek istiyordum.

Bu sadece fiziksel çekimin ötesindeydi.

Bu hayvani bir şeydi.

Ve son derece yasak, bu da onu çok daha iyi hale getirdi.

"Elimi üzerinden çekmenin ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Bileklerimi o kadar sıkı tutuyorsun ki seni zorlamamın imkânı yok. Şimdi itiraf et, sadece ben değildim."

Tüm vücudu benimkine karşı sertti, nefes alış verişini düzensizdi. Onu zorluyordum, onunla alay ediyordum... ve bu hoşuma gidiyordu. Parmak uçlarımda altında fokurduyordu ve bilinmeyen bir nedenden ötürü, onun patladığını görmek istiyordum.

Ayağımı bacağının arkasına doğru sürükleyerek kalçasına doladım ve kendimi onun seviyesine çıkarmak için karnımı ve iç uyluğumu kullandım, diğer bacağımı kalçasına doladım ve vücuduna tırmandım. Tüm bu kondisyonu iyi bir şekilde kullandım. Duygularımı kelimelerimden çok gözlerimle anlatmaya ihtiyacım vardı çünkü kelimelerim birbirini tutmuyordu. Ama birbirimizle göz hizasına geldiğimiz anda onun şehvetini, iç kargaşasını, doğru ve yanlış konusundaki kafa karışıklığını ve daha fazlasına duyduğu açlığı hissedebiliyordum.

"Yapamazsın, değil mi? Bunu kabul etmek ahlaksızlıktır ve bunun ahlaksızlığı ve yanlışlığı onu çok daha ateşli hale getirir. Ama bu yüzden bu kadar iyi hissettirmiyor, değil mi?" Dudaklarına

doğru nefes aldım, gözlerimiz ikimizin de kıramayacağı kadar güçlü bir bakışla kilitlendi. Göğüslerimiz birbirine karşı nefes nefese kalmıştı, hava gerginlikle doluydu. Çok sıkı sıktığı için bileklerim acıyordu ama şikâyet etmeden yapmasına izin verdim.

"Birlikte iyi çalışıyoruz, Kova," diye fısıldadım. "Aramızda kimyadan daha öte bir çekim var."

Onun kararlılığını kırıyordum, bunu hissedebiliyordum. Kova'nın içimde serbest bıraktığı bu şehvetli güç evcilleşmemiş ve yeniydi. Dilim dışarı kaydı ve dudaklarında gezindi. Nefes nefese kalmaya başladı, ereksiyonu bana karşı sertçe gerildi ve baskı kalçalarımın onunkine karşı dalgalanmasına neden oldu. Kova inledi, içimi ürperten derin ve gırtlaktan gelen bir sestti.

"Bırak," diye ittim.

Hareket etmedi.

Yapamadı. Onu zorladığım için değil, burada olmak istediği ve olmaması gerektiğini bildiği için.

Dikkatlice bileklerimi bir eline aldı ve diğer eliyle çenemi kavradı. O kadar yakındık ki birbirimizin nefesini içimize çekiyorduk.

"Haklısın. Seni istiyorum, şu anda bile beni baştan çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun, seni anlamsızca becermek istiyorum. Ama görmediğin şey, bu yeni keşfettiğim bilgiden sonra bir daha asla yapmayacağım," dedi ölümcül bir şekilde alçak sesle.

Kova bilerek bana süründü, siki kaya gibi sertti ve klitorisime çarpması boğazımdan küçük iniltilerin kaçmasına neden oldu. "Yarımdan itibaren eğitim sırasında olmadığı sürece fiziksel temas olmayacak. Bunu denersen sonuçlarına katlanırsın. Sen bana bakmayacaksın ve ben de spor salonuyla ilgili olmadığı sürece sana bakmayacağım. İşimiz bitti. Aslında, kendimi koçunuz olmaktan çıkarıyorum."

Hızını artırdı ve içimde bir orgazmın yükseldiğini hissedebiliyordum. Roller değişmişti ve şimdi beni baştan çıkarıyor ve zorluyordu. Kollarımı serbest bırakmaya çalıştım ama sırttı ve buna izin vermedi. Beni sıkıca kavradı ve gözlerindeki parıltı bundan hoşlandığını gösteriyordu.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için ona karşı koydum. Ama zaptedilmenin beni daha da yükseğe çıkardığını fark ettim. Güç savaşını seviyordum... Dokunuşu tenimi yakıyordu ve patlamaya hazır bir cehennem kadar sıcaktım.

Bacaklarımı daha sıkı kilitleyerek, "Yarımdan itibaren... o zaman neden bana böyle dokunuyorsun?" dedim. Ağzına uzandım ama o hızla geri çekildi, hâlâ çenemi tutuyordu. "Neden hâlâ buradasın?" Durakladım ve sonra, "Tabii gerçekten sevişmek istemiyorsan." dedim. Hınzırca gülümsedim. "Katja şu anda senin için uygun değil mi?"

Bana yakıcı bir bakış attı. Eğer bakışlar öldürebilseydi.

"Devam et," diye iç geçirdim, gözlerim kapanmıştı. Her an orgazm olabilirdim ve kalçalarımı ileri geri itmeye, onu gıcırdatmaya başladım. O da benim hızıma karşılık verdi. Sırtım kamburlaştı, aleti amıma daha hızlı ve daha hızlı sürtünürken meme uçlarım tişörtümün içinden gerildi. "Tam orada..."

Kova çenemi bıraktı ve yumruğuyla duvara öyle sert vurdu ki irkildim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onunkiler vahşiydi, akıl sağlığının sınırlarını zorluyordu. Hızla bileklerimi bıraktı ve ayak bileklerimi sırtından çözererek beni ayakta durmaya zorladı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, kemerinin çözüldüğünü ve fermuarının indiğini duyduğumda dudaklarım aralandı. Ona yardım etmek için uzandım ama elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Kot pantolonu kaslı kalçalarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde birikti. İki eliyle kısa külotumu yırttı, kalçalarımı kavradı ve bacaklarım bir kez daha belini çevreleyecek şekilde beni yukarı kaldırdı. Bir eliyle her iki bileğimi arkamdan tutarak beni zorla duvara yasladı ve eli şiş dudaklarımı sıyrarak sikini avuçlamak için aramıza uzandı. Vücudum bir sonraki hamlesinin farkına vardı ve endişelendi. Kova sertçe yutkunduktan sonra girişime yerleşti ve o kadar hızlı ve sert bir şekilde soktu ki sırtım eğildi ve güçten gözlerimi sıkarak kapattım. Kahretsin, bu acıttı. Beni iyice gerdi ve ben de etrafını sıkarak

acıyı daha da arttırdım. Başını boynumun kıvrımına indirdi ve içine çekti. "Bebeğim," diye tekrar tekrar mırıldandı ve ben eridim. "Oh,

Siktir, evet." Boğazının arkasından gelen inilti inanılmaz derecede seksi olmasına rağmen çatışma doluydu. Kalçalarım sert müdahaleden dolayı onun kalçalarını sıktı. Neyse ki sıırıslıklamdım, yoksa bu beni parçalanıyormuşum gibi hissettirirdi.

"İstediğin bu mu? Sertçe becerilmek mi?" Kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavrayarak ve nefes almam için bana bir saniye bile vermeden içeri ve dışarı itti. Yüksek sesle nefes aldım.

"Vücudun bu hızla beni kaldıramaz, Adrianna. Seni kıracağım. Daha sonuna kadar bile gelmedim, hiç sonuna kadar gelmedim."

"Ama kız arkadaşın yapabilir mi? Katja hepinizi bu şekilde alabilir mi?" Alay ettim ve beni doldurduğu yoğun zevkten gerçekten yüksek sesle inledim. Aralarında sorunlar olduğunu biliyordum ve bunları kendi gücüm için kullanmak istiyordum. Bana hayır demesini, yapamayacağını söylemesini istiyordum.

Kova dişlerini birbirine geçirdi. "Şu anda ondan bahsetme."

Onu gündeme getirmek zorundaydım çünkü her gece eve gittiği kişi oydu. Ve derinlerde, içimde gizli bir yerde, onunla olan ilişkisini kıskanıyordum. Onun sahip olduğu şeyi istiyordum.

"Ona yapacağın her şeyi bana da yap. Kendini tutma." Başımın arkası duvara çarptı ama o anın içinde kaybolmuştum ve bunu hissedemedim.

"Senin içindeyken Katja'yı düşünmeyeceğim."

Kova onun adından bahsedince daha derine itti. Onun etrafında kenetlendim ve bundan daha da tahrik oldum. Onu kışkırtmak şaşırtıcı derecede coşku vericiydi ve tatmin olmanın tadını çıkarıyordum. Bileklerimi serbest bırakmaya çalışarak kollarımda sarsıldım, ama onun tutuşu daha da güçlendi ve ereksiyonu içimde daha da sertleşti.

Kova tekrar içeri itti ve tuttu. Refleks olarak iç duvarlarımı sıktım. "Nefes al," diye emretti boğuk bir sesle. "Sadece nefes al." Başparmağı kalçalarımın gömülerek beni aşağıya doğru itti ve ben de onun etrafında titreşerek genişliğine uyum sağlamak için gerildim.

"Tıpkı yalvardığın gibi bu benim içimdeki derinliğim. Her santimini. Şimdiye kadar her santimini hiç yaşamamıştın." Kova dilini boynumda gezdirerek ıslak bir iz bıraktı ve ısınmış etimi ısırdı. Onun sahiplenici tutuşuyla titredim. "Bununla başa çıkabilir misin?"

O kadar gerildiğim için neredeyse hayır diyecektim ama demedim. Ben de "Daha fazla." dedim.

"Çok kötü bir kız. Buna bayılıyorum." Kalçalarını daha sert hareket ettirerek alaycı bir şekilde karşılık verdi. Gözlerindeki ışıltı tenimde parıldıyordu. Hafif bir gerginlik hissettim ama acı yerine zevke odaklandım.

"Bunu istememelisin. Bunu istememeliyim," dedi kabaca ve beni agresif bir şekilde öptü, bana kimin sorumlu olduğunu gösterdi. Ağzının içinde inledim, bedenim bırakmaya hazırды. "Ama istiyorum, Tanrım, hem de hiç," dedi dürüstçe.

"Oh, Tanrım, boşalacağım." Üç kez daha pompaladı ve şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmı yaşıyordum. Bağırđım, ama Kova ağzımdaki diliyle çığlıklarımı bastırdı, derinlere itmeye devam etti ve sonra geri çekildi, hareketi tekrarladı. Dilini emdim, orgazmın gücü vücudumu sararken bileklerimdeki tutuşla savaştım. Bu yüksekliğin bitmesini hiç istemedim.

Nefes nefese, kalp atışlarımdın ritmini zar zor yakalayabiliyordum ki Kova ayağa kalktı ve beni kucakladı. Kot pantolonunu çıkardı ve beni mutfaktan dışarı taşıdı. Hâlâ üzerinde olduğunu unutmuştum. Kova kollarımı bıraktı ve ben de kollarımı omuzlarına doladım, başımı göğsüne yasladım ve karanlık kokusunu içime çektim. Titriyordum, bedenim sonuna kadar gerilmişti ama bu aşırı dolu hissi seviyordum. Serin hava çıplak tenimi öpüyordu ve Kova'nın sıcak bedenine karşı ferahlatıcıydı.

Yatak odama gideceğimizi sanıyordum ama kanepede durdu ve bacaklarımı belinden çözdü.

Beni dikkatlice kol dayanağının yanına bıraktı ve ben de şaşkınlıkla kalçalarına baktım. Ereksiyonu benim orgazmımla parlıyordu ve bitirmediğini fark ettim. Başını kaldırıp derin yeşil gözlerini bana dikti ve sırtışı o kadar seksiydi ki kalbimin hızlanmasına neden oldu.

Elini saçlarımın arasına sokarak başımı kendisine doğru çekti.

"Em
onu."

Duraklad

ım.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim usulca. Doğruydu, nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kova göz kapaklarını indirdi, yüzünde muzip bir gülümseme oluştu.

"Çok basit. O güzel küçük ağzını aç, dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdir ve em."

ALTMİŞ İKİ

Syeterince kolaydı.

Eğer zeminde çift plan yapabilseydim, bunu yapabilirdim.

Kararsızca dizlerimin üzerine çöktüm, altımdaki mikrofiber yumuşaklığı hissettim ve eğildim. Penisinin ucuna bakarken dudaklarım aralandı. Kova sessizce inledi. Elini başımın arkasına koyarak beni kendisine doğru yönlendirdi ama itmedi. Bunda zorlayıcı bir şey yoktu, ki bunu takdir ettim. Gergindim ama tepkisini ve nasıl hissettireceğini görmek için hevesli olmadığımı söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Dilim dışarı kaydı ve ucunu yaladı. Tuzlu olmasını beklemiyordum ve yüzümdeki hoşnutsuzluğu gizlemek için çaba sarf ettim. Onay almak için ona baktığımda Kova'nın karnı esnedi, karın kasları sertleşti. Elimi uzatıp leğen kemiğini sıyırdım, sert kaslarını ve kalçalarındaki V'yi hissederek ağızıma daha fazlasını aldım.

Kova inledi. "Dilini lolipop emer gibi etrafıma dola." Durdum ve güldüm.

"Lolipop mu?"

Ondan derin bir kıkırdama geldi. "Evet." O bir lolipopmuş gibi davrandım ve şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı. Kalçaları öne doğru hareket etti ve başımın arkasını kendisine doğru tuttu. "Katja'nın yaptığını yapmak istiyorsan, daha sert emmek zorunda kalacaksın. Sikimi emmeye bayılıyor."

Burnum alevlendi ve neredeyse *sikini* ısıracaktım. Bu sadece kanımın kükremesine neden oldu. Aleti seğirdi ve ben de kalçalarımı sıkarak kapattım. Kova beni kışkırtıyordu, öyle olduğunu biliyordum ve umurumda değildi çünkü içimde derinlerde bir yerde bundan zevk ve tatmin buluyordum. Hızımı artırdım ve dilimi kullanarak ağızıma alabildiğim kadarını almaya çalıştım. Kolay değildi ve çenem ağrımaya başladı. Kova, aleti boğazımın arkasına çarptığında inledi ve neredeyse öğürüyordum.

"Boğazının arkasını açmalısın."

Boğazımın arkasını açmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bilgisiz olduğumu bilmesini istemediğim için başımı salladım. Kalçalarını her itişinde boğazımın arkasına vuruyordu. Daha derine inmesini önlemek için parmaklarımı penisinin dibine doladım ve ondan daha fazla rehberlik yaparken tuttum. Kolu başımdan çekilince yukarı baktım. Kova'nın başı geriye doğru eğilmiş, zevkten sarsılıyordu. Kendi kendime gülümsedim. Sanırım her şeye rağmen doğru yapıyordum. Ucuna odaklanarak daha sert emdim.

"Kahretsin," dedi boğuk bir sesle, dilim boyunun etrafına dolanıp çekiştirdiğinde. Yanaklarım çukurlaştı. Kova aşağı baktı, gözlerimiz kilitlendi ve kalbimde bir şey değişti. Ona yaptığım şeyden zevk alması benim için önemliydi, tıpkı benim aldığım gibi.

Bakışları ölümcüldü, neredeyse koruyucuydu, sanki onun dünyasında önemli olan tek şey benmişim gibi. Belirsizlik ve deneyimsizlik anları unutulmuştu. Tek yapmam gereken onun tepkisini ölçmekti ve ben

doğru yaptığımı biliyordum.

Çenemi kavradı, parmakları boynumda ve saçlarımda gezinirken ikimiz de sadece bir bakışla birbirimizi yerimizde tuttuk. Göz temasımız hiç kesilmedi ve hızı arttı. Kalçaları ileri geri pompalanıyor, boynundaki damar gömleğinin içine doğru kıvrılıyordu. Aniden beni itti ve ben de pelüş kanepeye geri düştüm.

Elimin tersiyle ağzımı silerek, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum. Kova kendini tutarak homurdandı. "Hayır, tam tersi aslında."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ama sonra hâlâ orgazm olmadığını fark ettim. "Ama sen bitirmedin."

"Çünkü seninle işim bitmedi." İki adım atıp kanepenin ucuna doğru ilerlerken gözlerim onu takip etti. Güçlü bir kolunu belime doladı ve beni yukarı kaldırdı. Beni etrafında döndürerek, sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi eğdi. Dizlerim kolçağın üzerine, ellerim de kanepenin minderine indi. Nefes almak için bir saniye bile beklemeden beni arkadan kavradı. Bu farklı bir açıydı ve içeri girdiğinde bunu beklemiyordum. İçimden hafif bir keskinlik geçti ve acı içinde homurdandım. Orgazmın etkisiyle hâlâ hassastım ve doğrulmak için hamle yaptım ama sırtımı yere bastırdı.

"Kal."

Nedenini bilmiyordum ama yerde kalmamı istediğini duymak kalçalarımın arasında bir ıslaklık seline neden oldu.

"Bunu sen istedin, o ne alıyorsa sen de onu alacaksın. Sakın bir daha onun adını ağzına alma."

Tatmin olmuş bir şekilde sııttım. "Güzel."

Kova'nın parmakları tişörtümün altına kaydı, tırnakları tenimi sıyırdı ve ürperdim. İyice çekiştirdi ve tişörtümü yırtıp parçalara ayırarak yere attı. Göğüslerimi agresif bir şekilde avuçladı ve meme uçlarımı çimdiklemeden önce sıktı. Sırtım dikleşti ve kollarım dirseklerimden büküldü. Kova'nın parmakları kalçalarımın sıkılaştı ve içimde yavaşça ileri geri kayarak bir zevk girdabı yarattı. Aceleye getirilmemiş ya da aceleye getirilmemişti. Yavaş ve istikrarlıydı, muhteşemdi. Tek ses, bir an için tutarak çekip içeri girdiğinde yapışık vücutlarımızın emişiydi. Klitorisimin zonklaması ve açgözlülükle daha fazlası için yalvarması için yeterli bir süre.

"Ahhhh..."

"Bana bundan hoşlandığını söyle, seni becermemi ne kadar istediğini söyle."

"Evet, sevdiğimi biliyorsun," diye dudaklarımdan döküldü. Biliyordum, çok hoşuma gitmişti. Bir şekilde içimdeki gücü buldum. Kalçalarım devrildi ve her itişte onunla buluşarak ona doğru sallanmaya başladı. Bu açı daha derindi ve biraz acı veriyordu, ama acı zevke dönüştü ve kanımda akan yoğun his, asla inmek istemediğim bir yükseliş gibiydi. İnanılmaz derecede güçlü bir his, bahse girerim hiçbir şey bunun üstesinden gelemezdi.

"Aman Tanrım." Bir orgazm daha hızla yükseliyordu.

Ama sonra Kova, bana verebileceğini bildiğim o dünyayı sarsan serbest bırakmayı bulamadan çekildi. Bacaklarımı daha geniş açmam için kalçamın iç tarafına dokunduğunda ne halt ettiğini anlatmaya hazır bir şekilde omzumun üzerinden baktım. Uzandı ve başımı kanepeye doğru itti, sonra bileğinin bir hareketiyle kalçalarımı yukarı ve geriye doğru döndürdü, böylece yüksek açı yaptılar. Kova'yla birlikte olduğumuz zamanlar içinde, bu ona karşı en açık olduğum andı. Normal şartlar altında, savunmasızlığım nedeniyle bu pozisyona itiraz edebilirdim ama öylesine sersemlemiştim ve onun dokunuşunda kaybolmuştum ki, kendimi isteyerek ona teslim ettim. Hayır, aklımdan hiç geçmedi.

Kova bacaklarımın arasına diz çöküp amımı araladı ve dilini dolgun dudaklarımda gezdirdi.

İnledim, ellerim kanepeden mümkün olduğunca çok kumaşı kavrarken kalçalarım daha da geriye eğildi. Klitorisime odaklandı, parmağıyla bastırırken diliyle emdi ve fiskeledi.

büzülmüş küçük deliğim. Vücudumu ele geçiren katıksız zevk yüzünden gözlerimde yaşlar oluştu. Başka bir gezegende yüzüyordum. O kadar hassastım ki, kibarlığı karşısında neredeyse yüzüne doğru eğiliyordum.

Hareket etmeye çalıştım ama beni daha sıkı kavradı, parmakları içime girdi.

"Kova... Ben... Ben gidiyorum..." İkinci kez orgazm olmadan önce bu düşüncüyü aklımdan çıkaramadım. Yıldızlar görüşümü bulanıklaştırdı ve çok yüksek sesle inledim, o sadece emmeye ve emmeye devam ederken gözlerimi kapattım, dili bir görevdeymiş gibi seksimi fiskeledi. Dünyadaki hiçbir şey bu anla ve onun hınzır diliyle kıyaslanamazdı. Ter tenimi nemlendirdi, tüm vücudum yanıyordu. Omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor, yanaklarım kanla kızarıyor ve zevk içimde yırtılırken serbestçe düşüyordum.

Bitmişim. Tükenmişim. Tükenmişim.

Kalçalarım eridi, artık ağırlığımı taşıyamıyordum. Dizlerim kanepenin kolu boyunca kaydı. Orgazm hafiflediğinde, Kova ayağa kalktı ve tereddüt etmeden kalçalarımı tekrar yukarı kaldırdı ve sonuna kadar içeri girdi.

"Siktir, acıttı."

Yüzümü kanepenin minderine bastırdım. Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama düşmelerine izin vermedim. Parmaklarım mindere gömülürken Kova'nın eli belimi düzleştirdi ve kalçalarımı yukarı kaldırdı. Bacaklarım titriyor ve hareketsiz kalmak için mücadele ediyordu.

"Seninle işim bitmedi. Bitirebileceğimi hiç sanmıyorum..." Mümkün olsa bile, itişler daha da derinleşti. Bu noktada, yarın yürüyemeyecektim.

Kova o kadar sert ve hızlı girdi ki taşakları hassas klitorisime çarptı. Terliyordum - tüm vücudum alev alev yanıyordu. Neredeyse bunun bitmesini istiyordum.

"Sen istedin. Sıkım o kadar sertleşene kadar beni zorladın ki acıdı. Tek düşünebildiğim senin daracık amının içine girmektir. Bu olduğunda tek bir odağı olan bir adamım."

Kova bana uzandı ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni yukarı çekti. Kollarım yukarı uzandı ve arkadan boynunu sardı. Kova Rusça fısıldarken yumuşak bir sesle söylediği sözler boynumun kıvrımlarını okşuyordu. Tanrı'dan ne dediğini bilmeyi diledim. Bacaklarım titriyordu ve beni dik tutmak için gücünü kullandı.

Neyse ki Kova ne kadar güçsüzleştiğimi hissetmişti. Sıkı kollarından birini küçük kalçalarımın sararak beni desteklediğinde rahat bir nefes aldım. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladığında başım omzuna doğru eğildi, itişleri yavaşladı.

"Hala nasıl gidiyorsun? Gelmeni sağlayamıyorsam iyi değilim demektir."

Kirli sakalları çenemi ısırarak sekse zevk kattı ve ben onun kucağında ürperdim. Ağzıma yakın bir yerden fısıldayarak, "Ben bir erkeğim Ria, bir dakikadan fazla dayanamayan küçük bir çocuk değil. Bunu unutma. Ben bütün gece sevişirim, üç dakika değil."

Sertçe yutkundum. Bu geceden sonra, yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. "Kanepenin arkasına yaslan."

Neredeyse sızlanacaktım ama istediğini yaptım. Kollarının tesellisinden ayrılmak istemiyordum. İticiliği derinleşti. Uzun, sert ama yavaş vuruşlar, sanki her santimimi hissetmeye çalışıyordu. Kova zirveye ulaşmaya çok yakındı, beni çılgınca kavrayışından ve boğazından çıkan seksi seslerden bunu anlayabiliyordum. Yarın spor salonunda kesinlikle şort giymem gerekecekti, aksi takdirde parmak izleri belli olacaktı.

Altına uzandı ve klitorisimi ovma yerine, şişmiş dudaklarımı birbirine bastırdı ve başımın mutluluk içinde geriye uçmasına neden oldu.

"Tam orada... hissetmek istediğim Şey bu," diye inledi, sanki ulaşmak istediği özel bir nokta varmış gibi içinde yeni, daha derin bir noktaya çarptı.

"O pozisyonu koru, yapabileceğini biliyorum." "Deneyeceğim."

"Denemek değil," diye karşı çıktı. "Yapacaksın."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve kalçalarım titredi. Yüce İsa, Meryem Ana.

Dudaklarımı daha hızlı ovuşturdu, aynı zamanda klitorisimdeki baskıyı ve sürtünmeyi artırdı.

Yoğun basınç doğrudan içime vurdu ve seksimin duvarlarının spazmına neden olarak etrafını sıkılaştırdı. "Evet, *Malysh*, aynen böyle," diye mırıldandı onaylayarak. Eli sırtımda sıcak daireler çiziyordu, sanki o da bundan en az benim kadar zevk alıyordu. "Bayıldım, sakın durma." Tam

salıverilmem vücuduma doğru yol alırken, Kova elini çekti ve kıç yanağıma öyle sert bir tokat attı ki boşaldım

daha ne olduğunu anlayamadan. "Omigod."

Neredeyse boğuluyordum. "Evet... Daha..."

"Ria..., aynen böyle," diye bir kez daha kıcıma vurdu, orgazm son hızla içimden geçmeye devam etti. İçimde bir elektrik patlaması oldu ve onun etrafında kenetlendim. Tokatlama beni gafil avlamıştı ve bundan ne kadar hoşlandığımı konusunda biraz kafam karışmıştı. Neredeyse tekrar yapmasını dileyecektim.

Son bir hamle daha yaptı ve Kova içimde nabızı atarken kalçalarımı sıkıca kavradı. Yarın morluklarım olacağından emindim. Sonuna kadar itti ve homurdandı, beni doldururken kalçaları küçük, yavaş itişler yapıyordu. Sertçe boşaldı, ılık sıvı dışarı ve iç uyluğuma sızdı. Kova'nın yüksek sesle inlemesi, vücudumun serbest bırakılmamın kalıntılarından titremesine neden oldu. Onunla kaplanmışım ve bu inatçı mutluluk anının tadını çıkarıyordum. Buna bayılmışım. Her dakika, her itiş, her dokunuş.

Bu tür bir sekse kolayca bağımlı hale gelebilirdim. Odadaki gerginlik azaldı ve geriye sadece nefes nefese kalma ve havada kalan seks kokusu kaldı.

Kova geri çekildi ve banyoya doğru yürüdü, ama avucunun şefkatle kızarmış yanağını yumuşattığını ve omurgama nazik bir öpücük kondurduğunu hissetmeden önce değil. Kanepenin minderine yuvarlanmak için gözden kaybolmasını bekledim. Daha yükseğe uzanarak, daha önce attığı yırtık tişörtümü aldım ve göğsümü kapattım. Henüz giymek için yeni bir tane bulamayacak kadar yorgundum.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve Kova dışarı çıktı. Kaşlarım çatıldı ve dudaklarım ince, gergin bir çizgi oluşturdu. Bıraktığı şeyin hâlâ kalçamda olduğunu görünce, geçen seferki gibi beni temizlemeye geldiğini ve gitmeden önce benimle vakit geçireceğini düşündüm. Oysa tamamen giyinmişti ve önümde dururken o güzel yüzüne kaşlarını çatmıştı. Gözleri vücudumu taradı ama normalde sahip oldukları sıcaklığın aksine tamamen sönüktü ve bu kalbimi parçaladı.

Boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. Bir elini saçlarında gezdirerek nemli bir bezi bacağıma bıraktı. İrkildim.

"İstediğin buydu, değil mi? İyi bir sikiş?" Cevap vermeyince, "Benim için olduğu kadar senin için de iyi miydi?" dedi.

Sonra da hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gitti.

ALTMİŞ ÜÇ

MAlarm sabah 5:30'da sinir bozucu bir şekilde çaldı ve kendimi uykuya dalmış gibi hissettim. İstediğim son şey rahat yatağımın sıcaklığından ayrılmaktı. Bugün antrenmana gitmemek için her şeyimi verirdim ama yapamayacağımı biliyordum.

Sadece üç saat uyuyabildiğim için, biraz daha uyuyabilmek amacıyla hastaneye yatırılmak için ciddi bir hastalık numarası yapmak istiyordum.

Yine de, bir Rus siki tarafından "iyi becerilmenin" ciddi bir hastalık olmadığından oldukça emindim.

Uykusuz kalmamın bir sebebi vardı. Gerçekler ortaya çıktı ve midem beklentiyle bulandı, midem bulanıyordu. Kova dün gece bana çöpmüşüm gibi davranmıştı. O geceki olaydan sonra onu görmenin garip olacağını biliyordum ama bu kadar duygusuz davranması beni üzmüştü. Tüm bunlarda hâlâ yeniydim ve her şeyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Hoşuma gidiyordu, acının ısırmasını seviyordum ama bazen canımı yakıyordu.

Belki de onunla alay etmek o kadar da iyi bir fikir değildi ve belki de bekaretimi ondan saklamak yapılacak en akıllıca şey değildi, çünkü bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar yanlış hissediyordum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Kova yalan söylendiğini hissediyordu ve bu bana hiç iyi gelmiyordu. O küçük bilgi kırıntısını kendime sakladığım için üzgündü, ama bu gerçekten onu ilgilendirmezdi. Yine de, sonuçta, hiçbir şeyi değiştirmezdim.

Esneyerek kollarımı başımın üzerine uzattım, sonra yastığıma doğru yuvarlandım ve ona sarıldım. Gözlerim Sahra Çölü kadar kuruydu. Saate son baktığımda saat biri biraz geçiyordu. Yorgunluğun ötesindeydim, vücudumun her yeri ağrıyordu. Tekrar uyumayı her şeyden çok istiyordum ama bu yakın zamanda olmayacaktı.

Aptal alarmım yine çaldı ve bu sefer hevesle yataktan kalkmadım. Kalçalarımın arasında bir acı yankılandı ve irkildim. Kahretsin, acıyordu. Aşağıda kocaman bir kâğıt kesiği gibi keskin bir sızı beklemiyordum ama tam olarak öyle hissettirdi.

Bir duş şarttı. Normalde yaptığım gibi spor salonuna gidemeyecek kadar yorgundum. Uyanmam gerekiyordu.

Yukarı.

Bir leo, bir spor sütyeni ve birkaç eşofman altı kaparak banyoya girdim ve klimayı açtım. Duş. Suyun ısınmasını beklerken, mesanem patlamak üzereymiş gibi kendini belli etti.

İşemek zahmetli bir işmiş gibi iç çekerek, soğuk tuvalete oturdum, ancak durdum ve acı içinde nefes nefese kaldım. Aman Tanrım! Sadece birazını dışarı bırakarak tekrar işemeye çalıştım ama tüm vücudum acıdan kasıldı. Gitmek çok acı veriyordu.

Kova dün gece beni çok fena parçalamış olmalı.

Buhar banyomu doldurdu ve işte oradaydım, kollarımı karnıma sarmış bacaklarımın üzerine eğilmiş, nefesimi ciğerlerimi acıtacak kadar tutuyordum. Sadece çok fazla dayanabilirdim, bu yüzden sadece

yarısını bırak.

Sonra tekrar denerim. Silmek bile acıtıyordu, o yüzden sadece sildim.

Hızlı bir duş aldım, saçlarımı yıkadım ve bacaklarımı rekor sürede tıraş ettim, sabunun cinsel organıma kaymamasına dikkat ettim. Bir keresinde tıraş olurken dudağımı kesmişim. Küçük bir kesikti ve sabun değdiğinde çok fena yanmıştı.

Duşu kapattıktan sonra bir havlu aldım ve dışarı çıktım. Buğulu aynayı sildim ve ardından hızla kurulandım. Bunu yaparken kaşlarım yansımaya şaşkınlıkla eğildi. Ayağa kalktım, döndüm ve aynaya baktım, böylece tüm belimi ve arka tarafımı görebiliyordum. Bana bakan şey karşısında çenem düştü.

Kova'nın parmak izleri küçük siyah ve mavi işaretlerle etimi kaplamıştı. Uyluklarımın üstünden kalçalarım ve bacaklarımın arkasına kadar. Her yerdeydiler. İstesem noktaları birleştirebilirdim. Onları fark etmemek çok zordu. Ayağımı kaldırıp tezgahın çıkıntısına dayayarak eğildim ve amıma baktım.

Cildim pembe ve şişmişti. Yüzümü buruşturdum. Etimi hareket ettirerek yakından baktım ama çıplak gözle hiçbir şey göremedim. Daha iyi görebilmek için küçük bir ayna alıp bacaklarımın arasına yerleştirdim. Olabildiğince yakından incelediğimde, küçük kırmızı bir iz fark ettim. İşaret parmağımı hafifçe üzerinde gezdirdim ve irkildim. Kova beni yırtmıştı, bu da işerken neden acı çektiğimi açıklıyordu. Sanırım ilk seferinde bana her şeyi vermediğini söylerken yalan söylemiyordu. Bu sefer kesinlikle vermişti.

Giyinmeyi bitirdikten sonra, izleri kapatmak için fazladan bir çift spor şortu aldım ve çantama doldurdum. Genelde ayın o zamanı olmadığı sürece şort giymezdim, ancak birçok jimnastikçi bunu tercih ediyordu.

Saate baktım ve geride kaldığımı fark ettim. Koç beni öldürecek. Sevgili annemin de onayladığı bir granola bar ve okul kitaplarımı alıp evden çıktım. Bugün pazartesi, yani özel dersim, öğle yemeğim ve daha sonra da antrenmanım vardı. Ayrıca baldırıma terapi uygulanacaktı.

Neyse ki Dünya Kupası sadece on dakika uzaklıktaydı. Saat beş buçukta salona girdim ve üç koç da çoktan bağırmaya başlamıştı.

Uzun bir gün olacaktı.

Neredeyse dört saat sonra, pratik yapmak hiç de kolay olmamıştı. Vajinam acıyordu. Kirişin üzerinde yaptığım her türlü sıçrama sanki ikiye ayrılıyormuşum gibi hissettiriyordu ve bunları yapmamayı seçemezdim, yapmak zorundaydım. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin olduğumdan bahsetmiyorum bile - rutinlerimi yapmak zorunda olmak bir yana, gözlerimi açık tutmak için toplayabildiğim tüm çabaydı.

Bugün, bacaklarım tamamen açıkken ne kadar çok becerim olduğunu fark ettim.

Sonra Tsavdaridou geldi, aşağıya doğru sallanmak için tam bir bükülme ile yuvarlak bir geri dönüş. Bunlar da pek hoş değildi. Aslına bakarsanız, bu sabah hiçbir şey hoş değildi. Beceriler bugün beni korkutuyordu, daha önce hiç korkutmamıştı ama bacaklarım açık bir şekilde aşağı ineceğimi ve kirişin bacaklarımın arasına gireceğini bildiğim için bundan nefret ediyordum.

Hayatımda bir kez olsun, Aşil'imi ağırlaştırmamak için dönüşlerimi mükemmelleştirmek istedim.

Kirişin üzerine çıkmamak için elimden geldiğince dikkatli davranıyordum. Birkaç kez düştüm ama kendimi tutmayı başardım. Tanrım, o yarılma acısıyla da başa çıkabilir miydim bilmiyorum. Neyse ki kiriş hızlıca geçmişti ve şimdi atlayıştaydım.

İşeme dürtüsü bir ton tuğla gibi çarptı. Sabahtan beri sancı yüzünden tuvalete gitmemiştim ve tekrar olmasından korkuyordum ama şimdi daha fazla tutamıyordum. Gitmem gerekiyordu. Eğer tonozda bir tur daha atarsam, patlayacaktım. Ve tonozun üzerine işemek hiç de iyi bir görüntü

değildi.

Gözyaşlarına biraz vazelin sürebilir miyim diye düşündüm. İşemeye yardımcı olacağını düşündüm ve

Ama sonra ya içine vazelin bulaşırsa diye de düşündüm. Bu düşünce beni ürpertti. Boş ver. Bu riski göze alamazdım. Anlaşmak zorundaydım.

Güzel sabahımın üstüne, Kova bir kez bile bana bakmamıştı. Madeline tüm zaman boyunca benimle çalışmıştı ve spor salonunun neresinde olursam olayım, o benim karşı tarafımdaymış gibi görünüyordu. Sanki kasıtlı olarak bizi birbirimizden mümkün olduğunca uzak tutuyordu. Belki de artık Madeline'i koçum olarak kabul etmişti, onu değil. Yapmaması için dua ettim.

Eğitimime odaklanmam gerektiğini biliyordum ama ne düşündüğünü, önceki geceyi düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanki orada değilmişim gibiydi. Bu duygudan nefret ediyordum, sanki görünmezdim ve bir önemim yoktu.

İçimden iç çektim.

Banyoya girip kapıyı kilitledim ve mayomu çıkardım. Bu, jimnastiğin nefret ettiğim tek kısmıydı - terli olmak ve tek parçayı çıkarmak zorunda kalmak. Sırılsıklam, dar bir kot pantolonu soymak gibiydi.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve acımadan işeyebilmek için dua ettim. Kendimi tuttum, içimi sıktım ve sadece bir damlanın dışarı akmasına izin verdim... ve durakladım. Sesli bir iç çekişle tekrar bıraktım ama yanma hissinin tüm gücüyle geri geldiğini hissettim. Elim duvara çarptı ve destek almak için duvara yaslandım. Ama hepsini boşaltmadım. Bu başarılabilir bir şey değildi. İdrar içimi yakıp kavuruyordu!

Hepsi bu kadardı, tek yapabildiğim buydu. Dikkatlice sildim, leomu yukarı çektim ve ellerimi yıkadım. Öğle yemeği ve özel ders için ara verene kadar bir saatim daha vardı, sonra dört saat daha eğitime geri dönecektim. Terapiden sonra eve gittiğimde banyoya girecektim.

Bende bu vardı. Sadece önce kendime bir moral konuşması yapmam gerekiyordu.

Spor salonuna geri döndüğümde hemen Kova'yı aradım. Bu bilinçli bir düşünceden çok alışkanlık ve bağımlılıktan kaynaklanıyordu. Onun parlayan gözlerini ve sert sözlerini arzuluyordum. Beni daha iyi, daha güçlü olmaya itiyorlardı. Kendimi kanıtlamak için.

Sonunda göz göze geldiğimizde bakışlarımızı kırmadı. Duruşu çok sertti, kollarını gergin göğsünde kavuşturmuştu. Etrafıma odaklanamadan, körlemesine yürüyordum. Gözleriyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ne olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, beni görmeye dayanamıyormuş gibi baktığı ve bunun canımı acıttığıydı.

"Dikkat et!"

İrkildim ve ellerimi kaldırıp eğildim.

"Tanrım, Büyük Kırmızı. Koç Kova'nın seksi olduğunu hepimiz biliyoruz ama dikkat et. Ona aval aval baktığınızı bu kadar belli etmeyin. Tanrım..."

Gözlerimi kapattım ve beşe kadar saydım. Reagan ve onun aptal kızıl saçlı yorumları. Onu düzeltebilirdim ama havamda değildim. Neredeyse attan inerken üzerine yürüyecektim ki bu ikimizi de ciddi şekilde yaralayabilirdi. Ama haklıydı, dikkatimi vermem gerekiyordu.

Özür dilemedim, onu görmezden geldim ve o kirişe devam ederken ben de atlamaya geri döndüm. "İyi misin?" Hayden endişeyle sordu. Dikkatli bakışları beni sinirlendirmişti.

Belki de sadece paranoyaklaşıyordum.

Başımı sallayarak tatlı bir şekilde gülümsedim ve mutlu bir yüz ifadesi takındım. "Evet, sadece çok yorgunum."

Kasa için biraz tebeşir alarak ayaklarıma sürdüm, Hayden uzaklaştığında biraz da kalçalarıma sürdüm. Fazla tozu temizlemek için ellerimi çırpıttım ve ağzımda tadını aldım.

Beyaz çizginin arkasında durmak için hareket ettim ve Kova bana bakmak için döndüğünde derin bir nefes aldım. Başını sallayarak gitmemi işaret etti. Madeline ellerini çırpıttı ve bağırды,

"Yürü,

Adrianna. Bütün gün bekleyemem!"

Parmak uçlarımda yükseldim, öne doğru eğildim ve koşmaya başladım. Bacaklarımı olabildiğince hızlı pompaladım ve sadece atlayışa odaklandım. Baldırım biraz acıyordu ama bunu görmezden geldim. Diğer her şey kayboldu ve alete yaklaşıp adrenalinin bana sert bir şekilde çarptığını hissettiğimde hayatımdaki tüm sorunları unuttum.

Tanrım, bu duyguyu seviyordum. Hızlanan kalbim, yanan kaslarım. Beklenti.

Sadece sıçrama tahtasına odaklandım, üzerinde bir dönüş yaptım ve geriye doğru bir sıçrama gerçekleştirdim. Amanar'ı tamamlamak için omuzlarımı tonozdan çıkarıp iki buçuk burğu yaptım. İnişte birkaç adım geri attım ve düştüm.

Hayatımı sikeyim.

Yarım bükümü eklemek kör bir iniş yarattı, bu yüzden zemini tespit etmek mümkün değildi. Doğru şekilde inebilmek için dua etmek zorundaydım. Milyonlarca kez pratik yapabilirdim, her antrenmanda inebilirdim, ancak yeterince yükseğe kaldırmadığım veya bacaklarımın büküldüğü, göğsümün çok düşük olduğu, yarışmada inememek için herhangi bir şey sadece bir saniye sürdü.

Jimnastikte her şey mümkündü. Ve kadınlar için en zor atlama üzerinde çalıştığımı düşünürsek, bu bir şey söylemeli.

Ayağa kalkarken Madeline'in yüksek sesle iç çektiğini duydum. "Deniyorum, gerçekten deniyorum," diye araya girdim o daha bir şey söyleyemeden.

Bana acıyarak baktı. "Öyle olduğunu biliyorum. Hadi tekrar yapalım."

"Adrianna. Uçuş sırasında bacaklarını düz tut, göğsünü yukarı kaldır," diye araya girdi Kova, dikkatle bana bakarak. "Haklı," diye onayladı Madeline. "Bacakların özensiz ve bükülmüş.

Ayaklarının düz olduğunu fark ettim.

çapraz da, ki bu büyük bir hayır, Adrianna. Bükümünü biraz daha yükseğe ayarlamaya çalış. Sana puan kazandıracak ve seni sıralamada yukarı taşıyacak bir şeye ihtiyacın var, geriye düşürecek bir şeye değil."

Başımı salladım.

"Baldırın seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu endişeyle.

"Hayır." Yalan söyleyip evet diyebilirdim, ki bu benim boktan inişimin nedeni olurdu, ama yapmadım. Bir şeyi başarmak için o kadar uğraştıktan sonra yapamayacağınızın söylenmesinden daha kötü bir şey olamazdı.

Hayal kırıklığımı yutkunarak tonozla baktım ve inişimi mükemmel bir şekilde hayal ettim. Bunu yapabilirim, dedim kendime. Bunu daha önce de yapmıştım, sadece gözümde canlandırmam ve yeteneklerime güvenmem gerekiyordu.

"Sen halledersin, Aid," diye fısıldadı Hayden, başını sallayarak bilekliğini sıkılaştırdı. Ona gülümsedim, yüzüm yumuşadı.

Derin bir nefes daha aldım ve havalandım. Dönüş, tonozun üzerine geri sıçrama, fırladım ve dönmek için uzandım. Zihinsel olarak bacaklarımı not ettim ve düzelttim ama o noktada artık çok geçti. İnişimi dengelemek için kollarımı açtım ama çok fazla geriye yaslandığımı ve kalçalarımın çok aşağıda olduğunu zaten biliyordum. İçimde açıklayamadığım bir his vardı ama vücudumu tanıyordum ve bunu başaramayacağımı biliyordum.

Onu kurtarmaya çalışmak anlamsızdı. Kelimenin tam anlamıyla oturur pozisyondaydım ve öylece yere düştüm, geriye doğru tökezledim ve mavi minderin üzerine düştüm. Ağrı aniden sırtımda şiddetle zonklarken gözlerimden yaşlar boşandı. Yan tarafıma masaj yaparken, çok sinirli olduğum ve hedeflerime ulaşamadığım için ağlayacak gibi hissediyordum. Bugün kendimden şüphe duymak beni hırpalıyordu ve acaba çok mu zorluyorum diye düşünmeye başlamıştım.

Madeline iç çekti. "Özel derse git, sonra görüşürüz."

"Bir kez daha deneyebilir miyim?"

Madeline başını salladı, sonra üzerinde durmak için bir minder aldı. Kutu şeklinde ve yüksekti, tonozla aynı hizadaydı, böylece beni görebiliyordu.

Yüce Tanrım, lütfen bunu indirmeme izin ver.

Yutkunarak koşmaya başladım, ayaklarım yere vuruyordu. Girişe doğru ilerledim ve sonra tonozdan fırladım. Madeline'in elleri omuzlarımın arkasını tutarak beni havaya kaldırdı ve elementimi ayarlamama yardımcı oldu. Dönmeye başladım, düzgün bir şekilde inmek için toplayabildiğim kadar sert bir dönüş yaptım. Ve bir mucize eseri yere indim -ancak sırtımdan bir acı daha yükselecekti ama sineye çektim. Yarım yamalak inmiş olsam da ayaklarım yere değdi, kıcıma değil ve şu anda önemli olan tek şey buydu. Dudaklarımdan gürültülü bir iç çekiş fırladı ve sırt ağrımı gizleyerek gözlerimi memnuniyetle kapattım.

"Yine," dedi Madeline.

Onun yardımıyla tekrar yaptım ve yere indim. Evet! İnme hafifçe kullandığım bir kelimeydi, ancak dik durduğum gerçeği beni motive eden ve devam etmem için bana küçük bir itici güç veren şeydi.

Üç denemeden sonra, kendi başıma yapmam için minderi çekti. Sinirlerim iyice gerilmişti ve aniden tekrar vuramayacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Bu içimde dolaşan mantıksız bir korkuydu, bunu biliyordum ama bu işin doğasında vardı. Kalbim boğazımda ve midemde olmak arasında bölündü. Bütün gözler üzerimdeydi. Korku ve sinir bir jimnastikçinin genetik yapısının bir parçasıydı.

Ama kazanmak da öyleydi.

Bu vardı... Bu var... Gözünde canlandır...

Deri aparata doğru koşarken adrenalin damarlarımda hızla pompalandı, ancak yaylı tahtaya çarptığımda endişe ve sinirler baskın geldi. Sırtımdan ateş fişkırdı ve rotasyonumun ortasında panikledim ve sadece bir tam çektim. Temiz bir inişti ama Madeline bana ters ters baktı.

Kahretsin.

"Sen," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve beni işaret etti, "kıcını oraya geri götür ve Amanar'ı yap. şimdi."

Midem bulandı. Tek yapabildiğim başımı sallayıp yürümeye başlamaktı. Fazla seçeneğim yoktu.

İşeme dürtüsü hiç geçmedi ve çığlık atan mesaneme bir acı dalgası çarptı. Saat daha sabahın onuydu ama bu gün hızla boka sarıyordu. Çok az uyku, yanan bir vajina ve şimdi de öfkeli bir koç.

Ve ben sadece kendimi suçluyordum.

Atlayışı bir kez daha yaptım ve aptalca bir bükölme ekledim, ama onun itmesi olmadan parmak uçlarımdan üzerine zar zor indim. Karnım sıkıştı ve pes edip yana atladım, baldırlarım hafifçe yanıyordu.

Ben daha konuşamadan Madeline çıkışı işaret etti ve "Git, dersten sonra gel.

Belki biraz ara verdikten sonra daha iyi olursun." "Bir kez daha deneyebilir miyim?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Daha sonra tekrar gel ve üzerinde tekrar çalışalım."

Omuzlarım yenilgiyle düştü. Arkamı dönerek soyunma odasına doğru ilerlerken aval aval bakan bakışlardan kaçınmak için yere baktım. Antrenmanımdan utanmanın ötesindeydim ve akranlarımdan gözlerindeki yargılayıcı bakışı görmek istemiyordum.

"Hey Aid," diye seslendi Hayden salonun öbür ucundan. Acıyan bir bakışla karşılaşmaktan korkarak yavaşça gözlerimi kaldırdım. şaşırtıcı bir şekilde, bana doğru koşarken gözlerinde cesaret gördüm.

"Bana yirmi ver, işim bitsin. Özel derse birlikte gideriz."

Nazıkçe gülümsedim. Boktan bir sabah geçirdikten sonra Hayden'ın hayatı buldozer gibi ezip geçen zihniyeti tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dolabımı açtım, spor çantamı çıkardım ve yere bıraktım, kıyafetlerimi bulmak için etrafı karıştırdım. Kendime çok kızgındım ve ağlamak istiyordum. Bundan daha iyiydim ve bazı şeylerin eğitimimin önüne geçmesine izin verdim. Daha güçlü olmam ve korkularımın üstesinden gelmem gerekiyordu ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Yeterince hava alamadığım için beni bir anda felç edebilecek bir sporda antrenman yapıyordum.

rotasyon veya yanlış iniş. Ve bacağım yüzünden yüzde yüz iyi değildim. Bugün inişlerim berbattı. Zamanlamam kesinlikle mükemmel değilse, sonuçları yıkıcı olabilirdi. Jimnastiğin en tehlikeli sporlardan biri olarak görülmesinin bir nedeni vardı. Risk almam gerekiyordu ama kalbim bu işe yatkındı. En kötü olduğum günlerde bile asla pes etmezdim.

Mayomu değiştirirken küçük kan damlacıklarını fark ettim. Lanet olsun. İyi ki yanımda fazladan leo taşımışım. Hızlıca giyindikten sonra çantamı dolaba geri ittim ve elimden geldiğince sert bir şekilde kapattım. Kaslarımı serinletmek için biraz esneme hareketleri yapmalıyım ama umurumda bile değildi.

Fizik tedavi odalarından birine girip mavi, plastik masaya uzandım ve Hayden'ı beklemeye başladım. Onunla takılmayı dört gözle bekliyordum. Bir kolumu yüzüme atarak gözlerimi kapattım ve kasamı düşündüm.

"Adrianna... Adrianna, uyan."

Gözlerimi açtığımda bir an için nerede olduğumu şaşırdım ve kafam karıştı. "H-Hayden?" Sesim çatallaştı. Tanrım. Sanki saatlerdir uyuyor gibiydim.

Bana gülümsedi. "Haydi, Uyuyan Güzel. Özel dersimiz var."

İnledim. "Beni uyandırmak için öpmek zorunda mıydın çünkü sonsuza kadar uyuyabilirmişim gibi hissediyorum." Yanaklarının rengi derinleşti. "Ben de öyle yapmak üzereydim."

"Atlayıp eve gidip uyuyabilir miyim?" Hayden oturmama yardım etmek için elini uzattı. Esnedim ve elini tuttum.

"Zor bir gece miydi?"

"Keşke bilseydin."

"Bok gibi

görünüyorsun."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kıpırdama kalbim," diye

karşılık verdim kayıtsızca. "Hey, ben sadece olduğu gibi

söylüyorum."

"Bunu açıkça söyleyebilirim."

Soyunma odasından çıktık ve lobiye doğru ilerledik. Uzaktan Kova'nın sesini duyduğumda kaşlarım birbirine kenetlendi. Yaklaştıkça ses daha da yükseldi ve sesindeki yumuşak tonla kalbim durdu.

"Hey, burada ne yapıyorsun?"

Kulaklarıma gelen yanıtı dinlerken nefesimi tutmamaya çalıştım.

"Öğle yemeği için sana sürpriz yapmaya geldim." Bu sesi tanıyordum. Katja, ona eşlik eden kalın Rus aksanıyla bile, duyduğum en şakıyan seslerden birine sahipti.

"Bir programım olduğunu biliyorsun Kat. Önce beni aramalıydın."

Köşeyi döndüğümüzde, onu öpmek için kendine çekmişti. Parmakları kestane rengi saçlarının arasından geçerek şehvetli, sahiplenici bir dudak kenetlenmesine dönüşmüştü. Gördüğüm manzara karşısında midem bulandı. Beni hiç böyle öpmemişti. Bana hiç gözlerinde sevgiyle bakmamıştı. Beni hiç bu kadar şefkatle kucaklamamıştı.

"Bu ne içindi?" diye sordu nefes nefese, birbirlerinden ayrıldıklarında.

Gerildi ve sinirli bir şekilde ısırıldı, "Seni öpmek için neden bir nedene ihtiyacım olsun ki? Seni istediğim zaman öpemez miyim?"

Yanakları kızarmış bir halde, "Hayır," diye karşılık verdi. "Her zaman yapabileceğini biliyorsun." Gözlerinde kalplerle ona baktı. "Seni seviyorum."

Onun sevgi gösterisi karşısında soluğum kesildi, midem dalga dalga yuvarlandı. Hayden onların sevgisine tamamen kayıtsızdı ve neyse ki ön kapıya doğru yürümeye devam ederken benim içimi burkan tepkimden tamamen habersizdi. Tek yapmak istediğim yere yığılıp acıma partisi vermekken ayaklarımı hareket ettirmeye devam etmek için tüm gücümü harcadım.

Beni rahatsız etmesini istemedim ama etti. Onları özel anlarında izlemek bana her şeyi anlattı.

bilmem gereken ve asla sahip olamayacağım her şeyi bana gösterdi.

Hayden'in anahtarları elinde şingirdarken ikisi de başlarını bize doğru çevirdiler. Katja'nın çenesi eğildi, utanç yanaklarını renklendirdi.

Hayden kapıyı açık tuttu ve ben de dışarı çıkarken ona sürtündüm. Gözlerim önce Katja'ya sonra da ben çıkana kadar bakışlarını benden ayırmayan Kova'ya kilitlendi.

"İyi misin?" Hayden, kapı arkamızdan kapanırken çıkardığım nefes sesini duyunca sordu.

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde yüzüne baktım, zihnim bugün hiç çalışmak istemiyordu. Kendimi silkeledim. "Evet, sadece çok yorgunum. Bugünün bitmesine hazırım."

"Daha öğlen bile olmadığının farkındasın, değil mi?" "Hatırlatma bana."

Hayden'in arabasına atladık ve kontağı çalıştırdı, güçlü bir kolunu koltuğumun üstünden geçirdi. Geri geri gitmek için omzunun üzerinden bakarken bana baktı ve sıcak mavi gözleriyle gülümsedi.

"Endişelenme. Hepimizin kötü günleri olur."

"Boş günler mi? Berbat ettim! Hem de çok kötü! Bir amatör gibi göründüm!" Abartılı iç çekişim üzerine kıkırdadı. "Kesinlikle öyleydin."

Ona doğru uzandım ve yumruk attım. "Bariz olanı söylemek zorunda değilsin!" "Yalan söylememi mi tercih edersin?"

"Hayır."

"Hey." Kırmızı ışıktaki parmağını çenemin altına koydu. "Başını dik tut. Bu sadece kötü bir sabah antrenmanı, kötü bir hayat değil. Öğleden sonra daha iyi olacak."

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedim. "Umarım öyledir. Son zamanlarda kötü uygulamalar yapan tek kişi benmişim gibi hissediyorum." "Bazen olur böyle şeyler. Bunu atlatacaksın."

"Biliyorum... sadece berbat. Regina benim hatalarımdan besleniyor gibi görünüyor." Bana şaşkın bir bakış attı. "Regina mı?"

"Reagan, yani. *"Mean Girls"* ü izledin mi hiç? O jimnastiğin Regina George'u. İnsanların başarısız olduğunu görmeye bayılıyor. Sanki bundan zevk alıyor."

"Hiç duymadım ama neden içimde haklı olduğuna dair bir his var? Belki bir gece birlikte izleriz," dedi, başka bir vites geçerek.

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "*Mean Girls* ü izlemek ister misin?" Omuz silkti ve kütüphaneye girdi. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum... bir kadın filmi olduğu için mi?"

"Ee? Bir gece pizza ve soda alırız, tıknırız ve film izleriz." Mutlu bir şekilde iç geçirdim. Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu.

"Televizyonu en son ne zaman açtığımı hatırlamıyorum. Programlarımız o kadar yoğun ve sıkışık ki eve gelir gelmez yatağa düşüyorum. Eğlenmeye vakit kalmıyor."

Hayden'in yüzünde beliren gülümseme yanıldığını gösteriyordu. "Eğlenmek için her zaman vakit vardır."

Dudağımı ısırdım. "Bunu isterim ama kimseye söylemesek olur mu? Yani kız kardeşin Reagan'a söylemesin diye mi? Daha fazla saçmalığa ihtiyacım yok."

"Yani ben senin küçük kirli sırrın mıyım?" Göz kırptı.

ALTMİŞ DÖRT

TÜç saat sonra beynim kızarmıştı. Matematik en güçlü olduğum ders değildi. Harfler sayılarla karıştığında, o kadar. Bitmiştim. Neyse ki öğretmenim bana sadece bir saat yaptırdı ve sonra Tarih'e geçti. Ki çok severdim.

"Dönmeden önce bir şeyler atıştırmak ister misin?" Hayden sordu.

Saatime baktım ve granola bar dışında bir şey yemediğimi fark ettim. "Eh. Spor salonunda salatam var ama pek havamda değilim."

Yüzü buruştu. "Salata mı? Aid, yemek yemelisin. Önünde dört saatlik bir antrenman var."

Haklıydı, çok yorulmuştum ama iştahsızlığım onun bilmediği nedenlerden kaynaklanıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse Hayden, şu anda yemek yiyemeyecek kadar stresliyim."

Hayden arabayı bir alışveriş merkezine çekti ve önüne park etti. "Dayanıklılığımı korumak için yemek yemeliyim." Göz kırptı ve arabasından atladı.

İçeri girdiğimizde aklıma hemen Whole Foods geldi. Orası her zaman tuhaf bir kokuya sahiptir. Koku bana saldırdı ve Avery'nin bir keresinde söylediği bir şeyi düşünerek kıkırdamaya başladım.

"Bu kadar komik olan ne?" "Bir şey yok."

Hayden sırtarak durakladı. "Anlat bana."

"Burası bana Whole Foods'u hatırlatıyor. Aynı kokuya sahip."

Kafası karışmış görünüyordu. "Ve bu sana komik mi geliyor?"

"Avery, Whole Foods'un portakal kokulu olması gereken doğal temizlik ürünleri kullandığına yemin ediyor ama aslında kirli atlet kayışları gibi kokuyorlar. Bu yüzden bir tanesine girdiğinizde hep aynı iğrenç kokuyu alıyorsunuz. Ona katılıyorum, spor ayakkabılarının nasıl koktuğunu bildiğimden değil, bu sadece çılgınca bir tahmin."

Hayden'ın gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Ne? Bana öyle bakma!"

"Ben bir şey söylemedim," diyerek güldü ve ellerini havaya kaldırdı.

"Gözlerinde bir bakış var. Seni yumruklayacağım!" Yumruğumu şakacı bir şekilde kaldırdım ve o irkilmedi bile.

Başka bir şey söyleyemeden, işeme dürtüsü içimi kesti. "Bana hindili marul dürüm sipariş edebilir misiniz lütfen? Tuvaleti kullanmam gerek."

"Ekmek ya da peynir yok mu?"

"Sen deli misin? Tabii ki değilim! Sadece hindi ve marul. Başka bir şey yok."

Diyetimizin ne kadar katı olduğunu biliyordu. Karbonhidrat ve süt ürünleri yasaktı. Kendime bir

kez karbonhidrata izin verdim

hafta, ama kesinlikle bir paketten değildi. O küçük yassı parçalar vücuduma sokmayı göze alamayacağım şeylerle doluydu.

Tuvaleti bulup kapıyı açmak için uzandığımda kilitli olduğunu gördüm. *Kahretsin!* Karşı duvara yaslandım, saniyeleri sayıyor ve umutsuzca çiş dansı yapmamaya çalışıyordum. Eğer yaparsam annem ta Palm Bay'den bana kötü kötü bakardı. Annemin gözetimi altında itaatkâr olduğum onca yıldan sonra, bir hanımefendi gibi bacak bacak üstüne atarak durdum ve Tanrı'ya bu kişinin acele etmesi için dua ettim.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, oğlunun elinden tutan bir anne banyodan çıktı. Bedenleri kapının çerçevesini geçer geçmez içeri daldım. Pantolonumun düğmelerini açmaya ve fermuarını çekmeye çalışırken mesanem yanıyordu. Karnımı sıktım, tuvaletin üzerinde dururken patlamaya hazır hissediyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve geçen seferki gibi yavaşça akmasına izin verdim... ve yanmayı hissettim. Gözlerimin arkasında yaşlar tehdit ederken dişlerim alt dudağımı ısırarak durdum.

Bu acıdan nefret ediyordum.

Tekrar denedim ama idrarım sıcaktı, bu yüzden bu sefer daha da fazla acıdı. Ciğerlerimden çıkarabildiğim az miktardaki havayı dışarı attım ve pantolonumun fermuarını çektim. Şu anda bu tür bir acıyla uğraşmaktansa kirlişin üzerine çıkmayı tercih ederdim.

Sifonu çektim, ellerimi yıkadım ve Hayden'ı öğle yemeğimizin parasını öderken bulmak için banyodan çıktım. Elimi cebime attım ama beni durdurdu.

"Hayır, endişelenme."

Yirmiliği ona doğru ittim. "Al şunu."

"Hayır, hayır," dedi ve arkasını dönüp bir masaya yöneldi. "Öğle yemeğine gelmeni ben istedim, ben ödeyebilirim."

Elimde parayla öylece şaşkın şaşkın durdum. "İnsanların benim için para ödemesine alışık değilim. Ne yapacağımı bilemiyorum."

Hayden başını bana doğru çevirdi ve bana baktı. "Onu cebine geri koy ve 'Hayden, çok nazıksın. Teşekkürler' de ve oturup yemeğini ye."

Dudaklarımda oluşan sırtıtmayı bastırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Hayden çok sevimli ve çekiciydi. Kirli sarı saçları mükemmel bir yatak başı görünümüne sahipti ve karizmasıyla parlıyordu. Elimde olmadan onun etrafında olmak istiyordum.

"Tam bir aptalsın. Nasıl teşekkür edileceğini biliyorum," dedim sıkıcı marul dürümümünden bir ısırık alarak. "Teşekkür ederim." Hayden gülümsedi ve küçük, şeftali görünümlü bir smoothie'yi önüme itti. Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Bu, günün özel programının bir parçasıydı. Karbonhidrat yok, rahatlayın. Sadece organik sebze ve meyve. Yaparken onu izledim. Bunu yiyebilirsin."

"Meyve ve sebzelerde karbonhidrat var." Bana öylece baktı, ben de devam ettim. "Bunu yapmak için hiç meyve suyu eklenmedi mi?" Bu içeceğin içindeki şeker miktarı konusunda endişeliydim. İnanılmaz güzel görünüyordu ama dikkatli olmalı ve aşırıya kaçmamalıyım.

"Hindistan cevizi suyu kullandı. Tamamen doğal, bu yüzden güvendesiniz."

Hayden'a gülümsedim, düşünceliliğini takdir ettim. Kendisine dikkat ederek çaba sarf ediyordu. Ben.

Elime aldım, köpüklü karışımı yudumladım ve yuttum. Buzlu içecek gözüme çarptığında gözlerim parladı.

ve bir yudum daha aldım, bu sefer daha büyük bir yudum.

"Vay canına! Bu gerçekten çok iyi. İşte," diyerek ona uzattım. "Dene bakalım." Hayden yutkundu ve sırtarak içkisini yudumladı.

"Burada sık sık smoothie içiyorum ama bu bugün yeni bir tane çıkardılar." "Gerçekten çok güzel. Neden aldığınızı anlayabiliyorum."

Birkaç dakika sessizce yemeğimizi yedikten sonra smoothie'nin yaklaşık yarısını içtim ve kalanını Hayden'a uzattım. "Al bunu. Dürüm ve bununla doydu, gerisini bitiremem," diye yalan söyledim. Bitirebilirdim, bitirmek de istiyordum ama kiloma dikkat etmek daha önemliydi.

Hayden dev sandviçini ve patates kızartmasını bitirdi. Hemen hemen her şeyi yiyebildiği için şanslıydı. Ne istersem yiyeabilmek için her şeyimi verirdim. Takımdakilerin çoğu yiyeabilirdi. Spor salonundayken tok olmak rahatsız ediciydi ve biraz aç olmayı tercih ederdim.

En azından kendime böyle söyledim.

Hayden gözlerini kısıtı ve isteksizce içkimi alıp bitirdi. "Yalan söylüyorsun."

"Tamam! Yalan söylüyorum!" Pes ettim. "Gerçek şu ki, spor salonu yüzünden stresliyim, bu yüzden iştahım yok." Dudağımı ısırdım ve sonra, "Dürüst olmak gerekirse, bazen kendimi ve buraya neden geldiğimi sorguluyorum. Belki de bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

Hayden başını yana eğerek beni inceledi. "Hepimizin böyle günleri olur Aid. Yarın o kadar kötü olmayacak. Hâlâ yeni sayılırsın, bu yüzden hâlâ bu yaşam tarzına alışmaya çalışıyorsun."

"Ben yeni değilim, yaklaşık bir milyon aydır buradayım."

"Yıllardır Dünya Kupası'nın bir parçasıyım. Elit kategoriye geçtiğimde çok bunaldım ve birkaç kez neredeyse bırakıp gidiyordum. Antrenmanlar çok daha sıkı, çalışma saatleri çok uzun. O kadar çok seviyede yorucu ki bazen kendimi neyin içine soktuğumu merak ettim. Ama aynı zamanda jimnastik yapmamayı da hayal edemiyordum. Bu benim kanımda var, tıpkı sizinkinde olduğu gibi. Nefret ettiğiniz ve bırakmak istediğiniz günler olsa bile yapamayacağınızı biliyorsunuz. Bazı günler kendinizi takım arkadaşlarınızla kıyaslar ve yetersiz hissedersiniz. Ama değilsiniz. Sadece kötü bir gün geçiriyorsunuz. Bazı günler de gerçekten yalnızsınızdır. En zoru da eve gittiğinizde ne ailenizin ne de arkadaşlarınızın olmaması. Kız kardeşim var ve bu hayatı anlıyor ama o farklı." Hayden durdu ve ellerine bakarak ne söyleyeceğini düşündü. "Bu sporu bırakamayacak kadar çok seviyorsun. Ve asla bırakmayacağını da biliyorsun. Bu mümkün değil, bu yüzden yalnızlıkla başa çıkıyorsun, kötü günlerle başa çıkıyorsun ve devam ediyorsun."

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. "Haklısın. Söylediğin her şeyde çok haklısın." Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyordu. Ağlamak istemiyordum ama tabağımda o kadar çok şey vardı ki her an dökülmeye hazır olduklarını hissediyordum. Her şeyi içime atıyordum ve o ana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Hayden değişimimi fark etti. Çöpümüzü aldı, dışarı attı ve sonra elimi tuttu ve arabasına doğru yürüdük.

El ele tutuşma konusunda bir şey söylemedim, çünkü doğrusu hoşuma gitmişti. Hatta koluna doğru eğildim ve ona tutundum. Benden sadece biraz daha büyük olmasına rağmen, dokunuşuyla bana güven veriyordu ve ben de bunu içime çekiyordum. O benim rahatlığımı, yaslanabileceğim bir omuzdu. Kalbim Hayden için biraz yumuşadı ve onu nazıkçe sıktım.

Hayden yolcu tarafındaki kapıyı açtı ama ben daha içeri girmeden beni ayı gibi kucakladı. Kollarımı otomatik olarak ona doladım ve başımı boynunun kıvrımlarına gömüp gözlerimi kapattım.

"Öncesi için stres yapma. Her şey bitti," diye yanağıma doğru konuştu. "Geleceğe odaklan." Kelimeleri bir araya getiremeyerek başımı salladım. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Hayden."

Duygusal davranıyordum ve bundan nefret ediyordum. Duygularla iyi başa çıkamazdım, anneme tebrikler. Bu duygular yabancı ve istenmeyen duygulardı ve ben onların gitmesini

istiyordum. Tek yaptıkları bana ne kadar insan olduğumu hatırlatmaktı.

Hayden bana tutunarak kollarımı ovdu ve bana güç verdi. Ona biraz daha sıkı sarıldım ve sunduğu her şeyi kabul ettim. "Senin için her zaman buradayım."

"Teşekkür ederim." Şansımı deneyerek titrek bir sesle sordum: "Bu akşam spordan sonra bize gelmek ister misin? Bilirsin, sadece takılmak için? Bana eşlik edebilirsin."

Hayden geri çekilerek bana baktı. Yüzü yumuşak ve gözleri sıcaktı. "Elbette. Çok isterim." İçtenlikle gülümsedi, sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "İstersen *Mean Girls*'ü bile izleyebiliriz."

Midem beklentiyle kıvrıldı. Oyun yüzümü takınmalı ve odaklanmalıydım. Buraya antrenman yapmaya gelmişim, koçumun benim hakkımda ne düşündüğü ya da kızların ne kadar şirret olduğu konusunda endişelenmeye değil.

Arabaya tırmandım, başımı deri koltuk başlığına yasladım. Derin bir nefes aldım ve Hayden'a döndüm. "Ben hallederim."

ALTMİŞ BEŞ

İki saat erken ve tam bir acı içinde uyandığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. İçimdeki ateş söndürülemeyen bir cehennem gibi yanarken acı karnımın alt kısmını yırttı. Ama sadece orada durmadı. Yan tarafıma doğru ilerledi ve etrafımı sardı. Sırtım sanki bir heavy metal davulcusu vücudumu pratik yapmak için kullanıyormuş gibi zonkluyordu, vuruşlar durmak bilmiyordu.

Dizlerimi göğsüme bastırıp kollarımı bağlayarak küçük bir topun içine kıvrıldım ve bu zonklayıcı sancının geçmesi için bir yıldıza dua ettim. Hayatımda daha önce hiç böyle bir kramp yaşamamıştım ve ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Birkaç dakika içinde gözlerimi sıktım ve alt dudağımı çiğnedim. Aklımdan geçen tek şey hemen hastaneye gitmekti.

Sorun şu ki, araba kullanabileceğimi düşünmüyordum. Acı o kadar şiddetliydi ki. Mide bulantısı midemi sardı ve Hayden'la yediğim akşam yemeğinin içindekileri bastırmak için mücadele ettim.

Saate baktığımda birini aramak için çok erken olduğunu gördüm ama birine ihtiyacım vardı. Benimle birlikte Dr. DeLang'ı görmeye geldiği için ilk aklıma gelen Madeline oldu ama içimden bir ses onu aramamamı söylüyordu. Arayabileceğimi hissettiğim diğer tek kişi Hayden'dı. Ya o arayacaktı ya da ben kendim gidecektim. Uyandığında göreceğini umarak Hayden'a kısa bir mesaj attım. Ona yardıma ihtiyacım olduğunu ve hasta olduğumu söyledim. Bu arada, her zaman kullandığım Motrin'den yüksek dozda alacak ve sıcak bir banyoya girecektim. Ama ayakta durmaya çalışmak canımı acıtıyor ve kamburlaşıp durmama neden oluyordu. Derin bir nefes alarak yavaşça tekrar ayağa kalktım, bu kez bir elimi karnıma bastırdım. Yürürken kaslarımın paramparça olduğuna yemin edebilirdim. Bu tür bir acıyla bugün antrenman yapmamın mümkün olmadığını biliyordum.

Fiziksel olarak mümkün değildi. Bununla birlikte, Kova'yı arayıp ona söylemekten korkuyordum, özellikle de Aramızdaki her şey bitti. Garipti ve zaten bana cevap verse bile şaşırırdım.

Küveti açtım ve dolmasını bekledim, eğildim ve bir kutu Epsom Tuzu ile bir şişe Motrin çıkardım. Sıcak suyun içine bol miktarda döktüm ve parmaklarımı dolan küvetin içinde gezdirdim. Annem evde her zaman bu şeyden bulundurur ve iç hastalıklarını iyileştireceğine yemin ederdi. Dünya Kupası'nda antrenman yapmaya başladıktan sonra evimin vazgeçilmezi oldu.

Küvetten kalkarken karnıma keskin bir ağrı saplandı. İrkildim, sesli bir nefes çıkardım. Bu açıyla eğilmek bile acı veriyordu. Sorun her neyse, bir doktorun teşhis koyması ve bu gece beni iyileştirmesi için dua ettim.

Berbat durumdaydım.

Kıyafetlerimi çıkarıp aynaya baktım ve gözlerim büyüdü. Solgundum ve ölü gibi görünüyordum. Gözlerimin içi boştu ve rengi soluktu. Kalçalarımın etrafında sarı renkli morluklar vardı ve her

zamankinden daha zayıftım. Annem olarak da bilinen Cruella de Vil kilo kaybımla gurur duyardı. Banyomda tuttuğum cam bardağı suyla doldurdum. İbuprofen şişesinin arkasında iki tane yazıyordu.

ama her zaman yaptığım gibi dört tane alacaktım. Turuncu hapları çabucak yıkadım ve küvetin kenarına çıkmadan önce bir bardak su daha içtim.

Dizimi kaldırarak ayağımı suya daldırdım ve ilk buharlı dokunuştan nefret ettim. Uzun, yorgun bir nefes aldım ve suya batmadan önce nefesimi verdim.

Tüm vücudum suya girdikten sonra plastik bir yastığa yaslanıp dizlerimi yukarı kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Su boynuma kadar geldi ve memnuniyetle iç çektim. Tamamen hareketsiz bir şekilde oturdum, rahatlamaya ve Epsom Tuzunun içerdiği sihrin işini yapmasına izin vermeye çalıştım. Umarım ağrı kesiciler işe yarar çünkü hareket edememek bana iyi gelmiyordu.

Banyomun üzerinden beş dakika geçmişti ki, içimde alev alev yanan bir ateşle midemi sıktım. Sırtımdaki zonklama hâlâ geçmemişti. Nefes nefese kaldım ve ağrının gerçekten geçmesi için geri sayıma başladım. Bire ulaştığımda önce sağ bacağımı, sonra da sol bacağımı yavaşça uzattım. Kalçalarım sıkışmış gibi hissetmeye başlamıştı ve onları tam pozisyona getirmem gerektiğini biliyordum.

Sıcak su ve ağrı kesiciler sonunda kaslarımı gevşetmeye başlamıştı. Son zamanlarda olduğum kadar yorgun olduğum için gözlerim kapandı ve midemdeki hassasiyetin uçup gitmesiyle küvette uyuyakaldım.

Zihnimin bir köşesinde telefonum çalıyordu ama bu doğru ses değildi. Zayıf bir sestir ve ağır bir vuruş beni uyandırıyor.

"Adrianna!"

Hışkırdım, etrafımda su sıçradığını hissettim. Gözlerim birden açıldı ve banyoda uyuyakaldığımı fark ederek sıçradım.

"Siktir."

Hayden adımı bağıırıyordu, muhtemelen komşularımı uyandırıyor, muhtemelen bana bir şey olduğu için taş kesilmişti.

Vücuduma bir havlu sardım ve kapıya yönelirken "Geliyorum!" diye bağırdım. Saate hızlıca bir göz attığımda Hayden'ın neden telefonumu patlatıp deli gibi kapıma dayandığına dair cevabımı bulmuştum. Ona mesaj göndereli bir saatten fazla olmuştu. Anlaşılan yorgunluk istediği zaman kontrolü ele alıyordu.

Çabucak kilitleri açtım ve kapıyı açtım.

"Adrianna, nerelerdeydin? Sana bir şey oldu sandım! İyi misin?" Sorularını bana yönelttikten sonra alnını ovuşturdu. "Ne oldu?"

İçeri adımını attığında kapıyı kilitledim. Havluyu etrafıma daha sıkı sardım ve "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim Hayden. Küvette uyuyakalmışım."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir

fikrin var mı?" İrkildim. "Biliyorum.

Düşüncesizce davrandım." "Her şey yolunda

mı?"

"Pek sayılmaz. Karnım çok kötü ağrıyor. Neyim var bilmiyorum ama bugün antrenmanı asıp doktora gitmem gerekiyor."

Hayden'ın yüzündeki ifade benimkine benziyordu. Sıkıntı. Spor salonunu kaçırmamanın büyük bir hayır demek olduğunu biliyordu. Başını salladı ve "Git giyin, ben spor salonunu arayıp sana mesajı iletirim" dedi.

Şefkatli bir gülümseme yüzümü hafifletti. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Ayaklarım olabildiğince hızlı bir şekilde halının üzerinden odama doğru ilerledi. Kapıyı kapatmadan önce Hayden'ın antrenmana geç kaldığını fark ettim.

"Aman Tanrım, Hayden! Antrenmanı kaçırdığın için başın belaya girecek!" Bağurdım. "Çok özür dilerim!"

"Benim için endişelenme, seni doktora götürelim. Koçlarım seninkiler gibi sert değiller.

Bu yüzden benim için o kadar da büyük bir sorun olmayacak."

Başımı sallayarak yatak odamın kapısını kapattım ve havlumu bıraktım. Bir çift siyah yoga pantolonu, kapüşonlu bir tişört, spor sütyeni ve külot aldım. Kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde giydim, aniden başlayan titreme dişlerimin takırdamasına neden oldu. Düşünebildiğim tek şey, acının vücudumdan geçmesine neden olan bir tür virüs kapmış olduğumdu. Belki de gıda zehirlenmesi. Haftalardır karbonhidratsız diyet yapıyordum ve dün gece Hayden'la birlikte *Mean Girls*'ü izlediğimizde pizza getirmişti. Bu muhtemelen midemin abur cubur ve yağa verdiği tepki olabilir. Eğer bu vücudumun bir gecelik eğlenceme karşı isyan etme şekliyse, bir daha asla pizzaya dokunmayacaktım.

Kapım kapalıyken bile Hayden'ın sesi koridorda yankılanıyordu. Her konuşmaya başladığında, aniden kesilmeden önce ancak birkaç kelime söyleyebildi. Bu dört ya da beş kez oldu, sürekli tekrar eden bir düzen vardı ve bu benim için şaşırtıcıydı. Kendimi Maury'nin bir bölümünü dinliyormuş gibi hissettim. Kimse koçların üzerinde konuşmuyor, konuştuklarında da daha yüksek sesle ve insanların üzerinde konuşuyorlardı. Diğer hatta kim varsa, ondan memnun değillerdi.

O anda, Hayden Moore'un dostluğu için sonsuza dek minnettar kalacaktım. "Hazır mısın?" diye sordum.

Çenesi düştü. "Gözlerin kan çanağına dönmüş." Yanıma geldi ve elini başıma bastırdı. "Çok ateşlisin."

Kıkırdadım. "Teşekkürler."

Elimi tutarak beni ön kapıya doğru çekti. "Senin şu koçun tam bir baş belası. Tanrıya şükür onunla sadece ringlerde çalışıyorum."

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi. "Bir de bana sor."

"Doktorunuz var mı yoksa acil servise mi gidiyoruz?"

İzlerimde durakladım. "Doktorum yok... ve gerçekten acile gitmek istemiyorum. Bir Google araması yapayım ve yirmi dört saat açık bir acil bakım merkezi bulayım."

Hayden boğazını temizledi. "Ah, durum ortaya çıktığında herhangi bir şeyi imzalayacak bir vasiğiniz yok mu?"

Başımı kaldırdım ve onun endişeli bakışıyla karşılaştım. Haklıydı. Buradayken bir ebeveynim ya da yasal bir vasım yoktu. Bu biraz zor olabilirdi. Neyse ki son zamanlarda yalan söylemekte ustalaşmıştım ve Avery'nin bana verdiği, beni yasal yapan kimliğim vardı.

"Bir sorun çıkacağını hiç sanmıyorum. Büyük olasılıkla peşin ödeme konusunda ısrar edeceklerdir ki benim de ödeyebileceğim nakit param var."

Dairemden çıkarken "Sigorta kartın nerede?" diye sordu. "Yanında mı?"

"Var ama nakit ödeyeceğim için ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

Yerel bir acil bakım merkezinin adresini söyledim ve on dakika sonra binanın önünde büyük bir kırmızı çarpı işareti olan ışıktandırılmış bir tesise girdik. Karnıma bir kramp dalgası daha vurduğunda tam zamanında gelmiştik. Hayden yanımdayken hafifçe kamburlaşarak yavaşça girişe doğru yürürken beklemenin uzun sürmemesi için dua ettim. Kapılar kayarak açıldı ve boş lobiye baktım.

Tanrı'ya şükür.

Biz resepsiyona doğru ilerlerken iri yapılı bir kadın başını kaldırıp bize baktı.

Sinirli bir şekilde içini çekti ve "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. Belli ki sabah insanı değildi. "Bir doktora görünmem gerek, lütfen."

Kadın alay etti. "Sorun nedir?" "Karnım ve sırtım beni öldürüyor."

Bilgisayara baktı. "Hamile misin?"

ALTMİŞ ALTI

MÇenesi düştü ve Hayden dondu kaldı. "Tanrım, hayır!"

"Senin yaşında kaç kızın hamile kaldığını bilsen şaşarsın," diye mırıldandı nefesinin altında, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle yazmaya devam ederek.

"Hanımefendi, hamile değilim ama ciddi bir ağrım var. Sanki biri sırtıma vuruyormuş gibi hissediyorum ve ayakta durmak bile acıtıyor."

"Pekâlâ, önce birkaç şeyi halledelim." Bayan Tavır sabırsız bir bakışla bir dosya çıkardı. Ona sahte kimliğimi uzattım ve nakit ödeme yapacağımı söyledim. Tezgâhın yanında açık bir sandalye vardı, ben de oturmaya karar verdim. Rahat bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, minnettar Hayden boşlukları doldurmayı devraldı ve cevapları bana sordu. Sahte kimliğin ne kadar iyi görüldüğüne dair bir yorum yaptı ve ben de Avery'nin ona bir tane alacağını mırıldandım. Şu anda ancak bu kadar çabayla başa çıkabilirdim.

Otuz dokuz acı dolu dakika sonra muayene odasına geri getirildim. Hayati değerlerimi kontrol etti ve ateşimi not etti. Her doktor muayenehanesinde olduğu gibi ben de donmuştum ve kâğıt kaplı masanın üzerinde sabırsızlıkla bekliyordum. Sırtımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki, onu hafifletmenin bir yolunu bulmak için sallanmaya başladım.

Tak tak. Tak.

Kalın, siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı kaldırmış, burnunun köprüsüne dayamış, şişman bir doktor içeri girdi. Sıcak bir gülümsemesi vardı, bekleme odasındaki Bayan Tavır'dan ve hissettiklerimden sonra çok ihtiyacım olan bir şeydi bu.

Tanışma faslı olmadan doktor bazı temel tıbbi bilgileri aldı ve işe koyuldu. "Pekâlâ Adrianna, lütfen masaya uzan. Neler olduğunu anlamaya çalışalım. Burada yazıyor Sen bir jimnastikçisin." Önce yere baktı, sonra gözlerini kısarak tekrar bana baktı. "Ve haftada yaklaşık elli saat antrenman yapıyorsun?" Durakladı, gözlerinin arasında bir kırılganlık oluştu. "Bu doğru mu?"

"Evet, efendim." Doktor Hayden'a onay arıyormuş gibi baktı.

Dosyayı gri tezgahın üzerine bıraktı, bir çift eldiven taktı ve bana doğru döndü. İçgüdüsel olarak ellerimi karnımın üzerinde yukarı kaldırdım ve doktor parmaklarını karnımın alt kısmına bastırdı. Sert bir itiş yaptığında irkildim ve durup bana bakmasına neden oldum. Karnımı delip geçeceğini sandım.

"Acıyor mu?"

"Birazcık."

"En son ne zaman adet gördün?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak başımı yana eğdim ve tavanın köşesine baktım. Bir an için bunu düşünmem gerekti. "Yaklaşık üç hafta önce mi? Döngüm genellikle kapalı, bu yüzden

takip et."

"Cinsel olarak aktif misin?"

"Hayır!" Aptal gibi bağırdım. Boğazımı temizleyerek tekrar cevap verdim.

"Hayır, değilim." Hayden ellerini havaya kaldırdı. "Ve bu da benim dışarı çıkmam için bir işaret."

"Peki sen kimsin, genç adam?"

"Kardeşi," diye yalan söyleyerek kapıya doğru yürüdü. "Hemen dışarıda olacağım, Aid." "Teşekkürler, Hayden."

Hayden gittikten sonra doktor bana şüpheyile baktı.

Çenesi göğsüne doğru eğildi ve gözlüklerinin üzerinden baktı. "Kardeşin burada olmadığı için tekrar soracağım. Cinsel olarak aktif misin?"

"Evet."

"Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "Hayır."

"Hamile olma ihtimalin var mı?"

"Hayır. Geçenlerde ertesi gün hapi aldım, o yüzden iyiyim."

"Ertesi gün hapi her zaman etkili değildir. Doğum kontrol hapi kullanmayı düşündünüz mü?"

Hapın etkili olmadığından bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kafamdan milyonlarca düşünce geçerken taş suratla doktora baktım. Bu gerçekleşiyor olamazdı.

"Ben... Ben daha yeni aktif oldum," diye kekeledim. Çenem titredi ve duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak için savaştım.

Gözleri kısıldı. "Hamile kalmak için sadece bir kez gerekir. Anne olmayı düşünmüyorsanız, kendinizi daha iyi hissettiğinizde takip edebileceğiniz bir kadın doktorumuz var, isterseniz bir Pap smear testi yapabilir ve oradan devam edebilirsiniz."

"Teşekkürler, bunu düşüneceğim."

Doktor bu sefer daha fazla baskı uyguladı, iki parmağıyla da karnımın etrafına bastırdı. Vücudum gerildi, karnım onun dokunuşu altında esnedi.

"Çok acıyor," diye homurdandım, sanki yardımı olacakmış gibi bacak bacak üstüne attım.

"Otur." Kalbimi, sırtımı ve yanlarımı dinledi. Omurgama yakın bir yeri ittiğinde rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum. Doktor yan tarafımdan böbreğime yakın bir yeri ittiğinde dimdik durdum ve sesli bir nefes alarak irkildim.

"Adrianna, hamilelik ve enfeksiyon ihtimalini elemek için idrar örneği almam gerekecek."

Midem bulandı. Donup kaldım. Hamilelik testi mi? Kova'yla sadece iki kez seks yapmıştım. Hamile olmamın imkânı yoktu... umuyordum. Korku kalbimi ele geçirdi ve nefesim daraldı, çünkü bir an önce başka bir ertesi gün hapi almam gerektiğini fark ettim.

"Gitmek zorunda değilim, gitmeden önce gittim," diye yalan söyledim.

Başını yana doğru eğdi. "Neyse ki sadece biraz ihtiyacım var." Bana küçük bir fincan uzattı ve beni banyoya yönlendirmeden önce talimatlar verdi.

Önümde ne olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturdum.

Mülayim, gri koridordan banyoya doğru yürürken kapıyı arkamdan kapattım ve küçük alana baktım. Sadece işemek zorunda olduğumu düşünmek bile beni korkutuyordu. Bacaklarımı açtım ve tuvaletin üzerine çömelip kenarına dokunmamaya dikkat ederek bardağı altıma yerleştirdim.

Ağır bir nefes vererek şaşkınlıkla bardağa baktım. İdrarım bulanık bir kahverengiydi. Kesinlikle olması gerektiği gibi değildi. Belki de susuz kalmıştım ve daha fazla su içmem gerekiyordu. Son zamanlarda, tuvaleti çok fazla kullanmak zorunda kalmamak için suyu azaltıyordum. Sanırım bu o

kadar da iyi bir şey değildi.

Harika bir fikir.

Plastik bardağı dolaba koyduktan sonra ellerimi yıkadım ve odaya geri döndüm. Karnımdaki baskı hafif bir parıltıya dönüşmüştü. Bununla hiç uğraşmak istemememe rağmen, bu acıyı son zamanlarda uğraştığım diğer her şeye tercih ederdim.

Birkaç dakika sonra doktor geri geldi. Kendimi daha iyi hissediyordum ve bebek gibi davranmak yerine tuvalete gidip ağrıyla baş etseydim muhtemelen doktora gelmeyeceğimi fark ettim.

"Haberler iyi, hamilelik testi negatif ama örneğinizde bakteri var. Kültür yapılması için laboratuvara göndereceğim. Şimdilik bir karın ultrasonu yapmak ve biraz kan almak istiyorum."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Neden kan tahliline ihtiyacımız var?"

"Sadece bir önlem. İdrarda gebelik negatif çıksa bile, yanlış negatifliği elemek için yine de serum gebelik testiyle takip etmek istiyoruz. Ertesi gün hapı her zaman etkili olmuyor," diye cevap verdi, başını eğmiş dosyasına bir şeyler yazıyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı. Hiçbir doğum kontrol yönteminin yüzde yüz etkili olmadığını biliyordum ama o ana kadar o küçük pencerenin ne kadar büyük olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Yaklaşık otuz dakika sonra, hemşire doğru yapamadığı için dört kez iğne batırıldı ve ardından ılık jel ile köpürtüldü. Ultrason teknisyeni karnıma ve mesaneme bastırırken masanın kenarlarını sıkamak zorunda kaldım. Zayıftım, sıırılsıklam bir halde yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydım. Her şeyi görebilmesi ve bu kadar zorlamasına gerek olmaması gerekirdi. Ne yaptığını sorduğumda, büyük karın ağrısına neden olabileceği için kist aradığını söyledi. Arkamı dönmemi istediğinde böbreklerimi taradı.

Doktor tekrar içeri girdi ve kapıyı kapattı. Bana bakarak önlüğünün cebinden bir kalem çıkardı ve bir reçete defteri aldı. "Görünüşe göre böbrek enfeksiyonunuz var. Oldukça kötü bir enfeksiyon olduğunu da eklemeliyim. Ertesi gün hapı enfeksiyonu durdurmaya yardımcı olmamış olabilir ve karnınızdaki şiddetli kramp büyük olasılıkla haptan kaynaklanıyor. Gelecekte hap kullanmaktan kaçınmanızı ve daha tutarlı bir doğum kontrol yöntemi kullanmanızı öneririm." Durakladı ve gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. "İdrar yaparken acıyor mu?"

"Hayal edemeyeceğin kadar yanıyor."

"O zaman içinde tutuyorsun," diye onayladı. Başımı salladım.

"Bu yapabileceğin en kötü şey, bunu yapmayı bırak. Sana antibiyotik ve ağrı kesici yazacağım. Antibiyotikleri geçene kadar, ağrı kesiciyi de ihtiyaç duydukça al." Not defterine bir şeyler karaladı. "Ayrıca bugünün geri kalanında ve yarın izin almanı öneriyorum. Bir ısıtma yastığı da yardımcı olacaktır."

"Doktor, bir gün daha izin almamın imkanı yok. Yapamam."

Beni görmezden geldi. "İkinci günün sonunda kendini daha iyi hissetmezsen beni ara."

"Ama bir gün daha kaçıraramam. Yarın geri dönmek zorundayım." Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bir günü daha kaçırma düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Gözlüklerinin üzerinden burnunun ucuyla bana baktı. "Sana bir doktor raporu yazacağım. Koçun bununla ilgili bir sorun yaşarsa beni arayabilir. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

Onu yatıştırmak için başımı salladım, eve gitmeye hazırdım.

"Sanki bir gün daha izin alacağım. Bunu yaparsam koç kafamı sopaya geçirir," dedim Hayden'a arabasına döndüğümüzde.

Kıkırdadı. "Belki de bunu yapman iyi olur. Bu şekilde dinlenebilirsin ve

daha da fazla. Bu size ayağınız için de zaman kazandıracaktır."

"Aşıl tendonum iki gün içinde iyileşmeyecek. Bunun gerçekleşmesi için jimnastiği tamamen bırakmam gerekecek."

"Eğer durum buysa, koçunuz neden rutinlerinizi sulandırdı?"

İçimi çektim. "Gerginliği mümkün olduğunca iyileştirmeye yardımcı olmak ve o seviyeye geri dönmek için sanırım. İzin almak zorunda kalacağım şekilde durumu daha da kötüleştirmemi istemiyorlar."

Bana doğru baktı. "Bundan nefret ediyor olmalısın."

"Hayal bile edemezsin. Çok çabaladım, burada olmak için her şeyimi ortaya koydum ve incindim.

Bu sadece benim şansım."

Arabalı eczaneye yanaştık ve Hayden benim için reçetemi bıraktı. Park ettik ve doldurulurken içeri girdik. Bir ısıtıcı battaniye ve bir büyük şişe Motrin daha aldım, sonra oturdum ve Hayden gittiğinde ilacımı bekledim. Birkaç dakika içinde bana bir şişe meyve suyu ve bir kutu ilaç vererek geri döndü.

Yere bakarak, "Ne oldu?" diye sordum.

"Kızılıcık hapları. *Cosmo*'da okuduğuma göre İYE'ye de iyi geliyormuş ve bağlantılı olduğu için neden olmasın diye düşündüm. Tamamen doğal bir şey olduğu için ilaçlarınızı etkilemeyecektir."

Çenem açık kaldı, kaşlarım birbirine çarptı. "Lütfen kimseye *Cosmo* okuduğunu söyleme, Hayden. Bu hiç seksi değil."

Sırıttı. "Onları okuyan bir kız kardeşe sahip olmak işe yarıyor. Orada öğrenebileceğin şeylere şaşırsın." Durakladı, telefonunu çıkardı ve hızlı bir Google araması yaptı. "*Cosmo'nun* önerdiği ve sizi hastanelik edecek en uçuk, psikopatça ipuçları."

Gözlerimiz kilitlendi ve gülümsedik. "Beklerken okuyalım," dedim.

ALTMİŞ YEDİ

TDoktor haklıydı, vücudumun dinlenmeye ihtiyacı vardı.
Tüm bu eğitim sonunda beni yakalamıştı.

Aşırı kullanım, aşırı çalışma ve kasların düzgün bir şekilde dinlendirilmemesi muhtemelen vücudumun kapanmasına ve enfeksiyonla mücadele edememesine neden oldu. Gün boyu ve ertesi sabaha kadar ateşim vardı ve sonunda ateşim düştü. Ağrı kesiciler sihirliydi ve çektiğim acı nihayet yirmi dört saat içinde dağılmaya başlamıştı. Spor salonuna gitmiş olsam bile, bu ilaçları kullanırken antrenman yapmak pek de iyi bir fikir değildi. Beni sersemletiyorlardı, Avery de onunla yüz yüze geldiğimde ve seks dışında olan biten her şeyi ona anlattığımda bundan keyif alıyordu.

Hayden dışında hiçbir koçum ya da takım arkadaşım aramadı. Zaten arayacakları da yoktu. Ve doğrusu, bunun beni mutlu edip etmediğini bilmiyordum.

Yalnızlık vurdu. Etrafıma baktığımda, alanımı seviyordum ve mahremiyetime alışmıştım, ama garip bir nedenden dolayı yalnızlık sert bir şekilde vuruyor ve beni üzmeye başlıyordu. Duygularım dağılmış ve kenarlarından yıpranmıştı. Berbat yaşam tarzıma bir şey daha eklersem kırılacaktım. Eğitim, okul, söylediğim tüm yalanların kaydını tutmak derken, mevcut durumumu düşünmek için kendime hiç bu kadar zaman ayırmamıştım. Nasıl bir insana dönüştüğümün farkına vardığımda gözlerimden yaşlar boşandı. Alışılmış bir yalancı.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi dağıttı. Telefonu elime alıp arayanın kimliğine baktım ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Selam, baba!"

"Hey, bebeğim, nasılsın?" "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Oh, bilirsin, kötülere rahat yok."

Sırıttım. Bu onun en sevdiği cümleydi. "Evet."

"Annem beni aradı..." Sözüünü yarıda kesti, onun yerine benim bitirmemi bekledi.

"Küçük bir enfeksiyonum var ama şimdi çok daha iyiyim. Endişelenmenize gerek yok." Böbrek enfeksiyonu hakkında ayrıntıya girmek istemiyordum.

Stresli bir iç geçirdi. "Tatlım, senin için hep endişeleniyorum. Sen benim kızsın ve evde olmaman beni daha da endişelendiriyor."

Omuzlarım gevşedi. "Biliyorum ama gerçekten iyiyim. Arkadaşım Hayden beni doktora götürdü ve daha sonra ihtiyacım olanı almak için eczaneye gittik."

"Doktor size ilaç mı yazdı?"

"Evet, antibiyotikler ve bir ağrı kesici. Çok yardımcı oluyorlar."

"Yeterince dinleniyor musun tatlım? Şimdiye kadar programa alıştığını biliyorum ama

belki bir molaya ihtiyacın vardır." Durakladı. "İstedğin zaman eve gelebilirsin."

Onun düşünceli tavrı karşısında kalbim yumuşadı. "Kötülere rahat yok baba," diye cevap verdim sessizce. Kıkırdadı. "Zor küçük şey. Konstantin evde olmanla ilgili ne dedi?"

"Aslında onunla konuşmadım ve açıkçası spor salonunun telefonumu patlatmamasına şaşırdım.

Hayden doktorumun notunu aldı, belki de bu yüzden."

"Güzel. Çünkü endişelenmene gerek kalmasın diye senin yerine ben hallettim. Ona, dinlenmen için sana zaman tanımanın onun yararına olacağını vurguladım. Beni aradığında onun kırılan tüylerini düzeltmek zorunda kaldım," diyerek hafifçe kıkırdadı. "O kâğıt parçası bazı insanlar için fazla su tutmuyor."

Şaşkınlıkla dudaklarımı büzdüm. "Kova ile mi konuştun?"

"Konuştum. Aslında iki haftada bir konuşuyoruz. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama orada tek başına olman beni endişelendiriyor, bu yüzden bana güncel bilgiler veriyor ve eğitiminin nasıl gittiğini bildiriyor."

Bu benim için yeni bir haberdı. Kova'yla bu kadar sık konuştuğunu bilmiyordum. Annemin aksine, benim iyiliğim için duyduğu endişeyi samimi bulsam da, beni değil de Kova'yı arayabiliyor olması cesaretimi kırmıştı. Yine de telefon iki yönlü çalışıyordu ve ben de evi çok sık aramıyordum.

Kalbim yumuşadı. "Sağ ol baba, minnettarım."

"Biraz dinlen, erken yat."

"Sen de öyle."

"Annen sevgilerini yolladı."

İçimden güldüm. "Eminim öyledir," dedim alaycı bir tavırla. "Benden selam söyle."

"Söylerim tatlım, sonra konuşuruz."

Telefonu kapattığımda nostalji beni çarptı. Ağrı kesiciler beni duygusallaştırıyordu. Pijamalarımı giydim, yatağa girdim ve Netflix'i açarak izleyecek akılsız bir gençlik dizisi aradım. Uykuya daldığım sırada telefonum titredi ve ekran aydınlandı.

Kapıyı aç. Kalbim

durdu.

Yataktan kalkıp kapıma koştum ve gözetleme deliğini kontrol ettim ama kimseyi görmedim. Onu görmediğimi belirten bir mesaj attım.

Şimdi geliyor.

Kilidi çevirerek kapıyı açtım ve Kova içeri girdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Anahtarlarını ve telefonunu tezgâhın üzerine bırakırken sordum. O daha ağzını açamadan ben tükürdüm: "Ve eğer kıyafetim hakkında tek bir şey söyleyecek olursan, kendimi kaybederim."

Kova bir elini saçlarında gezdirdi, gözleri vücudumda gezindi. Ateşimi düşürdükten sonra giyebildiğim tek şey bol bluzum ve erkek şortumdu.

"Bu, Katja'dan uzaklaşmak için sahip olduğum ilk yalnız dakikaydı." Yorgun bir iç geçirdi ve gözleri vücudumda gezindi. İki adım attı ve önümde durdu. Çenemi avuçlayarak başımı geriye doğru eğdi ve beni inceledi.

"Gözlerin parlak ve kırmızı, gözlerinin altında da halkalar var," dedi sessizce. Elleri uzun saçlarımı karıştırdı ve kabarttı. Açık bıraktığım zaman ne kadar hoşuna gittiğini hatırladım. "Seni incitmek istememiştim."

Çekildim ve yere baktım, yokluğumun kısmen onun yüzünden olduğunu bildiğinden utanmıştım. Beni kontrol etmesinin iki gün sürmesine biraz sinirlenmiştim.

"Ama yapmadın... Bunu gerçekten kendime yaptım."

"Adrianna, kendini kandırma. Ben olmasaydım, hasta olmazdın."

Yutkundum, omuz silktilim. "Kısmen. Ama aynı zamanda kendime iyi bakmadığım için."

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, çok üzgünüm Adrianna. Çok kabaydım, çok dikkatsizdim, bazı kötü şeyler söyledim ve jimnastikçilerimden birini riske attım. Bu da kendimi affedemediğim bir başka şey."

"Bana sert davrandığını inkar etmeyeceğim. Öyleydin. Vücudum dumanla çalışıyordu, bu yüzden herhangi bir enfeksiyonla savaşmaya da yardımcı olmadı."

Yorgunluk beni ele geçirdi ve kanepeye oturmak için yürüdüm. Eğilerek dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ellerimi birbirine kenetledim.

"Bu büyük bir hataydı," diye itiraf ettim, her kelimedede kalbim sızlıyordu. "Feci bir hata. Keşke aramızda hiçbir şey olmamış olsaydı. Keşke her şeyi geri alabilseydim. Buraya elimden gelenin en iyisini yapmak için geldim ve kendimi hayal kırıklığına uğrattım." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Belki de sandığım kadar güçlü değilimdir." Kova başını salladı ve yanıma oturdu. "Sana bakire olduğumu söylemeliydim, bu benim hatamdı ve özür dilerim. Pek çok hayatı mahvedebilirdik, Kova." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve herhangi bir duygu göstermiş olmaktan nefret ettim. Lanet olası ağrı kesiciler!

Kova bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve yaşadığı içsel karmaşayı gördüm. Günlerdir tıraş olmamıştı ve gözlerinin altında da siyah halkalar vardı. Sevmeye başladığım canlı yeşil gözleri gitmiş, yerine donuk bir zeytin tonu gelmişti.

"Uyumamış gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye üzüntüyle itiraf etti. "Her gün aklımdaydın. Güçlü olmadığını düşünüyorsun ama öylesin. Sana fırlattığım her şeyi aldın ve onunla birlikte koştun. Sen bir savaşçısın, Adrianna. Çok az kişi senin sahip olduklarınla senin kadar başa çıkabilir ve bu da benim için çizgilerin bulanıklaşmasına neden oldu. Şu anda hayatımdaki pek çok şeyi sorgulamama neden oluyorsun. Keşke sana bunların ne olduğunu söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Sadece zayıf olmadığını bil, yakınından bile geçme. Sen güçlüsün, kendinden asla şüphe etme."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Bu bana söylediği en güzel şeylerden biriydi. Gözümünden bir damla yaş süzüldü ve o da başparmağıyla sildi.

"Ama bir konuda haklısın."

Başımı yana eğdim. "Ne hakkında?"

"Bunun devasa bir hata olduğunu. Sadakatsizlik ettim ve bu süreçte seni incittim. Hem seni hem de Katja'yı hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için ne kadar üzülsem azdır."

Sebepler olduğu acıyı görmemesi için gözlerimi kaçırdım. "Sana sormak istediğim bir soru var ve umarım cevaplarsın." Alnı birbirine kenetlendi. Bu sorunun nereden geldiğinden ya da neden sorduğumdan emin değildim ama bilmek zorundaydım. Belki de yine ağrı kesiciler konuşuyordu.

"Sana bir kez daha soruyorum. Gerçekten birlikte olduğun tek jimnastikçi ben miydim? Yoksa başkaları da var mıydı? Lütfen bana karşı dürüst ol."

Kalbim göğsümde çılgınca çarparak onun cevabını bekledi.

"Ria, ben pek çok şeyim, ama genç kızları arzulamam," diye iğrenerek tükürdü. "Bunu iğrenç buluyorum. Senden önce bir başkası hiç olmadı, gerçi bu onların çaba göstermemesinden kaynaklanmıyordu. Bazı agresif olanlar vardı ama hiçbir zaman profesyonel seviyenin ötesine

geçmedim."

"Yani Reagan'la hiç birlikte olmadınız mı?"

Dehşet içinde geri çekildi. "Reagan mı? Asla. Bu fikre nereden kapıldın?"

Başımı salladım, şimdi sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissediyordum. "Sadece bana söylediği bazı şeyler." "Reagan, inanılmaz bir jimnastikçi olmasına rağmen, senin sahip olduğun azim ve iradede yoksun. Orada

Ne onunla ne de bir başkasıyla asla bir koç/sporcu ilişkisinden fazlası olmadı. Size bunun sözünü verebilirim."

Elini cebine atarak küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu ters çevirip ön yüzünü okuduğumda kalbim duracak gibi oldu. Başımı salladım, içimden hüznü bir kahkaha kaçı.

Kova ve onun aptal, küçük, beyaz hâpı.

"Oldukça aptalca davrandık, değil mi?"

Hafife almam karşısında oflayıp pufladı ve kutuyu bana uzattı. "Senden çok ben. Daha iyi biliyordum."

Açtım ve ertesi gün hapını çıkardım. Hapa baktım ve tereddüt ettim. Doktorun önerisini görmezden gelip sonuçlarıyla daha sonra mı uğraşmalıyım yoksa kutuyu Kova'ya verip neden alamayacağımı ve zaten hamilelik testi yaptırdığımı mı açıklamalıyım karar vermem gerekiyordu. Kova'nın tarafına baktım. İhtiyacım olan son şey bir bebek ya da onun hapse girmesiydi. Daha önce sehpanın üzerine bıraktığım su şişesine uzandım. Tableti ağzıma attım ve durum üzerinde daha fazla durmadan yuttum. Omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi ama sonra bir şey kafama dank etti. Benim sağlığımdan çok hamile olmamdan endişe ediyordu. Neyse ki onun için

onunla yüzleşmek için enerji.

"Sorun çözüldü," dedim kederle.

Ayağa kalkarak Kova'nın yanından geçmek istedim ama elini kalçama koyarak beni durdurdu. Kanepede oturduğu ve boyu da uzun olduğu için göz hizamızdaydık. Ona doğru dönerek fırtınalı bakışlarına baktım. Eli bacağımın arkasında, uyluğumun ve popomun kıvrımlarını kavriyordu. Parmakları küçük daireler çizerek hareket ediyor, içimde bir sıcaklığın dolaşmasına neden oluyordu. Meme uçlarım sertleşti. Elleri kığımın üzerinde ve sırtımda yavaşça gezinirken hareket etmedim, edemezdim. Tüylerim diken diken oldu. Diğer elini vücuduma koydu ve beni daha yakına çekerken nefesim boğazımda düğümlendi. Söylediklerinden sonra hareketleri kafamı karıştırmıştı.

"Kova?" Fısıldadım.

Daha yukarı oturdu. "Sende ne var bilmiyorum ama sadece sen ve ben varken ellerimi kendime saklamakta çok zorlanıyorum. Benim seni anladığım gibi sen de beni anlıyorsun. Aynı güdüye sahibiz."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Elleri vücudumda gezinirken Rusça bir şeyler mırıldandı. Birkaç gün önce bana yaşattığı acıya rağmen, bana dokunduğunda bedenim canlandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Dokunuşlarımla seni ezberliyorum." Kova beni bacaklarının arasına yaklaştırdı ve dudaklarındaki hafif votka kokusunu alabiliyordum.

Kalbim göğsüme çarpıyordu. Bu adam çok kafa karıştırıcıydı. Sözleriyle davranışları her gün çelişiyordu. Ama emin olduğum bir şey vardı ki, bana karşı hissettiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Elleri sırtımı okşayıp beni kendine çekerken gözlerindeki ifade hislerini pekiştiriyordu. Gömleğim kalkarak sırtımı ve karnımı ortaya çıkardı. Avuç içleri meme uçlarımı sıyırdı ve sırtım tepki olarak eğildi. Başını yana eğdi ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Bana bakışı kalbimi kırdı. Mücadele ediyordu ve daha önce söylediği şey aslında doğrudu. Her şeyden sonra Kova beni öpecek miydi? Sertçe yutkundum. Öperse onu reddetmezdim. Teklif ettiği herhangi bir şeyi reddedebileceğim bir zamanın geleceğini hiç düşünmemiştim.

"*Malysh*, son bir öpücüğe
ihtiyacım var." Veda
ediyordu.

Küçük bir baş hareketiyle dudaklarımı yaladım ve kollarımı boynuna doladım. Eğilerek göğsümü ona bastırdım, meme uçlarım sertleşmişti. Kova'nın güçlü kolları belimin etrafını sararak beni

Onu. Ne kadar güçlü olduğunu, beni nasıl tuttuğunu ve güvende hissettirdiğini seviyordum. Dudaklarımız diğer zamanlardan farklı olarak birbirini sıyırdı. Nazik ve yavaştı ve dudaklarımı ısırırken acele etmiyordu.

Bu anı olduğu gibi kabul ettim; söyleyemediği şeyleri göstermek için hareketlerini kullanıyordu. Dillerimiz birbirine değdiğinde, bir kez olsun aceleye gelmemiş ya da vahşi olmamıştı. Kasıtlı ve kışkırtıcıydı.

Vücudum alev alev yanıyordu, arzu beni sertçe vuruyordu. Dillerimiz birbirininkini okşadı, birbirine dolandı ve şimdiye kadarki en yoğun öpüşmemizde birbirimize tutundu. Islak, sıcak ve tutkulu.

Tıpkı onun yaptığı gibi her şeyimi öpücüğün içine koyarken parmaklarım saçlarının arasından geçti. Bu geceden sonra her şeyin tamamen biteceğini biliyordum ve kalbim acıyordu. Asla sahip olamayacağım biri için kendimi tamamen bırakmıştım.

Kova'nın elleri kaburgalarımı sıyırdı, parmakları genişçe açılıp göğüslerimi avuçladı. Ağzının içine doğru inledim, ona daha fazla bastırdım ve onu yuttum. Vücudum daha da fazla ağrıyordu ama bu sefer serbest kalmak içindi, başka bir şey için değil. Öpücüğü bana acının her zerresini unutturdu ve yerini zevke bıraktı.

"Dokunuşlarıma bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, kanepenin kenarına doğru kayarak. Ereksiyonu kalçamı sıyırdı ve dili benimkiyle çarpışırken ona doğru eğildim, aynı zamanda işaret parmağı ve başparmağı meme ucumu buldu ve sıkıştırdı. Dudaklarımdan küçük bir mırıltı kaçtı.

Kova'nın güçlü elleri kalçalarıma indi. Dili sıcak tenimi bulurken parmakları bana karşı titriyordu. Başım geriye düştü, onun acısını dindiren kişi olmak, ona istediğini vermek istiyordum.

Hikayenin üzücü gerçeği ise benim asla o kız olamayacağımdı. Ve o da asla o adam olamayacaktı.

Başparmakları kalçalarımla uyluklarım arasındaki kıvrıma girerken, uzun parmakları kıkımın altına girdi. Ayağa kalktı ve beni kaldırdı, bir kolu sırtımın etrafına sıkıca sarılmıştı, diğer eli uzun saçlarıma dolanmıştı, sanki çekip gideceğimden korkuyormuş gibi beni kendisine tutuyordu. Çekilmedim. Çekemezdim. Şu anda bunu yapabilmemin hiçbir yolu yoktu. Ben ona aittim.

Çevik bacaklarımı onun beline doladım. Duygularım tırmanıyordu ve nedense gözlerim yaşardı. Aramızdaki ilişkinin bitmesini istemiyordum, bu ateş kontrol altına alınamayacak kadar vahşiydi.

"Bana bunu yapıp sonra da gidemezsin Kova," diye fısıldadım dudaklarına. "Ya tamamen bırak ya da hiç bırakma. Bu adil değil."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve öpücüğümle içimi döktüm. Aramızdaki bu berbat ilişki tüm ahlak kurallarına aykırıydı. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ama umurumuzda değildi.

Kova geri çekildi ve alnını benimkine bastırdı. "Gitmem gerekiyor." Başımı salladım, onunla aynı fikirdeydim. Kova sanki onun kollarında olmak benim için ikinci doğaymış gibi bana sarıldı. Beni bırakmasını hiç istememiştim ama içten içe zamanının geldiğini biliyordum. Bu ilişkiyi yeterince uzun sürdürmüştük, çünkü sonunda herkesin yakalanacağını biliyordum.

Kollarından sıyrılarak Kova'nın önünde durdum. Çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğdi.

"O kadar güzelsin ki canın yanıyor. En zor zamanlarda bile kendini bir arada tutuyorsun. Sen bir hesaba katılması gereken bir güç, kimsenin geldiğini göremeyeceği bir şey." "Kova, bunu bana neden anlatıyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı ve emin değilmiş gibi omuz silkti. "Bu senin hakkında sevdiğim şeylerden

sadece birkaçı." Alnıma bir öpücük kondurdu ve bir dakika boyunca öyle kaldı. Aynı anda nefes aldık ve paylaşacağımız son yakın temasın tadını çıkararak bileklerini kavradım.

Kova geri çekildi ve tezgâha doğru yürüyüp anahtarlarını ve telefonunu aldı. Bir kez daha bakmadan ön kapıyı açtı ve kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırarak gitti.

ALTMİŞ SEKİZ

UBilekliklerimi ve bantlarımı sardıktan sonra eşyalarımı çantama attım. Üstüm başım tebeşirle kaplıydı, yorgundum ve açtım. Sessiz dairemde yatağımın beni uyutacağı düşüncesi bile daha hızlı hareket etmeme neden oldu. Yorgunluk noktasını aşmıştım, bunu vücudumda hissedebiliyordum. Bazı günler yalnız olmaktan nefret ederdim ama bugün bunu dört gözle bekliyordum.

Doğru zihin yapısına geri dönmem biraz zaman almıştı ve dönmüştüm de ama tam olarak bıraktığımdan emin değildim. Her gün Kova ile yakın çalışırken, paylaştıklarımız, gizlice yaptığımız şeyler sürekli aklıma geliyordu. Bana gözlerinde sıcaklıkla bakıyordu ve vücudum kızarıyordu, ama bunu çabucak maskeleymeden önce değil. Onun için hala oradaydı ve dokunuşunun sürekliliği onu her zaman ele veriyordu. O da en az benim kadar mücadele ediyordu.

Bugünkü antrenman biraz garipti ama gariplik Kova ile aramızdaki son bir ayı anlatmaya yetmez. Aramızdaki gerginliği kimsenin fark etmediğinden emindim. Aramızdaki ilişkiyi tamamen platonik tutmakta iyiydik. Artık gece geç saatlerde ziyaret yok, patavatsızlık yok, pervasızca bir şey yok. Asla yalnız kalmıyorduk ve muhtemelen en başından beri de kalmamalıydık. Ben sadece bir jimnastikçiymdim, o da olması gerektiği gibi sadece bir antrenördü. Daha fazlası değil.

"Pekâlâ, takım. İşiniz biter bitmez, gelip beni yerde görün. Hafta sonundan önce üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var." Kova hepimize hitap ettikten sonra ayrıldı.

Saç bağımı çıkararak, beyaz tebeşir çizgileriyle kaplı kalın kumral buklelerimi kabarttım ve dağınık bir topuz haline getirdim. Oturdum ve ayak parmaklarımdaki, ayaklarımdaki ve baldırlarımdaki spor bantlarını çıkarıp vücudumu yapışkanlardan kurtardım. Terapinin büyük bir fark yarattığı kanıtlanmıştı. Daha güçlüydüm, kendime güvenim artmıştı. Yeni rutinlerim sağlamdı ve Kova ile Madeline'e teşekkür etmeliydim. İkisi de benimle birlikte çalıştılar ve beni olmam gereken yere getirdiler. Çoğunlukla Madeline. Kova sözünü tuttu ve bana neredeyse hiç koçluk yapmadı.

Eleme yarışmasına sadece birkaç hafta kalmıştı ve her geçen gün daha da heyecanlanıyordum. Jimnastik için her şeyimi ortaya koydum. Her şeyimi verdim. Daha çok çalıştım, daha çok zorladım ve asla şikayet etmedim. Kova'nın bana yapmamı söylediği şeyi yaptım; kendimi kanıtladım ve bunun karşılığını verdim.

Holly'nin yanına oturarak hepimiz koçlara baktık ve bekledik. Bizimle buluşması alışılmadık bir durum değildi ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Bunu havada hissedebiliyordum. Kova'nın gözleri takımdaki kız ve erkeklerden oluşan grupta geziniyordu ama benimle hiç göz teması kurmadı. Midem düğümlendi, içimi bir huzursuzluk kapladı. Büyük bir şey yaklaşıyordu.

Kova ellerini ovuşturdu, dudaklarını yaladı ve sonra konuştu. "Önümüzde tatiller, Yeni Yıl ve

ardından Parkettes Davetiyesi var. Reagan, Holly ve Adrianna katılacak. Ancak diğerk koçlarla yaptığımız dikkatli müzakerelerin ardından birkaç değışiklik yapmaya karar verdik." Küçük grubun etrafını sesli bir soluk sarmıştı. Kalbim sıkıştı ve parmaklarım titredi. Her nasılsa, ben

Ne olacağını biliyordum ama ona şüpheyle yaklaştım. Etrafıma bakındım ve yüz ifadem diğerleriyle uyuştuğunu gördüm. Böyle bir haber beklemiyorduk. Önceki spor salonunda sıralamayı değiştirmek hiç olmamıştı, takım için en iyisi kimse o yarıştırdı ve burada da aynı şekilde olduğunu düşünüyordum.

Kova boğazını temizledi ve bir kez daha benimle göz teması kurmayı reddettiğini fark ettim.

"Bu kolay bir karar değildi ama burada, Dünya Kupası'nda, sakatlığının henüz test etmemiz gereken bir şey olmadığını düşünüyoruz." Kova sonunda bana doğru baktı ve gözlerini bana kilitledi, "Üzgünüm Adrianna, ama seni yarışmadan çekiyoruz."

Sessizlik o kadar yoğundu ki havaya nüfuz etmişti. Az önce duyduğum yıkıcı sözler karşısında hayrete düşmüş bir halde önüme bakarken kalp atışlarım kulaklarımda çınladı ve nefes alış verişim derinleşti. Bu olamazdı. Bu buluşma için o kadar çalıştıktan sonra olmazdı.

"Bunun sizin için bir şok olduğunu biliyorum ve bunun kolay bir karar olmadığını bilmelisiniz, ancak karar verildi ve bitti."

Söz yok, söyleyecek sözüm yoktu. Kalbim boğazıma düğümlendi, tüm sesler kayboldu. Bu şok edici karar karşısında nutkum tutulmuştu. Bunu bana nasıl yapabilirdi? Ben hazırdım. Hazır olduğuma hiç şüphe yoktu. Diğer kızlardan daha çok ve daha uzun süre çalıştım. Canımı dişime takarak çalıştım ama o beni yarışmadan çıkardı. Kalbim çatlamaya başladı, gözlerimin arkasında yaşlar oluştu. Ama ağlamayı reddettim.

"Ne..." Duraksadım, kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştirdim, "neden?"

"Atlayış ve sekanslarda daha sıkı olabileceğiniz yerlerde, inişleriniz sağlam değil ve bırakışlarınız temiz değil. Bu yeterli değil, daha fazla zamana ihtiyacınız var. Bu sizi sadece başarısızlığa hazırlar."

"Neden şaşırdığınızı anlamıyorum. Becerileriniz o kadar da zor ya da istikrarlı değil," diye araya girdi Reagan.

Ona ters ters baktım, yüzüm içimden geçen her duyguyu yansıtıyordu

"Bu kadar yeter Reagan," diye tersledi Kova.

"Çünkü bir sakatlığım var, seni aptal." Kova'ya dönerek öfkeyle, "Eğitime devam edebilmem için becerilerimi azaltmamı istedin. Elbette becerilerim o kadar karmaşık değil. Bu hiç adil değil."

"Birisi incindiğinde yapılması gereken budur, Adrianna. Seni kasıtlı olarak ayırmadık. Her jimnastikçiye yaptığımız gibi, daha fazla sakatlanmanı önlemek için bunu yaptık."

Kova ellerini çırpı ve gruba hitap etti. "Pekâlâ kızlar. Hepsi bu kadar. Yarın her zamanki gibi erkenden çalışın. Tatil için ara vermeden önce önümüzdeki hafta uzun ve yorucu olacak. Mümkün olduğunca çok antrenman yapmak istiyoruz."

Ben bir dakika daha sersemlemiş bir şekilde otururken herkes ayağa kalktı ve yoluna devam etti. Bunun olacağını bir mil öteden bile tahmin edememiştim ve her şeyden sonra bana bunu yapacağına inanamıyordum. Göğsüm sıkışırken gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. Üzgün olduğum için değil, kesinlikle öyleydim, ama bu değişiklikten dolayı öfkeliydim.

"Yardım," dedi Hayden sırtımı ovarak. "İyi misin?"

Başımı salladım, gözlerine bakmadım ve uzaklaşmak için ayağa kalktım. Şu anda konuşmak istediğim kişi Hayden değildi. Kova'ydı. Ona yeni bir tane patlatacaktım.

Spor salonundan çıkıp koridordan geçerek ofisine doğru ilerledim. Her adım içime yüksek hızda adrenalin pompalıyordu. Kırmızı görüyordum ve kanım kaynıyordu. Rutinlerim sağlamdı, benim gibi beceriler yapan başka jimnastikçiler de vardı, televizyonda görmüştüm. Yani bu saçma kararında ima ettiğinden daha fazlası olmalıydı.

Ofisine girdim ve kapısını tüm gücümle çarparak kapattım. Yankıları boş ver. Birinin beni

duyması, görmesi ya da her neyse umurumda değildi. O kadar çıldırmıştım ki

doğru düzgün göremiyordum. El ve ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum titriyordu. Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder!

Kova kafasını kaldırdı ve gözlerinde ateşle bana baktı. Umurumda bile değildi. Sadece bana, uğruna kıcıımı yırttığım, ailem tarafından parası ödenmiş bir yarışta yarışamayacağımı söyledi. Bunu benden duymaktan başka çaresi yoktu.

"Adrianna."

"Ne cüretle yarışmama izin vermezsiniz, o pozisyon için kıcıımı yırttım. Buna hakkınız yok!"

O kadar öfkeliydim ki her kelimemden damlayan ısırlıklara engel olamıyordum. Saçlarım yüzüme yapışmış, yanaklarım pancar gibi kızarmıştı. Terlemeye başlamıştım bile.

Kova yavaşça ayağa kalktı, ellerini kiraz ağacından masasının üzerinde düzleştirdi ve bana doğru eğildi. "Her türlü hakka sahibim," diye yavaşça konuştu. "Ben antrenörüm, sen de benim jimnastikçimsin. Sonunda kararları ben veririm, sen değil." Durakladı, yutkundu. "Ve bir daha asla ofisime az önce yaptığın gibi gelme, yoksa seni takımdan atarım. Şimdi, hoşça kal."

Güle güle mi? Sikerim böyle işi!

"Geleceğimi tehlikeye atıyorsun!"

Kova yerine oturdu, kalemini aldı ve ben içeri dalmadan önce üzerinde çalıştığı saçmalığa devam etti.

"Ben zaten seçimimi yaptım. Tartışma bitmiştir. Ve çıkarken kapıyı çarpmamaya çalış."

Onu görmezden geldim. "O buluşmanın parasını ailem ödedi."

"Anneni aradım ve henüz hazır olmadığını, biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu söyledim. Hiç şaşırmadı ve senin yerine gereken özelliklere sahip birini koymamı söyledi. Çok hoş ve anlayışlı bir kadın." Bana hiç bakmadan sakince cevap verdi.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Annemi hor görmeye başlamıştım. Bunu nasıl söyleyebilirdi? "Yalan söylüyorsun. Bunu bana yapmazsın. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Kayıtsızca omuz silkti. "Anneni ara. Gerçi ben olsam biraz beklerdim. Parayı kaybettiği için pek mutlu olmadı."

Onu arasam kına yakardı. "O para onun için hiçbir şey ifade etmiyor." "Benim sorunum değil, Adrianna."

"Oh, yani şimdi ben senin için Adrianna mıyım?"

Siyah kirpiklerinin arasından yukarı baktı, başını zar zor kaldırdı. Onu daha iyi okumaya başlamıştım ve emirlerine karşı gelerek onu kızdırmaya başladığımı söyleyebilirdim. Güzel.

"Sen benim için her zaman Adrianna oldun."

Başımı yana eğdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Bu lanet olası bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu konunun dışında ve şu anla ya da benim seçimimle hiçbir ilgisi yok. Gördüğünüz gibi burada çalışıyorum," diyerek masasının üzerinden bir el salladı ve ardından sessizce kapıyı işaret ederek beni başından savdı.

Kalbim küt küt atıyor, damarlarımda kan dolaşıyordu, masasına doğru yürüdüm ve elimi bir hamlede her şeyi fırlatıp attım. Kova kaskatı kesildi, parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Soğuk tavrı beni derinden sarstı ve ben de bundan beslendim.

Çenesi büküldü ve burnu alevlendi. "Çok çocukça Adrianna. Çocukça davranmayı bırak, sana yakışmıyor."

"Siktir git Koç," dedim alaycı bir tavırla ve masasının yanına doğru yürüdüm. Yapmam gereken son şey koçuma küfretmektir ama kendimi kontrol edemiyordum. Kova bir koçtan fazlasıydı ve o da bunu biliyordu. Gözlerimin arkasından yaşlar akıyordu ve bu değişiklik yüzünden yıkılmıştım.

"Beni engellemek için hiçbir nedenin yok."

Kova bir anda ayağa kalktı, bir elini boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri öfke ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin karışımıyla beni delip geçiyordu. Ona daha da yaklaştım ama beni tutuşunu gevşetmemişti. Beni geriye doğru yönlendirerek duvara yasladı, bej renkli dosya dolabı kolumu kesiyordu.

Üzerimde gezinerek dedi ki, "İyi. Cevap mı istiyorsun, alacaksın. Yarışmaya katılmamanın gerçek nedenini bilmek ister misin?"

Dudaklarımda şekerli bir gülümseme belirdi. "Seninle ilgili başka bir şey olması gerektiğini biliyordum. Bunun benim rutinlerimle ilgisi olmasına imkân yok."

Saçlarımı avuçladı, ağzı benimkinden sadece bir santimetre uzaktaydı. Yabani gözlerine bakarken ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, gerçeğin yalancı dudaklarından dökülmesini bekliyordum.

"Kuralları çiğnedin," diye fısıldadı.

Başımı geri çektim ve duvara çarptım. Ona ters ters bakarak, "Ben hiçbir kuralı çiğnemedim." diye karşılık verdim.

Kova başını yana eğdi. "Ama sen imzaladın. Aslında buraya ilk geldiğinizde anlaşılmayı imzalamıştınız."

Gözlerinin içine bakarken hangi kuraldan bahsettiğini anlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Ofladı, yakışıklı yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Erkek arkadaş yok. Erkek arkadaş olmayacak demiştim ama sen emirlerime karşı geldin. Bu yüzden senin üzerinde her zamankinden daha fazla gücüm var. Cezan yarışmaya katılmamak. Belki bir dahaki sefere beni dinlersin."

Ağzım kalbimle birlikte karnıma düştü. Hasta olacaktım.

"Erkek arkadaş mı?" Şaşkınlıkla fısıldadım. "Ne erkek arkadaşı?" Kafam çok karışmıştı. Ondan başka kimseyle birlikte olmamıştım. "Ama anneme yarışmaya hazır olmadığımı söylemişsin."

"Tabii ki annene yalan söylemek zorundaydım." Koç ensemdeki elini gevşetip çeneme götürdü ve orada yavaşça yüzümü okşadı. "Sen ve Hayden. Sana söylemiştim," bakışları ağzıma kaydı, "Erkek arkadaş yok. Sana ondan kurtulmanı söylediğimi hatırlıyorum."

"Ama... Ben..." Hazırlıksız yakalandım, kekeleydim, kelimeleri oluşturamadım. Hâlâ yüzümde olan bileğini kavradım. "O benim erkek arkadaşım değil."

"Dün doğduğumu mu sanıyorsun? Onu binanızdan çıkarken gördüm. Arabasıyla uzaklaşırken yüzündeki gülümsemeyi, ona nasıl baktığını gördüm. Hastalandığında seni çağırmak zorunda kaldığında daha fazlası olduğunu anladım."

"Beni mi gözetliyordun?"

Omuz silktili.

"Bir film izlemeye geldi ve hepsi bu. Hiçbir şey kanıtlayamazsın."

Hayden odaklanmama yardımcı oldu. Onunla olan arkadaşlığım gerçekten çok önemliydi ve ne zaman kendimi çok yalnız hissetsem o hep yanımdaydı. O Avery'nin erkek versiyonuydu ve daha fazlası değildi ve Kova'nın bunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

"İşin güzel tarafı da bu, buna mecbur değilim. Ben koçum. Kimse benim sözümü sorgulayamaz."

Göğsünü ittim, gözlerim yaşlarla doldu ve zar zor net görebiliyordum. "O benim erkek arkadaşım değil. Senden başka kimseyle birlikte olmadım. Hayatım üzerine yemin ederim ki olmadım. Bana bunu yapma, lütfen."

"Tamamdır."

"Hayır, değil." Hasta olacaktım. "Senden nefret

ediyorum." "Beni istemektense benden nefret
etmeni tercih ederim."

"Seni istemiyorum." *Yalan.*

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, değil mi?"

Şaşkınlık yüzüme yerleşti ve soruma cevap verdi. "*Seni* istiyorum, anlamadığın şey bu. Ama sen beni *asla* reddetmiyorsun. Bu yüzden benden nefret etmen bunu senin için, ikimiz için de kolaylaştıracak. Benden nefret etmeni istiyorum, böylece peşinden gelmeye çalıştığımda bana hayır diyeceksin."

Çenem düştü, sonunda bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Yani bu seninle mi ilgili?" Sesim kısık ve çatırtılıydı. Bunu bana nasıl yapabilirdi?

"Ah, *Malysh*," dedi sesi yumuşayarak. Gözleri buğulandı ve ben gerçeği gördüm. "Gereken her şeye sahipsin. Vücudun mükemmel durumda," diye inledi, eli kalçamda gezindi ve kıkırmı avuçladı.

ALTMİŞ DOKUZ

O Çöküşün eşiğinde tırnaklarımı ona geçirdim. "O zaman yarışmama izin ver, lütfen. Yalvarıyorum."

"Hayır."

"Bunu bana nasıl yapabilir? Lütfen," diye sızlandım. "Her şeyi yaparım. Bu adil değil, kendin için kariyerimi sabote ediyorsun!" Kova beni görmezden geldi, ben de öldürmek için saldırdım. "Yarışmaya katılmama izin ver yoksa ilişkimizi açıklarım." Hiç irkilmedi bile.

"Hayır, yapmayacaksın." Burnu boynumu sıyırdı ve ben titredim. Onu istemek istemiyordum ama bedenim beni ele veriyordu.

"Eğer bunu yaparsan, senin için de kötü olur. Kariyerini mahvedersin." Nefesi boynumu gıdıkladı ve umutsuzca tepki vermemeye çalıştım. Gömleğini elimle sıktım, onu tutarken aynı zamanda onunla savaşıyordum.

"Beni geride tutarak bunu mahvediyorsun. Ne fark eder ki? Seni de yanımda götürebilirim."

"Jimnastikten uzaklaştırılacaksın ve babanın adı lekelenecek. Senin için yaptığı onca şeyden sonra bunu mu istiyorsun?"

Suçluluk duygusu beni çarptı. Sertçe yutkundum. Ailemi utandırmak istemedim. Sonra bir şey kafama dank etti.

Be

n. "Çok büyük bir şeyi unutuyorsun."

"O da ne?" diye sordu, dudakları benimkilerin tozunu alırken.

Doğrudan gözlerinin içine baktım ve şöyle dedim: "İnsanlar tecavüzü hafife almaz. Ve herkes bir kadının

Tecavüz diye ağlayan kız."

Kova kıpırdamadı, sadece gözleri biraz daha büyüdü. "İşte burada yanıliyorsun, *Malysh*. Aramızdaki şey rızaya dayalı."

Onunla alay ederek dudağını ısırdım.

"Parmakların ben on altı yaşındayken dilinin yaptığı gibi içime girdi. Kolayca yalan söyleyebilir ve benden faydalandığını söyleyebilirdim. Hatta bunun rızamla olmadığını bile söyleyebilirim ve kimse gerçeği bilemez."

Kova bir şey söylemedi, ben de devam ettim. Durmam gerektiğini biliyordum ama canım yanıyordu ve boğazına doğru gidiyordum. Sadece onun ifadelerinden bile adrenalin salgılıyordum.

"Spor salonunuzda cinsel ilişkiye girdik... dans odasında... ringlerin önünde... terapi odasında..." Annem beni, derdimi anlatmak için gözlerimle gülümsemem konusunda iyi eğitmişti. "Eminim

güvenlik kameranız beni çekmiştir. Beni de listeye ekleyin yoksa ilişkimizi açıklayacağım. Tecavüz diye ağlayacağım," dedim.

Kova'nın gözleri karararak düştü. "Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?" Eliyle çenemi kavradı, parmakları yanaklarıma batıyordu. "O kadar kolay etkilenmem. Yine de dene bakalım, ne kadar hızlı düşeceksin. Şimdiye kadar eğittiğim diğer jimnastikçilerle platonik olmaktan başka bir şey yapmadım. Eminim bana kefil olacaklardır. Öte yandan, burada pek arkadaşın olmadığına göre senden şüpheliyim. Hatta bazı takım arkadaşların seni takımdan attırmak için yalanlar uydurursa hiç şaşımam."

"Yarışmama izin vermediğine göre kaybedecek neyim var? Hiçbir şey." Duraksadım, bunun içime işlemesine izin verdim. "Senden ya da olabileceklerden korkmuyorum. Demek istediğim, masum bir çocuktan faydalandın. Hem de bir bakireden. Ne yapabilirdim ki?" Kirpiklerimi kırıştırarak alaycı bir şekilde sordum. "Ertesi gün hapını da unutmayalım, eminim kamera karşısında satın alınmıştır."

Kova dişlerini sıktı, çenesi birbirine çarptı ve ben ona yumuşak köpek yavrusu gözleriyle tatlı tatlı gülümsedim.

"Yalanlar," diye fısıldadı sertçe. "Her fırsatta beni takip ettin ve bunu biliyorsun. Bir erkek aklını yitirmeden ve boyun eğmeden önce ancak bu kadarına dayanabilir."

"*Kimse* sana inanmayacak," diye karşılık verdim. "Haklı olduğumu biliyorsun. Sonuçta ben sadece hayalleri olan masum bir gencim ve sen benim zayıflığımdan faydalandın," dedim, bilerek yaşımla ilgili yalan söyleyip suratımı astım.

"Tüm ilk hamleleri sen yaptın-"

"Bu saçma bir yalan ve sen de bunu biliyorsun." Gözlerinin içine sertçe baktım. "Madem öyle düşünüyorsun, o zaman neden beni durdurmadın, *Koç*?"

Ofladı, yakışıklı yüzünde yarı alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir rahip bile seni durduramazdı ya da durdurmak istemezdi, bunu sen de biliyorsun. Görüldüğün kadar masum değilsin."

"Mazeretler, mazeretler. Daha çok çabalamalıydın." Onu denemek için düz bir elimi göğsüne koydum ve gövdesine yapışan kaslı göğüs kaslarını hissettim. Kalçalarım onunkilere doğru kaydı, boynunun arkasını kavrayıp ağzımı onunkinin önünde açarken sert boyu içime bastırdı. Derin bir nefes alarak ağzının içine bıraktım. Dilim dudaklarında dans ederek dışarı kaydı ama o kıpırdamadı. Aramızdaki ilişki böyleydi; ben karşı koydukça ve onu kızdırdıkça, o da bundan daha fazla zevk alıyordu. İtme ve çekme. Bu bizim ön sevişmemizdi, aramızda kaynayan gerilim ve patavatsızlıktı. Kova kıpırdamadan durdu. Parmakları vücudumun derinliklerine girerken umutsuzca oldukları yerde kalmaya çalışarak gerildi. Bu aramızdaki seksten çok daha fazlasıydı ve o da bunu biliyordu. Bu durdurulamayan kimyasal bir reaksiyondur.

"İstediğimi alabilirim, değil mi? Bir keresinde böyle dememiş miydin?" Sessizce sordum. Gözleri yarıklara kadar kısıldı.

Dilimin ucuyla üst dudakını tuttum, dişlerimin arasına aldım ve emdim. Bunu yaparken diğer kolum boynuna dolandı ve ona doğru bastırdım. Tatlı dudaklarını kemirdim ve dilimi ağzına soktum.

Dört hafta. Dört haftadır dokunmuyorduk, öpüşmüyorduk ve şimdi yine birlikteydik. Bunun hayalini kurmuştum, sık sık fantezisini kurmuştum. Kova bacağını daha yukarı kaldırdı, beni açıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi öperken duvara çarptı. Sert ve çiğdi, sunduğum her şeyi alıyordu. Eli boğazıma doğru kayarak baskı uyguladığında bir an için bu öpüşmeye neden başladığımı unuttum.

Boynumdaki ağırlıktan anında tahrik oldum ve zevkle inledim. Gözleri buğulandı. "Hoşuna gitti mi, Ria?"

Başımı salladım ve "Direnmek gerekiyor." dedim. Ama o beni görmezden geldi ve diğer

bacağımı kaldırdı. Kalçalarım ona doğru bastırdı ve iç çektim. "Ne istiyorsun? Yapacağım. Rekabet etmek için her şeyi yaparım. Lütfen, sadece izin ver

rekabet edeceğim."

Dili boynumun etrafında ve kulağıma kadar sıcak, ıslak bir iz bıraktı. Nefes nefese, "Komik olan şu ki, bu noktada hiçbir şey istemek zorunda değilim. Bana vereceğini biliyorum. Her şekilde ben kazanıyorum."

Sırtım eğildi, göğsümü onunkine bastırdım. Onun aç, çıkarıcı ağzını öptüm. Nasırlı eli aramızdan aşağı kaydı ve amımı sertçe, acı verecek kadar sert bir şekilde avuçladı ama onu durdurmadım.

İşin üzücü tarafı, onun beni istemesini istedim ve kabul ettim.

Dilleri öfkeyle birbirine dolanıyor, çılgınca birbirlerinin ağzına giriyorlardı. Kendimi tutmak için kalçalarımı onun etrafında sıktım, kıs kıs güldü. Ona ihtiyacım vardı. Ondan arzuladığım serbest bırakılmaya ihtiyacım vardı.

"Beni itmesi gereken tek kişi sensin ve şimdi yolumda duruyorsun." Öfkelendi ve ben çaresiz kaldım. "Eğer bana sahip olmana izin verirsem, rekabet etmeme de izin verecek misin?" Fikrini değiştirmesi için dua ederek dudaklarına karşı boğuk bir sesle sordum. Bu noktada hedefime ulaşmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Kova aramızda şortunu karıştırıyor, çıkarmak için hararetle çalışırken parmak eklemleri seksime dokunuyordu. Bel bandını çekti ve sikini dışarı çıkaracak kadar aşağı itti, iç uyluğuma çarptı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken bacaklarım titredi. Parmaklarını leo'mun altına geçirerek sertçe çekti ve yana doğru çekti. Lastik derime battı ve irkildim.

"Seni her şekilde becermeme izin vereceksin, bunu biliyorsun." Haklıydı ve bundan nefret ediyordum.

"Şimdi derin bir nefes al," dedi sessizce.

Dediğini yaptım. Boyunu avuçladı ve bir saniye bile düşünmeden içime doğru kaydı. Başım sert girişten geriye savruldu ve yüksek sesli iniltimi bastırmak için ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Bana verdiği acının verdiği zevkten neredeyse ağlayacaktım.

Dışarı çekti ve sertçe içeri itti. Adam inledi, boynunda bir damar atıyordu. "Bir kez daha, bunu sen istedin."

"Ne olmuş yani? Belki de yaptım. Ve bana hayır demeliydin," diye ona doğru nefes nefese kaldım.

Kova çekildi ve daha yavaş, daha derine kayarak arkama vurdu. İçimden akan coşku yüzünden dudaklarım aralandı.

"Dürüst ol. Seni reddetmemi mi istiyorsun, *Malys*h?"

Başımı salladım, ama buna gerek yoktu. Cevabı biliyordu.

"Becerilmek istiyorsan, Adrianna, becerileceksin. Ve bunu yapmakta hiçbir sorunum yok." Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni ona doğru itti. Kova derinlemesine itti ve beni genişçe gererek tuttu. Çenem açıldı ve gözlerim kapandı. Kulağımın yanına eğilerek fısıldadı, "Sana nerede dokunacağımı, seni nasıl boşaltacağımı, daha fazlası için nasıl geri gelmeni sağlayacağımı biliyorum."

Yüzde yüz elli haklıydı. Vücudumu tanıyordu ve daha fazlası için geri geleceğimi biliyordu.

Kova mayomun bir tarafını aşağı çekti ve meme ucumu ağzına aldı. Bunu yaparak kolumu yan tarafıma kilitledi. Sanki mümkünmüş gibi, kendimi daha da ıslanmış hissediyordum, siki içimde o kadar kolay kayıyordu ki, beni daha da yükseğe çıkardı, nefesimi zar zor tutabiliyordum.

"Beni yine tehdit etmeye mi çalışacaksın?"

Sanırım aklının bir köşesinde tehdidimi asla gerçekleştirmeyeceğimi biliyordu. En azından şimdilik.

Ona cevap vermek yerine, "Yaklaştım" dedim. "İyi, ben de öyleyim."

"Bırakın yarışayım,
lütfen." "Hayır."
"Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret ediyor olabilirsin ama kukun etmiyor."

"*Kukusu* olan herkes sana benim verdiğim tepkiyi verir."

Kova'yla çok ihtiyaç duyduğum doruk noktasına ulaşmak üzereydik. Kafesteki hayvanlar gibi devam ettik. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve vücudumun her yerini ısıttı. Kova boynumu emdi, dilini yaladı ve ben inledim, "Çok iyi hissediyorsun. Sakın durma."

Kova dudaklarımı yakaladı, sahip olduğu tüm güçle beni becerirken neredeyse hayatımı emiyordu. Dillerimiz de aynı hızla birbiriyle çarpışıyordu. Onun tadını, vücudunun benimkinin üzerindeki hissini seviyordum ve onun da benim için aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Hisset, *Malysh*, içinde derinlerde hisset," dedi ve çekip tekrar içeri soktu. Aleti içimde kıpırdandı ve onu amımla sıktım. "Tam orada," diye inledi ağzımın içine ve ben de başımı salladım. Söylediği şeyi hissettim ve hoşuma gitti. Elleri yukarı kalktı ve saçlarıma dolandı, nefesi ağırlaştı ve kaybetmeye yakın olduğunu biliyordum. "Tanrım, senin içinde olmayı çok seviyorum. Seninle olmak hakkındaki her şeyi seviyorum," diye inleyerek itiraf etti. Sözleri kalbimi ele geçirdi. "Sikimin etrafındaki baskıyı, amının beni sıkma şeklini seviyorum. Beni deli ediyorsun. Tek düşünebildiğim seni becermek ve boşalmanı izlemek. Benim için boşaldığında muhteşem oluyorsun." Tüylerim diken diken oldu, çünkü bunu ben de seviyordum. Dokunuşunu, ağzını, kibirli ve saldırgan tavrını seviyordum. Onunla ilgili pek çok şeyi sevmiştim.

"Eğer yarışmama izin vermezsen orgazm olmayacağım."

"Sanki umurumda," dedi, sonra pelvisini klitorisime doğru döndürerek ne kadar yalancı olduğumu kanıtladı. "Komik olan şu ki, seni boşaltabilirim."

"Sen lanet olası bir pislikten başka bir şey değilsin, bunu biliyor musun?" Hayatımı kurtarmak için ona tutunurken boynuna doğru nefes nefese kaldım.

"Bunu şimdi mi anlıyorsun?"

Vücudumun neye ihtiyacı olduğunu, bana nerede dokunacağını ve beni nasıl alacağını tam olarak biliyordu. Kova kalçalarımı tam istediğim gibi tuttu ve biri içeri girmeden önce kapıyı iki kez çaldığında birlikte orgazm olmaya başladık.

"Hey, Koç-" dedi Hayden, sonra dondu kaldı, ağzı bir karış açık kaldı.

Hayden'la gözlerimi kilitlediğimde orgazm içimi parçaladı. Bunun olmasını engelleyemezdim ve engellemek de istemiyordum. Kova uzaklaşmaya çalıştı ama ayak bileklerimi kilitledim ve onu sıkıca kavradım. Bu orgazma ihtiyacım vardı ve onun da vardı. "Devam et," dedim, gözlerim Hayden'inkilere yapışmışken sadece onun kulakları için. Ne gördüğünü, ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum. Parlak gözler, pembe yanaklar ve arkadaşına açıkça sokulan bir adam. En azından pantolonu inik değildi ve beni burada tutuyormuş gibi görünüyordu.

Kova'nın eli belimi o kadar sıkı kavradı ki yarın bir çürüğüm olacağını biliyordum. Tekrar. Orgazmı içime aktı ve ben hepsini aldım.

Kova omzunun üzerinden Hayden'a öldürücü bir bakış attı ve "Defol!" diye bağırdı. "Ah, oh...aman..." Hayden kapıyı çarpıp çıkmadan önce kekeledi.

Başım Kova'nın boynuna düştü. "Ne yaptık biz?" diye sorduğunda çok derin nefes alıyorduk.

Kova çekildi ve bacaklarım zayıf bir şekilde kalçalarından aşağı kaydı. Kalın, ılık meni iç uyluğumdan aşağı damladı. Onu silmek istedim ama üzerimi örtmek için çabucak kıyafetlerimi düzelttim.

"Gitmek zorundayım. Hayden'ı bulmalı ve bunu düzeltmeliyim." Başka bir şey için zamanım yoktu.

Kova elini duvara dayayarak beni içine hapsetti. Başımı kaldırdım ve çelik gibi yeşil gözleriyle

bakışlarımı kilitledim.

"Bunu düzeltsen iyi olur Adrianna, bu senin hatan. Tanrı'ya yemin ederim ki, eğer bundan birine tek kelime ederse, pişman olursun." Öfkeden köpürüyordu ama her şeye hakkı vardı. "Anlıyor musun? Kariyerinin bittiğinden bizzat emin olacağım."

Anlayışla başımı salladım.

Çabucak ofisinden kaçtım. Neyse ki dolabıma doğru koşarken koridorda kimse yoktu. Eşofmanlarımı giydim, pantolon paçalarının içine atladım ve sonra Hayden'ı bulmak için otoparka koştum.

"Hayden! Hayden!" Omzunun üzerinden baktığında sürücü tarafındaki kapıyı açıyordu.

Hayal kırıklığı. Gözlerinde hayal kırıklığından başka bir şey görmedim. "Hayden," diye tekrarladım nefes nefese karşısında.

"Bekle."

"Ne halt ediyorsun, Aid? Cidden koçla mı yatıyorsun?" Omuzlarım düştü. Yalan söylemekten başka bir şey istemiyordum ama reddettim. Hayden cevabı biliyordu. Bu, onun çökmüş yüzünde yazılıydı.

İnançsızlıkla başını salladı. "Neden, Aid? Nasıl yapabildin?"

Cevap vermedim, veremezdim. Gördüğü şey için saf terk edilmişlikten başka bir kelime yoktu.

"Seni zorluyor mu?" Cevap vermeyince, "Tanrım, bir şey söyle!" diye haykırdı.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ne söyleyeceğimi düşündüm. Hayden bana bakmaya devam etti, bir cevap bekliyordu ama benim nutkum tutulmuştu. Gerçeklerden utanarak bakışlarımı kaçırdım. Çaresiz görünmeden her şeyi istediğimi nasıl açıklayacaktım?

Hayden iki elini de omuzlarıma koydu. "Cevap ver bana."

Çaresizce omuz silktim. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Ortaya çıkmalı ve polise gitmelisin. Bu tecavüz, Aid."

Başımı çılgınca salladım, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Yapamam. Bu tecavüz değil, Hayden. Değil."

"Evet, öyle. Reşit değilsin."

"Yine de beni zorlamadı."

"Rızan olsun ya da olmasın, yine de senden faydalandı. Onun eğitimi altındasın, seni iğrenç, hasta bir pislik gibi avladı." Bir eliyle saçlarını karıştırdı. "Başka kimlere bu şekilde davrandığını ancak hayal edebilirim."

"Hayır, yapmadı. Düşündüğünüz gibi değil. Lütfen, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Hayden öfkeyle arabanın kapısını çekip açtı. "Eğer sen yapmazsan, ben yaparım."

"Hayır! Lütfen!" Gözyaşlarımla eşliğinde yalvardım. "Lütfen yapma. Eğer yaparsan inkar ederim."

Bana şaşkın şaşkın baktı. "Bence zihinsel yardıma ihtiyacın var. Beynini yıkadı, değil mi? Birine söylersen seni tehdit mi etti?" "Hayır," diye yalan söyledim. "İnkâr edeceğim."

Hayden kapısını çarparak kapattı ve bana doğru yaklaştı. Çenemi kavradı ve ben onun içten mavi gözlerine baktım, parmaklarım onunkilere dolandı.

"Bunu öne geçmek için mi yaptın? Çünkü buna ihtiyacın yoktu. Sende gereken her şey var, bebeğim. Kendini çok geliştirdin," dedi öyle bir kederle ki kalbim sızladı. "Sen farklı bir jimnastikçisin, eskiden olduğun gibi değilsin. Çok daha iyisin. Zirveye ulaşmak için uyuyan kızlardan biri olma. Sen böyle biri değilsin."

Gözümden iri bir damla yaş süzüldü. Hayden bunu gördü ve beni göğsüne çekti, dudakları

başımın tepesine bastırdı. Ona sarılarak sessizce hıçkırdım. Ağzını açarsa bunun sonuçlarını anlamasına ihtiyacım vardı ama korku beni ele geçiriyordu.

"Lütfen, Hayden. Kimseye söyleme. Söyleyemezsin."

"Beni zor bir duruma sokuyorsun. Yaptığı şey yanlış. Bu ne zamandır devam ediyor?"

Yutkundum. "Aylar."

"Kaç ay?"

Ben gerçeği söyledim. "Tam emin değilim ama buraya geldikten yaklaşık altı ay kadar sonra." Hayden öfkeyle tıslayarak nefesinin altından küfretti.

"Anlamıyorsun ve düşündüğün gibi değil, yemin ederim. Bildiğinden çok daha fazlası var."

Boğazımdan ağır bir iç çekiş çıktı ve sessizce, "Beni kendi kişisel sebepleri yüzünden toplantıdan çıkardı," dedim.

Kaşları birbirine çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni ilk karşılaşmamdan çıkarıyor, içeri girdiğin şey buydu. Oraya ona bağırmak için gittim ve olaylar birbirini izledi. Hatta ailemi aradı ve bana hazır olduğumu söylemesine rağmen onlara hazır olmadığımı söyledi. Kendi kişisel sebepleri için beni bilerek dışarı çıkardı." Hayden'ın göğsüne kapanarak ağlarken gözyaşlarım akmaya başladı. Kollarını bana doladı, beni rahatlattı ve aynı zamanda korudu.

"Bunu yapamaz."

"Yapabilir ve yaptı da," dedim hıçkırıklar arasında. "Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Günün sonunda beni yarışmadan çıkarma hakkına sahip."

Hayden bana hak vererek nefesinin altından küfretti. "Bu büyük bir mesele Adrianna. Birilerine haber vermeliyiz."

Nefesimi içime çektim ve gömleğini ellerimle kavradım. Kalbim iki farklı nedenden dolayı kırılmıştı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Lütfen bu işe karışma, Hayden. Sana yalvarıyorum. Bu benim pisliğim, senin değil. Kimseye tek kelime etmeyeceğine söz verirsen sana her şeyi açıklayacağım."

Arkadaşının yanında durmakla doğru olanı yapmak arasında kalarak inledi.

"Beni burada öldürüyorsun. Onunla bir daha yatma. Tamam mı? Bu doğru değil. Eninde sonunda yakalanacaksın," diye durakladı. "Birlikte bir çözüm buluruz. O zamana kadar akıllı ol, spora olan aşkına odaklan, başka bir şeye değil. Siktir et onu, gerçek anlamda değil."

Boğazımdan hüzünlü bir kahkaha kaçtı. Söylemesi yapmaktan daha kolaydı. Gerçek şu ki, duramadım.

İstemedim... ve istemezdim.

Devam edecek...

Off Balance serisinin ikinci kitabı olan Execution'ın önizlemesi için sayfayı çevirin.

BİR

KOva kalpsiz ve kurnaz bir adamdı. Nefret içimde endişe verici bir hızla kabardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke damarlarımda dolaşüyor, beni tüketiyordu. Yürüdüğü topraktan, soluduğu havadan nefret ettim. Varlığının her zerresinden nefret ediyordum. Paylaştığımız onca şeyden sonra, birbirimiz hakkında bildiğimiz onca şeyden sonra -hayattaki hedeflerimiz ve arzularımız, hayallerimiz ve özlemlerimiz- bu en kirli hareketti ve bundan nasıl geri döneceğimizden emin değildim.

Olimpiyatlara giden yolda her bir jimnastik müsabakasının ne kadar önemli olduğunu Kova'dan başka bilen kimse yoktu, ancak o kendi bencil sebepleri için bunu benden koparma cüretini gösterdi.

Onun görevi düşersem beni yakalamaktı. Halıyı ayağımın altından çekip yere çakılmamı izlemek değil.

Yine de onunla kirli oynamıştım. Tecavüzle tehdit etmiştim. Belden aşağı bir vuruştı ve bu kartı oynadığım için kendimi çok kötü hissediyordum ama o bunu hak etmişti. Onu mahvetmek istiyordum ama onu mahvetmek kendimi mahvetmek anlamına geliyordu ve bunu göze alamazdım.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde Hayden'ın arabasının önünde durdum ve acı dolu bir nefes verdim. Kova'yla beni seks yaparken yakaladıktan sonra onu durdurmak için otoparka koşmuştum.

Hayden'ın Kova'nın ofisine daldığında yüzünde beliren ifade kafamda bozuk bir plak gibi çalışıyor ve yavaşça beynime kazınıyordu. Şaşkın, mahcup, şok olmuş ve en kötüsü de hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. Nutku tutulmuş ve Kova'nın ofisini terk etmişti. Ağzını açmaması ve bizi yetkililere ihbar etmemesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Ve bunu yaparak ona karşı dürüst olacağıma söz verdim. Yapmak istediğim bir şey değildi ama sözüne karşılık yapacaktım.

Gözyaşlarımın ve sümüğümün her tarafına bulaşmasını umursamadan omzunda ağladım. O sadece bana daha sıkı sarıldı. Kalbim ağrıyordu. Başım ağrıyordu. İçimde boğuluyordum, batıyordum. Her şeyi düşündükçe kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılıyordu. Daha çok ağladıkça gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam etti.

Umutsuzca hıçkırdım ve o da başımın üstünü öptü.

"Bunu yaptığina inanamıyorum." Sesim gömleğinin içinde boğuklaşmıştı. "O kalpsiz, Hayden. Elit testlerin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Dünya Kupası'na geldiğimden beri Olimpiyatların benim son oyunum olduğunu biliyordu."

"Şşşt..." dedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Seni eve götürmeme izin ver."

İçimi çektim ve kucaklamasından çıktım. "Tamam ama önce halletmem gereken bir şey var. Yirmi dakika sonra evimde buluşalım mı?"

Hayden kolumu tuttu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Nereye gidiyorsun?" Yere

baktım, cevap vermeye isteksizdim. "Kova'ya bir şey söylemem gerekiyor."

"Hayır!"

Başımı kaldırdım. "Hayden, seni daha sonra gördüğümde açıklayacağım ama onunla konuşmama izin vermelisin."

Hayden'ın burun delikleri alevlendi, cevabımdan memnun olmamıştı ama yine de kabul etti. Şu anda dünyada en son istediğim şey yakalandıktan sonra Kova'ya bakmaktı, ama işin gerçeği ondan bir şeye ihtiyacım vardı. Bana şeker gibi yedirmeyi sevdiği o aptal küçük beyaz hapa ihtiyacım vardı.

Omuzlarım geride ve çenem yukarıda, Dünya Kupası'nın girişine doğru yürüdüm. Her adım biraz daha kararlılıkla doluydu. Ön kapıya ulaştığımda duygularım yatışmış ve gözyaşlarım kurumuştu. Kapıyı çekip açtım ve içeri girdim. Toz tebeşir kokusu havaya sinmiş, paralel barların sesi arka planda sekiyordu. Kova'nın ofisine doğru ilerlerken sola döndüm ve dar koridorda yürüdüm. Kapısına ulaştığımda kolu kavradım ve kapıyı açtım, ardından arkamdan çarparak kapattım.

Kova hareketsiz oturuyordu, gözleri kıpırdamıyordu. Ürkütücü sessizliği ve hesapçı bakışları sinirlerimi gerdi. Küçük bir nefes aldım, gözleri ince yarıklara indiğinde kalbim çarptı ve söylenmemiş bir uyarı havayı doldurdu.

Duygularını zar zor gizlerken, yüzeyin altında kaynayan öfkesini hissedebiliyordum. Tenim farkındalıkla karıncalandı. Kalemimi sessizce yere bıraktı ve deri koltuğunda arkasına yaslandı.

"Hayden ile aranı düzelttin mi? Çenesini kapalı tutacak, değil mi?" diye sordu.

"Evet... çoğunlukla."

Hırladı, üst dudağı aşağı doğru kıvrıldı. "Çoğunlukla benim için yeterli değil. Düzelt şunu, Adrianna.

Şimdi."

Gözlerimi indirdim. "Bir şey söylemeyeceğine güveniyorum." "Ve güvenmiyorum."

"Kişisel bir sorun gibi görünüyor." Kaşlarının arasında derin kırışıklıklar oluştu ve sinirli bir iç geçirdim. Başımı salladım. "Senin patavatsızlıklarını örtbas etmek için onunla bir anlaşma yaptım."

Kaşlarından biri en yüksek noktaya kalktı. Gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. "Elbette patavatsızlıklarımızı örtbas etmek istiyor olmalısın. Sen de en az benim kadar suçlusun ve doğru hatırlıyorsam çok da isteklisin." Sırıttı. "Boşalırken etrafımda nasıl sıkılaştığını... Kulağıma nasıl sertçe nefes aldığını ve bacaklarını sırtıma nasıl kilitlediğini. Başına gelenlerden zevk almamışsın ya da bunların hepsi benim suçummuş gibi davranma." Durakladı ve gözleri karardı. "Her saniyesine bayıldın. Kabul et bunu."

Gözlerimi kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. Utanmıştım. "Dinle, bana tekrar hap getirmen gerekiyor."

"Bu sefer sana getireceğimi nereden çıkardın?" diye sordu, sesi alçak ve kontrollüydü.

Dudaklarım aralandı, onun kayıtsız tavrı ve hamile kalmamı umursamaması karşısında şaşırmıştım. "Neden olmasın ki? Her seferinde hamile kaldın."

Bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sen büyük bir kızsın, kendi başına halledebileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin."

Çenemi sıktım, hareketsiz bakışları yüzünden öfkem artıyordu. Tek bir cümle ve monoton bir sesle beni derinden etkiledi. "Tanrım! Neden böyle bir pislik olmak zorundasın? Her gün insanları kızdırma hedefiyle mi uyanıyorsun? İnsanları incitmekten zevk mi alıyorsun? Derdin ne senin?" Elimi ileri geri sallayarak onu reddettim. "Biliyor musun, buna cevap verme. Umurumda bile değil. Sen iğrenç bir insansın."

Kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi. İnanılır gibi değildi. Öfkelenerek kapıya doğru yürüdüm ve tokmağı kavradım.

"Adrianna!" diye seslendi ve ben onu duymazdan geldim.

"*Adrianna.*" Kova'nın ismimin telaffuzunu vurgulama şeklinden dolayı sırtım kaskatı kesilmişti.

İkinci kez. Omzumun üzerinden baktım ve masasından bir dizi anahtar almasını izledim. Eğilerek bir çekmece açtı ve içinden bir şey çıkardı. Çekmeceyi tekrar kilitleyerek kapattı ve rahatsız edici kutuyu bana doğru salladı.

Gözlerim kısıldı, damarlarımdaki öfke bir kez daha alevlendi.

"Bunu ofisinde mi saklıyorsun?" Tiz bir fısıltıyla söyledim. "Herkesin bulabileceği bir yere mi? Aklından ne geçiyordu?"

Ona doğru yaklaştım ve elimi uzattım. Elinden alamadan öne doğru fırladı ve ön kolumu kavradı.

"Neden biri senin olduğunu düşünsün ki? Ria, Katja'yla uzun süreli bir ilişki içinde olduğumu ve yıllardır da öyle olduğumu unuttun mu?" Her kelimeyi söylerken dudaklarına odaklanmaktan kendimi alamadım. Aksanındaki ağır vurgu tüylerimi diken diken ederken, karnımda bir sıcaklık birikti. Aptal Rus.

"Tabii ki yapmadım."

"İnsanlar bunun senin için değil, onun için olduğunu düşüneceklerdir."

Elimi çekmeye çalıştım ama Kova tutuşunu sıkılaştırdı ve başparmağını bileğimin altında yumuşak daireler çizerek gezdirdi. Şok içinde bakışlarımı indirdim, midemin tepki olarak çırpınmasından nefret ediyordum.

"Lütfen deyin."

Gözlerim yukarı fırladı ve kırmızıyı gördüm. "Siktir git."

Kutu elimdeyken kolumu onun elinden çektim ve ona baktım, bir tanrı yüzüyle kutsanmış olmasına rağmen nasıl bu kadar sert ve duygusuz olabildiğini anlamaya çalıştım.

Sonunda gerçeği itiraf edecek kadar onu zorlayana kadar bana yalan üstüne yalan söylemişti - bencilce nedenlerle beni sezonun ilk jimnastik yarışmasından çekmişti. Ondan yeterince nefret etmemi istiyordu, böylece benim yanımdayken kendini kontrol edemediği için cinsel tekliflerini reddedecektim.

Ne pislik bir adam. Dürtüleriyle başa çıkması daha kolay olduğu için dişlerinin arasından yalan söyleyen, aldatıcı bir şekilde çekici bir pislik torbası. Pislik.

Kova'nın dudaklarından kısık bir kıkırdama döküldü. Geçici bir adım geri attım, sonra bir adım daha, bir adım daha. O kalpsizdi. Zalim. Midem yine bulandı ama farklı bir nedenden dolayı. Kalın, mürekkep gibi siyah kirpiklerinin arasından bana bakarken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Öfkesinin kalıntıları gitmiş, yerini istekli bir arzu almıştı.

Durumun gerçekten ne kadar iğrenç olduğunu fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Duygularım yükseliyor, kalbim acımasızca kaburgalarımın çarpıyordu. Onun önünde ağlamamalıydim. Yıkılmadan önce gitmeliydim.

Ayaklarımın üzerinde dönerek, ikimizin de neden olduğu bu yürek parçalayıcı, feci durumdan ne çıkacağından emin olmadan ofisinden hızla çıktım. Kaçarken kötü niyetli kahkahasının yankısı beni takip ediyordu.

TEŞEKKÜRLER

Denge fikrimi ona söylediğimde tam bir avukat moduna geçen kocama. Hukuk fakültesi kitaplarından birini çıkarıp hikayeyle ilgili sorularımı yanıtlamak için karıştırmaya başladığını asla unutmayacağım. İkimiz de en başından beri bunun çılgınca olduğunu biliyorduk. Benimle birlikte hareket ettiğin ve işimi yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Desteğiniz çok önemli ve her şey demek.

Lisa Maurer. Siz nadir bulunan bir cevhersiniz. *Balance* için harcadığınız zaman ve çabayı ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem. Beni derinlere inmeye ve bu hikayeyi hayata geçirmeye itmeniz tam da ihtiyacım olan şeydi. Benimle birlikte bu canavarın üstesinden geldiniz ve bin dört yüz yorumdan sonra bu romanın meyve vermesine yardımcı oldunuz. *Denge* tam da hayal ettiğim gibi ortaya çıktı. En çılgın hayallerimde bile, o zamanlar sanal bir yabancı olan senden beta yapmanı istemenin kahkahalar ve ömür boyu sürecek anılarla dolu inanılmaz bir dostluğa dönüşeceğini asla düşünemezdim. Her şey için teşekkürler ve daha da önemlisi, beta hayat arkadaşım olduğun için teşekkürler.

Lori Scaman. Eğer o gün bana mesaj atmamış olsaydın, şu anda teşekkür yazımı yazıyor olur muydum bilmiyorum. *Balance*'ın sporla ilgili olmasını, yasak bir aşk hikâyesinden ziyade perde arkasında neler olup bittiğiyle ilgili olmasını istedim. Cesaret verici sözleriniz, jimnastik dünyası hakkındaki bilginiz ve tereddütsüz desteğiniz tüm farkı yarattı. Sen benim jimnastik perimsin. Çılgılıklarımı duydunuz ve elinizden geldiğince yardım elinizi uzattınız. Tüm yardımlarınız, her jimnastik teriminin doğru olduğundan emin olmak için yaptığınız sayısız okuma ve size sorduğum yığınla soruya katlandığınız için çok teşekkür ederim.

Nadine Winningham. Bir editör olarak ne kadar inanılmaz olduğunuzu anlatmanın yolları tükeniyor. Çok yetenekli bir kadınsın ve beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun. Teşekkür etmek senin için yeterli olmayan iki kelime, ancak bunları söylemeye devam edeceğim çünkü sadece editörüm olarak değil, arkadaşım olarak da sana sahip olduğum için çok minnettarım. *Balance*'ı parlatmak ve gerçek ışıltısını ortaya çıkarmak için harcadığın zaman için çok teşekkür ederim.

Alyssa West. En başından beri yanımdaydın. Bana destek oldun ve beni destekledin. İçimi dökmemi ve ağlamamı dinledin ve sana ihtiyacım olduğunda hep yanımda oldun. Tanrı biliyor ki *Denge*'yi yazarken sana ihtiyacım vardı. Dürüst ve esprili eleştirilerin ve benimle yaptığın sonsuz saatlerce süren beyin fırtınası için teşekkür ederim.

Yazar Micaela Smeltzer. Yazmak ve geri durmamak hakkındaki ilham verici sözleriniz beni *Denge*'yi yazmaya itti. Bana umut verdiniz, bu hikâyeyi olması gerektiği gibi değil, istediğim gibi yazma cesareti verdiniz. Onları hiç unutmadım ve asla unutmayacağım. Sen hâlâ benim hedefimsin.

Yazar R.E. Hunter. Size kanunla ilgili pek çok soru sordum ve siz de her zaman çok hızlı bir

şekilde bunları araştırdınız. Yardımlarınız ve bana karşı sabırlı olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Jill Mac. İlk geri bildiriminiz için teşekkür ederim. O zamanlar bir felaket olduğunu biliyorum ama yine de teşekkür ederim.

Emily Smith-Kidman. *Denge*'yi tanıtmak için bu kadar özenle çalıştığınız ve tüm sorularıma katlandığınız için teşekkür ederim. Özveriniz ve kitap dünyası için harcadığınız onca emek gözden kaçmıyor. Çok ama çok teşekkür ederim!

Başından beri beni destekleyen tüm hevesli okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Bu kitabın yapımında sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Uzun zamandır bekliyordum ve siz buna değdiniz.

Ve son olarak, Marisa. Madonna, Cher ve Wynonna gibi, soyadına gerek yok. Perde arkasında yorulmadan çalışıyorsunuz ve gölgede kalmayı tercih ediyorsunuz. Tüm yaptıklarınız için teşekkür ederim. İnanılmazsınız ve desteğiniz için minnettarım. Herkesin hayatında bir Marisa olmalı.

Lucia Franco Hakkında

Lucia Franco, kocası, iki oğlu ve onu her yerde takip eden iki sevimli köpeğiyle birlikte güneşli Güney Florida'da yaşıyor. On yılı aşkın bir süre boyunca jimnastikçi ve amigo kız olarak rekabetçi bir atletti ve bu durum Off Balance serisine büyük ölçüde ilham verdi.

Hush, Hush adlı romanı, Romance Writers of America'nın bir bölümü olan Contemporary Romance Writers tarafından düzenlenen 2019 Stiletto Yarışması'nda finalist olmuştur. Romanları çeşitli dillere çevrilmektedir.

Lucia yazmadığı zamanlarda, onu yakınlardaki bir plajda ayak parmaklarını kuma sokarak dinlenirken bulabilirsiniz. Kafein, kereviz suyu, lavanta limonatası, kavurucu sıcak güneş ışığı ve dört saatlik uykuyla çalışıyor. Dokuz kitap yazdı ve gelecek yıllar için planladığı daha pek çok kitabı var.

Daha fazlasını yazarluciafranco.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.